

Hiçbirşey Eskisi Gibi Olmayacak

Cilt 2

Kıvılcım Yayıncılık

Sahibi:

Kıvılcım Yayıncılık

Kıvılcım Ltd.

Adres:

Ybşı Tekin Yurdabak Caddesi No 19

Ortaköy, Lefkoşa

web: <http://www.st-cyprus.co.uk>

Kitap olarak birinci baskı tarihi: 2014

**Bu kitapta derlenen yazılar Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek
Gazetesinin 2000-2004 yıllarında yayınlanan sayılarından
alınmıştır.**

ISBN 19006141389

Chip Publishing - Hiçbirşey Eskisi Gibi Olmayacak

Cilt 2

İÇİNDEKİLER

İhanete Uğrayan Halk Hareketi.....	5
ÇÖZÜM BİRLEŞİK CEPHE.....	6
EKİM KÜLTÜR-SANAT-ÜRETİM DERNEĞİ'NE ATEŞLİ SALDIRI.....	9
'BU BİRLİĞİN DEVAM ETMESİ ŞART'.....	10
FAŞİZME KARŞI HALK HAREKETİ.....	12
LONDRA'DAN MEKTUPLAR.....	13
ŞİŞEDE BULUNAN TASLAK.....	14
DÜŞÜNCELER.....	15
KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ.....	17
BASIN AÇIKLAMASI.....	20
"BU MEMLEKET BİZİM MİTINGİ" ÖRGÜTLEME KOMİTESİNE MESAJ.....	22
HİÇ BİRŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK! AMMA!.....	23
TÜRKİYE AÇISINDAN KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ.....	24
ALTERNATİF: HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİDİR.....	25
BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU PROGRAM ÖNERİSİ.....	26
12 TEMMUZ MİTINGİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ.....	39
DEMOKRASİ VE BARIŞ MİTINGİ.....	41
KSG'DEN TÜM YURTSEVER, DEVRİMCİ ÖRGÜT VE BİREYLERE AÇIK ÖNERİ: SOL BİRLİK PARTİSİ:.....	42
BMBP'NU GÖMERKEN.....	47
BİZİM TAVRIMIZ.....	48
DEKLARASYONLAR VE KSG.....	50
PROVOKASYON EDEBİYATI.....	52
.....	53
MÜCADELE VE EYLEM TÜRLERİ ÜZERİNE.....	54
KIBRIS'TAKİ TOPRAK MÜLKİYETİNİN DAĞILIMI.....	59
BAŞYAZI—REFERANDUM DEDİKLERİ.....	65
LONDRA MEKTUBU—BURJUVA HUKUK, BURJUVALAR VE REFERANDUM.....	67
SENDİKAL EĞİTİM VE ÖRGÜTLENME.....	69
KAR, KİRA, FAİZ, VERGİ, SİGORTA PRİMİ VE ÜCRET.....	73
DÜNYA KAPİTALİZMİ ÇÖKME TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYA.....	78
SİVİL TOPLUM VE YENİ DÜNYA DÜZENİ.....	80
DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE EKONOMİK KRİZ YÖNETİMİ.....	83
DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİ.....	85
EMPERYALİZM, GLOBALLEŞME, VE KIBRISLI TÜRK İŞADAMLARI.....	89
EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİ.....	93
IMF'İN DÜNYA YÖNETİMİ.....	96
.....	98
MODERN İMPARATORLUK.....	99
İNGİLİZ EMPERYALİZMİ'NİN YÖNETİM YÖNTEMLERİ ÜZERİNE.....	101
KAHROLSUN SAVAŞ YAPICILARI.....	103
TÜRKİYE'DE EKONOMİK KRİZ VE ÇÖZÜM YOLLARI.....	105
TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE ÇALIŞMALARI VE KUZEY KIBRIS DERSLERİ.....	110
KSG DOSYA 1—TÜRKİYE SOLU VE KIBRIS.....	115
TÜRKİYE'DE BURJUVAZİNİN YÖNETİM METODLARI, TÜRKİYE'DE SEÇİMLER VE	

DOĞRUDAN DEMOKRASİ.....	123
YUNAN KOMÜNİST PARTİSİ, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ VE DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ'NİN ORTAK SİYASETLERİ.....	127
AVRUPA BİRLİĞİ ÜZERİNE.....	129
BÜTÜN "AŞKLAR" BÖYLE BAŞLAR SAYIN AKTUŒ.....	132
GARANTÖRLÜ AVRUPALILAR.....	133
TEORİ-PROGRAM, STRATEJİ-TAKTİK.....	138
EKONOMİK YASALARIN NESNELİĞİ.....	140
DÜRÜSTLÜK.....	142
AJANLAR VE ZAVALLILAR.....	144
DİYALEKTİK.....	146
TROÇKİZMİN BAZI ÖZELLİKLERİ.....	151
YALAN, DOLAN, TROÇKİZM.....	154
SİYASETTE AMAÇ, STRATEJİ VE TAKTİK.....	161
BAŞYAZI—BARIŞI GERÇEKTEN İSTİYORMUSUNUZ? O ZAMAN İKTİDARA GELMEK ZORUNDASINIZ!.....	164
ANLAŞMA SONRASI SİYASET?.....	166
DEVİRİM Mİ?.....	168
TROÇKİZMİN KIBRIS SİYASETİ.....	170
DEMOKRASİ ÜZERİNE.....	179

İhanete Uğrayan Halk Hareketi

ÇÖZÜM BİRLEŞİK CEPHE

Evrensel Kıbrıs muhabiri Nazlı Şahin'in son gelişmeler üzerine gazetemiz ile yaptığı ve Evrensel gazetesinde, 2 Ağustos 2000 tarihinde yayınlanan röportajını yayınlıyoruz.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi Sorumlu Yazışmaları Müdürü Mustafa Onurer, Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik sorunlarının çözülmesinin tamamıyla Birleşik Cephe Hükümeti'nin Kıbrıs'ta iktidara gelmesiyle mümkün olacağını söyledi. Onurer, Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan son gelişmelerle ilgili sorunlarımızı yanıtladı.

Kıbrıs'ta neler oluyor?

Kıbrıs'taki son gelişmeleri Mayıs ayında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki gelişmelerle birlikte ele almak lazım. Seçimler döneminde Kuzey Kıbrıs'ta daha önceleri açıkça konuşulmayan pek çok konu, tartışılmaya başlandı. Seçim mi? Bu ne biçim seçim? Seçmen mi? Bu ne biçim seçmen? Bağımsızlık mı? Bu ne biçim bağımsızlık? Bu ne biçim memleket? Kimin memleketi? Kıbrıslı Türkler kurtulduysa niye memlekette Kıbrıslı Türk kalmadı? Türkiye niçin Kıbrıs'ta? 1950'lerden bugünlere gelindi, Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Rumlar tüm bu eza ve cefayı niye çekti? Biz hiçbir şey kazanmadık, kimler neler kazandı ve kazanmak istiyor? İngiltere, Türkiye, Yunanistan... Neyin nesi bunlar? Denktaş'ın seçimler sırasında ve sonrasında ilan ettiği demokrasiyi sınırlama siyasetinin pratiğe geçirilişinin örneklerinden birisi, kendisinin de daha önce gayet uygun bulunduğu, hiçbir sorun görmediği polisin ve itfaiyenin İçişleri Bakanlığı'na bağlanması konusuydu ilgilidir. Bu konuda muhalefet değil, hükümet öneri sunmuştur. Denktaş'ın da desteklediği bir öneri olarak. Ama birdenbire işlerin karıştığı görülmüştür. Denktaş-Eroğlu kampaşması nedeniyle daha önceleri polisin İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasında problem görmeyen Denktaş, ki sistem açısından hiçbir problem söz konusu değildir, bu öneriye karşı çıkmıştır. Ve dahası GKKomutanını da "Konuş" diyerek devreye sokmuştur. Onun da bu öneriye karşı çıkmasını sağlamıştır. GKKomutanı bir Türkiyeli Tuğgeneraldir¹. Bu Türkiyeli Tuğgeneral, Denktaş'ın da önerisiyle Kıbrıslı Türk siyasetleri, sadece müzmin muhalif olanları değil, hükümettekileri de karşısına almıştır. TKP ile, Mustafa Akıncı ile karşılıklı atışmışlardır. Muhalefet bir bütün olarak bu çatışmada polisin İçişleri Bakanlığı'na bağlanması kampında yer aldığı; TKP ve muhalefetin karşısında Cenevre'de olan Denktaş değil de Türkiyeli Tuğgeneral olunca olay bu memleket kimin olayına dönüştü. "Bu Memleket Bizim Mitingi" ve bu mitingi örgütlemek için hükümet partilerinden TKP'nin gençlik kollarının bile içinde yer aldığı bir muhalif komite oluştu. Bu komitenin çalışmasının ürünü 10 binden fazla vatandaşın katıldığı bir mitingdi. Bu Türkiye'de 3 milyondan fazla kişinin katıldığı bir mitinge denk düşer!

Şener Levent'in ve Avrupa gazetesinden diğer arkadaşlarının casus ilan edilerek tutuklanmaları olayı, İçişleri Bakanlığı tarafından değil de Türkiyeli Tuğgeneral tarafından kontrol edilen bir polis gücü tarafından tutuklanmaları olayı, Denktaş kampının demokratik haklara karşı yürüttüğü kampanyanın bu ikinci halkası da tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Ve fakat bu tutuklama olayı, fiyaskoyla sonuçlanmış dönemde "Bu Memleket Bizim Mitingi" için yürütülen kampanyaya, Türkiyeli bir generale bağlı olan polisin Kıbrıslı bir İçişleri Bakanı'na bağlanması için yürütülen kampanyaya tam bir destek haline dönüştü. Avrupa gazetesini ve Şener Levent'i susturmak için casusluk suçlamasının kullanıldığı, bu suçlamanın aslı astarı olmadığı, amaçlananın Şener Levent'i susturmak olduğu ve bu işi de daha dün Mustafa Akıncı'yla kapışmış olan Türkiyeli Tuğgeneral'in ve onun polisinin yaptığı olgusu 'Bu Memleket Bizim Mitingi'nin muzaffer bir mitinge dönüşmesini garanti

1

GKK komutanı TC'nin atadığı Türkiyeli bir tuğgeneraldir.

altına aldı.

Ankara dayatmalı ekonomik paket konusundaki tavrınız nedir?

Ankara, yani Türkiye'nin ekonomisi IMF'nin beşinci dereceden bir memurundan soruluyor. Çünkü Türkiye dünya emperyalist sisteminin tutarlı bir parçasıdır.

Kuzey Kıbrıs ise bu dünya emperyalist sisteminde Türkiye üzerinden yer almaktadır. Tüm ekonomisini, ithalat ve ihracatını Türkiye üzerinden yürütmektedir. Çünkü KKTC dünya ülkeleri tarafından bir devlet olarak kabul edilmemektedir. Ambargo altındadır. Bugünün KKTC'si, bugünün dünya burjuva düzeninde Türkiyesiz olamaz. Dolayısıyla, nasıl ki Türkiye'ye IMF'nin beşinci dereceden bir memuru emir veriyorsa, Kıbrıs'a da Türkiye'nin beşinci dereceden bir memuru emir vermektedir. Son pakette olan da bundan ibarettir. Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik sorunlarının çözülmesi ise tamamıyla Birleşik Cephe Hükümetinin Kıbrıs'ta iktidara gelmesi ve böylece aşağıda sıralanan şu asgari tedbirlerin alınmasıyla mümkündür:

1) Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirlikçi yapı Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi.

2) Kilise ve vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınamazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması².

3) Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

Nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

Tabii ki demokrasi demek halkın yönetimi demektir. Halkın her şeye hükmetmesi demektir. O halde Birleşik Cephe Hükümeti'nin sunacağı bir demokrasi demektir. Bilgisayar çağında bu demokrasi doğrudan demokrasi olmak zorundadır. Denктаş'ın demokrasisi gibi sadece her bir vatandaşa bir asker gerektiren bir demokrasi değildir. O aynı zamanda bilgisayar çağında tüm vatandaşlara her an referandum hakkını vermekten korkan burjuvazinin, gerici burjuvazinin demokrasisidir. Birleşik Cephe Hükümeti demokrasisi ise işte tüm vatandaşa doğrudan demokrasiyi, tüm ülkeyi doğrudan ve sürekli yönetme hakkını ve imkanını verecek olan bir demokrasidir.

Cenevre görüşmelerinden sonuç çıkar mı? Kıbrıs sorunu nasıl çözülmeli?

Görüşmeler üzerinden bu sorunun burjuva çerçevede çözülmesinin tek yolu şu veya bu büyük emperyalist gücün Kıbrıs'tan çıkarı olan tüm aktif siyasi güçlere kendi isteklerini empoze etmesi sayesinde mümkündür. Son dönemde ABD/İngiltere/Türkiye ittifakı gelişmekte, bu ittifak ABD üzerinden Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti üzerine baskı uygulamaktadır. Bu baskıların bir sonuç verip şöyle veya böyle bir anlaşmaya varılabileceği konusunda biz elimizde yeterli veri olmadığı kanısındayız. Tarafların anlaşmamak daha çok işlerine gelmektedir. Gelişmeleri izlemekteyiz. Şu anda Cenevre'den bir sonuç çıkmayacağını hem Denктаş hem de BM ilan etti. 12 Ekim New York

²Toprak konusundaki bu yaklaşım 2007 yılında yapılan KSP 2. Kongresinde şu şekilde değiştirilmiştir:

"Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınamazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi ve boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs tüm alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınamazların, halen yoksul olan eski sahiplerine öncelikli olarak dağıtılarak mağduriyetlerinin ortadan kaldırılması, tüm bu toprak ve taşınamazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş her milliyetten Kıbrıs halkının tüm kesimlerinin ve topraksız köylülerin ve evsiz işçi ve memurların kullanımına sunulması." (bkz. KSP 2007 Programı)

görüşmelerinde daha somut adımlar atılacağı lafları ediliyor. Biz sanmıyoruz. Cenevre sonrasına bakacağız.

Kıbrıs sorununun ikinci çözüm türü, proleter çözüm türüdür. Birinci çözüm türü, burjuva çözüm türü aslında çözüm değildir. Milletlerarası ilişkiyi kardeşlik ve işbirliği ilişkisine çevirme yeteneği burjuvazinin emperyalizme dayanan dünyasında imkansız bir olgudur. Bugünün emperyalizmi demek, milletleri birbirlerine düşürmek onların yaşamlarıyla oyun oynamak demektir. Milletler arası ilişkilerin düzenlenmesinde tek alternatif vardır. O da proletaryanın hegemonyası, milletler arası kardeşliği, milletler arası işbirliğini garantilemenin tek yolu olarak proletaryanın iktidarı. Kıbrıs'ta Rumlarla Türkler arasındaki ve Kıbrıs'ın İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'la aralarındaki ilişkileri kardeşlik temelinde yeniden kurmanın başka yolu yoktur.

6. TC basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentileriniz nelerdir?

Burjuva basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz kısıtlıdır. Onlardan Kuzey Kıbrıs'ta Denktaş ve Eroğlu'nun ve Kuzey Kıbrıs'ta görev yapmakta olan Komutanlarının Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların demokratik haklarını kısıtlama yönündeki girişimlerine karşı durmalarını bekliyoruz. Onlara kendi ülkelerinin ve kendilerinin geçmişlerini ve bugünlerini hatırlamalarını ve de hele hele Nazi Almanyası'nda Nazilerin demokratik haklara karşı saldırıları karşısında vurdumduymaz olup sonunda onların elinde katledilmiş Papazları ve onların sözlerini hatırlamalarını istiyoruz. Demirel'in devlet hukuk dışına çıkar mantığının Kuzey Kıbrıs'a taşınmasına karşı durmalarını bekliyoruz. Ekim Kültür Merkezinin kundaklanması girişimine karşı, CTP, TKP, Durduran vb.'nin başına defalarca gelmiş olan kundaklama ve bombalamalara karşı durmalarını istiyoruz. Bir meslektaşlarının, K. Adalı'nın katline karşı sessiz kalmamalarını istiyoruz. Barış ve demokrasi taraftarlarına uygun düşen tavırları takınmalarını istiyoruz. Hepsi bu.

Devrimci basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz sınır tanımaz.

Bizim devrimimiz bizim kendi güçlerimizle altundan kalkabileceğimiz bir devrim değildir. Türkiye proleterlerinin, İngiltere, Yunanistan proleterlerinin doğrudan desteğine ihtiyacımız vardır. Komünistler enternasyonalist olmak zorundadır. Kıbrıs'ın komünistleri Dünyanın en enternasyonalist komünistleri olmak zorundadırlar. Başka türlü devrimlerini muzaffer kılmaları imkansızdır. Türkiye'nin devrimci basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz enternasyonalistler olarak hareket etmeleridir. Türkiye'de Türkiye proletaryasına görevlerinden birinin Kıbrıs proletaryasının yardımına gitmek olduğunu anlatmalılar. Dolayısıyla da KSG'nin strateji ve taktikleri hakkında onları bilgilendirmeliler. Başka türlü Türkiye devriminin güçleri kendi devrimleri için yeterli bir hazırlığa kavuşamaz. Enternasyonalist olamaz. Onlar, göçmen olarak geldikleri Kıbrıs'ta ise Kıbrıslılarla birlikte, Kıbrıs devrimi için örgütlenmelidir. Kıbrıs devrimine doğrudan katkıda bulunmalılar. Gevezelik, bölücülük ve milliyetçilik yapmamalılar. Kısacası, Türkiye'nin devrimci basın, demokrasi ve barış güçleri enternasyonalistler ve devrimciler olarak görevlerini yapmalı. Hepsi bu. Ve bunun sınırı yoktur.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 2.

EKİM KÜLTÜR-SANAT-ÜRETİM DERNEĞİ'NE ATEŞLİ SALDIRI

18.07.2000

Ülkemizde tezgahlanan provokasyon ve senaryoların bir parçası da EKİM DERNEĞİ'ne yapılan saldırı idi.

Gece geç vakit derneğin yakılma girişimini biz, karanlık güçlerin provokasyonu olarak değerlendiriyoruz. Ekim üyelerinin göstereceği reaksiyonu kendi provokatif emellerine alet etme beklentisi içinde olanların bu hevesleri dernek yönetiminin sağduyulu yaklaşımları sayesinde kursaklarında kalmıştır.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ, Yönetim Kurulu açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

BASIN BİLDİRİSİ

17.07.00 tarihinde sabah saat 02:00 civarında derneğimizin Lefkoşa'da bulunan lokaline kundaklama girişiminde bulunulmuştur. Lokalin giriş kapısı benzin dökülerek yakılmak istenmiştir.

Bu yangını kendilerine bir vatandaşın haber verdiğini söyleyen polis, söndürme gerekçesi ile lokalin ana giriş kapısının kilidini, demir makasıyla keserek içeri girmiştir.

Derneğimiz, emekçi halkımızın kültürel ve sanatsal mirasına sahip çıkmak; emekçi halkımızın karşı karşıya bırakıldığı ekonomik, sosyal, kültürel ve sanatsal asimilasyon politikalarına karşı, kendi kültürümüz ile uluslararası emekçi halkların mücadele kültürünün sentezini gerçekleştirmek ve halkımızı çağdaş halkların seviyesine yükseltmek için çaba harcamaktadır. Bu bağlamda derneğimiz, ülkemizin tüm demokratik kuruluşları ile eylem birliği içerisindeyiz. Bu çabalarımızın bazı çevreleri ve karanlık güçleri rahatsız ettiği açıktır. Özellikle yaşanmakta olan baskı ve devlet terörü karşısında, Kıbrıs emekçi halkının kendi kaderini eline geçirmek için sesini yükselttiği bu günlerde, karanlık güçlerin provokasyon yapması ilk değil, son da olmayacaktır.

Bu doğrultuda siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ile birlikte, derneğimiz 18.07.00 tarihinde gerçekleşecek olan "Bu Memleket Bizim" mitinginde yer almıştır.

Halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve egemenlik kavgasında her zaman olduğu gibi yer alan derneğimiz, bu gün ve bundan sonra da bu tip saldırılara ve senaryolara karşı kararlı tavını ve mücadelesini sürdürecektir.

BASKI VE TEHDİTLER BİZİ YILDIRAMAZ

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ
Yönetim Kurulu

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 3.

‘BU BİRLİĞİN DEVAM ETMESİ ŞART’

Evrensel Kıbrıs muhabiri Nazlı Şahin’in son gelişmeler üzerine EKİM Kültür-Sanat-Üretim Derneği Başkanı Kazım Öngen ile yaptığı ve Evrensel gazetesinde, 1 Ağustos 2000 tarihinde yayınlanan röportajı yayınlıyoruz.

Son dönem Kıbrıs’ta gelişen olayları değerlendirir misiniz?

- Türkiye egemenlerinin yıllardır Kuzey Kıbrıs’ta sürdürdükleri siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel, yaşamın tüm alanlarındaki asimilasyon ve entegrasyon politikalarına son ekonomik paketin dayatılması eklenince halk uyandı. Dayatılan zorluklar ve halkın getirildiği nokta bu politikalara halkın tepki koymasını sağladı. Artık yeter noktasına getirilen halk isyanını dışa vurmuştur.

35 örgütün imza koyduğu bir platform oluşturuldu, sizin derneğinizin de imzası var. Siyasi partiler, sendikalar ve kitle örgütlerinden oluşan bu birliğin devamını diğer kesimler istiyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

- Bu birliğin devam etmesi şart. Aksi takdirde bugün bu halkın tepkisini doğru ve nihai zafere ulaştıracak bir olgunun doğması fırsatı kaçırılmış olur. Halkın yeter demesi “spontane” bir çıkıştır. Halk bir kıvılcım bekliyordu ve onu yakalayıp kullandı. Dolayısıyla şimdi halk bir önderlik istiyor. Bugün içinde bulunduğumuz baskılardan ve sömürge rejiminin dayattığı politikalardan kurtulmak için bir çıkış yolu arıyor. Bugün hiçbir parti veya örgüt halkın bu taleplerine cevap verecek bir oluşuma sahip değildir. Bu platformun sol ve sosyalistler açısından devamı büyük önem taşıyor.

Ankara’nın hazırlayıp KKTC’nin önüne koyduğu ve uygulanmasını telkin ettiği ekonomik paket hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Kıbrıs’ta bugüne kadar Ankara’nın uyguladığı tamamıyla bir sömürge ekonomisi politikasıdır. Üretimi bitirdiler ve üretim olmayan tüketime dayalı, ranta ve enflasyona dayalı bir ekonomi yarattılar. Önerilen bu paket, doğrudan çalışan ve ücretli kesimlerin üzerine büyük bir yük olacak. Bu paketin uygulanması pek mümkün görünmüyor.

Bu paketi ancak baskı ve terörle uygulayabilirler. Bunun örneği Türkiye’de yaşandı. 24 Ocak kararlarını 12 Eylül askeri darbesiyle uygulayabildiler. Burada da generalin sivil yaşama müdahalesi, askerinin; ülkenin ve halkın tepesinde olduğunu hatırlatmadır. Bütün bunlara rağmen hala, dışa karşı ülkede demokrasi var deniliyor.

Yani ülkenizde göstermelik bir demokrasi var, ama uygulanan her şey anti-demokratik diyorsunuz. Siz nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

- Demokratik bir düzen ancak emperyalizmin adadan atılmasıyla olur. Kıbrıslı Türk ve Rum emekçilerinin emperyalizme karşı birlikte mücadele ederek kuracakları halk demokrasisi gerçek demokratik düzen olacaktır.

Cenevre’deki Kıbrıs görüşmelerinden ne çıkar, siz nasıl bir çözüm bekliyorsunuz?

- Cenevre görüşmelerinde masada olan, bugünkü durumun pek fazla değişikliğe uğramadan yasallaşmasıdır. Bugünkü bölünmüşlüğü kalıcı hale gelmesidir. Türkiye’nin gerek ekonomik, gerek

politik ve gerekse askeri alanlarda etkililiğinin devam ettirilmesidir.

Türkiye'deki demokrasi güçlerinden ve kültür-sanat merkezlerinden beklentileriniz var mı, nelerdir?

- Türkiye'nin emekçi halk kesimi ve kültür-sanat merkezleri veya kuruluşlarının, Kıbrıs halkının bu sömürge yapısından kurtulmak için verdiği mücadeleye destek vermeleri gerekir. Özellikle Kuzey Kıbrıs'ı kontrolü altında tutan bir ülkenin halkı olarak, Kuzey Kıbrıs halkının kurtuluşu için her türlü desteği vermeleri gereklidir. Kültürel, sanatsal ve siyasal olarak.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 3.

FAŞİZME KARŞI HALK HAREKETİ

Ülkemizde topyekün saldırıya geçen faşizm ve yerli iş birlikçileri, önce basını susturmaya çalıştılar. Casusluk komplosu kurarak susturulmaya çalışılan Avrupa gazetesi yazarları ve Kıbrıs Türk halkı, faşizmin oyununa gelmedi. Mahkemeler devam ederken halk basının yanında yer alarak “Kahrolsun Faşizm, Basın Susturulamaz, Denктаş İstifa, Komutan İstifa, Bu Memleket Bizim” sloganlarıyla, ülkeye ve basınına sahip çıktı. Dünya, Türkiye ve Kıbrıs'ta kamuoyuna madara olan yetkililer, Şener Levent ve arkadaşlarını serbest bırakmak zorunda kaldılar.

BU MEMLEKET BİZİM

Ve O büyük gün geldiğinde, 18 Temmuz 2000 Salı, binlerce insanımız yapılan tüm provokasyonlara rağmen İnönü Meydanı'nı “Kahrolsun Faşizm, Bu Memleket Bizim” sloganlarıyla inlettiler. Ekonomik pakete, casusluk komplolarına, zorbalığa ve zulme, basının susturulmak istenmesine karşı çıkıp, Kıbrıs Türk halkının kendi kendini yönetme hakkına sahip çıktı. Uzun yıllardır ilk kez böyle bir karşı çıkışa şahit oluyordu Kıbrıs.

Mitingin ardından ne yapacağını şaşırın Faşizm “böl ve yönet” taktiğini devreye sokarak Türkiyeli emekçi kardeşlerimizle Kıbrıs Türk halkının arasını açmak için yeni senaryolar üretmeye başladı. Türkiye'deki kışkırtıcı basını da devreye sokan faşizm, Türkiyeli-Kıbrıslı kavgası başlatmak istiyor. Bizler bu oyuna gelmeyeceğiz. Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğünden, anti-demokratik uygulamalardan, pahalılıktan ve işsizlikten Kıbrıs Türk halkı kadar Türkiyeli emekçi kardeşlerimiz de nasibini alıyor. Oluşturulan birliktelikler devam etmeli ve faşizmin tüm oyunlarını geri püskürtmeliyiz. Bu Memleket Bizim ve asla faşizme teslim etmeyeceğiz.

Kavga yeni başlıyor.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 4.

LONDRA'DAN MEKTUPLAR

Kıbrıs'taki günlük gazeteleri, Kıbrıs ve Yeniçağ (o da bilgisayarı olanlar için) hariç, İngiltere'de günlük olarak okuma fırsatımız yoktur. Ayda yılda bir Kıbrıs'taki arkadaşlar biriktirecek, toparlayacak da getirecek...

Temmuz ayındaki gelişmeleri yazar ve düşünürlerimizin bu olaylara bakış açılarını iki gün önce Kıbrıs'tan gelen bir arkadaşın bir aylık gazeteleri getirmesi ile öğrendik. Okuduklarımızdan çıkardığımız; Kıbrıs'ın kuzeyi dörde bölünmüş durumda:

1- Kurtuluşu Avrupa'da görenler,

2- Kurtuluşu Türkiye'ye bağlanmakta görenler,

3- Hangisi başarırsa onun peşinde gitmeye razı olanlar; "bize dokunmayan yılan bin yaşasın" misali yağa bala dokunmayanları.

4- Bir de Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi sınıflarının birlikte mücadelesi ile kurulabilecek olan anti-emperyalist cephe hükümeti için canla başla çalışanlar! 1955'lerden itibaren ya taksim ya ölüm sloganları ile bütün Kıbrıslı Türkleri Türkiye'nin *yardımlı* ile Rumlardan ayıracaklar... egemenlik kuracağız, özgürlüğümüze kavuşacağız palavrası ile yola çıktık! '74'e gelene kadar çeşitli aşamalardan geçtik, sonunda yardım beklediğimiz beyler (Türkiye) *gerekeni "bizlere" yaptılar!* Kıbrıs'ın kuzeyini bize münasip gördüler.

Bu, sözde kurtuluş siyasetini geçerli kılmak isteyenler palazlanmaya çalışan burjuvazimizdi! İşçi ve küçük köylü kesiminin böylesi hayalleri yoktu. Çeşitli dalaveralarla, yok 'sen benim evimi bastın!', yok sen benim yolumu kestini!' gibi dalaveralarla, gerektiğinde de zor kullanarak halkı peşlerine takmasını becerdiler.

Şimdi de bazı **aydınlarımız**, Türkiye'nin bütün yaptıklarını bizim özgürlüğümüz için değil, kendi çıkarları doğrultusunda yaptıklarını görmeye başladılar. Hoş kalkmışınız beyler!

Peki bize bu *muhteşem* kurtuluş yolunu Türkiye açmasaydı ve herhangi başka bir ülke olsaydı acaba durum farklı olacak mıydı? Yani, tutturdunuz "Avrupa'ya girelim, kurtulalım bu çıkarıcı Türkiye'den" amma Avrupa ne zamandan beri kendi çıkarları olmayan bir işe kalkıştı? Dahası biz niye Avrupa'yı istiyoruz? Japonya'nın kazığı Avrupa'ninkinden daha da küçük olmaz mı? Bu işin arkasında kimin eli kimin ayağı var acaba? Herhangi bir burjuvazinin (hangi milletten olursa olsun) kendi çıkarı olmadan başka bir toplumun çıkarları için kılını kıpırdatacağını aklınız alır mı?

İşte önümüzde Türkiye misali!

Bu işin bizlerin, işçi ve emekçi sınıfının (çoğunluğun), çıkarını koruyacak şekilde çözülmesinin tek yolu bizlerin kendimiz gibi diğer ülkelerin işçi ve emekçileri ile birleşip ortak mücadelenin sonucunda olacaktır! Kurtuluşun başka yolu yoktur! Kimin kuyruğuna takılırsak kuyruk kopunca yolda kalırız.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 5.

ŞİŞEDE BULUNAN TASLAK

Tüm arkadaşların Kıbrıs'ta kendi adalarına ve insanlarına karşı göstermiş oldukları duyarlılık ve yurtseverliklerinden dolayı tebrik eder ve bu tür eylemlerinde de başarılar dilerim.

Dilemeye diledik da... aklıma eskiden okumuş olduğum bir kısa hikaye geldi. Kısa hikaye Amerikalı ünlü yazar Edgar Allan Poe'a ait: "Ms. Found in a Bottle" (1831).

Bu hikaye kısacası gemi ticareti ile ülkelerinden kaçırılan ve başka ülkelerde işletilen köleler hakkında. Farklılık, kölelerin gemi yola koyulduktan sonra ayaklanmalarından kaynaklanıyor. Gemi limandan çıkıp yol kestikten sonra köleler başlarına tayin edilmiş komutanı devirip geminin kontrolünü alıyorlar. Açık denizde *özgürlük!* Tek kayda alınmayan nokta gemi ile nereye gidileceğidir. Bir liman yoktur ki sömürgeciler tarafından işgal edilmemiştir, hiçbir kara parçası yok.

Haftalarca açık denizde 'gezinip yemek ve su stoklarını tükettikten sonra geriye bir tek alternatif kaldı, o da kuyrukları toplayıp pisi-pisi sömürgecilere teslim olmak.

Bu hikaye böyle bitiyor, amma bizim hikayemiz bitmemeli! Bizler bu yazarın değerlendiremediği bir noktayı değerlendirebilmeliyiz! Gideceğimiz, demir atabileceğimiz limanları önceden ayarlamalı, kendimizi açık denizin ortasında yapayalnız bulursak eğer ağzımızın orta yerine...!

Yani anlayacağınız, kurtuluş istiyorsanız tek çare Kıbrıs (kuzey ve güney) işçi ve emekçi sınıfının Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki işçi sınıfı ile birlikte hareket etmesi, birbirine destek olup birbirine yardım etmesi şart!

Varsayalım KKTC *özgürlüğüne* ulaştı, bu emperyalist- sömürgeci sistem içinde nasıl ayakları üzerinde duracak? Emperyalist-sömürgeci Avrupa mı sizi **beslemelik** alacak? Türkiye hala hazırda aldı zaten! Farklı mı olacak?

Çare ne Avrupa'da, ne de başka herhangi emperyalistte, çare:

Birlik, Mücadele Dayanışma,

ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 5.

DÜŞÜNCELER

Benim anlamadığım şey şu; bir taraftan ‘bu memleket bizim, biz yöneteceğiz’ diyoruz, diğer taraftan ‘Türkiye bize gerekli parayı kesti, pakette gerektiği miktar para çıkmadı’ diyoruz. ‘Bu memleket bizim, sahibi ve idarecisi biziz’ diyoruz, diğer taraftan yabancı bir ordunun bizim korumacılığımızı yapmasına ‘şikayetimiz yok’ diyoruz.

Avrupa gazetelerinin Temmuz sayılarını defalarca teker teker okudum ve bu neticelere vardım. Bütün köşe yazarları hep bir ağızdan önceden anlaşmışlar gibi aynı şeyleri söylüyorlar.

Benim anlayamadığım bu memleket bizim, biz yöneteceğiz demeleri değil cümlelerinin sonu; Türkiye’ye (devlete) karşı bir düşmanlığımız yok, sadece gönderdiği komutanı beğenmedik, ‘onurumuzu kırıcı laf etti, değiştirilsin’ diyorsunuz. Şimdiye kadarki komutanlar böyle ileri geri laf etmezlerdi. Söyleyecekleri bir şey varsa telefonla ya da, ne bileyim, başka bir yolla olması gerekeni o gerekli makamlara kimsenin ruhu sezmeden bildirirlerdi. Biz de kendimizden birinin! ağzından duyardık. Kıbrıslı biri söylediğine göre de ‘kendi kendimizi idare ediyoruz’ olurduk. Bunun değişmiş olması mı Avrupa gazetecilerinin hoşuna gitmedi? Bu komutan gitsin başkası gelsin diyorlar. Yalnız bir şeyi daha eklemeleri gerek bence; öyle bir komutan istiyoruz ki; Türkiye’nin (dolayısıyla Amerika’nın) çıkarlarını 100% koruyabilsin. Diploması okulunu ‘büyük aferin’le bitirmiş olsun.

Şimdiye kadarkiler böyle oldukları için herhalde başımız belaya! girmemişti. Gene aynisini, işini bilen birini istiyoruz.!!

Ve böyle bir komutan gelirse kendi kendimizi yönetmiş olacağız!

Neyle aslında bu memleket bizim, biz yöneteceğiz demiş olmanız dahi çok önemli bunu küçümsemiyorum. Ama bunu nasıl halledeceğinizi merak ediyorum. Eğer cebinize harçlığınızı babanız koyarsa veya babanızdan beklerseniz, zora girdiğinizde babanızın sizi korumasını beklerseniz veya yaparsa ne kadar şahsiyet sahibi olursunuz acaba?

Baba parası yemekten ve baba şemsiyesinden kurtulduğunuz gün veya kurtulmanız gerektiğini söylediğiniz gün herhalde erkeklige ilk adımı atmış olacaksınız. Bakın o gün sizin casus! olduğunuzu nasıl ispat edecekler!. Şimdilik siz onlar için bir tehlike değilsiniz ki. Belli şahıslar için olabilirsiniz. Bu sizi casus! yapmaya yetmez şimdilik.

Temmuz ayı olaylarının ‘babalar’ (Denktaş-Eroğlu) arası bir dalaşma olduğunu görüp gösterebilmeniz çok iyi da bunların tabanlarını dışlamak yani tek başlarınıaymışlar gibi göstermeyi anlayamadım. Bugün Denktaş’ı veya Eroğlu’nu bu kavgaya sadece buldukları koltuk mu sürükledi, yoksa koltuğun gerisinde ipi ellerinde tutanlar mı?

Denktaş veya Eroğlu gitse bu mesele halledilecek mi?

Denktaş hakikaten adaylığını koymasa, çekilse seçimlerden, Kıbrıs’ta herşey süt-liman mı olacak? Onların ipini ellerinde tutanlar için yerlerine başkalarını bulmak bu kadar zor mu sizce?

Veya bulana kadar devamlı adam değiştirmek, seçimlerin kendilerine nelere mal olduğunu gelenin gidene aratacağını anlamayan bir halkı devamlı seçime götürmek onlar için çok mu zor? Yoksa sizce demokrasi, kendi kendinizi idare etmek bu mu? Ahmet gitsin Mehmet gelsin mi?

Gene de Kıbrıs’ta birşeylerin olmasına yardımlarınız hafife alınamaz. Bir de Avrupa topluluğuna giriş mücadeleniz var.

Haklısınız şu an dolaylı olarak Amerika-Türkiye ve ucunda da Kıbrıs. Amerika baş patron! İşlerini cıracak! vasıtasıyla yaptırıyor. Siz de memnun değilsiniz, ‘biz ustayla işlemek istiyoruz’, bu ustadan da memnun değiliz başka usta (Avrupa’yı) istiyoruz’ diyorsunuz... Yoksa yanılıyor muyum?

Hatta kimlerin girip kimlerin giremeyeceğini dahi mesele yapıp gazetenizin 26 Şubat sayısında işlemiştir. Kıbrıs’ta yaşayan insanları neye dayanarak bölüyorsunuz beyler, buna hiç dikkat ettiniz mi? Doğduğu yere göre insanları bölmek emperyalizmin işidir. Yoksa sizde mi emperyalistlerin

maşasısınız?

Sınıflandırmayı neye göre yapıyorsunuz Denктаş'ın temsil ettiği ettiği zümreye göre mi, yoksa emekçilere göre mi? Bunu sormam gerekti, çünkü bazı yazılarınızda işçiden emekçiden dem vuruyorsunuz. Sol gösterip sağ vurmak. Bunu da bana birileri izah etse; Denктаş'ın zümresine dolaylı olarak nasıl yardımcı olduğunuzu; Halkı Kıbrıslı Türkiyeli diye ikiye bölmekle.

Kıbrıs'a getirilmiş insanlar yerlerinden memnun olsalar (bizim Londra'ya gelirler miydi? Hiçbir Kıbrıslının gidip yerleşmek istemediği yerlere yerleştirildiler. Bizimle aynı kaderi paylaşmaya bırakıldılar. Bizim bir gün uyanacağımız korkusuyla zaman zaman ön plana çıkarıldılar. Tabii bizim kendilerini aşağı görmemiz sağlansın, ikiye bölünelim diye. İnsanları farklı yapan nedir acaba? Kültürlerinin farklılığı neye dayanır? Acı çeken iki insanı ayıran özellikler sizce nedir? Birbirlerinin dertlerinden anlamazlarsa, birlik olmazlarsa mutlaka tokların tuzağına düşeceklerdir. İnsanları sınıflandırırken dikkatli olmalıyız. Karadenizliler bu memleket bizim demişler. Madem öyle buyurun efendiler (Karadenizliler) gelin bunu ispatlayın, madem ki siz de kendinizi Kıbrıslı sayıyorsunuz gelin birlikte yürüyelim demek yok mu? Gelin birlikte Kıbrıs'ımızı biz idare edelim, dış ve iç güçlerden kurtaralım demek yok mu? Unutmayalım güneyden kuzeye geçtiğimizde de kuzeydekiler bize aynı şeyleri getiriyorlardı.

Bilmiyorum görüdüğünüz kadar demokrat mısınız? Benim bu eleştirilerimi nasıl karşılayacaksınız? Diğer gazeteler de elime geçti onları da okudum. Ama cevap vermeye değer bulmadım. Kıbrıs'ta günlük kaç gazete çıkıyor? Ben altı tane biliyorum daha fazla da olabilir tabii. Siz hariç, sizi idare edenlerin günde beş ayrı gazetede halkı uyutma taktikleri kullanmak istemeleri, halkın bir yönde ne kadar zor aşılır bir kuvvet olduğunu gösterir diye düşünüyorum. Bunu başarabilmeleri için herhalde beş değil onbeş gazete çıkarsalar zor.

Selamlar.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 5-11.

KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ

Kıbrıs'taki son gelişmelerde, Kuzey Kıbrıs'ın işçi-emekçi, yurtsever entellektüellerinin çıkarlarını savunan siyasi, sendikal ve diğer örgütlenmeler açısından en önemli gelişme **Bu Memleket Bizim Komitesi**'nin oluşmasıdır.

BMB Komitesi Kuzey Kıbrıs'taki tüm yurtsever-demokratik siyasi partileri, tüm sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini bir araya getirmiştir. Bu birlikteliğe şu anda hükümette olan TKP'nin dahi katılma ihtimali vardır. Bu oluşuma UBP'nin dahi iyi niyetli bir yaklaşım içinde olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Böylesine geniş bir birliktelik, açıkça burjuva partisi olan ve Anavatancı olduğu tüm siyasetlerinde açıkça ilan edilmiş UBP gibi bir partinin bile sessiz ve aktif olmayan desteğine sahip olmak kolay bir iş değildir. Komiteyi oluşturan yoldaşları ve komitenin üyesi olan örgütlerin yönetici ve kitlelerini ne kadar alkışlasak yeridir.

BMB Komitesi'ne UBP'nin aktif karşı çıkmayışının ardındaki temel unsur Başkanları ve Başbakan Eroğlu'na ve onun üzerinden tüm partiye karşı Cumhurbaşkanı Denктаş (ve Türkiye'den Ecevit-Demirel) kanadından bir saldırı başlatılmış olması ve bu saldırının zaferi için Denктаş kanadının Hükümeti devirmeyi ve yerine bir teknokratlar hükümeti oluşturmayı yöntem olarak seçmesidir. Bu şartlarda UBP'nin önündeki seçenek Parlamento'yu, parlamenter sistemi ve bu sistemin şu andaki şekliyle, yani parlamentoda çoğunluğu ve hükümet kurma olanağını UBP'ye bırakan şekliyle korumaktır.

Yani UBP'nin BMB Komitesi'ne sessiz desteği kendi hükümetini korumak için ihtiyacı olan mevcut şartların korunması ile kısıtlıdır. UBP de farkındadır ki, BMB Komitesi ülkede anti-hukuk, anti-demokratik yöntemlerin kök salmasını istememektedir. Parlamenter sisteme karşı bir sivil darbe anlamına gelecek olan mevcut hükümeti Cumhurbaşkanlığı kararları veya UBP'yi yıpratarak, kan kaybettirerek devirip ülkenin hükümeteşiz kaldığını ilan edip bir **teknokratlar hükümetini**, 12 Mart tipi yapılanmaları ülkeye empoze etmek BMB Komitesinin asla ve asla kabullenemeyeceği bir gelişmedir. BMB Komitesi buna karşı duracaktır ve göz var nizam var, Kuzey Kıbrıs'taki tüm kitlesel güç şu anda bu komitenin yönetimindedir. Yeter ki komite kendisini yıpratıp zayıflatmasın.

BMB Komitesi'nin UBP'nin sessiz desteğinden rahatsız olması düşünülemez. Sağcılıkları gayet iyi bilinen sendika şeflerinin dahi desteğinden rahatsızlık duyulmayacaktır. Bundan eminiz. Gelgelelim, komitenin sağcı bir çizgiye çekilip büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmekten başka bir şey yapamaz bir duruma gelmesine de eminiz bu komitenin ilk kurucuları arasında yer alan yoldaşlar ve örgütler müsaade etmeyecektir. Komite'nin görevi işçi-emekçi ve yurtsever entellektüellerin çıkarlarını korumaktır. Bunun için kurulmuştur. Bu çıkarları savunduğunu söyleyen partiler, sendikalar ve örgütler tarafından kurulmuştur. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da onların çıkarlarını savunmaktan eminiz ki şaşmayacaktır.

Kuzey Kıbrıs'taki toplumun büyük çoğunluğunu, aktif tüm kesimlerini bünyesinde toplamış olan 41 örgütü ve bunların birliğinin simgesi olarak BMB Komitesi'ni büyük görevler beklemektedir. **Kuzey Kıbrıs'taki toplumun ezici çoğunluğu, kendilerini Cumhurbaşkanı Denктаş'ın ve UBP-TKP hükümetinin değil de, BMB Komitesi'nin temsil ettiğini ilan etmişlerdir.** 40-50 bin mudinin temsilcisi olarak 2 bin civarındaki protestocununun 24 Temmuz'daki Cumhurbaşkanı ve Hükümet'i istifaya çağırın ve daha önce de 10 binden fazla katılımlı BMB Mitingi'nde 18 Temmuz'da haykırılmış olan bu sloganların ve bu sloganları haykıran vatandaşların örgütleri olarak 41 örgütün ve onların birliğinin temsilcisininin BMB Komitesi olmasının başka hiçbir siyasi anlamı yoktur. Cumhurbaşkanı kendisi bir sivil darbe hazırlamak istemiş olabilir, ama bizzat kendisinin de katkısıyla bugün Kuzey

Kıbrıs'ta gerçek iktidar, toplumun, vatandaşların gerçek temsilcisi olarak BMB Komitesi oluşmuştur. Kime niyet, kime kısmet...

Kuzey Kıbrıs'ta vatandaşın gönüllü desteğine sahip sivil güç odağı BMB Komitesidir.

Vatandaşlar BMB Komitesi'ni gönüllü bir birliktelik olarak oluşturdu. Bu Memleket Bizim, Cumhurbaşkanı ve Hükümet istifa sloganlarıyla oluşturdu. Yani vatandaşların kendilerini temsil etmeye yetkili ve görevli kıldığı tek kuruluş BMB Komitesidir. Bu şartlarda BMB Komitesi'nin vatandaşların çoğunluğuna karşı görevini yerine getirmesinin yolları nelerdir?

Bu görevi yerine getirmenin bir tek yolu vardır. Cumhurbaşkanı ve hükümetin istifasını sağlayıp BMB Komitesi'nin seçimleri kazanarak Cumhurbaşkanı ve hükümeti kendi saflarından çıkarması. Cumhurbaşkanı ve hükümet olması. İktidar olması. Başka türlü 41 örgütün, onların kitlelerinin ve temsilcilerinin talepleri olarak Cumhurbaşkanı'nın istifasını, hükümetin istifasını ve Bu Memleketin Bizim olmasını sağlamanın bir yolu yoktur. BMB Komitesi bunları başaramaz ise kendisini oluşturmuş olan örgütlere ve bu örgütlerin temsil ettiği kitlelere, yani Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların büyük çoğunluğuna karşı görevini yerine getirememiş olacaktır.

Açıktır ki BMB Komitesi'nin böylesi bir yönde çaba göstermesi ve hele hele de bu çabanın zafer kazanması ihtimali,—ki demokratik-barışçıl ortam korunduğu oranda bu zafer garantilidir, çünkü BMB Komitesi'nin ardında vatandaşların çoğunluğunun desteği vardır—, bu ihtimal şartlarında Türkiye ve onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantılarının tavrı neler olacaktır? Kuzey Kıbrıs'ta bir BMB Komitesi iktidarı bu güçlerin kabullenebileceği bir gelişme midir?

Bugünün Türkiye'sinde bu konuda kesin bir cevap vermek mümkün değildir. Yunanistan, 'Kıbrıs Cumhuriyeti Hükümeti'yle ilişkilerini görünüşte de olsa bağımsızlık ilişkilerine dayandırabilmektedir. Türkiye'de de böylesi ilişki türüne sıcak bakacak burjuva güçler vardır. Ama sonuçta onların bu konudaki tavrını onlar belirlemek zorundadırlar.

Bizi doğrudan ilgilendiren, yöneticileri tarafından bağımsız ve demokratik bir devlet olarak var olduğu iddia edilen KKTC şartlarında, BMB Komitesi'nden vatandaşların Komite'den istediği demokratik isteklerini yerine getirmek için BMB Komitesi'nin ne tür bir çalışma içinde olması gerektiğidir.

Birinci olarak hükümetin istifasını sağlamak ve yerine BMB Komitesi'ni oluşturan örgütlerin önerdiği milletvekillerinin çoğunluğunu oluşturduğu bir parlamentoda bir BMB Komitesi hükümeti kurmaktır. Cumhurbaşkanı Denктаş'ın Hükümeti devirip yerine bir teknokratlar hükümeti kurmayı planladığının iddia edildiği, Denктаş ve Ecevit'in başkanlık sisteminden dem vurduğu şartlarda bu sonucu elde etmek için en uygun yöntem UBP'nin sessiz desteğini de alarak hareket etmektir. TKP'nin de BMB Komitesi'ne katıldığı şartlarda BMB Komitesi UBP'ye erken seçim önermelidir. Ya UBP erken seçim tasarısının geçirilmesinde TKP ve CTP ile birlikte hareket eder ve böylece erken seçim yasası seçimlerin en erken bir zamanda yapılması için kabul edilir. Bu şartlarda UBP/TKP hükümeti seçime kadar sürdürülür, hatta gerekli görülürse CTP'de bu hükümete katılır. Böylesi bir gelişme üç aşağı beş yukarı DP'nin sonu olur. Ya da, UBP bu talebi kabullenmez ve TKP hükümetten istifa eder. Ve bu istifa TKP ve CTP'nin tüm milletvekillerinin milletvekilliğinden istifası ile tamamlanır. Bu şartlarda ortaya çıkacak durum BMB Komitesi ve onun parçaları olarak TKP ve CTP için hiç bir zarar taşınmayacaktır. Halbuki bu sonuç UBP'nin sonu olabilir.

İkinci olarak Cumhurbaşkanı'nın istifasını sağlamak ve Cumhurbaşkanlığı için yeni bir erken seçimin ayarlanması daha zor bir aşama olarak görülebilir. Ama değildir. Herkesin malumu olduğu üzere, Cumhurbaşkanı Denктаş seçimlerin birinci aşamasında ülkedeki vatandaşların oyunun %33'ünü almıştır. Oyların %50.1'ini dahi alamamıştır. Seçimlerin ikinci aşaması da yapılmamış, dolayısıyla Cumhurbaşkanı Denктаş vatandaşların, en azından oy kullanan vatandaşların oylarının %50.1'ini alma yeteneğinde olduğunu ispatlamamıştır. Bu şartlarda parlamentodaki milletvekillerinin Cumhurbaşkanı Denктаş'ı Cumhurbaşkanı olarak kabullenmelerinin hiçbir hukuki, demokratik kurallara dayanan nedeni yoktur. UBP, TKP, CTP milletvekilleri bu basit olguları gözler önüne sererek Cumhurbaşkanı

Denktaş'ın yetkisini tanımadıklarını ve yeni ve erken bir seçimin düzenlenmesini isteyebilirler ve parlamento olarak bu seçimi de düzenleyebilirler. Aynı meyanda Cumhurbaşkanı Denktaş'ın yeni ve erken bir Cumhurbaşkanlığı seçimini geciktirmek için hukuki yöntemler kullanma çabalarına parlamento müsaade etmemelidir. Parlamenter düzenlerde, parlamentonun üstünde bir otorite yoktur. UBP buna yanaşmadığı şartlarda, ki bu erken seçim önerisiyle birlikte ele alınması gereken bir öneridir, yukarıda değindiğimiz sonuçlar yine ortaya çıkacaktır.

Bizim BMB Komitesi'ne önümüzdeki dönem için önerilerimiz bunlardır. Bu önerilere karşı TKP ve/veya UBP gelişmeleri yavaşlatma ve süreç içinde durdurma tavrını güderse, bizim önerimiz CTP milletvekillerinin tek başlarına milletvekilliklerinden çekilmeleridir. Bu önerilerin TKP ve UBP'ye iletildiğini tüm vatandaşlara duyurduktan sonra.

Bu yöndeki adımların atılabilmesi için açıktır ki bir elzem gereklilik vardır, o da BMB Komitesi'ne gönüllü olarak katılmış tüm örgütlerin, siyasi partiler dahil tüm örgütlerin, BMB Komitesinin kararlarına uymasındır. Bu meyanda TKP ve CTP'nin milletvekillerinin de bu kararlara uymasındır. O zaman da, daha şimdiden, CTPnin ve yakın bir süreçte TKP'nin milletvekilleri parlamentoda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar konusunda kendi partilerinin tavırlarına göre değil, BMB Komitesi'nin kararlarına göre hareket etmelidirler. Yani BMB Komitesi tüm örgütlerin merkezi örgütü, otoritesine uyulan merkezi örgütü haline gelmelidir.

Tüm bu önerilerimiz CTP (ve BMB Komitesi'ne katıldığı oranda TKP) tarafından reddedilirse ne olacaktır. O zaman BMB Komitesi vatandaşların kendilerinden talep ettiği şeyleri, Cumhurbaşkanı ve Hükümetin istifası üzerinden Bu Memleketin Bizim olmasını demokratik yollardan sağlama olanağını yitirecektir.

Tabii ki biz yukarıdaki önerinin mutlak uyulması gereken bir öneri olduğundan hareket etmiyoruz. CTP ve TKP'li arkadaşlar ve diğer sendika ve örgütlerden arkadaşlar daha iyi ve ama sonuç alıcı, yani hükümeti ve Cumhurbaşkanı'nı BMB Komitesi'nin kazanacağı bir erken seçim üzerinden yeniden seçmeyi mümkün kılacak başka önerilerle gelirler. O da eminiz ele alınır ve yerinde ise yukarıdaki öneriler yerine onlar kabul görür.

BMB Komitesi'nin üyesi tüm örgütlere, bu örgütlerin kitle ve yöneticilerine ve BMB Komitesi'ne başarılar dileriz.

Bu Memleket, BMB Komitesi sayesinde Bizim Olacak!

Yaşasın Birleşik Cephe Hükümeti!

Yaşasın Anti-Emperyalist Kıbrıs!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 7.

BASIN AÇIKLAMASI

Değerli arkadaşlar,

24 Temmuz 2000 sabahı, Kuzey Kıbrıs'taki bankaların iflası nedeniyle, biriktirdikleri tüm kazançlarına Türkiyeli ve Kıbrıslı Türk banker-mafya burjuvazisi tarafından el konulan mudiler KKTC parlamentosunu işgal etmiş, paralarını bu bankalara yatırmalarını tavsiye eden Cumhurbaşkanı Denктаş ve Başbakan Eroğlu'nun istifasını talep emişlerdir. Toplam 200,000 nüfuslu bir ülkede 30-40,000 kişiyi temsil eden bu halk topluluğuna Türkiyeli Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı yönetimindeki polis gücü saldırmış, sonuçta parlamento darmadağın olurken 10 protestocu yaralanmış, 30 protestocu ise tutuklanmıştır. Tutuklular arasında mudilerin temsilcileri de bulunmaktadır. Tutuklanmaktan kaçabilen mudi temsilcileri ise polisten gizlenmek için yer kaçak konumdadır.

18 Temmuz 2000 akşamı 10,000 den fazla Kıbrıslının katılımıyla yapılan **Bu Memleket Bizim Mitingi'ni** örgütleyen YBH ve CTP gibi siyasi partilerin ve Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'in de içinde yer aldığı 35 örgütten oluşan komite şu anda mudilerin ortak örgütlenmesiyle birleşmiş durumdadır ve Komite polis karakollarında tutsak olan mudilerin kurtarılması için uğraşmaktadır,

Denктаş'ın 24 Temmuz görüşmeleri için Cenevre'de bulunduğu bu günlerde ortaya çıkan bu gelişme daha önceki gelişmelerle birlikte alınmalıdır. Siz iki hafta içinde polisin KKTC iç işleri bakanlığına bağlanması için Hükümet ortaklarından TKP'nin Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Mustafa Akıncı ile Tuğgeneral Özeyranlı arasında süren tartışma, buna müteakip Bu Memleket Bizim Mitingiyle Tuğgeneralin büyük bir kitle tarafından protestosu, tuğgeneralin polisinin Avrupa Gazetesi sahibi ve cumhurbaşkanı adaylarından Ş. Levent'i ve 6 Avrupa yazar ve fotoğrafçısını casus adlandırmasıyla tutuklayıp delil yetersizliğinden serbest bırakmaya zorlanması ve bu günkü olay birbiri ardına gelişmiştir. Kitlelerin talebi en sonunda bugünkü protestoda siyasi bir açıklık kazanmıştır: Kuzey Kıbrıs'ta halkın yaşamını bir cehennem yaşamına çeviren Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuvazisininin hükümeti ve Cumhurbaşkanı istifa etmelidir.

Toplumun hemen hemen tümünü temsil eden kitlelerin talebi işte budur: Cumhurbaşkanı ve hükümet istifa. Bu memleket bizim.

Şu anda mudilerin temsilcilerinin de bir parçası haline geldiği 36 örgütün temsilcilerinin oluşturduğu komitenin önünde bir tek seçenek vardır. Kitlelerin sesine kulak vermek ve kitlelerin tek gerçek ve demokratik temsilcisi olarak iktidara el koymak.

Eğer komite iktidara el koymazsa Tuğgeneral Özeyranlı'nın yönetimindeki Kuzey Kıbrıs'ın askeri gücü ilan edilen Güvenlik Kuvvetleri ve polis devreye sokularak tüm demokratik güçlere karşı bir saldırı başlatılması için tüm zemin hazırlanmıştır. Tuğgeneral Özeyranlı ve Cumhurbaşkanı Denктаş tamı tanımına da bunun hazırlığı içindeydiler. Böylece Kuzey Kıbrıs'ta Denктаş aleyhtarı ses çıkmayacaktır. Böylece Kuzey Kıbrıs sözde kendi iç güvenlik güçlerinin bir darbesiyle, o da toplumun güvenliğini sağlama bahanesiyle bir darbeye karşı karşıya kalacaktır. Bunun tek alternatifi darbecilerin darbesine müsaade etmeden Komitenin İktidara el koyması ve Birleşik Cephe programını hayata geçirmesidir.

Komite TKP'yi de komiteye katılmaya davet etmelidir. İktidara ortak olmaya davet etmelidir.

Komite Tuğgeneral Özeyranlı'yı görevinden almalı, Güvenlik Kuvvetlerinin başına Komiteden askerliğini yapmış bir arkadaşı, polisin başına ise eğer TKP katılırsa M. Akıncı'yı, katılmazsa CTP'li eski bakanlarından birisini yerleştirmelidir. Tuğgeneral Özeyranlı görevden alınmasını kabullenmezse tutuklanmalıdır. Yapılan görev değişikliğini kabul etmeyen tüm GK subay ve askerleri ve rütbeli-rütbesiz polisler tutuklanmalıdır. Komite geçici cumhurbaşkanı olarak M. A. Talat yoldaşı seçmeli, Denктаş'a görevden alındığını bildirip Cenevre'deki görüşmelere Talat yoldaşı göndermelidir. Görüşmelerde anında Federasyon üzerinde anlaşılmalı ve Kıbrıs'taki tüm yabancı askerlerin, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere askerlerinin Kıbrıs'ı terk etmeleri karar altına alınmalıdır. Bu amaçla Klerides'in temsilciliği reddedilip AKEL başkanının temsilciliği talep edilmelidir.

Komite Kuzey Kıbrıs'taki tüm büyük mülkiyete, toprak dahil el koymalı ve güneyde de aynısının yapılmasını talep etmelidir.

Yoğurttan dönenin kaşığı kırılır.

Bu işin başka alternatifi yoktur.

Komite iktidara el koymayı reddederse, gelişmelerin sorumluluğunu da üstlenmek zorunda kalacaktır. Güney Kıbrıslı, Türkiyeli, Yunanistanlı ve İngiltereli tüm devrimcileri Kuzey Kıbrıs'taki sınıf mücadelesine destek olmaya, küçük K Kıbrıs'ın Türkiye, Yunanistan ve İngiltere tarafından ve Kıbrıs'taki aşırı milliyetçi güçler tarafından terörize edilip insanların katledilmesine seyirci kalmamaya çağırıyoruz.

Burjuvazi Kuzey Kıbrıs'ın işçi ve emekçilerini, tüm yurtseverlerini hazır olmadıkları bir kavgaya davet etmektedir. Bu kavgadan kaçış imkansızdır. Napolyon'un mantığıyla hareket etmek, hele bir kavgaya girelim kimin galip geleceğini görürüz demek zorundayız.

Son Gelişmeler

Aldığımız son habere göre KKTC'de son gelişmeler şunlardır:

KKTC'deki tüm Sendikaların Başkanları ve Sekreterleri ve Yurtsever Birlik Hareketinin Genel Başkanı tutuklanmışlardır!

Sebepler olarak bugün sabah Parlamento içinde ve dışında gelişen olaylara katılmaları verilmiştir. Tüm bunlar Kıbrıs Halkın karşı hazırlanmakta olan provokasyon ve muhtemel bir Askeri veya Sivil **Darbe** hareketinin belirtileridir! Tüm bu gelişmeleri şiddetle protesto ediyoruz ve tutuklanan Sendikacıların ve YBH Genel Başkanının serbest bırakılmalarını talep ediyoruz!

Yarın için sendikalar eğer tutuklanan yöneticiler bırakılmazsa protesto eylemlerine hazırlanmaktadırlar. Onların bu barışçıl eylemlerini de provoke edilmesi, saldırıya uğraması ve böylece daha pek çok Demokrat ve Yurtseverin tutuklanma ihtimali vardır!

Tüm Dünya Kamuoyunun Dikkatine sunarız!

Tüm Dünya Kamuoyuna KKTC Hükümeti'ni Cumhurbaşkanlığı'nı ve Türkiyeli bir Komutanın Yönettiği Polis Örgütü'nü PROTESTO Etmeye çağırıyoruz!

**Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek -Londra Bürosu
24 Temmuz 2000**

“BU MEMLEKET BİZİM MİTINGİ” ÖRGÜTLEME KOMİTESİNE MESAJ

DEĞERLİ ARKADAŞLAR,

Sizler nezdinde bu şanlı mitingin düzenlenmesinde şu veya bu şekilde katkıda bulunmuş olan tüm örgüt ve kişileri sevgi ve saygıyla kucaklarız,

Bu miting dosta düşmana bir elin nesi var, iki elin sesi var dediğimizi ve diyeceğimizi göstermiştir. Birlikten kuvvet doğacağını bildiğimizi göstermiştir. Ayrı cephelerde ayrı ayrı kavgalar verenlerin, vermek zorunda olanların aynı zamanda bir tek cephede, birleşik cephede kavga verebileceğini, vermek zorunda olduğunu göstermiştir. Bugün Kıbrıs'ın emperyalist baskılara karşı hep birlikte, bir tek cephede bir araya geldiği ilk gündür. Ama son gün olmayacaktır. Emperyalist dayatmalara karşı bu gün oluşturduğunuz bu birlik, emperyalizmin son kalıntıları dahil Kıbrıs'tan atılıncaya kadar sürmek zorundadır, o halde sürecektir.

Bu mitingi örgütleyen kişi ve örgütler, bu mitinge katılan kişi ve örgütler çok büyük siyasi hedeflere sahip olmak istemeyebilirler. Siyasetle uğraşmak bile istemeyebilirler. Gel gelelim bu memleketin bizim olmasını garanti altına almanın tek yolu işte tamı tamına bu mitingi düzenleyen, kendi çıkarlarına değil Kıbrıs'ın çıkarına gönül vermiş olan sizlerin hükümet olmasıyla, sizlerin oluşumuna ilk ve ciddi adımı attığı bu emperyalizm karşıtı birleşik cephenin hükümet oluşturmasıyla mümkündür.

Bu mitingde el ele vererek yeni bir hükümet oluşturma kararı almaya, bu hükümet, birleşik cephe hükümeti kuruluncaya kadar kavgayı birlikte sürdürme kararı almaya mecburuz. Yoksa ekonomik kriz bahanesiyle zamlar üzerinden ekonomik dayatmalar, polisin İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasına karşı çıkma üzerinden siyaset dayatmalar, casusluk adı altında gazetecilerimizi, cumhurbaşkanı adaylarımızdan birisini hapishanelerde süründürerek demokratik haklarımıza iyice el atmaların sonu bir türlü gelmeyecektir.

Her şart altında demokrasi en iyisidir ve sonuna kadar savunulmalıdır. Ne kadar çok demokrasi varsa o kadar iyidir. En çok demokrasi de 'doğrudan demokrasidedir.'

**YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!
TÜM DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN HÜKÜMETİ!**

**Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek - Londra Bürosu
18 Temmuz 2000**

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 11.

HİÇ BİRŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK! AMMA!

GERÇEK
Selim KURTULUŞ

İtiraf etmeliyim ki ülkemizde son 2 ayda yaşananları bu boyutta düşünmemiştim. Kastettiğim halk yığınlarının “dipten gelen dalga” gibi ağırlığını hissettirmesidir.

Egemenlerin kendi çıkarları için yürüttüğü planlı saldırıların ardı arkası kesilmeden sürüyor. Geçmişte de bu tür saldırılar olmuştu. Fakat bu defaki saldırıların boyutu, kapsamı ve şiddeti ortada. İşte halkın tepkisi de bu kapsamlı saldırılara karşı bir savunma mekanizmasıdır.

Egemenler ekonominin darmadağın edilmesini ve arkasından bankaların batırılmasını yürürlüğe koyarken, yeni saldırı paketleri yolda gelmekteydi. Avrupa yazarlarına yapılan saldırılar bardağı taşırdı. Halk ülkesine, egemenliğine, onuruna sahip çıktı.

18 Temmuz mitingi halkın mitingiydi. Örgütleyici örgütler özveriyle ve akılcılıkla bu mitingi örgütledi. Fakat zaten “tren kalkmıştı”. Halk ülkesine ve geleceğine sahip çıkarak **“bu memleket bizim, biz yöneteceğiz”** diyor. Bankazede eylemi bu birikimlerin patlama boyutunu ortaya koydu. “Kıbrıs Türkleri korkak, pısrıktır” diyenler şoka girdiler.

Halk cephesinde bunlar yaşanırken egemenler (general, Denктаş, elçi) senaryolarını daha da ileriye taşımanın hesaplarını yapıyorlar. Ali Nihat Özeyranlı'nın çıkışlarını bireysel bir çıkış olarak görenler, bay generalin MGK tarafından rütbeyle ödüllendirildiğini görünce moralleri bozuldu. Oysa plan Ankara-Denктаş planıdır. Bu plan gereği Özeyranlı'nın yerine Kutlu Adalı cinayetinin ve St. Barnabas baskınının yaşandığı dönemde Kıbrıs'ta sivil savunma başkanı olan Galip Mendi atandı. Bu atama en az Özeyranlı'nın terfi alması kadar önemlidir. TC Kuzey Kıbrıs'ta gerginliği ve baskıyı artıracaktır. Tüm gelişmeler bu yönde.

Peki tüm bunlar yaşanırken halkın cephesinde neler oluyor? Neler olmalı?

41 örgüt alınının akı ile bu güne kadar süreci taşıdı. “Bu memleket bizim” imza kampanyası ile süreci ileriye taşıyacağını ilan etti. Bu 41 örgüt “eylem birliği” yaparak ağırlığını hissettirdi. Politik hedeflerini saptamaya başladı. Sırada ittifak ve birleşik cephe olmalı. Aksi halde dönemsel tepki boyutunda hareket güdükleştirilir. **Bu birleşik cephe çabaları sürerken hiç bir örgütün çıkarları ve beklentileri halkın çıkarlarının üstünde değildir.** Bu böyle biline.

18 Temmuz mitingi sonrası “artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak” dedik. Halkımız da örgütlere “sakın ola bu birliği bozmayın, bozan bedelini öder” dedi.

Kavga keskinleşecek. Belli oldu. TC'deki kanatlar kavgası bu kavgaya önemli katkı koyacak. Emperyalist uşaklar arası dalaştan yararlanalım. İçte Denктаş-Eroğlu kliği çelişkisinden yararlanalım. Amma sakın ola bir taraftan yana çamura yatmayalım.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 12.

TÜRKİYE AÇISINDAN KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ

Kuzey Kıbrıs'ta, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ın iç işlerine karışmasına karşı çıkan güçlü bir muhalefetin var olduğu, bu muhalefetin güçlü bir kitlesel güce sahip olduğu olgusu Türkiye açısından en önemli sorundur.

Türkiye'nin bu sorunu nasıl ele alacağı, nasıl çözeceği de Kuzey Kıbrıs açısından en önemli sorunlardan birisidir. Türkiye bu muhalefeti tümünden yok etmek, baskı ile, şiddet ile yok etmek yolunu seçebilir. Veya Yunanistan'ın Güney'de kullandığı yöntemi kullanabilir, yani ateşkes şartları sürdürdüğü oranda Yunanistan'a ve Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı askeri olarak tamamen kendine bağımlı olan KKTC'nin, Dünyada kimse tarafından tanınmadığı oranda ekonomik ve siyasi olarak da tamamen kendine bağımlı olan KKTC'nin görünüşteki bağımsızlığını kabullenmek, Kuzey'de seçimlerin vb. az biraz kitlelerin istediği şekilde sonuçlanmasına göz yummak, seçimlerin sonuçlarına katlanmak ve KKTC ile ayrı bir devletle ilişki kuruyor gibi yapmak, öylesi pozlara bürünmek.

Tabii ki bir diğer alternatif daha var; Ecevit ve Cem'den tutunuz Genel Kurmay'a kadar herkes KKTC'nin ayrı ve bağımsız bir devlet olduğunu ilan etti. Denktaş da. O halde KKTC'nin bağımsızlığını kabullenirler ve erken seçimler üzerinden iktidara gelecek olan sol muhalefetin Türkiye'nin askerlerini vb. geri çekmesi talebini, 1960 anlaşması üzerinden Kıbrıs'ta hak talep edip askerlerini Kıbrıs'a yerleştirmiş tüm ülkelerin Kıbrıs'ı terk etmeleri talebini gayet demokratik ve hukuka saygılı bir şekilde kabullenir. Tabii ki sol muhalefet böyle bir talep öne sürerse ve tabii ki Türkiye bağımsız bir devlet olarak KKTC'nin isteklerine uyarsa...

Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz.

Türkiye açısından diğer bir sorun Kıbrıs'taki çeteler sorunudur. Son gelişmeler açıkça ortaya çıkardı ki; Cumhurbaşkanı Denktaş ile Başbakan Eroğlu arasında büyük bir çatışma vardır. Buna ortalarda gezinip fırsat kolladığı iddia edilen Meclis Başkan Hasipoğlu da dahildir. Bu çatışma açık bir çıkar çatışmasıdır. Yukarıda bahsi geçen ve KKTC'nin en üst kademelerindeki bu isimlerin mesela ülkü Ocakları'yla bağları konusunda herkesin bilgisi vardır. Ülkü Ocakları'nın da çeşitli çete işlerine karıştığı iddia edilir. Türkiye'nin MİT'inin onlarla bağımlı olarak ERGENEKON isimli kontrgerillayı Kıbrıs'ta kurduğuna değinilir. Kuzey Kıbrıs'ın fuhuş yuvası, esrar ticareti merkezi, gazino ve kara para aklama cenneti haline getirildiğine değinilir. Bu tür pisliklere, para konusuna çok önem veren tüm burjuva kesimlerin karıştığına, hatta ve hatta Türkiyeli ve Kıbrıslı asker-sivil bürokratların da karıştığına değinilir. En azından Amerika'daki eski MİT ajanı Eymür ve onun gibileri değinir. Halkın da aslında gayet iyi bildiği şeylerdir bunlar. Kimsenin halktan birşey gizlemeye çalıştığı yok. Halkı kim takar! Bu işleri kıvıranlar bu işleri Avrupa ve Amerika ile birlikte kıvıra geldiklerinden, onlara Doğu Avrupa'nın ve Sovyetler Birliği'nin çökertilmesinde çok faydalı işler yaptıklarından sırtları sağlam yerededir Türk mafyasının.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 12.

ALTERNATİF: HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİDİR

Anka Kuşu
A. Savaş

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK, yayın hayatına başladığı 1996 yılından beri, bir dizi siyasi tezin yanı sıra; toplumsal gerçekliği, Kıbrıs'ın sosyo-ekonomik koşullarını, ve dünyanın içinde bulunduğu konjonktürü de dikkate alarak Kıbrıs'ın kurtuluşu için tüm halk güçlerinin Birleşik Cephe'de toplanmasının ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi ve emekçilerinin güçlü desteğini almasının önemi ve kaçınılmazlığı üzerinde ısrarla durageldi.

KSG, bu görüşünü anlatabilmek için, konu ile ilgili yayınlanmış tüm yazılarını '**KIBRIS SORUNU**' adlı kitapta topladı.

İlk dönemler Birleşik Cephe tezimize karşı sağdan olsun, soldan olsun bir dizi tepkiler geliştirildi; kimileri dikkate almama, küçümseme yaklaşımını sergilerken kimileri de "Birleşik Cephe'nin oluşturulabilmesi için güçlü bir Komünist Parti önkoşuldur" veya "bu partilerle Birleşik Cephe kurulamaz, bunların hiçbiri anti-emperyalist değil" diyerek Cephe'nin yaratılması çalışmalarını, teorik ve pratik, çıkmaz ayın son çarşambasına ertelediler. Birleşik Cephe'nin oluşturulması için anti-emperyalist parti liderliklerinin değil, anti-emperyalist sınıf ve tabakaların gerekli olduğunu, parti yönetim ve programlarının değişken olduğunu bir türlü kavrayamadılar.

Bugün, geldiğimiz noktada halk tavrını belirledi: "TEK CEPHEDE BİRLEŞİN"

Geçmişte olduğu gibi, bundan sonra da, 41 örgüt ve partinin oluşturduğu "BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU"nun, ki Birleşik Cephe'den başka bir şey değildir, önüne bir dizi engeller çıkarılacağına, dağıtmaya, fonksiyonsuzlaştırmaya çalışanların olacağına farkındayız.

Görev, uyanık olmak ve oluşan cephenin dağıtılmasına mücadele etmeyip aksine daha da ilerilere taşımak; KALICILAŞTIRMAKTIR.

KSG, bu uğurda, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da üzerine düşen görevleri yapmaya devam edecektir.

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK HALK CEPHESİ.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Temmuz 2000, Yıl 5, Sayı 54, sayfa 13.

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU PROGRAM ÖNERİSİ

Ağustos 2000

GİRİŞ

Kuzey Kıbrıs'taki son gelişmelerde, Kuzey Kıbrıs'ın işçi-emekçi yurtsever entelektüellerinin çıkarlarını savunan siyasi, sendikal ve diğer örgütlenmeler açısından en önemli gelişme **Bu Memleket Bizim Platformu'nun (BMBP)** oluşmuş olmasıdır.

BMBP Kuzey Kıbrıs'taki tüm yurtsever-demokratik siyasi partileri, tüm sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini bir araya getirmiştir.

Kuzey Kıbrıs'taki toplumun ezici çoğunluğu kendilerini Cumhurbaşkanı Denktaş'ın ve UBP-TKP hükümetinin değil de, BMBP temsil ettiğini ilan etmişlerdir.

40-50 bin mudinin temsilcisi olarak 2 bin civarındaki protestocu 24 Temmuz'daki eylemlerini Cumhurbaşkanı ve Hükümeti istifaya çağıran sloganlar eşliğinde yürütmüşlerdir. Daha önce de, 10 binden fazla katılımlı BMB Mitingi'nde 18 Temmuz'da haykırılmış olan bu sloganların ve bu sloganları haykıran halkın örgütleri olarak 41 örgütün ve onların birliğinin temsilcisinin BMBP olmasının başka hiçbir siyasi anlamı yoktur.

Cumhurbaşkanı kendisi bir sivil darbe hazırlamak istemiş olabilir, ama bizzat kendisinin de katkısıyla bugün Kuzey Kıbrıs'ta gerçek bir iktidar alternatifi, toplumun, halkın gerçek temsilcisi olarak BMBP oluşmuştur.

Şu anda, Kuzey Kıbrıs'ta halkın gönüllü desteğine sahip tek sivil güç odağı BMBP.

Halkın kendilerini temsil etmeye yetkili ve görevli kıldığı tek kuruluş BMBP.

Halkın BMBP'nun omuzlarına yüklediği görevi yerine getirmesinin yolu nedir?

Bu görevi yerine getirmenin bir tek yolu vardır. Cumhurbaşkanı ve hükümetin istifasını sağlayıp BMBP'nun seçimleri kazanarak Cumhurbaşkanını ve hükümeti kendi saflarından çıkarması, Cumhurbaşkanı ve hükümet olması. Yani iktidar olması. Başka türlü 41 örgütün, onların kitlelerinin ve temsilcilerinin talepleri olarak Cumhurbaşkanının istifasını, hükümetin istifasını ve **Bu Memleketin Bizim olmasını sağlamanın bir yolu yoktur.**

BMBP bunları başaramaz ise kendisini oluşturmuş olan örgütlere ve bu örgütlerin temsil ettiği kitlelere, yani Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların büyük çoğunluğuna karşı görevini yerine getirememiş olacaktır.

Dolayısıyla, bizi burada doğrudan ilgilendiren şey, yöneticileri tarafından bağımsız ve demokratik bir devlet olarak var olduğu iddia edilen KKTC şartlarında, vatandaşların BMBP'na sloganları ve eylemleriyle sunduğu demokratik isteklerini, BMBP'nun iktidar olması isteklerini yerine getirmek için BMBP'nun ne tür bir çalışma içinde olması gerektiğidir.

I. BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK; UBP, TKP ve CTP'ye, parlamentoda milletvekilleri olan partiler olarak **Bu Memleketin Bizim** olmasını mümkün kılacak bir parlamenter ve Cumhurbaşkanlığı erken seçiminin düzenlenmesi önerisini sunmuştur. Bu öneriye karşı bu güne kadar süren vurdum duymazlıktan anlaşılan odur ki, bu partilerin hükümet kanadının ve hatta BMB Üyesi olarak CTP'nin parlamentodaki bileşimler üzerinden bir Cumhurbaşkanlığı ve parlamento erken seçimini zorlamak diye bir problemleri yoktur. Vatandaşların Cumhurbaşkanı istifa taleplerine rağmen Cumhurbaşkanı Cumhurbaşkanındır. Vatandaşların Hükümet istifa sloganlarına rağmen hükümet hükümettedir.

Bu şartlarda Cumhurbaşkanı ve hükümetin parlamenter araçlarla istifalarını sağlamak ve yeni ve erken seçimler düzenlemek imkansızlaşmaktadır. Dolayısıyla BMBP'nun önündeki tek seçenek

vatandaşların kendi taleplerinin ardında durmalarını örgütlemek, onları kendi taleplerini kazanmak için **BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMAYA kazanmaktır.** Vatandaşlar Bu Memleketin Bizim olması için BMBP üyesi bir Cumhurbaşkanı ve BMBP üyesi örgütlerin temsilcilerinden oluşan bir hükümet istediği oranda erken seçimleri elde etmek için hep BİRLİK olmak, demokratik yöntemler içinde MÜCADELE etmek ve DAYANIŞMA içinde olmak zorundadır. BMBP da, vatandaşın sivil temsilcisi olarak, bunu örgütlemek zorundadır.

1. BİRLİK; İktidar yönünde adımların atılabilmesi için açıktır ki bir elzem gereklilik vardır. O da BMBP'na gönüllü olarak katılmış tüm örgütlerin, siyasi partiler dahil tüm örgütlerin, BMBP'nun kararlarına uymasındır. Bu meyanda parlamentoda milletvekili olan ve BMBP üyesi olan partilerin milletvekillerinin de bu kararlara uyması şarttır. O zaman da, daha şimdiden, CTP'nin milletvekilleri parlamentoda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar konusunda kendi partilerinin tavırlarına göre değil, BMBP'nun kararlarına göre hareket etmelidirler.

Yani BMBP tüm örgütlerin merkezi örgütü, otoritesine uyulan merkezi örgütü haline gelmelidir. Başka türlü, BMBP'nun vatandaşın ona yüklediği iktidar olma görevini yerine getirmesi mümkün değildir.

2. MÜCADELE; İktidar olmak, BMBP'ne **Bu Memleketi Bizim** yapma görevini vermiş olan vatandaşların mücadelesi sayesinde mümkündür.

Bu meyanda BMBP'nun imza kampanyası olumlu bir adımdır. Gel gelelim kitlelerin 18 ve 24 Temmuz ruhunu ayakta tutmaktan uzaktır. Mücadele vatandaşların haykırdıkları sloganları tekrar tekrar haykırmalarının imkanı yaratılarak, yani kitle eylemleri örgütlenerek kazanılabilir. Bu meyanda 1 Eylül Barış Günü eylemi bu sloganların haykırıldığı, vatandaşların BMBP'nu iktidara çağırdığı sloganlar attığı bir gün olarak ele alınmalıdır.

Ayrıca, BMBP'na üye tüm örgütler ve bilhassa sendikalar, daha bugünden örgütsüz olan tüm işçileri sendikalarda örgütlemeli, onların pek çoğunun kaçaklığını vb. kullanarak sizi **“gemiye yükler gönderirim”** diyen burjuvaziye karşı onları korumaya hazır bir güç odağının oluştuğu, onların artık sendikalaşabilip haklarını koruyabilecekleri onlara pratikte gösterilmelidir. Tüm yerli ve yabancı işçiler davaya kazanılmamış Bu Memleketin Bizim olması bir hayal olarak kalacaktır.

3. DAYANIŞMA; BMBP'nun bu güne kadar gösterdiği dayanışma becerisi, hapse alınan hiçbir demokrati yalnız bırakmayarak ispatladığı bu yeteneği göz bebeği gibi korunmalıdır. Bu zorlu günlerde, kendilerine farklı rota çizen örgütler olabilir. BMBP'nu ciddiye almasını benimseyemeyen örgütler olabilir. Onlarla şu ana kadar sürdürülmüş olan dayanışma yine sürmeli, birlikte mücadelenin bu daha geri yöntemi katıyetle reddedilmemelidir.

II- EKONOMİK TEDBİRLER

1. TÜRKİYE IMF'SİNE HAYIR

Türkiye'de Coterrelli isimli, IMF'nin beşinci dereceden bir memuru kendi hazırladığı paketi Türkiye'ye empoze etmekle meşgul. Türkiye'de, kendilerini Türklük ve Müslümanlığın simgesi ilan etmiş aşın milliyetçi, dinci ve sözde laik tüm burjuva partileri ve dahası silahlı güçler ve polis bu Coterrelli'nin empoze ettiği ve Türklerin ve Kürtlerin büyük çoğunluğu için, işçiler, köylüler, emekliler ve yurtsever entelektüeller için ekonomik yıkım anlamına gelen bu paketi onlara empoze etmek için gerekli siyasi ve diğer şartları hazırlamayı üstlenmiş durumdadır. İşte onların Türklük ve Müslümanlıkları bundan ibarettir. Türklerin ve Müslümanların büyük çoğunluğuna eza cefa çektirip, IMF'nin isteklerini yerine getirmek.

Şimdi tutmuş bu Türkiye partileri ve silahlı güçleri Kuzey Kıbrıs'a kendi beşinci dereceden memurlarını gönderip, kendilerine IMF'nin dikte ettiği ve vatandaşları için yıkım anlamına gelen paketin bir türünü Kuzey Kıbrıs'a empoze etmek istiyorlar. Ve ne yazık ki, Türkiye'de karşılaştığımız

manzara burada da karşımıza çıkıyor. Türklüğe dokundurtmadığını ve dokundurtmayacağını ilan eden Cumhurbaşkanı Denktaş tutmuş bu paketin aynen uygulanması gerektiğini ve dahası her ne pahasına olursa olsun uygulanacağını ilan ediyor. Hükümet ise bir yandan bu paketi iyileştirmek için taviz koparmaya çalıştığı görünüşünü verirken öbür yandan ülkemizin vatandaşları açısından bu paketin yıkıcılığını simgeleyen zamları ardarda devreye koyuyor. Onun eksik bıraktığını yine Türklüğe laf ettirmeyen Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuva kesimler mallarına yaptıkları aşırı zamlarla tamamlıyor.

Şu basit olgu BMBP ve onun üyesi örgütler ve vatandaşlar tarafından gayet iyi bilinmektedir; Türkiye IMF'sinin hükümetle birlikte oluşturduğu paketin vatandaşlar için anlamı yaşam standartlarının aşırı olarak düşürülmesidir. Bunun başka hiçbir anlamı yoktur. Son dönemde paket nasıl olsun tartışmaları yapıldığı iddia edilirken, paketin vatandaşlar için en önemli kısımlarını oluşturan zamlar ardarda yapıla gelmiştir. Bu zamlara karşı işçi, köylü, emekçi ve yurtsever entelektüellerin yaşam standartlarını koruma kavgası verilmesi, bu paketin esas amacı ve kaçınılmaz sonucu olan vatandaşların yaşam standartlarının düşürülmesi olayına izin verilmemesi gereklidir. Vatandaşlara ekonomik saldırı anlamına gelecek olan tüm gelişmelere karşı vatandaşları korumak BMBP ve ona üye tüm örgüt ve kişilerin kaçınılmaz görevidir. Şu anda hali hazırda mevcut olan aşırı pahalılık ve bunların üstüne eklenen zamlar derhal geri alınmalıdır. Bu dönemde tüm ücretli ve köylü kesimin gelir kayıplarının burjuvaziden ve hükümetinden geri alınması için vatandaşlar sendikaları, örgütleri üzerinden taleplerini dile getirip **“hak verilmez, alınır”** sloganıyla eylemlerine başlamalı ve haklarını geri alıncaya kadar bu eylemliliklerini sürdürmelidirler.

2. FİNANS VE BANKACILIK

KRİZİ AŞMAK İÇİN VATANDAŞLAR DEĞİL, EKONOMİK KRİZİN SORUMLUSU KİMLERSE ONLARDAN ALINMALI, VERMEZLERSE ALINACAK.

KOOPERATİFLER HARİÇ TÜM BANKALAR DEVLETLEŞTİRİLECEK.

KOOPERATİFLER GERÇEK SAHİPLERİNE (ÜRETİCİLERE) GERİ VERİLECEK,

DEMOKRATİK OLARAK OLUŞTURACAKLARI MEKANİZMALARLA YÖNETMELERİ SAĞLANACAK.

Bankalar iflas ettiğinde, bankaların mudilerden topladıkları paralara ne oldu? Açıktır ki bu paralar bankaların sahipleri tarafından kredi olarak kendi işleri için kullanıldı veya doğrudan para şeklinde başka bankalara aktarıldı. Her iki durumda da, bu paralar banka sahiplerinin ve/veya onların aracılığını yaptıkları şirketlerin, kişilerin elindedir. Ya para olarak, ya da şu veya bu şekilde mal olarak.

Dolayısıyla, bankaların iflası neden gösterilen krizin yükü, ücretler sabit tutulurken ücretli ve yoksul kesime yaşantıları için ihtiyaç olan ürünleri fahiş fiyatlarla satılarak, yani sadece mudilerden değil, mudiler de dahil tüm halkın paralarını burjuvazinin elinde toplayarak, vatandaşın yaşam standardını düşürerek çözümlenmek isteniyor. Kaldı ki, zamlar ve fahiş fiyatlar üzerinden vatandaşlardan toplanması planlanan paralar tüm mudilere ödenecek paradan kat kat fazladır. Daha önce banka operasyonlarıyla vatandaşlardan toplanan paralar banka sahipleri ve çevrelerine aktarılırken, şimdi tüm halktan toplanan paralar yine bu çevrelere aktarılacaktır.

BMBP böylesi planlara dayanan Türkiye IMF'si ve hükümet/Cumhurbaşkanlığı planlarının, yani şu meşhur 'paketin' uygulanmasına müsaade etmeyecektir.

Dolayısıyla bizim önerimiz ülkeyi dar boğazlara sürmüş olan ve sürmekte olan Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuvaların, bu krizin yaratıcısı olan bu bankacılar, patronlar şebekesinin bu krizin cefasını kendilerinin çekmesidir.

Açık olan şudur ki, bu krizin cefasını vatandaşların çekmesine BMBP göz yummayacaktır. Dolayısıyla bizim önerimiz, tüm büyük imalat ve tarım işletmelerin ve bankaların karşılıksız olarak devletleştirilmesi, tüm büyük toprak sahiplerinin topraklarına karşılıksız olarak el konarak

devletleştirilmesi ve böylece elde edilen tüm mal, mülk ve para imkanlarının devletin kontrolünde tüm halkın kullanımına sunulmasıdır.

Bugünkü ekonomik kriz onların ürünüdür. Bu krizden zarar görenler küçük çaplı burjuvalar dahil tüm halkımızdır. Bugünkü krizi dahi yine kendilerinin zenginleşmesi için kullananlar ve zenginliklerine zenginlik katmak için kullanmaya devam etmeye çalışanlar onlardır. Halka fahiş fiyatlarla mal satmaları ve zam üstüne zam yapmaları bunun en basit ispatıdır. Bu metodlarla kriz döneminde dahi daha zenginleşmiş olacaklar. 1940'larda Türkiye'de yaptıkları gibi.

Denktaş/Eroğlu 'düşman kardeşliği' Ecevit/Demirel ile elele yeni soygunları planlamaktadır.

Unuttukları küçük bir şey vardır. Burası Türkiye değil ve seneler 1940'lar değil. **Bu Memleket Bizim.**

Türkiye IMF'sinin diktası kabullenilerek, daha dün halkı soymuş olan ve bugün büyük bir zevkle fahiş fiyattan mal satarak halkı dolandırmış ve dolandırmakta olan burjuvaziye ekonominin can damarları teslim edilerek şeffaflık elde edilemez.

Devletleştirilen tüm mal, mülk ve banka zenginlikleri (ki bunlara Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuvazinin ülkeden kaçırdıkları zenginlik ve paralar da dahildir, yani onlar da devletleştirilecektir) tüm halkın denetimine sunulacak ve onların uygun buldukları bir plan ve program çerçevesinde kullanılacaktır. Kompüterler çağında bunu yapma imkanımız vardır. Tüm bu varlıklar devletleştirilir devletleştirilmez internet üzerinden tüm halkın bilgisine sunulacaktır. Böylece halkımız ülkemizin ekonomik potansiyelini bilecek ve bu potansiyelin en iyi kullanım tarzı rahatlıkla görülüp belirlenecektir.

Böylece oluşturulacak mekanizmada *herkesten yeteneği kadar alınacak, herkese yaptığı işin karşılığı*, herkesin gözetimi altında verilecektir.

Şeffaflık isteniyorsa, işte şeffaflık ancak böyle sağlanabilir.

Mudilerin kaybettikleri para varlıkları da işte ancak bu şekilde yani şerefli ve tüm vatandaşların çıkarına olan bir şekilde onlara tekrar iade edilebilir.

Kuzey Kıbrıs'ta kendi merkez bankamıza ve kendi para birimimize sahip olmanın tek yolu da budur. Para basmak isteyen elinde ya yüklü miktarda altın vb. değerli metal vs. olmalıdır, ya da tüm ülkenin zenginlikleri basılan paranın karşılığı olarak bir elde toplanmalıdır. Yani bu memleketin bizim olmasını gerçekten isteyenler ve dahası Türk Lirası'nın ülke ekonomisine verdiği zarardan kurtulmak isteyenler çözümü Dolar'da, Euro'da veya Kıbrıs Lirası'nda değil, **Kıbrıs'ın birliği sağlanamadığı oranda**, Kuzey'deki tüm büyük mülkiyetin devletleştirilmesi sayesinde mümkün olacak olan, kendi para birimimizin devreye sokulmasında aramalıdır. Bu mümkündür. Tüm büyük mülkiyetin devletleştirilmesi halinde, hele hele ülke dışına kaçırılmış olanlar da dikkate alınırsa, bu mümkündür. Bu para birimi aynı zamanda ülke dışındaki Kıbrıslı emekçilerin de maddi desteğini alacağı için güçlü bir para birimi olabilecektir. Dahası biz böylesi bir para biriminin Dünya'nın tüm işçilerinin de desteğini alarak aşırı güçlü bir para birimine dönüşebileceği iddiasındayız.

Kuzey Kıbrıs'ta kullanılacak para birimi açısından bizim önerimiz budur.

Ekonomik krize çözüm önerimiz de budur.

Krizin yükünü işçiler, emekçiler, emekliler, mudiler, yurtsever entelektüeller değil, krizin sorumlusu ve kriz üzerinden de zenginleşmeyi sürdürmeyi planlayan burjuvazi çekmelidir.

Ve Kuzey Kıbrıs'ın işçileri emekçileri, emeklileri, yurtsever entelektüelleri tüm büyük mülkiyete devlet üzerinden el koyarak, kendi para birimini basarak, ülkenin tüm varlığını internete koyup herkesin bilgisine sunarak sadece ve sadece kendilerini zenginleştirecek bir ekonomik düzen kurmaya muktedirdir. **Krizden, burjuvazinin şamar çocuğu olmadan, yoksullukla karşı karşıya kalmadan tek çıkış yolu da budur.**

3. SANAYİ

Tüm büyük sanayi tesisleri kamulaştırılacak. Kapatılan tesisler aktif hale getirilecek. Sanayide teknolojik yatırımlara önem verilecek.

1974'ten sonra Rumların terkettiği sanayi tesislerinin büyük ve önemli bir kısmı TC kurumlarıyla ortak kurulan ve bir KİT olan Sanayi Holding çatısı altında toplanmış, bir kısım ise savaş ganimetçileri arasında paylaşılmıştı. Ancak Sanayi Holding'in egemenler tarafından bir arpalık olarak görülmesi ve TC'li ortakların kendi ürettikleri ürünlere rakip olarak görmesi sonucunda batırıldı. Tesisleri burjuvazi tarafından yağmalandı. Tüm sanayi (büyük, küçük, özel, KİT) TL'nin enflasyonist baskısı, yüksek girdi ve hammadde maliyetleri, T.C. ambargoları, T.C. egemenlerinin bilinçli olarak üretimi yok etmek için işbirlikçileri vasıtasıyla uygulattığı ekonomik, mali ve gümrük politikaları, modası geçmiş teknoloji, ulaşım zorlukları nedenleriyle gerek iç gerekse dış piyasalarda rekabet gücünü yitirmiştir. Halen devrede olan sanayi tesislerinin hemen hiçbiri tam kapasite ile çalışmamaktadırlar. "Serbest Pazar", "liberal ekonomi" politikaları üretimin durması ve Kuzey Kıbrıs'ta ekonominin batması sonucunu getirmiştir. **Burjuvazi artık bu sorunu çözemez.**

BMBP hükümeti öncelikle tüm büyük sanayi tesislerini ve işletmelerini kamulaştıracak, atıl veya düşük kapasite ile çalışan sanayi tesisleri yeniden çalışır hale getirecektir. Yeni oluşturulacak mali politika ile yeni teknolojik yatırımlar yapılabilecektir. Merkezi planlama ile gerek ülkenin ihtiyacını karşılayacak gerekse ihracat imkanı olan ürünlerin tekrar üretilmesine geçilecektir. Gümrük ve koruma tedbirleri ile yerli üretim teşvik edilecektir.

4. TARIM

1974'ten sonra Rumların terk ettiği tarımsal ve diğer (arsa, tarım dışı vs) araziler hala daha bir ganimet ve paylaşım konusudur. Toprak arazi spekülâtörlerinin ve egemen çevrelerin ellerinde toplanmıştır. Küçük üretici, yıllardan beridir süren kuraklık, var olan kısıtlı su kaynaklarının egemenlerin yağma politikası sonucunda bilinçsizce ve hoyratça harcanması, TL'nin enflasyonist baskısı yüzünden girdi maliyetlerinin yüksek, üretilen ürünün satış fiyatının düşük olması, teknolojik gerilik, plansız ve dağınık küçük çaplı üretim, TC'nin dayattığı ekonomik rejim nedenleriyle artık tarımsal üretim yapamaz hale getirilmiştir. Bu rejim altında tarımın tekrar bir ekonomik güç haline getirilmesi olası değildir. Tarımı da ancak BMBP hükümetinin alacağı tedbirler ve üretim politikaları bir ekonomik güç haline dönüştürebilir. Tarım politikasının ana hatları:

- a) Büyük tarım işletmeleri kamulaştırılacak,
- b) Atıl durumda olan tarım arazileri kamulaştırılacak,
- c) Tarımda verimliliği artırmak için;

- 1) Demokratik kooperatif yasası hazırlanacak,

- 2) Tüm üreticilerin, çiftçilerin üretim kooperatiflerine katılması teşvik edilecek, gereken yerlerde toprak konsolidasyonu ve kamulaştırmalar yapılacak,

- 3) Var olan devlet çiftliklerinin yanına yenileri de kurulup kooperatif işletmelerine örnek ve destek oluşturulacak,

- 4) Tarımda en yeni teknolojinin kullanılması devlet çiftliklerinde ve ko-oplarda teşvik edilecek

- d) Kuraklığın getirdiği zararı en aza indirebilmek için yeraltı su kaynaklarının kullanımı kamulaştırılacak. Güney Kıbrıs ile anlaşarak Türkiye'den boru ile su getirilerek ihtiyacının giderilmesi sağlanacak.

5. TURİZM

1974'ten sonra Rumların terk ettiği hazır turizm tesislerinin bir kısmı Turizm İşletmeleri adı altında bir KİT'te toplanırken bir kısmı da T.C.'den gelenler dahil savaş ganimetçilerine peşkeş çekilmiştir. KİT, yine egemenlerin arpalığı olarak kullanılması, kötü ve bilinçsiz yönetim ve burjuvazinin tesislere

bir an önce el atma açgözlülüğü nedenleriyle tasfiye edilmiş ve tesisler T.C.'li kara paraya peşkeş çekilmiştir. Hoteller kumarhaneye dönüştürülerek kara para aklama merkezleri haline getirilmişlerdir. Tüm bunların yanında turizm, T.C.'nin baskısı yüzünden direk ulaşımın olmaması, KTHY'nın büyümesine olanak tanınmaması, yüksek maliyetler ve dolayısıyla pahalı hizmet ayrıca yetersiz ve kalitesiz hizmet nedenleriyle kalkınacak yerde her yıl daha geriye gitmekte, tüm rekabet gücünü kaybetmektedir.

- a) KTHY tümüyle kamulaştırılacak,
- b) Ulaşımında direk uçuşlar sağlanacak,
- c) Rumlardan kalan ve yabancı sermayenin elindeki tüm turistik tesisler kamulaştırılacak,
- ç) Hoteller tümüyle kumarhanelerden arındırılacak,
- d) "Gece klübü" adı altındaki batakhaneler kapatılacak,
- e) Tüm kıyılar halka açık olacak.

6. TİCARET

Özellikle Özal dönemiyle birlikte TC egemenleri kendi üretimlerine pazar garantisi—küçük dahi olsa—sağlamak için K. Kıbrıs'ta ticareti teşvik etmişler ve kendi ülkesinin üretimiyle hiç ilgilenmeyen, tamamen ithalata dayalı bir ticaret burjuvazisi geliştirmişlerdir. 1974'ten beridir K. Kıbrıs'ta hüküm süren işbirlikçi rejimin yönetimi tamamen bu ticaret burjuvazisi tarafından oluşturulmuş, beslenmiş ve desteklenmiştir. 1974 sonrası savaş ganimetleri ve halkın gasbedilen Kıbrıs Lirası mevduatları ile işe başlayan bu savaş vurguncuları sınıfı aynı açgözlü, ganimetçi ve gasp alışkanlıklarını ve düzenlerini sürdürmektedirler. İthal ettikleri malları denetimsiz ve fahiş fiyatlarla satarak emekçi halkı acımasızca sömürdükleri yetmezmiş gibi, kurdukları bankalar vasıtasıyla halkın elindeki birikimlerini de gasbetmişlerdir, besleyip destekledikleri rejimin yardımları ve olanakları ile.

BMBP hükümeti;

- 1) Tüm büyük ticari işletmeleri kamulaştıracaktır.
- 2) İthalat ve ihracat rejimi halkın çıkarlarına göre yeniden düzenlenecektir.
- 3) İthalattaki stratejik mallar ve tüm ihracat devlet eliyle yapılacaktır.
- 4) Yurt dışında belli merkezlerde ticaret büroları kurulup ihracat ve dolayısıyla ihraç ürünlerinin üretimi sağlanacaktır.
- 5) Yerli üretimi teşvik edici gümrük önlemleri alınacaktır.

7. EĞİTİM-KÜLTÜR

Ülkemizde eğitim tamamen, tüm çağdışılığı ile birlikte, T.C. eğitim sistemine endekslenmiştir. Bu sistem eğitimi okullardan çıkarmış ve burjuvazinin ağzının sularını akıtan bir ticari sektör haline getirmiştir. Eğitim özelleşmiş ve parası olanın tüketebildiği bir meta haline getirilmiştir. Gerek eğitimde gerekse kültürel yaşamda K.T. halkı üzerinde bir asimilasyon, Türkleştirme politikası sürdürülmektedir. K.T. kültür ve sanat yaşamının gelişmesine izin verilmemekte, özgür ve demokratik bir basın-yayın ortamına izin verilmemekte, K.T. halkının çağdaş bilim, teknoloji, kültür ve sanat ortamına ulaşılmasına izin verilmemektedir.

BMBP hükümetinde;

- a) Eğitim 17 yaşına kadar zorunlu ve her safhada parasız olacak,
- b) Eğitim politikaları yeniden belirlenip şövenizm ve bilim-dışılıktan arındırılacak,
- c) Tüm özel üniversiteler kamulaştırılıp özerk ve bilimsel bir yapıya kavuşturulacak. Üniversite sayısı ihtiyaca uygun hale getirilecek.
- d) Halkın sesini duyuracak basın-yayın organları desteklenecek,
- e) Kültür-sanat kurumları desteklenecek, devlet bu gibi kurumlara bizzat öncülük edecektir.

8. SAĞLIK

Eğitimde olduğu gibi sağlık politikası da tamamen çağdışı düzene oturtulmuştur. Paraya dayalı fakat buna rağmen kötü, bilimsellikten ve çağdaş teknolojiden ve hizmet anlayışından uzak bir düzen. İnsanımız, parası varsa tedavi için yurt dışına gitmekte, parası yoksa oturup ölümü beklemektedir. Gözü paradan ve sömürüden başka birşey görmeyen, tedavisi mümkün ölümcül bir hastayı Güney Kıbrıs'a göndermeyip ölüme terk edebilecek düzeyde insani değerlerini yitirmiş bir egemen sınıftan bu ülkenin sağlık sorunlarını gidermesi beklenemez. BMBP hükümetinde;

- a) Herkese parasız sağlık hizmeti verilecek,
- b) Sağlıkta özelleşmeye mücadele edilmeyecek,
- c) Devlete bağlı "bölge/mahalle hekimliği" sistemi oluşturulacaktır.

9. SOSYAL GÜVENLİK

a) İşçi ve emekçilerin yılların ürünü birikimlerini Sosyal Sigorta ve İhtiyat Sandığı adı altında oluşturulan ve burjuvaziye karşılıksız bedava sermaye yaratan şebekeye son verilecektir. Yeni oluşturulacak tek güvenlik sistemi yasası altında tüm emekçilerin iş güvenliği, sağlık güvenliği, emeklilik hakları tamamen devlet güvencesi altına alınacaktır.

- b) İşçilerin sınırsız ve engelsiz örgütlenme (sendikalaşma) hakkı hayata geçirilecektir.

III. KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Bugünün dünyasında olduğu gibi Kıbrıs'ta da her sorunun iki zıt çözüm türü vardır. Bu çözüm türlerinden ya birini, ya da diğerini seçmek zorunluluğu da kendini bilhassa kriz dönemlerinde empoze eder.

1. KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜM YOLLARI VE SORUNLARI

Ulusların kendi kaderini tayin hakkının uluslararası hukuk çerçevesinde kazandığı bir şekil, ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesidir. Bu ilke çerçevesinde 1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesi yürürlüktedir. Bu çerçevede KKTC diye bir devletin varlığı enternasyonal hukuk çerçevesinde Türkiye dışında hiçbir devlet tarafından resmen kabullenilememektedir.

Kuzey Kıbrıs'ta siyaset yapmakta olan bizler, KKTC'yi tanısak Kıbrıs Cumhuriyeti tarafından, tanımasak KKTC tarafından hainlikle suçlanmaktayız.

BM'ler tarafından çizilen parametreler KC'ni tanımakta, KKTC'yi tanımamakta ve fakat aynı zamanda iki toplumu tanıyıp, 1974 sonrası ortaya çıkan durumun çözümü için iki toplum "liderinin" görüşmeleri üzerinden hareket etmektedir. Bu çerçevede KC'nin Cumhurbaşkanı Kıbrıslı Rumların temsilcisi olarak ele alındığı oranda, ve Kıbrıslı Türkler onlardan ayrı olarak temsilcisini seçmeye zorlanmaktadırlar, ne de olsa BM Parametreleri'ne uygun çözüm bunlar arası, iki temsilci arası görüşmeler üzerinden ortaya çıkacak bir çözümdür. Kıbrıslı Türkler nasıl olacak da temsilcilerini bu görüşmeye gönderecek? Seçim şart. Bu da şu veya bu türden bir siyasi yapılanmayı, ister KTFD olsun ister KKTC olsun, veya başka bir şey olsun, siyasi bir yapılanmayı Kuzey'den, Kıbrıslı Türklerden talep etmektedir.

Cumhurbaşkanı Denktaş'ın defalarca tekrarladığı ve herkesi alıştırmaya çalıştığı *de facto* durum bunu yansıtmaktadır.

Öyle veya böyle, ama mutlaka Rum-Türk diye bölünmüş Kıbrıs toplumundan, Rum-Türk

temsilciler seçilip BM çatısı altında, onun parametrelerine uygun çözüm istenmektedir.

Bu gelişme, Güney'de KC'nin, Rumların, EOKA'cı Klerides, Kuzey'de KKTC'nin, Türklerin TMT'ci Denktaş tarafından temsiline yol açmıştır.

Bu şartlarda birinci olarak, bizim açımızdan KKTC'nin Denktaş tarafından temsiline bir son vermek, bu temsilcinin BMBP üyesi bir kişi olmasını sağlamamız gerekmektedir. Yani KKTC'nin Denktaş ve Ecevit tarafından ilan edilen bağımsız varlığından hareket ederek iktidarın BMBP tarafından seçimlerle kazanılması şarttır. Bu görev yerine getirilmedikçe Denktaş ve Klerides tarafından BM çatısı altında, BM parametreleri çerçevesinde yürütülen anlaşmalardan fazla ümitkar olmamak gereklidir.

BMBP iktidara gelip, BM çatısı altındaki görüşmelere kendi temsilcisini gönderdiğinde ise, Güney hala daha Klerides gibilerinin yönetimi altında kaldıkça, eski ve yeni EOKA'cılar KC hükümetini kontrol ettikçe, bir BMBP hükümetinin BM Parametreleri çerçevesinde dahi olsa EOKA'cıların hükümeti ile anlaşma sağlayabileceğini düşünmek de zordur. **Buna rağmen BMBP hükümeti Güney ile federal bir çatı altında birleşme politikasını savunacak ve bu uğurda elinden geleni yapacaktır. Bu mümkün olmadığı müddetçe karşılıklı saygıya dayalı iyi ilişkiler kurmak, halklar arasındaki barış ve kardeşliği korumak ve geliştirmek için var gücüyle çalışacaktır.**

BMBP hükümete geldiği andan itibaren;

- a) Tüm ada çapında serbest dolaşımı,
- b) Serbest mal ve hizmet (ticaret, bankacılık, turizm vs) değişimi,
- c) Maraş'ın eski sahiplerine iade edilmesini,
- d) Havaalanının açılmasını gerçekleştirecektir. Kıbrıslı Rum emekçilerin ihtiyaçları ve beklentilerine yanıt verecek her türlü uygulamayı yürürlüğe koyacak.

Kıbrıs sorununa BM Parametrelerine uygun tek çözüm hem kuzeyde hem de güneyde vatandaşların gerçek temsilcilerinin, Rum ve Türk şovenizminden arınmış olan gerçek temsilcilerinin BM çatısı altındaki görüşmelerde iki toplumu temsil etmesi, bir araya gelmesi şartlarında mümkündür.

Başka türlü, yani Güney'de Kleridesler, Kuzey'de Denktaşlar hükmü sürerken BM çatısı altında, BM parametrelerine uygun çözüm beklemek palavrayla iştiğal etmek, iktidara gelme yükünden kurtulmak için kuru güdültü çıkarmaktır.

Ya Kuzey'de ve Güney'de halkın anti şoven, anti-emperyalist temsilcileri iktidara gelir ve görüşmeler onlar arasında yürür ve sorun çözülür, ya da 26 yıldır süren görüşme palavraları ve karşılıklı silahlanmalar, karşılıklı anavatan desteği aramalar devam eder.

Biz hem Kuzey'de, hem de Güney'de halk iktidarının, anti-emperyalist, anti-şovenist iktidarların kurulmasını Kıbrıs sorununa BM çatısı altında ve BM parametreleri içinde çözümünün öncülleri olarak görmekteyiz.

Bu öncülleri elde etmeye yönelmeyen her bir siyasi parti ve kuruluşun, yani çözümü Kıbrıs halkının ellerinde görmeyen her bir siyasi parti ve kuruluşun çözümü Kleridesler ve Denktaşlara bırakan her bir siyasi parti ve kuruluşun kendilerini ve vatandaşları burjuvazinin kanlı ellerine terk ettiği görüşünderiz.

Çözüm isteyenler ilk önce halkın gerçek temsilcilerinin iktidarı için çalışmasını öğrenmeli ve bunu başarmalıdır. Bu görev yerine getirildikten sonra çözüm hiçbir sorun yaratmayacak, deyim yerinde ise kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Bu görev yerine getirilmedikçe burjuva şoven güçler arası görüşmeler üzerinden bir çözüm elde etmenin tek yolu şu veya bu büyük emperyalist gücün veya onunla birlikte ittifaklarının kendilerini diğer büyük emperyalist güçlere ve Türkiye, Yunanistan, KC ve KKTC'ye empoze etmesi üzerinden mümkün olacaktır. Böylesi bir empoze için Kuzey ve Güney arasında yeni bir savaş çıkarılması da ihtimaller arasındadır.

2. BİRLEŞMİŞ MİLLETLER PARAMETRELERİ

BMBP'nun bu parametreleri hiç tartışmadan kabullenmesi kabul edilemez bir önermedir.

BM Zurih ve Londra Antlaşmaları'nı temel almaktadır. Bu anlaşmalar üzerinden Kıbrıs'ın yüzde beşi İngiliz hükmü altındadır. İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'nin ada üzerinde hakları kabullenilmiştir. **Tüm bunlar Bu Memleketin Bizim olmasının önüne konmakta olan emperyalist dayatmalardır.**

Kuzey'de kurulacak olan bir BMBP cumhurbaşkanlığı ve hükümeti bu antlaşmalara ve bu üç ülkenin bu anlaşmalar üzerinden ülkemiz üzerinde hak iddialarına BM nezdinde itiraz etmeyecek midir?

Biz edilmesi gerektiği, bu hakların ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesine tamamen ters düştüğü görüşündeyiz.

Biz hiçbir burjuva ülkenin ülkemiz üzerinde hak iddia etmesini. ülkemiz toprakları üzerinde kendi askerlerini ve üslerini buldurmasını kabullenmiyoruz. Bu Memleket Bizim dediğimizde anladığımız temel kıstaslardan birisi de budur. Ülkeler arasında baskı ve zora dayalı ilişkileri kabullenmiyoruz.

Yani BM parametreleri deyip, bu parametrelere uygun bir yapılanmayı kabullenmek bizce BMBP Cumhurbaşkanı ve Hükümeti'nin kabullenebileceği bir yapılanma değildir. Bu yapılanmaya karşı BM nezdinde itiraz hakkımız saklı kalmalı ve dahası bugünden açıkça ilan edilen ikibinli yıllarda dünyamızda sömürgelelere yer yok. BM'nin de sömürgeciliğe göz yumma hakkı yok.

IV. TÜRKİYE, YUNANİSTAN VE AB (İNGİLTERE) İLE İLİŞKİLER

Cumhurbaşkanı Denktaş, Başbakan Eroğlu'ndan tutunuz, Türkiye'nin başbakanı Ecevit, Dışişleri Bakanı Cem ve hatta Genel Kurmay'ın başı olarak Kıvrıkoğlu, KKTC'nin ayrı ve bağımsız bir ülke olduğunu ilan etmişlerdir.

Tabii ki söz başka bir şey, gerçek başka şeydir. Edilen sözlerin gerçeğe uzaktan-yakından bağı olmadığı herkesin, bilhassa da BMBP'nun ve ona şanlı bir görev yüklemiş olan Kıbrıs'ın Kuzey'indeki halkımızın gayet iyi bildiği bir olgudur:

Gel gelelim bu sözler edilmiştir. Ve bu sözler bizim kabulümüzdür. Dahası bu sözler BMBP Cumhurbaşkanı ve hükümeti üzerinden de gerçeğe dönüşecektir.

Bu meyanda, Türkiye de dahil yukarıda sayılan tüm ülkelerle ilişkiler farklı ülkeler, farklı devletler arası ilişkiler olarak ele alınmalıdır. Eminiz TC ve KKTC "sorumluları"nın bu tespiti bir itirazları olmamalıdır. Bağımsızlığımızı ilan eden ne de olsa onlardır.

Öyle yapıldığında, birincisi BMBP Türkiye ile olan ilişkilerini yeniden düzenlemeli, Türkiye ile mevcut tüm askeri ve diğer gizli ve açık anlaşmaları gözden geçirmelidir. Bu gözden geçirmenin BMBP hükümeti tarafından yönetilen Kuzey Kıbrıs açısından, TC ile mevcut tüm askeri bağların koparılması sonucunu vermesi kaçınılmazdır. Ülkemizin yüzde doksandan fazlasının TC'nin askeri yasak bölgesi olmasına göz yumulamaz. Bu ilişkinin eşit devletlerarası bir ilişki temelinde yürütülmesi şartlarında Kuzey Kıbrıs'ın güvenliği TC askeri güçleriyle olan bağlar nedeniyle tehlikeye atılamaz.

"Barış Kuvvetleri" olarak bilinen tüm TC askeri güçleri derhal geri çekilmelidir. TC, BMBP hükümetince yönetilen Kuzey Kıbrıs'a dostça davranmak istediği oranda bu geri çekiliş o ordunun elindeki tüm silah ve malzemenin Kıbrıs Güvenlik Gücü'ne devri ile birlikte olmalıdır.

Yunanistan'la olan ilişkilerinin en önemli tarafı Kuzey Kıbrıs değil, KC olacaktır. Onların da Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye karşı takındığı tavrı Yunanistan'a karşı takınmaları gereklidir.

Bu çerçevede Türkiye ve Yunanistan'ın Zurih-Londra antlaşmalarından doğduğu iddia edilen eşit

olmayan “hakları” da ortadan kalkar ve Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan arasında eşit siyasi ve askeri ilişkilerin zemini hazırlanmış olur.

İngiltere bilindiği gibi AB üyesidir. Gel gelelim ulusların eşitliğini çok savunduğunu söyleyen AB, İngiliz emperyalizminin ülkemizdeki üslerine karışmamayı hali hazırda üstlenmiş durumdadır. Ülkemiz topraklarının yüzde beşi AB dışıdır. İngilizlerin Kraliçeleri’nin malıdır. Tıpkı Cebelitarık gibi.

Biz AB ve İngiltere ile eşitlik temelinde ilişkilere girilmesine karşı değiliz. Çözüm ile birlikte AB üyeliği anlayışını yukarıda ortaya koyduğumuz çözüm ihtimallerine paralel olarak ele almaktayız. Yani çözümü mevcut burjuva güçlere bırakanlar, daha çok beklerler. Dolayısıyla da AB üyeliğini de daha çok beklerler.

Kaldı ki, AB üyeliğinin çözümle ilgili başka yönleri de vardır.

Çözüm olmadan Güney AB’ye girerse ve Kuzey’de de BMBP iktidarı hala daha kurulmamış ise, bu üyelik doğrudan Türkiye ve Denктаş’ın entegrasyon planına hizmet edecektir. Zurih-Londra antlaşmaları nedeniyle KC’nin Türkiye’nin üye olmadığı bir enternasyonal kuruluşa üye olmasının yasak olduğu iddia ediliyor. Madde aynen şöyledir:

“Madde 50

I. Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkan Muavini, Temsilciler Meclisinin aşağıdaki konular ile ilgili herhangi bir kanun veya kararına veya onun herhangi bir kısmına karşı kesin veto hakkına, ayrı ayrı veya müştereken sahiptirler:

(a) Yunanistan Krallığının ve Türkiye Cumhuriyetinin ikisinin birden katıldığı milletlerarası teşekküller ve ittifak anlaşmalarına Cumhuriyetin katılması müstesna olmak üzere, dışışleri; (. . .)” (KIBRIS CUMHURİYETİ ANAYASASI, Kıbrıs Hükümeti Matbaası, 1960)

Denebilir ki TC’nin adanın Kuzey’ine “kazık çakması” da bu anlaşmaya göre yasaktır. Türkiye ve KKTC bu anlaşmaları ve enternasyonal hukuku çiğner pozisyonundadır. Bu her alanda KC tarafından kullanılmaktadır. Halbuki, KC’nin çözüm olmadan AB’ye girmesi rolleri değiştirecektir. Türkiye Denктаş’la el ele ve “anlaşmalara dayanarak, gayet hukuki nedenleri” kullanarak entegrasyonu gerçekleştirecektir. Çözüm sonrası AB üyeliğinin ortaya çıkabilmesi için Türkiye, Yunanistan ve İngiltere’nin anlaşmaların bu parçasının değiştirilmesini kabullenmeleri gerekir.

AB üyeliğinin ise, BMBP Cumhurbaşkanlığı ve hükümetine verebileceği hiç bir şey yoktur. Kaldı ki BMBP ve AB ilkeleri birbiriyle uzlaştırılmaz konumdadır. Malum olduğu üzere AB açısından tüm mülkiyet ihlal edilemeyecek insan hakkıdır. İşçinin iş hakkı, iyi yaşam şartını garantileyen bir minimum ücret hakkı yok ve böylesi şeylerin insan haklarıyla da ilişkisi yok! Ama, sadece küçük mülk sahiplerinin değil, esas olarak da, küçük mülk sahiplerinin değil, ama *büyük mülk sahiplerinin mülklerine dokunma yasağı var*. Çünkü insan haklarına karşıymış!!!

İyi ama BMBP hükümetini kurabilmek, onun toplumumuza karşı üstlendiği yükümlülükleri yerine getirebilmek, kendi para birimimize sahip olabilmek için tüm büyük mülkiyete el koymak zorundayız. **Bu tedbir yerine getirilmemiş ekonomik krizin yükünün halkımızın omuzlarına yıkılmasını önleyemeyiz. Ülkenin ekonomik bağımsızlığını garantileyemeyiz. Dolayısıyla da ne siyasi ne de ekonomik olarak Bu Memleket Bizim diyemeyiz.**

Yani AB normları BMBP normlarıyla çakışan değil çatışan normlardır. BMBP hükümeti için AB üyeliği imkansız bir şeydir. Aynı zamanda amaçlanmayacak bir şey.

Biz AB üyeliğine karşıyız.

Tüm ülkelerle olduğu gibi AB Ülkeleri ve AB ile iyi ve eşit ilişki taraftarıyız.

AB kurumları demokratik kurumlar oldukları oranda, ve daha bugünden AB ile iyi ilişki taraftarı, eşit ilişki taraftarı olduğumuz için bize verebilecekleri tüm katkıyı verebilirler. Biz de tabii ki bu katkıyı onlardan isteriz.

İngiltere’nin antlaşmalar üzerinden ülkemize empoze ettiği tüm şartların, adamızın topraklarının yüzde beşine el koymuşluğunun ve daha nice haklara sahip olmasının BMBP’nun cumhurbaşkanlığı ve hükümeti tarafından kabul edilemez olduğu eminiz her yurtseverin tartışmadan kabul edeceği basit bir

olgudur. Güney’de AKEL bu konumdadır. Tek bir problemle; çözümden sonra ele alacaklarmış bu sorunu. Anlaşılan çözüm döneminde İngiliz emperyalistlerinin yardımlarına ihtiyaç duyuyorlar. Ve bu yardımın karşılığında çözüme kadar, yani burjuva iktidarı sürdürükçe, *çıkamaz ayın son çarşambasına kadar*; üslere karşı kampanya, İngiliz emperyalizmine karşı kampanya yürütmek istemiyorlar. Halbuki, Türkiye ve Yunanistan’ın adadaki haklarına karşı kampanya ülkede az da olsa bir bölünmeye yol açabilir. Halbuki İngiliz zulmüne karşı bir kampanya herkesi birleştirir. Daha doğrusu böyle bir kampanyaya katılmak istemeyenlerin gerçek yüzü tüm halk tarafından kolayca görülebilir.

Biz BMBP’nun daha bugünden İngiliz emperyalizminin teşhirine başlamasını, ve bu kampanyayı, onların teşhirine yan çizen Kuzey’deki ve Güney’deki tüm burjuva hükümetlerin, tüm burjuva Cumhurbaşkanlarının teşhiri için kullanmalarını öneriyoruz. Görelim bakalım kimler çok severmiş vatanlarını ve de milletlerini!

Bu arada BMBP’na İngiltere’deki Sosyalist Emek Partisi’nin İngiltere’nin adadaki tüm hak iddiasını red eden bir karar aldığını bildirebiliriz. Ülkemizdeki İngiliz emperyalizmine İngiltere’de karşı çıkılıyor. Ülkemizde niye çıkılmıyor? Nasıl olacak da bu memleket bizim olacak?

V. SAVUNMA

Bu Memleket Bizim denildiği oranda, bu memleketin bizim olabilmesi için o memleketin savunmasının örgütlenmesi elzemdir. Başka türlü büyüğün küçüğü yuttuğu bu balta girmemiş orman kurallarının işlediği dünyamızda Bu Memleketin Bizim olarak kalmasını sağlamak mümkün olmayacaktır.

BMBP Cumhurbaşkanlığı ve Hükümeti idaresindeki Kuzey Kıbrıs’ın savunmasının örgütlenmesi en büyük problemlerden biridir. Buradaki tek sorunun TC ve onun silahlı güçleri olduğu sanılabilir. Fakat biz TC’nin hükümet ve silahlı güçlerinin komutanları tarafından “ilan edilen” KKTC’nin bağımsızlığı, onların iç işlerine karışmayı red ettikleri, ayrı bir devlet olarak varlığından hareket edersek, TC ve silahlı güçlerinin BMBP Hükümeti’nin taleplerine uyacağı ve silahlı güçlerini barışçıl bir şekilde geri çekeceği ve dahası bu silahlı güçlerin silahlarını Kıbrıs Güvenlik Gücü’ne devredeceği varsayımından hareket etmek istiyoruz. Başka türlü Türkiye’deki ve Kıbrıs’taki Türkler arasında bir savaş durumuna yol açar ki, TC’nin ve silahlı güçlerinin böylesi bir gelişmeye yol açmalarını arzulamıyoruz. Göreceğiz.

Bir başka sorun KKTC’nin bağımsız varlığını kabullenmeyen, kuzeyi işgal edilmiş ülke parçası olarak ele alan ve bu işgale son vermek için bir yandan kendisi silahlanırken diğer yandan Yunanistan ile de işbirliği yapan KC hükümeti ve bizim kendisinin ülkemizdeki varlığını kabul etmediğimizi bilen İngiliz sözde sosyalist, emperyalist hükümetidir.

KC, Kuzey’dekinin benzeri bir BMBP hükümetine sahip olmadıkça, burjuva, dahası katliamcı burjuva hükümetlerce yönetildiği müddetçe, böylesi bir saldırı ihtimali olacaktır. Kıbrıs Güvenlik Gücü böylesi bir saldırıya karşı hazır olmalıdır. İngiliz saldırısına karşı da hazır olmalıdır.

Muhtemel düşmanın güçleri göz önüne alındığında, savunmanın sadece düzenli ordu olarak Kıbrıs Güvenlik Gücü’ne bırakılması yanlış bir siyaset olacaktır. Kuzey’de tüm halkın silahlandırılmasından başka bir alternatif yoktur. Ülkemize saldıran her hangi bir gerici güç kendisini her tarafta silahlı halk yığınlarının beklediğini bilmelidir. Bu savunma mekanizması da gerçekten sağlanmalıdır.

Bugün Kuzey’de EOKA’ya karşı savaşmamış siyasetçiler, o dönemde ortada olmayan siyasetçilerdir. Tüm liderleri, solcusundan sağcısına EOKA’ya karşı, Rum’a karşı savaşmışlardır. Denktaş’ın ajan komplosunu oyununu bir kenara koyarsanız, Kuzey’de Klerides yönetimindeki bir KC ile işbirliği yapacak kimse bulunamayacaktır. KC, Kuzey Kıbrıs’a saldırmak aptallığında bulursa, bu durumda sadece Kıbrıs Türk halkı değil, başta kendi emekçi halkını ve en azından Türkiye ve Yunanistan emekçilerini bulacağını bilmelidir. Güney’de de durumlar aynıdır. Savaş ve savunma palavrayla işgal edilemeyecek olan, vatandaşların hayatını söz konusu eden bir konudur. Eski

Kıbrıs'ta, işçilerin sendikal olarak milli temelde bölünmesi siyaseti başarıldıktan sonraki gelişmelerin, onların parti olarak da bölünmesine yol açacağı ve durumların işte bugünkü karşılıklı katliam korkusuna dönüşeceği bilinmeliydi. Bugün olan budur.

Bu korkunun gerçekten yok edilmesinin tek yolu da gerçekten anti-şovenist ve anti-emperyalist hükümetlerin Kuzey'de ve Güney'de zafer kazanmasına bağlıdır. Bu sonuç elde edilmeden Kıbrıs'ta birlik hakikaten dışarıdan zorlamalarla empoze edilebilecek bir birlik olacaktır ve dahası bu birlik karşılıklı terör ortamını da ortadan kaldırmayacaktır. Dışarıdan karışanlar buna müsaade etmeyecektir. Çünkü işlerine gelmeyen bir gelişmedir bu. Rumlarla Türkler arasında karşılıklı terör ortamı İngiliz emperyalizmi için biçilmiş kaftandır. Niye kaybetsinler, hele hele bu ortamı yaratmak onlar için o kadar kolay bir iş olarak kaldıkça?

VI. EKONOMİK KRİZİN VE KIBRIS SORUNUN ÖN ŞARTI; BMB PLATFORMU CUMHURBAŞKANLIĞI VE HÜKÜMETİ BMB KOMİTESİ CUMHURBAŞKANLIĞI VE HÜKÜMETİ'NİN ÖN ŞARTI KUZEY KIBRIS'TA TÜM İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK siyasete başladığından beri Kıbrıs'ta ve bilhassa Kuzey Kıbrıs'ta işçi ve emekçi kesimler arasında yeni yeni milli bölünmelerin olmaması gerektiğini ilan etti. Bu, sadece ve basitçe enternasyonalizmin, anti-şovenizmin bir zorunluluğu değildir. Kuzey Kıbrıs'ta gerçekten iktidar olmak isteyen her bir siyasetin, siyaseti zorunlu olarak bunu gerektirir. Ya Kıbrıslı Türk işçi-emekçi kitlesi Türkiyeli göçmen işçi ve emekçilerle birlikte iktidar kavgası verecek, ya da onlardan bölünerek kendi gücünü zayıflatacak.

Ya gerçekten Kuzey Kıbrıs'taki işçilere, emekçilere, emeklilere, yurtsever entelektüellere, onların gerçek güçlerine dayanılarak siyaset yapılacak, o zaman güçleri en çoğa çıkarmanın yolları bulunmalı, her türlü bölünme önlenmelidir, ya da Kıbrıslı Türkler, *gözlerimiz önünde her geçen gün eritmekte olan Kıbrıslı Türkler*, kendi başlarına herkesi karşılıklarına alarak siyaset yürütecekler ve dolayısıyla da gerçek güçlerini kendi elleriyle kısıtlayacaklar.

Biz birinci yolu önerdik ve öneriyoruz. Biz siyasette gerçek güçlerle hareket edilebileceğine, manevra yapılabileceğine inanıyoruz. Yoksa güçsüzlük siyaseti hakim olacak ve olur olmaz güçlerden, Kıbrıslı Türklere ve Rumlara düşmanlığını defalarca ispatlamış güçlerden, burjuva güçlerden (BM, ABD ve AB gibi) yardım aranacaktır. Bu işin alternatifi yoktur ve bu olgu kendisini son kriz döneminde herkese ispatlamışa benzer. Türkiye'deki şoven çevreler Kuzey Kıbrıs'taki şoven çevreleri harekete geçirme tehdidi savurduğunda bu siyasetin doğruluğu ve kaçınılmazlığı herkes tarafından anlaşılmalı benzer.

BMBP Kuzey Kıbrıs'taki tüm işçi, emekçi, emekli ve yurtsever entelektüellerin birlik örgütü olmak zorundadır. Türkiye kökenli Türk ve Kürt göçmenlerin ve 'kaçak işçilerin' BMBP karşıtlarına itecek ve onlarla birlikte hareket etmelerine yol açacak her türlü siyaset red edilmelidir. Böylece emekçi kesimler arasında enternasyonalizm ve yurtseverlik duygusu bir arada oluşturulmalıdır.

Zafer ancak böyle kazanılabilir. Bu memleket ancak böylece gerçekten bizim, yani işçilerin, köylülerin, emekçi ve emeklilerin ve yurtsever entelektüellerin olabilir.

Bu gelişme sadece Türkiyeli göçmenlerin çıkarlarının burjuva çıkarlara ters düştüğünü ve dolayısıyla onların Kuzey Kıbrıs'taki tek gerçek yurtsever güç olarak BMBP'nun temsil ettiği güçleri gördüğünü ve daha geniş kesimlerinin de bu olguyu rahatlıkla görebileceklerini değil, aynı zamanda BMBP'nun demokratik seçim şartlarında her türlü dalaveraya karşın seçimleri kazanabileceğini de ispatlamıştır. Yeter ki, sol oylar gerçekten bir çatı altında birleştirilebilsin. O zaman seçimlerde zafer garantilidir.

Dolayısıyla, seçimlerde sol oyların birleşmesini imkansız kılanlar iktidarı burjuvaziye tabakta sunmaktan başka bir şey yapmıyorlar. İktidarı Denктаşlara ve Eroğluna tabakta sunuyorlar. Ama

kimsenin buna hakkı yoktur ve bu siyasette ısrar edenler BMBP'nun çalışmalarının er veya geç sonucu olarak siyaset sahnesinden silinecektir.

Hayatın tüm alanlarında işçi, köylü, emekçi, emekli ve yurtsever tüm kesimlerin ekonomik ve siyasi şartlarını iyileştirmek için tüm imkanlar zorlanmalıdır. Demokratik haklara el uzatılmasına ise katiyetle müsaade edilmemelidir.

**Bu Memleket, BMBP sayesinde Bizim Olacak! Yaşasın Birleşik Cephe Hükümeti!
Yaşasın Anti-Emperyalist Kıbrıs!**

BU MEMLEKET BİZİM, BİZ YÖNETECEĞİZ!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ekim 2000, Yıl 5, Sayı 56-57, sayfa 7, 8, 9, 10.

12 TEMMUZ MİTINGİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

BAŞYAZI

T.C. egemenleri ve onların yerli işbirlikçileri olan Denктаş rejimi Kuzey Kıbrıs halkına karşı yeni bir faşist saldırı dalgası başlattılar. Devlet terörünü kamufle etmek için de UHH'ni kurdular ve pervasızca saldırıya geçtiler. Ekonomik yaşamda emekçi halkın üzerinden bir buldozer gibi geçtiler. Halka yıllardır dayattıkları Türk Lirası'nın devalüasyonu ve enflasyonist baskısı yüzünden üretim tamamen durma noktasına geldi. Tüm temel tüketim maddelerine her geçen gün zam yapılırken işçi ve emekçi ücretleri hala yerinde saymaktadır. İşçi ve emekçi halkın direnişe geçmesini önlemek için, Denктаş, sendikaları bir anda yasa dışı ilan etti. Siyasi alanda demokrasi ve barıştan yana güçleri UHH üzerinden açıkça tehdit etmektedirler. Avrupa'nın matbaasını bombaladılar. İki toplumlu koro gösterisine izin vermediler, izin vermemekle de kalmayıp tehdit ettiler. Aynı pervasızlıkla, ilkokul çocuklarına Barış Olimpiyatı'na katılma izni vermediler. Kısacası Kuzey Kıbrıs emekçi halkı yaşamın tüm alanlarında, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vs. tüm alanlarında faşizmin saldırılarıyla karşı karşıyadır.

Peki bu faşist saldırılardan kurtuluş yolu nedir?

12 Temmuz günü BMBP'nun düzenlediği "Barış ve Demokrasi" mitingi gibi salt protesto gösterileri midir?

Kuzey Kıbrıs halkı faşizme karşı ilk baş kaldırışını 18 Temmuz 2000 tarihinde gerçekleştirdi. Ve emekçi halk o gün, faşizmin kaynağı olan T.C. egemenlerinin ve onların yerli işbirlikçilerinin rejimini temellerinden yıkacak olan siyasi iradeye sahip olduğunu gösterdi. Tek eksiklik siyasi önderlikti. Büyük bir umutla 41 örgüt biraraya gelerek "Bu Memleket Bizim Platformu"nu oluşturdu ve siyasi liderliğe soyundular. Ancak geçen zaman içerisinde, bırakın önderlik yapmayı, BMBP halkta görülen siyasi iradenin zerresini ortaya koyamadı.

Biz, KSG olarak, BMBP'nun bir programı, siyasi çizgisi ve iradesi ile ete kemiğe bürünmüş siyasi bir güç olarak ortaya çıkmasını ve bir anti-emperyalist, anti-faşist birleşik halk cephesine dönüşerek, anti-emperyalist bağımsız, demokratik Kıbrıs'ı yaratmak için iktidara talip olmasını önerdik ve önermekteyiz. Bunun için de bir program ve çalışma yöntemi taslağı sunduk. Bizim önerilerimiz emekçi halkımızın 18 Temmuz'da ortaya koyduğu talepleri ve beklentileri doğrultusundadır. T.C. egemenlerinin ve onların yerli işbirlikçilerinin ve tüm emperyalistlerin Ada'dan kovulması talebi, halkın kendi ülkesine ve geleceğine sahip çıkma talebi, demokrasi, özgürlük ve barış talebi...

Ancak, BMBP çatısı altında yer alan CTP'nin yönetimi ve onların çizgisindeki sendika yönetimleri bu önerilerimize karşı çıktılar. BMBP'nun siyasi iradeye sahip bir siyasi kimliğe dönüşmesine karşı çıktılar. Daha da ileri giderek, bu kokuşmuş sistemin ve rejimin yeniden yapılanması için "Kaos Niye, Çözüm Ne?" başlıklı broşürler yayınlamaya, egemenlere ekonomik krizden nasıl çıkacakları ve TC egemenleri ile nasıl daha iyi işbirliği yapmaları gerektiği konusunda öneriler sunmaktadırlar. Bunu yapmakla da CTP'nin sistemin bir partisi olduğunu ve sadece sistem içerisinde kendisine belirlenen alanda, kendisine biçilen rolü oynadığını göstermiştir. Oysa, yapılması gereken, tüm demokrasi güçlerini toplayarak, sadece TC egemenlerinin dayattığı ekonomik programlara değil, bizzat TC egemenlerine karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi vermek olmalıydı. Hala daha yapılması gereken de bu mücadeleyi vermek olmalıdır.

Sorun iktidar sorundur. Faşizmi ve onun anası emperyalizmi Ada'dan def edebilecek tek güç Halk İktidarı'dır. Halkın ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel beklentilerine yanıt verebilecek tek güç demokratik halk iktidarındır.

BMBP'nu halk iktidarının aracı yapmak zorundayız. BMBP iktidara talip olmak zorundadır.

Başka çıkış yolu yoktur.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Temmuz 2001, Yıl 5, Sayı 63, sayfa 1, 3.

DEMOKRASİ VE BARIŞ MİTINGİ

BMBP'nun düzenlediği "Demokrasi ve Barış" mitingi Perşembe akşamı saat 20: 30' da Lefkoşa İnönü Meydanı'nda gerçekleştirildi. Mitingde konuşma yapan konuşmacıların ön plana çıkardıkları T.C. egemenliğinden Kıbrıs'ın kuzeyinin kurtarılması ve AB nin çözüm yolu olduğu gerçekleri idi. Ülkede gelişen faşizan uygulamaların ve ekonomik çöküntünün sebebi olarak da sadece Türkiye emperyalizmini hedef gösteren konuşmacılar ne yazık ki bütün yaşananların sebebinin emperyalizmin tüm dünya ülkelerinde uyguladığı ekonomik politikaların ve faşizan baskıların sonucu olduğunu göremeyecek kadar kör veya bilinçli saptırma yöntemini uyguluyorlardı. Bir emperyalistten kurtarıp diğer emperyalistlere (AB ülkelerine) ülkeyi teslim etmek isteyen anlayışı halkımız reddedecektir. Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkı kendi elimizdedir diyen konuşmacılar bir gerçeği çok iyi biliyorlardı; evet beyler Kıbrıs Türk halkı kendi kaderini kendisi tayin edecektir, ama AB ülkeleriyle değil, Türkiyeli emekçi kardeşleri ve tüm dünya emekçi insanlarıyla uluslararası dayanışma içinde olarak, emek iktidarını kurana kadar mücadele ederek tayin edecektir.

Mitingde atılan sloganlar da bu gerçeği belirliyordu, egemenlerin ve iş birlikçilerinin suratlarına tokat gibi patlıyordu, "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez", "Yaşasın Türk: Yunan ve Tüm halkların kardeşliği", "Hain Denктаş", "Kahrolsun UHH", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Barış ve Demokrasi".

Mitinge katılan iki toplumlu koro ve Lefkoşa Gençlik merkezinin halk dansları kitleyi coşturdu.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Temmuz 2001, Yıl 5, Sayı 63, sayfa 1, 3.

KSG'DEN TÜM YURTSEVER, DEVRİMCİ ÖRGÜT VE BİREYLERE AÇIK ÖNERİ: SOL BİRLİK PARTİSİ:

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK gazetesi yayın hayatına Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti ile başladı.

Bu siyasetin toplumun örgütlü kesimi açısından anlamı, parti-sendika-yayın organları-kitle örgütleri arasındaki anti-emperyalist olması kaçınılmaz olan sol kesimin birliği demektir.

KSG karşılaştığı tüm muhalefete rağmen bu siyaseti ısrarla, sabırla, kararlılıkla ve başarılı bir şekilde savunmuş ve uygulamıştır. Bugün bu siyaset Kuzey Kıbrıs'ta tam bir hakimiyet kazanmıştır.

Bugün kendisini solcu, dolayısı ile de anti-emperyalist olarak değerlendiren tüm bireyler ve örgütler solda birlik siyasetini savunmaktadır. Çünkü Kuzey Kıbrıs'ın yurtsever, demokratik, barışsever tüm vatandaşları kurtuluşlarının ancak ve ancak tüm anti-emperyalistlerin, tüm solun bir çatı altında bir araya gelip iktidarı ele geçirmesine doğrudan bağıntılı olduğunu idrak etmişlerdir. Ve bu nedenle örgütlü oldukları kurumları alttan baskı altına almaktadırlar.

Kendine solcu, dolayısı ile kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderleri ise bu baskıyı hissettikleri için bir yandan solda birlik siyasetini savunurken, diğer yandan solda birlik için gerekli hiçbir ciddi adım atmamakta ısrarlı davranmaktadırlar. Yani işin aslında solda birlik siyasetine olan muhalefetlerini sürdürmektedirler.

BMB Platformu'nda bir buçuk yıl geçiren bu yoldaşların birlik konusundaki tavır ve çabaları bunun açık ispatıdır.

Son dönemde ortaya çıkan üç partimizin, CTP, TKP, ve YBH'nin sanki birlik vatandaşın değil de, kendilerinin özel sorunu imiş gibi gizli kapılar ardında yürüttükleri görüşmelerin bile bildiğimiz tek noktası varılan sonuçtur. O da bu partiler arasında birliğin oluşturulamadığıdır.

1974'ten itibaren bile ele alsak, son 27 yıldır bir araya gelip Kıbrıs sorununun çözümü konusunda detaylı ve ortak bir çözüm önerisini tüm dünyanın gözü önünde masaya koymak için hiçbir çaba göstermemiş olan, birlik için bir çabaya zorlandıklarında burjuva çıkarlar nedeniyle Kuzey'deki partileri bile birleştiremeyen Kuzey ve Güney'in sol partilerinin sınıf karakteri ve dolayısı ile de yurtsever karakterini, Kıbrıs'ı birleştirme ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını elde etme istek ve yeteneklerini birlik siyaseti çerçevesinde sorgulamak bir zorunluluk haline gelmiştir.

İşte varılan bu noktada, kendine solcu, dolayısı ile kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerini denemenin yeni bir yöntemi bulunmak zorundadır. Çünkü solda birlik deyip vatandaşın birliğine engel olanlar tam ve kesin bir şekilde teşhir edilmelidir. Tam ve kesin bir şekilde yenilgiye uğratılmalıdır. Birliği sağlamanın, iktidarı ele geçirmenin, böylece ülkenin ve vatandaşın sorunlarını çözmenin başka yolu yoktur.

Kuzey Kıbrıs'ta siyasetin vardığı nokta kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerinin, eğer Kıbrıs'ın birliği ve bağımsızlığı konusunda, solun birliği konusunda ciddi iseler, birleşmeleri ve iktidara talip olmaları için gerekli tüm şartları hazırlamıştır.

Bu o kadar doğrudur ki, sağ burjuva kesim kendi saflarında birleşmiş ve dahası solcuları ölümle tehdit eden bir tedhiş örgütü dahi kurmuştur. Yani sağa karşı taktik adına, aptalca taktikler adına bile birliği engellemek için hiçbir neden kalmamıştır. Bu taktiğin sınıf mücadelesi mantığına ters düştüğü ve de burjuvaziye yaradığı, tedhiş örgütlerine yaradığı ortaya çıkmıştır.

O zaman **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** kurulmalıdır.

1. KİMLERLE BİRLİKTE BİR SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ?

1.1. ACİL BİRLİK

Acil olarak ve bir parti olarak birleşmesi gerekenler BMB Platformu'nun birlik konusundaki yetersiz tavrını eleştirmiş olan, birliğin sağlanması ve iktidarı hedeflemesi gerektiği konusunda hemfikir olanlardır.

Görüşlerinin bu olduğunu söyleyen, ve kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderleri vardır.

O zaman bunlar;

a) her hangi bir parti üyesi değil iseler doğrudan yeni bir parti yapısı altında ve derhal birleşmelidirler.

b) herhangi bir parti üyesi iseler, ya partilerini bu yeni partiye bağımsız parti yapısını koruyarak katmalıdırlar ve partilerinin bu yeni parti yapısı içinde çalışmayı önleyen değil, çalışmaya aktif katkı koyan bir şekilde yer almasını sağlamalıdırlar, ya da partileri yeni partiye katılmayı red ederse o partiden ayrılıp yeni partiye katılmalıdırlar.

c) veya ettikleri lafların yalan dolan olduğunu, etikleri laflar konusunda ciddiyetsiz, iki yüzlü sahtekarlar olduklarını kabul etmeseler de halkımız görsün. Ne de olsa yetti bazılarının lafazanlığı! Ciddiyetsizliği! İki yüzlülüğü!

Bu acil birlikte kimler yer almalıdır?

41 örgüt, Avrupa, Yeniçağ, Yeni Düzen ve diğer gazetelerde kendini solda gören yazarlarımız, Esnaf-zanaatkar ve çiftçilerimizin örgütleri, ve bunlar dışında kalan ve Kıbrıs'ın birlik ve bağımsızlığını savunduğunu söyleyen herkes.

1.2. ORTA VE UZUN VADEDE BİRLİK

Herşeyden önce bazı kendine anti-emperyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerinin bazıları bu birlik konusunda evirip çevirecekler. Bu evirip çevirme onları teşhir ve tecrit aracımız olacak. Onlar dışlanacak ve yeni partimiz kurulacak.

Ama bu bireyler ve önderler kesimi pek çok vatandaşımızı peşlerinden götürme yeteneklerini anında yitirmeyecekler. Dolayısı ile birlik çalışması onların peşinden gitmekte olan vatandaşlara katiyetle kapalı olmayacaktır. Ayrıca siyasetin gelişmesi ve değişmesine bağıntılı olarak birleştirebileceği güçleri genişletmeye de kapalı olmayacaktır. Bu birlik partisinin kapısı Kıbrıs'ın birlik ve bağımsızlığını isteyen ve bu amaçla çalışmak isteyen herkese açık olmak zorundadır ve açık olacaktır.

Ama, KSG'nin ve kitlelerin zorlaması ile birlik üzerine çok gevezelik edip, birliği baltalamaktan başka birşey yapmayanlar, birliğin oluşturulması için ciddi bir çaba sarfetmeyenler, ciddi çaba ortaya koyanlara saldırmayı meslek edinmiş olanların içine girilen bu süreçteki zararlı çalışmalarını tespit edilecek ve onlar teşhir edilecektir. Bunların birlik partisine orta ve uzun vadede üye olmaları ise oldukça zor bir gelişme olacaktır.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış!

I- SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ PROGRAMI

SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ

Programı iki ana unsurdan oluşmaktadır.

Bunlar şunlardır:

A) KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNÜN TEK YOLU OLARAK YEREL BURJUVAZİNİN YENİLGİYE UĞRATILMASI VE KIBRIS'IN EMPERYALİST DÜNYA ZİNCİRİNDEN

KOPARILMASI

Dünya emperyalist sisteminin ortaya çıkardığı şartlar ve bu şartların etkisi altındaki Kıbrıs'ın geçmiş ve bugünü incelendiğinde şu basit olguyu görmemek imkansızdır. Dünya burjuvazisi milli sorunun çözümünde iflas etmiştir. Küçük ve geri ülkelerdeki yerli burjuvazi ise bir yandan kendi emperyalist emelleri peşinde koşmakta, öbür yandan ise büyük emperyalist güçlerin rüşvetlerini kabullenip milli bağımsızlığı onlara satmaktadır.

Bir yandan büyük emperyalist güçlerin çıkar çatışmalarının, diğer yandan bölgesel ve yerel burjuvaların emperyalist çıkar çatışmalarının küçücük bir adada iç içe geçmesi şartlarında burjuvazinin hakimiyeti ve bu hakimiyet üzerinden büyük ve bölgesel emperyalist güçlerin çıkarlarının adamızda korunması siyaseti sürdüğü müddetçe Kıbrıslı Rumlarla Türkler arasındaki ilişkinin barışçıl ve dayanışmacı bir örgütlenişi imkansızdır. Kıbrıs sorununun çözümü imkansızdır.

Dolayısı ile **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** programı tüm Kıbrıs'ta yerel burjuvazinin yenilgiye uğratılması, emperyalizmin zincirinin Kıbrıs'ta kırılmasının Kıbrıs sorununun çözümü için şart görür ve buna uygun olarak ve Kıbrıs'ın birleşik partisi olarak aşağıdaki programı tüm Kıbrıs'ta hayata geçirecek bir hükümet kurulmadan Kıbrıs sorununun çözülmeyeceğinden hareket eder.

1. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin (ve daha sonra devreye girebilecek diğer emperyalist güçlerin) Kıbrıs üzerinde mevcut tüm hak ve iddialarının reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.

2. Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirliği yapıp Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi.

3. Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınamazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınamazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınamazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması³.

4. Kıbrıs Türk milletinin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

6. Bu programın zaferi için çalışan tüm kolon (göçmen) ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının kabulü. Bu programın zaferine karşı çalışan tüm kolon ve kaçak işçilerin isteseler de eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının reddi. Bu programın zaferi için mücadelede nötür tavır takınan kolonların ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmak için müracaat etme hakkının tanınması ve bu müracaatların Kıbrıs'ın şartlarına uygunluğunun tek tek değerlendirilip karara bağlanması.

Kıbrıs'ın Kuzey ve Güney'inde ortaya çıkan farklılaşmanın, bu farklılaşmanın siyasette farklı gelişmelere yol açabileceğinin ve dolayısıyla tüm Kıbrıs partisi olarak şekillenmesi ve tüm Kıbrıs'ta iktidar olmasının gecikmesi ihtimalinin bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** Kuzey Kıbrıs'ta iktidarı ele geçirip, bu iktidarın verdiği güçle Güney Kıbrıs'ta da iktidar olmanın imkanlarını artırmak, veya tam tersi, Güney Kıbrıs'ta iktidar olup Kuzey Kıbrıs'ta da iktidar olmanın imkanlarını artırmak amacıyla hem Kuzey hem de Güney Kıbrıs'ta, iki bölgede de birden iktidar olma imkanlarını göz ardı etmeden, ayrı ayrı iktidar olmak için çalışmalarını sürdürecektir.

³Toprak konusundaki bu yaklaşım 2007 yılında yapılan KSP 2. Kongresinde şu şekilde değiştirilmiştir:

“Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınamazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi ve boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs tüm alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınamazların, halen yoksul olan eski sahiplerine öncelikli olarak dağıtılarak mağduriyetlerinin ortadan kaldırılması, tüm bu toprak ve taşınamazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş her milliyetten Kıbrıs halkının tüm kesimlerinin ve topraksız köylülerin ve evsiz işçi ve memurların kullanımına sunulması.” (bkz. KSP 2007 Programı)

B) KIBRIS SORUNUNUN YEREL BURJUVAZİ YENİLGİYE UĞRATILMADAN VE KIBRIS EMPERYALİST DÜNYA ZİNCİRİNDEN KOPARILMADAN ÇÖZÜMÜ.

Bu çerçevede ileri sürülen çözüm önerisi şudur: Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler prensipleri ve Kıbrıs'la ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denктаş'ın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmesi, oluşturulacak yeni Kıbrıs devletinin Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olması.

Bu öneri Kuzey ve Güney'in KSG dışındaki tüm sol, demokratik ve barışsever partilerinin savunduğu bir öneridir.

Gel gelelim, yukarıda bahsi edilen sonucun elde edilmesi görevi bizzat bu partilerimiz tarafından Denктаş'ın (TMT) ve Klerides'in (EOKA), ve tabii AB, İngiltere, ABD, Türkiye ve Yunanistan'ın ellerine terk edilmektedir. Halbuki son 27 ve daha fazla yılların tecrübesi onların, emperyalist ve gerici burjuvaların ellerine terk edilen Kıbrıs sorununun çözümlenemeyeceğini ispatlamıştır.

Herkes tarafından gayet kolay anlaşılacaktır ki, Kıbrıs sorununu şöyle veya böyle, yukarıda ortaya konan çerçevede veya başka türlü çözüme imkanını elde etmek ancak ve ancak kendi saflarımızda birlik oluşturabilir ve Kıbrıs sorununun çözümünü Denктаş, Klerides ve diğerlerinin ellerinden alıp hepimizin ve böylece halkımızın ortak sorunu yapılırsa mümkündür.

Kuzey ve Güney'in tüm sol, demokratik ve barışsever partileri yukarıdaki burjuva çerçevede bir çözüm konusunda anlaşmış oldukları oranda, bu çerçevede bir çözümü mümkün kılmak için, bu çözüm türünün empoze ettiği tüm sorunları detaylı bir şekilde ele almak ve tüm detay konularda anlaşılacak ortaya çıkan çözüm önerisini Kuzey ve Güney'deki tüm halkımıza sunup "işte Kıbrıs sorunu çözülmüştür" diyebilmeli, tüm bu sorunların çözümünde anlaşmayı "görüşmelere" havale etmeye bir son vermelidirler.

Dolayısı ile, tek çözüm yolunun Kıbrıs'ta burjuvazinin yenilgiye uğratılması, birleşmiş sol, demokrat, yurtsever güçlerin iktidar olması ve Kıbrıs'ın emperyalist dünya zincirinden kopmasında olduğunun bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** burjuva çerçevede çözümün olabirliğini ciddi bir denemeye tabii tutmak amacıyla kendisiyle birleşmeyen Kuzey ve Güney'in tüm diğer sol, demokrat ve barışsever partileriyle de birlikte aşağıdaki programı hayata geçirmek için ciddi bir çalışma içinde olacaktır.

1. Bay Denктаş ve bay Klerides'in üzerinde tartışılacak bir türlü anlaşamadığı, Kıbrıs sorununun çözümü için anlaşmanın şart olduğu iddia edilen tüm konularda detaylı bir çözümler paketi hazırlamak (AB'ye çözüm öncesi mi sonrası mı girilecek? Kolonlara ne olacak? Kimlerin oy hakkı olacak? Topraklar nasıl bölüşülecek? Geri dönme hakkı nasıl ayarlanacak? Tazminat ne kadar olacak, kim ne kadar tazminat alacak? Vs. vs.)

2. Detaylı bir iki toplumlu, iki bölgeci federal devlet yapısı formüle etmek (o güzelim temsil oranları yüzde kaç kaç olacak? Cumhurbaşkanı hangi milletten olacak? Rum olursa Türklerden ne olacak? 1960 garantörlerinin "hakları" neler olacak? KC'nin Yunanistan'la, KKTC'nin Türkiye ile yaptığı anlaşmalara ne olacak? Federe devletlerin ayrı ayrı paraları olacak mı? Ayrı ayrı enternasyonal ilişki ve anlaşma imzalama hakkı olacak mı? Kıbrıslı Türkler'in Kıbrıs'taki varlığı nasıl garanti altına alınacak? Vs. vs.)

3. Yukarıda bahsi geçen federal devletin ve tek tek federe devletlerin organları için yapılacak seçimlerde ortak adaylar sunabilecek bir birleşik cephe örgütü oluşturarak aday yoldaşların ve bu devleti-devletleri yönetecek yoldaşların isimlerini halkımıza sunmak. (Bu şart. Birlik olursa tutarlı olmalı, tüm seçimlerde de ortak tavır takınılmalıdır.)

4. Böylece oluşturulan çözüm önerisini, amacımızı elde etmenin tek demokratik yolu olarak Kuzey ve Güney'deki tüm halkımızın genel oylamasına sunmak. Mümkünse AB, ABD, İngiltere ve BM'lerin, Türkiye ve Yunanistan'ın da desteğiyle, mümkün değilse onlara rağmen. Ve çözümü böylece

elde etmek.

Şu denebilir; Kuzey'deki ve Güney'deki bu partilerimizin bu görevi yerine getirmek için 27 yılları vardı. 27 yıldır yapmadılar da şimdi mi yapacaklar? Veya şu denebilir; burjuva çerçevede, burjuva milliyetçiliği temelinde anlaşmak mümkün olsaydı Denктаş ve Klerides ve diğerleri anlaşırdı. Bizim Kuzey'in ve Güney'in burjuva milletçiliğinden etkilenmiş sol, demokrat ve barışsever partilerimiz de bu çözüm türü konusunda anlaşamazlar!

SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ tüm diğer partileri bu konuda ciddi ve birlikte bir çalışmaya çekmek konusunda ısrarlı olacaktır. Bu konudaki yaklaşımları tüm vatandaşlarımızla birlikte tekrar tekrar göreceğiz, ve sonuçları hakkında hep birlikte karar vereceğiz.

II- SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ

Halkın kendi kendini yönetmesi anlamına gelen demokrasi ve demokratik yöntemler **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ**'nin tek çalışma yöntemidir.

Demokrasinin olmazsa olmaz ilkesi olarak vatandaşların çoğunluğunun istek ve taleplerine uygun **BU MEMLEKET BİZİM PARTİSİ** hareket etmeyi kendine temel alan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ**, burjuvazinin bu ilkeye ters düşen hiçbir öneri ve tedbirini kabullenmez. Çalışmalarında bu ilkeye ters düşen hiçbir kısıtlamayı kabullenmez.

Güney'de ve bilhassa Kuzey'de bu ilkenin burjuvazi tarafından çiğnendiğinin bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** mevcut burjuva düzen şartlarında uygulanan yerel ve genel seçimleri demokrasinin bu temel ilkesini hayata geçirmek, ve vatandaşların bu ilkeyi öğrenmesinin ve uygulamasının aracı olarak ele alır. Burjuva hükümetlerde yer almayı reddeder.

Dolayısıyla, **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** Kuzey ve Güney'deki yerel ve genel seçimler için kendine anti-emperyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütlerinin tüm seçimler öncesi aday adaylarını belirlemesini, bu aday adaylarının hep birlikte kitlelere sunulmasını ve kitlelerin çoğunluğunun destekledikleri adayların hepimizin adayları olarak tespit edilmesi ve seçimlere bu adaylar üzerinden katılınması yöntemini kendine anti-emperyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri ile birlikte yaşama geçirmek için çalışacaktır.

Mevcut bilgisayar teknolojisinin doğrudan demokrasiyi mümkün kıldığının bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** kendi pratiğinde doğrudan demokrasiyi hayata geçirmenin yanında, ülkenin yönetim yöntemi olarak vatandaşa doğrudan demokrasi sunmayı da üstlenecektir.

Vatandaşın bulunduğu her alanda onları burjuvazinin ekonomik, siyasi ve diğer tüm saldırılarından korumak için gerekli tüm çalışmaları yukarıdaki metoda uygun olarak, onlarla birlikte, onların demokratik mücadele yeteneklerini ve bilinçlerini artıran bir çerçevede yürütecektir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ekim 2001, Yıl 5, Sayı 67, sayfa 1, 2, 3.

BMBP'NU GÖMERKEN...

Kıbrıs sorununun alevlendiği bu dönemde Ticaret Odası'nın deklarasyon yayımlaması birçok kesimde farklı değerlendirmelere neden oldu. Bu değerlendirmeler sonucunda "komplo teorilerine gerek yok" diyenler de oldu. "Bu kadar saf olmayın" diyenler de oldu.

Tartışma kendi gelişim seyrinden koparılsa varılan sonuç da anlamsız ve kısır olur.

O zaman Ticaret Odası'nın deklarasyonuna biçim ve içerik olarak bakmak gerekir. Deklarasyon'un ana fikri şu; "Artık Kıbrıs'ta bir anlaşmaya ihtiyaç var. Her iki lider de iyi niyetle birbirlerine yaklaşmalı, egemenliklerini tanımaları ve birbirlerine ödünler vermeli."

Oysa Kıbrıs Türk Halkı 1974 sonrası egemenlik ve demokrasi konusunda hep mücadele etmiştir. Kendi ülkesinde "evine yabancı" olmuştur. Memleketinin elinden alındığını bilerek "bu memleket bizim, biz yöneteceğiz" demiştir. Bu Memleket Bizim Platformu'nu oluşturan örgütlerin de halkımıza verdiği en temel mesaj buydu. Bu mesaj halktan da olağanüstü destek gördü. İşte Ticaret Odası'nın Deklarasyonunda biçim olarak bu olgu ters-yüz edilerek sanki kuzeyin egemenliği varmış, bu konuda herşey yolundaymış gibi egemenliğin ve benzeri olguların güneyle iyiniyetle paylaşılmasını istemektedir. Bu yaklaşım planlı bir sis bombası değilse, en hafifinden aymazlıktır. Kıbrıs Türk Halkı'nın elinde hangi egemenlik var ki onun bir kısmını ortaklık kuracağı diğer kesime devretsin? Buna çocuklar bile inanmaz. Üstelik Denktaş'ın bu güne kadar savunduğu tezlerin aslında TC Devleti'nin çıkarlarını savunduğunu herkes bilmektedir. O zaman Ticaret Odası, TC Devletinin çıkarlarını savunan Denktaş'la, Güney arasındaki pazarlıktan mı söz ediyor? Ve bu pazarlıktan mı medet umuyor? Ve bunun için mi kitle örgütlerinden destek arıyor?

Aynı Ticaret Odası değil miydi ki yakın geçmişe kadar TC'den getirilip halkımıza zorla dayatılan ve BMBP'nin yoğun direnişi ile karşılaşan yıkım paketlerine "evet" diyen.

Şimdi BMBP'yi oluşturan örgütlerden tek tek destek arayan Ticaret Odası, BMBP'nin ilkelerinin yerine kendi ilkelerini koyuyor. Halkın beklenti ve taleplerinin yerine "olağan bir ülke ve olağan koşullar" manzumesi koyuyor.

Olaylar bu kadar açık ve berrak yaşanırken CTP yönetimi ve bir grup yandaşının "Ticaret Odası ile rejim arasındaki biçimsel farklılığı öz kabul edip balıklama dalmaları neyin işaretidir"?

Bu yaklaşım BMBP ve onun moral dolu yakın geçmişini gömmek değil mi?

Bu yaklaşım BMBP'nin önderliği yerine Ticaret Odası'nı taşımak değil mi?

Ticaret Odası destek arıyorsa rejimden farkını ortaya koysun, fark üretsin. Mesela hararetle savunduğu "yıkım paketleri" konusunda şimdi ne düşünüyorlar? Mesela Akıncı'nın dediği gibi "bize sadece muhtarlık bıraktılar" konusunda ne düşünüyorlar?

Kısacası, yok öyle yağma. Bu oyunu halkımız bozacaktır. Destek tek şartla gelir. Somut adıma somut destek. Aksi teslim oluş olur ki, buna yurtseverler, devrimciler, sosyalistler asla izin vermeyecektir.

Bu halk kendi içinden çıkan ve bağımsızlık, demokrasi ve emeğin kavgasını verecek liderliklerin arkasından gider. Sürekli "usta" arayan Ticaret Odası'nın değil. Halkımız da aradığı liderliği kendi içinden mutlak çıkarmalıdır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ağustos 2002, Yıl 6, Sayı 76, sayfa 1.

BİZİM TAVRIMIZ

1.Önce CTP'yi burjuva unsurların desteğini alarak UBP ve DP'yi alaşağı ettiği için tebrik ederiz. Kendi siyasetleri çerçevesinde, yani barıştan, çözümden ve AB'den yana olan herkesin, bu arada burjuva unsurların da desteğini almalarında bir sorun görmediğimizi belirtiriz. Sorun bundan sonra başlamaktadır. Kim kimi kullandı ve kullanacak sorusuna verilen cevapla başlamaktadır. CTP burjuva unsurları barış, demokrasi, AB çatısı altında federal çözüm planı için kullandı ise, kendi siyaseti açısından ileri bir adım atmıştır. Eğer burjuva unsurlar CTP'yi tamamıyla sosyal demokrat, yani burjuva düzende burjuvazi için yöneten bir parti konumuna çekmek yönünde bir adım attılsa, o zaman CTP kullanılmıştır demektir. Bu sorunun cevabı hepimizi ilgilendirir. En başta da CTP'li yoldaşları. Bu noktada tetikte duracaklarını ümit ederiz. Gel gelelim, son Varoluş Yolumuz adı verilen, aslında CTP'nin yok oluş yolu olan, onun sosyal demokratlaşmasının ilanı olan siyasi çizginin kabulü sonrası, kullanma olayının CTP aleyhine, CTP'nin sosyalizminin aleyhine olacağı kanısındayız.

2.İkinci olarak, Afrika Gazetesi'nin bu konudaki derdini anlamış değiliz. Afrika Gazetesi aynı siyasete oynamadı mı? Bizim tüm solu toparlayarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turunda Denктаş'ın oyların yüzde ellisini alamayacağını ispatlama teklifimize Eroğlu'nu destekleme taktiğiyle karşı çıkanlar kendileri değil mi? Kıbrıslı Türk olsun da ne olursa olsun demeye getiren kendileri değil mi? Biz mi yanlış anladık? Siz beceremediniz, CTP becerdi! Oflayıp puflamanın anlamı yoktur. Sorun kimlerle birlikte, neyin hedefleneceği sorunudur. Barış, demokrasi ve AB çatısı altında çözüm (yani burjuva-emperyalist çözüm) dedin mi, bunlardan bir türü adına bir kesim burjuvalarla, başka türü adına başka kesim burjuvalarla işbirliği siyaseti hakkaniyet kazanacaktır. Bu burjuvalar Kıbrıs'ı emperyalizme karşı savunan burjuvalar olsa bizim buna hiçbir itirazımız olmazdı. Ama bu siyaset burjuva-emperyalist düzeni önşart olarak ele aldığından destek alınan burjuvalar anti-emperyalist burjuvalar değildir. Emperyalist yardakçısı burjuvalardır. Bu şartlarda Avrupa ve CTP arası farklılık maalesef sigara kağıdından daha kalın değildir. Ama aynı siyasete oynandığı içindir ki düşmanlıklar büyüktür.

3. Mesela birlik lafı ediliyor. KSG ile olan birlik niye dağıtıldı? Gelin tekrar başlatalım? Lafla siyaset yapılmaz. O siyaset dayanmaz. Para her allahın atışında dik durmaz.

4. E-maillerin basılması olayı açıklık ve şeffaflıkla doğrudan bağıntılı bir olaydır. Bireylerin özel mektupları ile bağıntılı bir olay değildir. Siyasette gizli kapılar ardında yapılanlara boyun eğilecek mi, yoksa bunlara karşı durulup vatandaşın yaşamını doğrudan etkileyen sorunlar tüm gizlilik yıkılıp vatandaşa ulaştırılacak mı!? Emperyalistlerle Rus çarlığı arasındaki gizli anlaşmalar da gizli ve özel yazışmalardı. Lenin bunları yayınlayarak bireylerin yazışmalarındaki gizlilik kuralını mı çiğnedi?

5. Burjuvazi dünyanın dört bir yanında en bariz bireysel yazışmaları okuyor, dinliyor. Kanunen yasak olanı yapıyor. Ve bunu herkes biliyor. Burjuvazinin kendisini korumak, iktidarını korumak için bir yığın önlem aldığı ve alacağı herkesin kabulüdür. Bu önlemlerin bireylerin haklarına tecavüz etmemesi gerekir. Ama burjuvazi bunu dünyanın dört bir tarafında yapar ve yapacak. 11 Eylül öncesinde yapardı. Şimdi ise gemi azıya almış bir şekilde yapıyor.

6. İşçilerin burjuva demokratik haklarının burjuva şartlarda korunması her şart altında çürük bir pamuk ipliğine bağlıdır. Tabii ki bu bizlerin bu hakları genişletmek ve korumak için mücadele etmeyeceğimiz anlamına gelmez. İşte sorun bu burjuva demokratik hakların pamuk ipliğine bile bağlı olsa da korunması ile burjuvazinin yenilgisi için yapılması elzem olan çalışmalar arasındaki ilişkinin doğru ele alınması sorunudur.

7. Yani, burjuvazinin kendi aralarındaki kontratların gizliliği ardına sığınarak işçileri sömürmesine karşı mücadelede, bu kontrat ve anlaşmalarda burjuvazinin açık karşı devrimci, işçi ve millet düşmanı yüzünü sergilemek imkanı olduğunda, bireylerin yazışma ve anlaşmalarının gizliliği ilkesi mi geçerli olacaktır, yoksa işçilerin ve ulusun çıkarlarının savunulması ilkesi mi? Pek çok ilkenin olduğu yerde bazı ilkeler diğerlerinden daha önemlidirler. Daha önemli olan ilkeyi savunmak için, daha

az önemli olan ilkenin gerekirse tümünden çöpe atılması mümkündür. Bunu reddetmek, yenilgiyi baştan kabullenmek, burjuvazinin kendisinin bile pratik olarak kaale almadığı burjuva ilkelerin görüntüsü adına gerçek zafer imkanını reddetmek anlamına gelir. Biz böylesi palavralara güler geçeriz.

8. Biz Afrika'nın burjuva birey ve örgütlerin siyasi eğilimlerini yansıtan yazışmalarını basması konusunda zerre kadar rahatsızlık duymuyoruz. CTP'nin bu sorunu bireylerin yazışmalarının gizliliğinin ihlali sorunu olarak ele almasını da kanıksıyoruz. Tabii ki burada bireylerin yazışmalarının gizliliği ve de dokunulmazlığı ilkesinin ihlali söz konusudur. Ama önemli olan sorun bu değildir. Önemli olan sorun burjuvazinin solun partilerine karşı geliştirdiği siyasettir. Provokasyonlardır. Karıştırmalardır. Bölmelerdir. Yıpratmalardır.

9. Solun partilerinin birbirlerini siyasi olarak eleştirmeleri, birbirlerini yenerek kendi siyasetlerini işçiler-halk saflarında hakim kılma mücadelesi içinde olmaları gayet normaldir. Bunu yapmayan, farklılığı konusunda laf etmeyip mücadele etmekten vaz geçtiği sol partiye katılsın. Tabii herhangi bir partiye katılma, herhangi bir örgütlü mücadele vermeye iktidarlı, yetenekli bir birey ise, bu yeteneğe sahip bir sınıftan geliyor ise mümkündür. Siyaseti bunu mümkün kılıyor ise mümkündür.

10. Sol saflarda kıran kırana olmasında hiçbir sorun görmediğimiz siyasi mücadelenin burjuvazi tarafından kullanılmasını engelleyemeyiz. Ama bu kullanma onların saflarımızı karıştırmaması, bizi onların birbirimize düşürmesi, saflarımıza provokatör ajan sokması vb. bağında kısıtlayıcı olmak zorundadır. Yani mücadele kendi aramızda sabit ilkeler içerisinde yürütülmelidir. Burjuvazinin kendisinin bile uymadığı sözde ilkeler bazında değil.

11. Sol saflarda mücadele partilerin siyasetlerini hedeflemelidir. O zaman son Afrika-CTP çatışmasında çok ilginç bir sonuçla karşılaşırız. Bu arkadaşlar neyin kavgasını veriyorlar? Tüm bu çatışmadan sonra, kavrayan var mı? CTP Kıbrıs'lı Türk burjuvaların desteğini almış. Hatta Denктаş'ın bile. Ne olmuş ki? Afrika Kıbrıs'lı Türk olsun da ne olursa olsun-Denктаş hariç- diyen bir örgüt değil mi? Öyle. O zaman bu tartışma neyin nesi oluyor? Hangi siyasi farklılık tartışılıyor? Kim kimin siyasetinin yanlışlığını teşhir ediyor?

12. CTP ile Afrika siyasetinde açık olan tek fark CTP'nin Türkiye ile çözüm siyaseti güderken, Afrika'nın Türkiye'yi karşısına alması farkıdır. Bir de İngiltere'yi. İyi ama bu konularda CTP varoluş yolumuz ile kesin bir siyasete yerleşmiştir. Afrika ise önerdiği çözüm planı ile böyle bir kesinlikten uzaktır. Bu plan ne İngiliz üslerinin sökülüp atılmasını, ne de Türkiye-Yunanistan ordularının sökülüp atılmasını ciddi olarak savunmamaktadır. AB çatısı altında, BM gözetiminde sonuç elde ederek böylesi bir siyaseti tutarlı olarak savunmak imkansızdır. Afrika'lı yoldaşlar da bu siyaseti tutarlı olarak savunmuyorlar. Savunsalardı bunun otomatikman anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması için çalışmak anlamına geldiğini bugüne kadar çoktan teslim ederlerdi. Bu sonucu elde etmek için iş başı yaparlardı. Yapıyorlar mı? Yok. Yazı tura atıp parayı dik durdurmaya devam ediyorlar. Etsinler. CTP, YBH, TKP, Afrika arasındaki farklılıkların bu kadar büyük laf düşmanlıklarına yol açmasının sebebi siyasi temellerinin ortaklığı, tümünün de çözümü burjuva emperyalist düzen çerçevesinde aramasındandır.

13. Şunu açıkça bilmekte fayda vardır. CTP, YBH, TKP, Afrika arası düşmanlıklar, kadın erkek arasındaki biyolojik düşmanlığa benzer. Biri olmadan diğeri olamaz. Dahası yaşayamaz. Kadın ve erkek insanlarla biyolojik zıtlık, mesela kadın ve erkek gorilla arasındadır. Birbirine uyumsuzluk, genlerdeki birkaç farklılıktan da gelse tam bir uyumsuzluk biyolojik türler arasındadır. Kıbrıs sol siyasetinde tek gerçek zıtlık var. KSG bir yanda, tüm diğeri öbür yanda. Burjuva saflarda.

DEKLARASYONLAR VE KSG

1. Ticaret Odası'nın deklarasyonu ülkemizin kuzeyindeki tüm toplum kesimlerinin ortak bir çıkarı olduğu fikrinden hareket etmektedir. Bu doğru değildir. Ülkemizin kuzeyinde ve de güneyinde toplumumuz sınıflara bölünmüştür. Bu bölünme sadece ekonomik olarak çıkar çatışmasına yol açmıyor. Kıbrıs sorununun, bu milli sorunun çözümünde de çıkar çatışmasına yol açıyor. Bunu Ticaret Odası'nın deklarasyonunda açıkça görebiliyoruz.

2. Ticaret Odası'nın deklarasyonu ülkemizde hak iddia ederek ülkemizi bölmüş, parçalamış, ülkemiz işçi, köylü ve yurtsever aydınlarını milli ve dini temellerde birbirine düşman kılıp karşılıklı katliamları örgütlemiş ve de örgütlemekte olan emperyalist ülkelere karşı çıkmamıştır. Onların BM ve AB tarafından da kabullenilen ülkemiz üzerindeki hak taleplerine karşı çıkmamıştır. Kendisinin emperyalist burjuvaziye karşı mücadele eden yurtsever burjuvaların örgütü olmadığını, emperyalist burjuvalara ülkemiz üzerinde hak tanıyan emperyalizm yanlısı burjuvaların örgütü olduğunu ispatlamıştır.

3. Ticaret Odasının deklarasyonu böyle yaparak, Ticaret Odası'nın ülkemizi emperyalist zincirin bir parçası olarak tutma planlarına uyan, geleceğini emperyalist burjuvazinin varlığına bağlamış milli hainler saflarında gördüğünü ilan etmiştir. Emperyalistler ve onların uşaklarıyla birlikte Kıbrıs sorununu çözmek, ülkemizin bağımsızlığını elde etmek imkansızdır.

4. Ticaret Odası'nın deklarasyonu emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin yarattıkları de facto duruma uyum, bu uyum üzerinden de burjuvaların bizzat kendilerinin savunmaları gereken bir yığın burjuva hak ve prensiplerin "güçlü olan haklıdır" en yüksek burjuva prensibi temelinde çöpe atılmasına dayanmaktadır. Geçtik iki devletlilikten, üç parça Kıbrıs veya iki bölgesel federal Kıbrıs önerileri bile bir yığın burjuva hakların ayaklar altına alınmasının, zorla ve burjuva hakların ayaklar altına alınması ile oluşturulan şartlara uyumun kabulüne dayanmaktadır. Böylesi bir temel üzerinde burjuva emperyalist çözüm türleri Kıbrıs vatandaşları arasında birliği imkansız kılmaktadır.

5. Ticaret Odası gerçekten bir toplumsal konsensus oluşturmak istiyorsa, bunun tek yolu burjuva haklar çerçevesinde kalındığı müddetçe vatandaş bölen önerilerin dar sınırlarını aşmak, vatandaşların büyük çoğunluğunu birleştirme imkanına sahip olan Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti Programı'nı benimsemektir. Bu Program emperyalist burjuvalar dışındaki burjuva kesimler için zararlı hiçbir maddeyi içermemektedir.

6. Afrika Gazetesi'nin karşı deklarasyonu da malesef aynı tür zaafardan muzdariptir. Emperyalistlerin ve onların ülkemiz içindeki yandaşlarının ülkemizin yaşamını dikte etmesine son vermek isteyenler, yaptıkları önerilerin varmak zorunda olduğu sonuçları görebilmeli, ve ülkemizin vatandaşlarının büyük çoğunluğunun çıkarlarını temel alarak onları birleştirebilecek öneriler sunmalıdırlar. Bu öneri KSG'nin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti önerisinden başka bir öneri olamaz.

7. Kıbrıs'ın geleceği dünya işçi sınıfının dünya emperyalist kapitalizmine karşı mücadelesinin zafer ve yenilgisine doğrudan bağıntılıdır. Bu basit olguyu idrak edemeyen Kıbrıs'lı bir yurtsever hiçbir zaman iyi ve tutarlı bir yurtsever olamayacaktır.

Burjuva emperyalist çözüm önerilerinin içinde taşıdığı bazı çelişmeler şunlardır:

1. Kıbrıs Cumhuriyeti BM tarafından bağımsız bir ülke olarak kabul edilmiştir. Gel gelelim bu doğru değildir. Garanti Anlaşması Kıbrıs'ın bağımsızlığının ayaklar altına alınması anlamına gelmektedir.

Yani 1960'a dönmek talebi emperyalistlerin isteklerine uymak talebidir.

2. 1974'de ortaya çıkan yeni durum yukarıdaki çerçevenin bile yıkılması anlamına gelmektedir. Garantörler görevlerini yerine getirmemektedir. BM ise kendi gözetimi altında varılan 1960 anlaşmasının yıkımına seyirci olup, Federasyon veya iki-üç- devlet formülasyonlarına, yeni oldu bittilere çanak tutmaktadır. Hem 1960 anlaşmaları üzerinde yükselen Kıbrıs Cumhuriyeti'ni hem de 1974 sonrası oldu bittilerle zorlanan Federasyon, iki-üç-devletliliği savunmak imkansız olanı savunmaktır.

Yani 1974 sonucu ortaya çıkan oldu bittileri şu veya bu şekilde haklılaştıran her bir öneri de emperyalistlerin isteklerine uymak talebidir.

3. 1960 antlaşması BM prensiplerine ters olduğu oranda, yeni düzenlemenin de BM prensiplerine ters olması anlaşılırdır; veya BM'in prensiplerinin gücünün haklılığına dayandığı tespit edilmelidir.

4. 1974 sonrasında ortaya çıkan şartlarda küçük mülk sahiplerinin burjuva mülkiyet hakkının korunması ile federasyon, iki-üç devlet önerileri tam bir uyumsuzluk içindedir.

Yani hem vatandaşın mülk hakkını hem de 1974 sonrası yeni oldu bittilerin dayatması olarak Federasyon veya iki-üç-devletli Kıbrıs'ı savunmak imkansızdır.

5. Burjuva şartlarda her bir öneri yeni yeni haksızlıkların simgesi olmaktadır. Çelişmeler yumağı çözülmemekte, temeli haksızlık olan bir durum temeli başka bir haksızlık olan başka bir duruma yerini bırakmakta, bu haksızlıklar milli ve dini karşıtlıklar üzerinde de yükseldiği oranda Kıbrıs'ın birliğinin esas unsuru olan kitlelerin birliği imkansız kılınmaktadır.

Yani tüm bu sorunlara yol açan burjuva çerçevenin kırılması şu veya bu bireyin isteği sorunu değil, vatandaşların birliğini sağlamanın, böylece Kıbrıs'ı emperyalist tahakkümden kurtarmanın tek yoludur.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ağustos 2002, Yıl 6, Sayı 76, sayfa 12.

PROVOKASYON EDEBİYATI

I- AFİRKA'DA YAYINLANAN TÜCCARLARIN ÖZEL YAZIŞMALARI

Bu sorunu 76'ıncı sayımızda, ikinci sayfada ele almış ve şu şekilde sonuçlandırmıştık? Burjuvaziye karşı Afrika ile CTP arasındaki siyaset farkı nedir? Yoktur! Ve sorduk; neyin kavgasını veriyorsunuz yoldaşlar?

II- AFİRKA'NIN TİCARET ODASINA MUHALEFETİ VE CTP'NİN TİCARET ODASINI SAVUNUSUNDAN AFİRKANIN DA TİCARET ODASINI SAVUNUSUNA

Ticaret odası ortak vizyon için bir öneri ortaya koyduğunda Afrika gazetesi bu vizyonun Denктаş ve derin devlet ile ele ele oluşturulduğunu ilan ederek karşı bir vizyon önerisiyle piyasaya çıktı. CTP ve çevresindeki örgütler ise bu ortak vizyona, birkaç değişiklik sonrası sahip çıktı. Ve bu BMB Platformu'nun yok edilmesi, işçi ve memurların örgütlerinin Ticaret Odası'nın peşine takılması pahasına yapıldı. Afrika ise 180 derecelik bir dönüşle Denктаş ve "derin devlet" tarafından hazırlanan bir oyun, bir provokasyon ilan ettiği ortak vizyonu desteklemeye ve de yaymaya başladı.

III- CTP'NİN AFİRKA YAZARLARININ DERİN DEVLET PLANLARI ÇERÇEVESİNDE MAHKUMİYETİ ÖNERİSİNDEN ONLARI FİKİR ÖZGÜRLÜĞÜ ÇERÇEVESİNDE SAVUNMASINA

Afrika'nın Ticaret Odası'nın provokasyonlarını ilanı ve sonra da onlarla birlikte hareket etmesinin ardından birkaç güç geçmeden Afrika yazarları hapse atıldı. Bu sefer de CTP bunun "derin devlet" provokasyonu olduğunu ilan etti. Hemen peşinden de yazarları yarım ağızla da olsa fikir özgürlüğü bağlamında savunmaya girişti. Afrika provokatörlerle ortak bildiri, ortak vizyon imzaladı, CTP de provokatörleri hapisten çıkarmaya çalıştı ve de çalışıyor.

Garip işler vesselam!

III- PROVOKASYON VE SİYASET

Afrika'nın "derin devlet"ın kurduğu bir gazete olması mümkün mü? Tabii ki mümkün! Dahası bunu derin devlet Afrika kurucularına bile çaktırmadan yapabilir. Üst yerlerde bir ajan üzerinden gayet normal bir gazete kurdurup, onu dolaylı yönden kullanabilir. Hatta kurulmuş bir sol gazeteye adam sokup gazete çalışanlarını provokasyona getirip işler karıştırabilir. Yani bu işin binbir yolu var. Provokasyon işinden, içe adam sızdırma işinden vaz geçmez burjuva devlet. İster derin olsun ister sığ. Bu tür faaliyetlerden hiç kimse de paçasını kurtaramaz. Niye? Çünkü bu işler çok iyi örgütlenme ister de ondan. Kaldı ki örgütlere provokatör sızdıramaz ise, örgütün kitlesel faaliyetlerinde provokasyon düzenleyebilir. Yapmadıkları iş mi?

Bir kişi veya örgüt başka bir kişi veya örgütün siyasi görüş açısı ve de iş yapma tarzı açısından bakıldığında tamamen aptalca, bazen de provokasyonlara fırsat tanıyan bir siyaset ve iş yapma tarzına sahip olabilir. Bu siyasetlere karşı, bu çalışma yöntemlerine karşı, bunların sınıf mücadelesinde işçilerin davasına verdiği veya verebileceği zararlara karşı mücadele etmekte-doğru veya yanlış- hiçbir sorun yoktur. Ama bu birey veya örgütleri provokatör birey veya örgüt olarak ilan etmek ayrı bir sorundur. Orada 'delil' gereklidir. O delili elde etmek de o kadar kolay değildir. Elde edip de sol örgütlerden saklamak da biraz ayıp kaçır. Nedeni de basit;

Provokatörler ve provokasyon örgütlerine karşı tedbirler alınırken, bu konuda bilgi sahibi

olunmadığı oranda elde tek seçenek siyasettir. Bu kişi ve veya örgüt ne tür bir siyaset güdüyor? Tüm zaaf ve hatalarına karşın birlikte iş yapılabilir mi? Yapılmalı mı? Biz onları, onlar bizi burjuvazinin saldırılarına karşı korumalı mı? Korur mu? Burjuvazinin en gerici kısmına karşı bunlarla birlikte mücadele etmenin en küçük de olsa bir imkanı var mı? Bunlar en sallantılı, en tutarsız en geçici türden bile olsa günün kavgasında müttefik olabilirler mi?

Siyasi olarak bu mümkünse onlarla birlik aramanın, onları korumanın yolları bulunmalıdır. Onlarla birlikte çalışmanın yolları aranmalıdır. Senin provokatör örgüt olduğunu kesin olarak tespit edemediğin bir provokatör örgütünün siyaseti tüm bunlara evet diyorsa başka ne yapabilirsin? Tabii ki şüpheler çok artar az biraz deliller ortaya çıkarsa hiç değilse ilişki kurmazsın. Yoksa elin mahkum siyasi tavır takınacaksın. Çünkü provokasyon iki ucu pisli değnektir. Yapayalnız da kalınmasına yol açabilir. Birliktelikleri imkansız kılmaya da yol açabilir! O da provokasyona gelmek olur!

Biz Şener ve Avrupa-Afrikay'ı çok savunduk. Saldırlara karşı. Bugünlerde yazar olanlar bir savunma ortak deklarasyonuna bir imza koymayı reddederken bile biz Şener ve Avrupa'yı savunduk. Sebebi gayet açıktır. Sol bir birey ve sol bir gazeteden bahsediyoruz. Siyaseti bize ters, bizim tüm amacımıza ters. Ama burjuvaziye yem etmeme konusunda birlikte olmamız gereken bir yapılanma. Koruduk, birlik aradık, koruyacağız ve de birlik arayacağız. Şener daha dün kendisini savunmak için bir imza vermeyenlerle birlikte KSG ile oluşturduğu birliği bozdu. Farketmez.

Bu şartlarda eğer Şener ve Afrika'nın bir provokatör ve de provokatör örgütü olduğu hakkında 'delil' var da bunlar bize şu veya bu şekilde ulaştırılmaz ise demek ki bizim bir provokatöre ve de bir provokasyon örgütüne yardımcı olmamıza, onlarla birlikte çalışma çabası içinde olmamıza göz yumulmakta, bizim de bu provokasyon içine çekilmemize göz yumulmaktadır. Bu da yoldaşlığa yakışmaz. Davaya da zararlıdır. Yoksa, elde delil olmadan, adamın ve örgütün siyaseti ve de iş yapış tarzı hoş gitmiyor diye onlara provokatör damgasını vurmamak doğru bir siyasi yaklaşım değildir. Bizzat bu yaklaşım provokasyon olarak ele alınabilir, "derin devlet" in bir provokasyonu olarak ele alınabilir. Değil mi ama? CTP içinde bir provokatörün bu siyaseti alttan alttan kaşıyarak piyasaya sürülmesini sağlamadığının garantisi nerededir? Birliği yıpratmak amaçlanmadığının garantisi nerededir?

Biz siyasete bakacağız. Zararlı gördüğümüz siyaseti, kimden gelirse gelsin teşhir edeceğiz. Bizim muhtemel provokasyona karşı bulabildiğimiz en iyi ilaç şu anda böyle bir ilaçtır. Daha fazlası için daha fazla örgütsel tedbir, provokasyon ve provokatörlere karşı örgütsel tedbir ve bu tedbir yeteneğini geliştirmek gereklidir. Tabii, onlar da yapılacaktır.

Siyaset açısından bakıldığında biz Şener ve Afrika'yı ve de CTP'yi savunmaya, burjuvazinin en aşırı gerici güçlerinin saldırılarına karşı savunma ve onlarla birlik arama siyasetimizi sürdüreceğiz. Doğrusu budur. Provokatörlük sorunu ayakları yere basmadıkça bizi pek ilgilendirmeyecektir. 'Delil' sorunu! Görelim delili edelim teşhiri!

Tabii bu arada hem CTP hem de Afrika'nın üst tabakalardan bireylerle, örgütlerle oldukça yaygın ilişki ağı vardır. Gel gelelim tüm bunlar siyaset çerçevesinde bir yerlere yerleştirilmelidir. Burjuva eğilimlerin teşhiri aracı olmalıdır. Provokasyon edebiyatının araçları değil! Bakın olgulara! Birbirine provokasyon vb. temelde karşı çıkanlar bir ve aynı siyasette buluşuyorlar. Bizi esas ilgilendiren sorun budur!

MÜCADELE VE EYLEM TÜRLERİ ÜZERİNE

Ferdi Sabit Soyer yoldaşın “Cypriot” e-mail grubundaki yazışmalarından* görebildiğimiz kadarıyla, son dönemdeki mücadele türlerindeki gelişmelerin CTP saflarındaki değerlendirmesi şöyle bir çerçeve oluşturuyor**:

1. Herkeste bir öfke var. Çünkü kullanılan mücadele ve eylem türleri, bunca çabaya ve özveriye rağmen bir sonuç vermedi! Dolayısıyla bu eylem türleri hiçbir işe yaramamıştır deniyor.
2. Nedir bu mücadele ve eylem türleri? Miting ve ateş yakma eylemleri.
3. Bunların yerine daha sonuç alıcı ne konabilir? Hayatı kilitlemek (işçi, memur, esnaf vb., grevleri) veya ‘daha radikal’ eylemler-örneğin sivil itaatsizlik gibi öneriler var.
4. Bizim yaptığımız inceleme sonrası 3. maddedeki tür eylemlerin bu yapıda zorlukları olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla da yapmayacağız.
5. Bu eylemler (2. maddedeki) denildiği gibi hiçbir işe yaramadı mı? Yaradıysa, bunların artan sürekliliği ve kitleselliği neler sağladı?
6. İlk eylem 20 bindi. İkincisi 40, üçüncüsü 60, sonraki ise 70 bindi. Bu turmanış ve süreklilik egemen olanların altından halıyı aldı. Ne demek onların altından halıyı almak?
7. Bu eylemler onları, “Annan Planı’na Hayır” dedikten sonra “hayır” dedikleri Planı görüşmeye zorladı. Kabul etmeseler ve imzalamasalar da; Denктаş, “bitti” dese de, BM’nin “hala masadadır” demesini sağladı. Türkiye’yi de şu anda “Annan Planı’na bağlı çözüm” demek zorunda bıraktı.
8. Bu eylemler nedeni ile 13 Aralık sonrası, yani Kopenhag sonrası tüketilmek istenen şans yeniden yaratıldı. Orada, “28 Şubat’a kadar Annan Planı’na bağlı bir sonuç alınmalıdır” ibaresi yazılmamış olsaydı 28 Şubat’a kadar olan süre yeniden yakalanamazdı. Şansımız orada biterdi. Bu bize ilk eylemlerin hareketliliği ile geldi.
9. 26 Aralık’ta BMBP’nin yalnız başına örgütlediği eyleme 40 bin kişi katılmamış olsaydı Denктаş 14 Ocak’ta görüşme sürecine oturmazdı.
10. Bu kez Denктаş görüşmeye oturarak ama, görüşmeyerek tıkamayı denedi. İşte bu noktada CTP ve TKP arasındaki fark diye dile getirilen, ve CTP’nin gidip Denктаş’la, o da bir kez daha, görüşmesi olarak gerçekleşen süreçteki kesinti Denктаş’a aradığı fırsatı verdi. Bu nasıl gelişti?
11. TKP Denктаş’la görüşmeye giderken toplantılara katılmayacağını ilan etti haberi ile karşılaştık. TKP açısından bu radikal gözükp CTP’yi açmaza düşürmek meselesi idi. TKP sokaklara pankart astı. “Sorun Saray’da değil sokakta çözülür diye”. Bu tavrın yanlışlığı ortaya konabilir, CTP’nin doğru görüşleri savunulup tartışılabilirdi. Ama bu da halkın demokratik birliğine zarar verirdi. TKP’nin bu tavrının CTP’ye belli zararlar vereceğinin bilinmesine rağmen bu yapılmadı.
12. Bu yapılmadığı için CTP hala “yalnız seçimi ve koltuğu düşünürler” gibi yaklaşımlara muhatap oluyor
13. CTP bu süreçte kendi kendini eleştirirken en büyük eksikliği, açıkça o andan sonra sırf tartışma derinleşmesin diye bırakın toplantıya gitmemekle, Denктаş’tan daha başka toplantılar talep

* Ferdi Sabit Soyer’in cypriot@yahoo.com isimli yazışma grubunda Kamil Yanal aracılığıyla ve “Ferdi Sabit Soyer’in yazdığı ve sizlere iletmemi istediği maili” konu başlığıyla yazılan mailinden bahsetmekteyiz. Mailin bütünü okumak için üstteki mail grubuna başvurabilirsiniz.

** Eminiz, Ferdi yoldaşımız veya diğer CTP’li yoldaşlar “bizim değerlendirmemiz böyle değil” diyorlarsa bizi uyarırlar ve düzeltmemize yardımcı olurlar.

etmemekle yaptığını inanıyor. Dahası, en büyük hatayı, sürece Parlamento heyeti ile, ya da siyasi parti başkanlarının Denктаş'ın yanında görüşmelere katılmasını inat ve ısrarla talep etmemekle yaptığını inanıyor.

14. Bir de, TKP'nin Sarayda CTP'nin katıldığı toplantıya katılmamak kararını aldıktan sonra, aynı Denктаş'ın Meclise gelip düzenlediği ve Sarayda yapılandırılan hiç farkı olmayan meclis toplantısına katılmasına ne demeli?
15. CTP'nin bir toplantıya katılması meydana yapılan oylamaya (26 Aralık'ta meydana kitlelerin oylayarak kabul ettiği deklarasyona) göre doğru değil de, bu mu doğrudur?. Boykot Denктаş'a değil de Sarayın binasına mı idi?
16. CTP en büyük eksiği burada yaptı. CTP-TKP arasındaki bu noktadaki farklılığın verdiği korkular nedeniyle sokakta halkın hakimiyeti olmasına rağmen görüşme sürecinde ilk kez Denктаş bu kadar yalnız kaldı. Halbuki inat ve ısrarla partilere bilgi vermesi ve partilerin sürece dahil olmasını talep etmeliydik. İşte bu uyumsuzluk bunu darbeledi.
17. CTP ve TKP arasında fark da var benzerlik de. Nazım'ın dizisinde dediği gibi olunmalıdır: **“Bir ağaç gibi tek ve hür, ve bir orman gibi, kardeşesine.”**
18. Bu süreçte Denктаş'ı yalnız bırakmakla çok şey kaybettik. Onu asla yalnız bırakmamalıydık. Çünkü onu istifa ettiremezsek kontrol altına almayı denemeliydik. Bunu düşünmek mi seçim için hesap yapmak?
19. Bilelim ki hepsimizin ortak kaygısı ve amacı aynı.
20. Bütün bu eylemler sonunda sonuç alamamızın en önemli nedeni Meclis'te ağırlıkta olmamamızdı.
21. İlk toplantıya 23 milletvekili geldi. Eğer 3 milletvekili daha bulunsaydı referandum kararı Lahey'den önce çıkmış olacak ve Denктаş'ın hareket kabiliyeti kilitlenecekti.
22. CTP Lahey'deki sonucun Denктаş'ın olumsuz tutumu ile tıkanabileceğini de düşündüğü için önceden BM'ye Denктаş herşeye karşın imzalamazsa Annan Planı'nı masada tutması çağrısı yapmıştır. Annan 70 bin insanımız meydanlarda Plana sahip çıktığı için Denктаş'ın “OHİ”sine karşın Plan'ı masada bıraktı. Ve masada kalmaya devam etmesi bizim umudumuzu hala canlı kılmaktadır.
23. Bu eylemler sayesinde Dünya Kıbrıs Türk halkının iradesini gördü ve tüm dünyanın sevgi ve saygısı kazanıldı.
24. Şimdiki uğraşımız bu planın birincisi, BM Güvenlik Konseyi'ne Annan'ın sunacağı raporda da yazılması ve bu planın Güvenlik Konseyi kararına dönmesidir. İkincisi, ve aynı zamanda AB ile de görüşerek, 16 Nisan'da hiç bir gelişme olmazsa, Kıbrıs'ın üyeliğinin karar altına alınması sırasında Annan Planı'nın Avrupa Katılım Anlaşması olduğunda, anlaşmanın bir unsuru olması için eke eklenmesini de sağlamaktır.
25. İşte bu imkanları bize açan bazılarının küçümsediği bu eylemler oldu. Onun için bu yolları daha da zenginleştirerek sürdürmemiz gerekiyor.
26. İşte bunlar (Annan Planı'nın BM GK kararı haline gelmesi, ve KC'nin AB ile yapacağı anlaşmaya eklenmesi) sağlanırsa artık tek hedefimiz olmalı. Evimizi temizlemek ve Meclis'te halkın çözüm iradesini yansıtacak yapılanmayı sağlamak. Koltuk için değil.
27. Denктаş ile Eroğlu'nun yeni oyunu da şudur. Bunlar CTP (CTP-TKP)'nin Meclis'i tamamen boşaltmasını sağlayıp, erken seçim yapmayarak, ve de 13 Aralık olağan seçimini de 5 ay süre ile erteleyip, 2004 Mayıs'ına kadar bu siyasi yapıyı koruyarak statükoyu devam ettirmek istiyorlar. Bunları soğukkanlı olarak tartışmalıyız.

Evet, Ferdi yoldaşımızın mesajında öne çıkan düşünceler bunlar. Şimdi bunları ele alalım.

1. Miting ve ateş yakma eylemleri

Bu eylemler üzerinden sonuç*** alamadığımız kesindir. F.S. Soyer yoldaş bu basit tesbiti yapmaktan kaçınıyor. Dolayısıyla da, bu eylemler üzerinden neden sonuç alamadığımız sorununa da değinmiyor.

Bu eylemlerden sonuç alamadığımız basit ve de doğru tespitini yapan pek çok genç yoldaş da sorunu eylem türlerinde arayıp “daha radikal” eylem türleri öneriyorlar. “hayatı durdurmak”, “sivil itaatsizlik” türü.

Sorun eylem türlerinde değildir.

Kitlelerin eylemleri, bu eylemlerin türleri kaçınılmaz olarak elde edilmek istenen sonuca bağlıdır. Ve gelişmeleri içinde, kaçınılmaz olarak uğrayacakları değişiklikler sayesinde, elde edilmek istenen sonucu elde etmeyi mümkün kılacak örgüt türlerine yol açmalıdırlar.

İşte bu noktada F.S. Soyer yoldaş ve partisi tam bir yanılığ içindedir.

Yoldaşın ve partisinin tüm önerileri -ve de pratikleri- bu eylemlerin sonuç vermesini iki alandaki gelişmelere bağlamakta; bu eylemlerin bu alanlarda yarattıkları etkiler üzerinden sonuç elde etmeyi planlamaktadır. Birincisi enternasyonal alanda, bu eylemlerimizin, eylemde yer alan güçlerimizin tamamen dışında, burjuva-emperyalist güçler arasında sürdürülen görüşmeler alanı. İkincisi, bu eylemlerin, BMB Platformu üyeleri oldukları oranda hepimizin partileri olan CTP-TKP üzerinden KKTC meclis ve Cumhurbaşkanlığı alanında.

Dikkat ederseniz eylemciler bu alanlardan ancak ikinci alanda, o da parçaları olan CTP-TKP üzerinden doğrudan bir etki sahibi olabilirler. Kitlelerin eylemleri milletvekillerini ve de Cumhurbaşkanını etkileyecek, bu etki sayesinde anlaşma için referendum saflarına kazanılan diğer milletvekilleri ile birlikte meclis üzerinden bu sorun çözülecek. Yani tüm bu eylemlerin yeni örgüt türlerine yol açmasına, yeni mücadele türlerine yol açmasına hiçbir gereklilik yoktur.

Kitleler eylemleri yapsınlar, mecliste de CTP-TKP var. Daha neye gerek vardı ki!?

Genç yoldaşlar kitlelere mitinglerde oylattırılan deklarasyona değindiklerinde, olayın püf noktasına parmak basıyorlar. Ama olayın üstüne gitmeyerek, yeni ve radikal eylem türleri önererek parmaklarını oynatıyorlar. Orada durulması lazımdır.

Miting, ateş yakma türü eylemler ortaya çıktığında, bu eylemleri nereye doğru çekersek sonuç alırız sorusunun sorulması kaçınılmazdır. Bu soruya mitinglerde okunan ve kitle tarafından kabul edilen deklarasyonlar cevap vermektedir. Meclis ve de Cumhurbaşkanı anlaşmayı imzalamasa bile bu kitle imzalamaya hazırdır. **Onu temsil eden, bu kitleyi ve onun oylarını temsil eden bir örgütlenmenin derhal oluşturulması gereklidir.** Mitingler deklarasyon üzerinden kitlelerin **doğrudan demokrasi****** uyguladıkları eylemlere dönüşmüştür. Kitleler doğrudan demokrasi üzerinden anlaşmayı imzalamak istediklerini ilan etmişlerdir. Geçtim eylem türlerini sonuç alıcı örgütlere kavuşturmak fikrine sahip bir marksistten, demokrasiye saygılı her birey ve örgütün kitlelerin bu taleplerini yerine getirmeyi üstlenecek siyasi bir kuruluşu oluşturmaya başlaması gerekirdi. Kitlelerin doğrudan demokratik meclisi haline gelmiş olan mitingler, onların hükümet organlarının oluşturulmasına yol açmalıydı.

Bu yapılmadı.

Bu önerilmedi değil. Önerildi. KSP ve KSG bunu defalarca önerdi.

Bu yapılmadı.

*** Burda “sonuç”tan kasıt, anlaşmayı sağlamaktır ki, tüm değişik yöntemleriyle yürütülen mücadelenin değişmez hedefi buydu.

**** Bu terim; “doğrudan demokrasi” terimi son dönemde siyasilerimiz tarafından “uluorta” kullanılmaya başlanmasına rağmen maalesef gereği yapılmamakta, tersine, bırakın doğrudan demokrasiyi, demokrasinin en ilkel gerekleri bile kaale alınmamaktadır.

F.S. Soyer yoldaş ve partisi, tüm diğer partilerimiz, sendikalarımız, derneklerimiz, Ortak Vizyon örgütleri vs. vs. işte bu olguya sünger çekiyorlar. O zaman da genç yoldaşların kafasını açacaklarına iyice karıştırıyorlar. Yoldaşları eylem türlerinde bahane aramaya, gökten düşme eylem türleri aramaya itiyorlar. Genç yoldaşlara sorunun eylem türleri değil, bu eylem türlerinin sonuç alıcı örgüt türlerine yol açmaması olduğunu kavratmayarak onların yanlış fikirlerle, hem de yine sonuç alınmasına katkı koymayacak şekilde fikirlerle ortaya çıkmasına neden oluyorlar.

Büyük mitingler dönemi, bu mitinglerde doğrudan demokratik uygulamalar dönemi, doğrudan demokrasinin yerel ve merkezi hükümetini oluşturma yönünde adım atmayarak kapanmıştır. Hepimizin hata ve zaafı nedeniyle bu sonuç elde edilememiştir. Bu sonuç elde edilemediği içindir ki, ancak bu sonucu elde ederek mantıki sonucuna varabilecek olan büyük çaplı miting türü eylemler sona ermiş durumdadır. Bu sona erme Denktaş ve Türkiye Lahey’de anlaşmayı imzalamadığı için sona ermedi. BM çatısı altında, AB çatısı altında anlaşmanın imzalanması imkanı ortadan kalktığı için sona ermedi. Eylemler, eylemcilerin taleplerine uygun örgüt türlerine kavuşmadığı için ve bugünlerde de artık kolayca kavuşamayacağı için sona erdi. Kolay kolay tekrarlanamayacak da.

Şimdi yapılması gereken nedir?

Dünya çapında burjuvalar arasındaki güç dengeleri, bu arada burjuvalarla halk arasındaki güç dengeleri hızlı görünen bir değişiklik dönemine girmiş gözükmektedir. Bu değişiklikler sürekli göz önünde bulundurulmalıdır. Bunlardaki değişikliklerle bağıntılı olarak şu anda düşünemediğimiz eylem türleri, “hayatı durdurmak”, “sivil itaatsizlik” eylem türlerinden daha radikal eylem türleri de ortaya çıkabilir. Gerekli, yararlı ve de zorunlu olabilir. Dolayısı ile eylem türü ve örgüt türlerini sürekli incelemeli ve somut şartlara uygun olan öneriler, kitlelerin yaşamlarına ve tecrübelerine, bizim onları örgütleme yeteneğimize dayanan eylem ve örgüt türleri önermeliyiz.

Şu anda Kuzey Kıbrıs’ta kitleler doğrudan demokrasi tecrübesine sahiptirler. Onu sürekli kullanmakta ve uygulamaktadırlar. Hem kitleler, hem de onların önderleri-sendika ve partiler- bu eylem türünde ustalaşmışlardır. Eksik kalan bu eylem türüne uygun örgütlenmeleridir.

Annan Palanı’nın BM çerçevesindeki görüşmeler üzerinden imzalanması etrafında örgütlenen ve doğrudan demokrasiyi talep eden geniş çaplı kitle mitingleri eylem türü, erken (derhal) veya Aralık 2003 seçimlerinde, barış ve çözüm amacıyla mecliste ezici çoğunluğu elde etmek için yerel ve Kuzey Kıbrıs çapında demokrasiyi kazanma örgütlerinin, barışı ve anlaşmayı kazanma örgütleri de olan demokrasiyi kazanma örgütlerinin oluşturulmasına, bu amaçla yerel ve milli çapta mitingler, yerel ve milli çapta örgütlenmelere yol açan mitinglere yerini bırakması gereklidir.

En başta CTP-TKP olarak tüm partilerimiz, sendikalarımız, derneklerimiz, yayın organlarımız, ortak vizyon örgütlerimiz, barış ateşi ‘örgütsüz’ örgütlerimiz, tümümüz yerel olarak toplantılar-mitingler düzenlemeli, (barış ve demokrasi ateşi mitingleri) bu toplantılarda BMB Platformu ve partilerimiz önderliğinde bu örgütlerimizin hiçbirini dışalamayan, onların tümünü kapsayan yerel örgütler ve daha sonra da Kuzey Kıbrıs çapında bir örgüt kurmalıyız. Hem yerel örgütlerin hem de merkezi örgütün hedefi erken veya Aralık 2003 seçimlerini kazanmak olmalı. Barış ve çözüm bu şekilde elde edilmeli. Demokrasi üzerinden, dahası doğrudan demokrasi üzerinden.

Yani, yeni yeni eylem türleri değil, eski eylem türlerinin örgütlenmeye dönüşmesidir ele alınması gereken konu...

2. Seçimler üzerinden doğrudan demokrasinin, barış ve çözümü elde etmenin sorunları

Seçim lafı edildiğinde pek çok partimiz, örgütümüz ve yayın organımız bu ülkede seçimle hiçbir şey elde edilemeyeceğini ilan ediyorlar. Seçimler yerine ise Kıbrıs sorununun dışımızdaki güçler tarafından çözülmesini beklemeyi, veya onlarla birlikte çözümü yapmayan rejimi lanetleyip onların rejime rağmen çözüm sunmalarını öneriyorlar. Bu yoldaşlar genellikle en az örgütlü ve örgütlenme yeteneği en az olan yoldaşlar, örgütler, yayınlardır. Pek çoğu örgütlenmek diye bir sorun bile

taşımazlar. Bu da anlaşılır bir şeydir. Siyaset, anlaşma yapmıyor diye rejimi (veya Türkiye'yi) lanetlemekten, ve çözümü dışarıdaki gelişmelerden beklemekten ibaretse, gerekli olan tüm örgütlenme rejimi (Türkiye'yi) lanetlemek için bildiri, gazete vb., ve de dışarıdaki güçlere çağrı yapabilecek "diplomat"lardan ibaret olacaktır. Kitleler devre dışı olmalı bu siyasette. Gereksizdir onların birşeyler yapması. Veya kızgınlık anlarında kitlelere "niye radikal eylem yapmıyorlar" diye kızılır. Veya da kitleleri örgütlemiş olanlara!

Bu noktada CTP-TKP'nin bu yoldaşlarla tek farkı onların seçim amaçlı örgütlere sahip olmasıdır. Parlamenter bir örgüte, seçimlerde kitleleri partilerine oy vermek için devreye giren kitle örgütlenmelerine sahip olmalarıdır. Onlar da çözümü esasta dıştaki gelişmelerde beklemektedir. İşte bu nedenledir ki CTP-TKP geniş çaplı kitle mitinglerini, doğrudan demokrasinin bir aracı olarak görmediler. Mitinglerde onaylanan fikirleri hayata geçirecek doğrudan demokrasi örgütlerini kurmayı düşünmediler bile!

Yukarıda sunduğumuz eylem ve örgüt türü eğer gerçekleşmezse, gerçekleşmemesinin esas nedeni de CTP-TKP'nin bu yaklaşımı, yani kitleleri istekleri doğrultusunda örgütlemekten kaçınmaları olacaktır.

Buna müsaade edilmemelidir. BMB Platformu ve Ortak Vizyon ümit ederiz CTP-TKP ile birlikte, yoksa onlara rağmen bu işi üstlenmelidir.

Yoksa, yani bu yerel ve milli çapta örgütü kuramazsak, doğrudan demokrasiyi hayata geçiremezsek, işler ayrı ayrı partilerimizin, ayrı ayrı sendikalarımızın vb. örgütlerimizin birleşik bir yapıda değil de ayrı ayrı eylemlilikleri üzerinden yürümeye devam ederse, her mahallede, her iş biriminde, her köyde, her şehirde ortak örgütlerimiz kurulamazsa, seçimlere birlikte girilse bile seçimlerden demokratik sonuç almak imkansız olacaktır. Her bir seçmen teker teker kontrol edilmeden, her bir oy yerel ve merkezi olarak kontrol altına alınmadan seçimlerden demokratik bir sonuç alamayız. Bunu da barış ateşleri eylemcilerinin, miting eylemcilerinin örgütlenmesini sağlamadan elde edemeyiz.

Ama bunu başarırız, mitinglere katılan halkımızı seçimleri kontrol eden ve seçimlerde barış ve çözüm adaylarını destekleyen bir örgütlenmeyi elde edersek, zaferimiz kesindir.

Seçimlerle sonuç alınamayacağını söyleyenler seçim çalışmasının yukarıda değindiğimiz bir örgütlenme çalışması demek olduğunu kavramayanlardır. Bu çalışmayı, hep birlikte, hedef şaşırmadan yapabilirsek, seçimler yapılmadan dahi zaferi kazanmış olacağız.

Halkımızın geniş çaplı mitinglerine rağmen anlaşmayı imzalamayanların, halkımızın geniş çaplı örgütlenmesi ve seçimleri örgütlü olarak kazanması şartlarında da anlaşmayı imzalamaması ihtimali, seçimleri yapmama, seçim sonuçlarını kabullenmeme ihtimalleri yok mudur? Tabii ki vardır.

Biz üstümüze düşeni yapalım. Ve görelim ve herkes de görsün bakalım kim nasıl olur da halkımıza rağmen barış ve çözümü imkansız kılarmış!

Şu ana kadar bunu yapmadık. Şu ana kadar geniş çaplı mitingler yapıp anlaşmayı başkalarının yapmasını bekledik. Şimdi barış ve çözümü kendimiz yapmak için örgütlenmeli ve onun için eylemlere başlamalıyız. Tamamen demokratik çerçevede. Hem de doğrudan demokratik bir çerçevede!

Herkes de görsün kim demokratmış, kim değilmiş. Kim millete saygılıymış kim değilmiş!

Not: Tabii ki erken seçimin elde edilmesi için CTP-TKP'nin önderliği gereklidir. Seçimler konusunda, mecliste çalışma konusunda bu yoldaşların tecrübe ve önerilerini kabullenmek durumundayız. Onlardan daha iyisini bilir olamayız.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Yıl 7, Sayı 95, sayfa 8.

KIBRIS'TAKİ TOPRAK MÜLKİYETİNİN DAĞILIMI

Ahmet An

Uzun yıllar Kıbrıs Türk Milli Arşivi'nin müdürlüğünü yapmış olan Mustafa Haşım Altan'ın "Kıbrıs'ta Türk Malları" başlıklı 4 ciltlik çalışması, İstanbul'daki Kastaş Yayınevi tarafından Eylül 2001'de yayımlandı. Toplamı 1219 sayfa tutan bu yapıt, yazarın 2 ciltlik "Belgelerle Kıbrıs Türk Vakıflar Tarihi" adlı çalışması (Lefkoşa, 1987) gibi bir belgeler yığını. O çalışması için kaleme aldığımız yazıda, şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Adına 'tarih' denmiş olmasına rağmen, belli bir kronolojik sıra ve sistematik izlenmediğinden, bu kitaplarda örneğin hangi vakfın ne zaman ve hangi koşullarda yapıldığını bir bakışta bulmak olanaksızdır. Anlaşılan araştırmacı, elinin altındaki eski Türkçe yazılı yüzlerce belgeyi günümüz Türkçesine aktarmış ve kendince bir sıralamaya koyarak iki cilt halinde yayımlatmış." (Araştırma kitaplarımız bilimsellikten uzak, Ortam-Aylık Sanat Eki, 8 Haziran 1988)

Altan bu son çalışmasında da, bize yine 4 ciltlik bir belgeler yığını sunuyor ve hiçbir sistematik izlemediğinden, anlatmak istediği konuyu da açıklıkla okuyucuya iletemiyor. Her ne kadar yazar, kitabının çeşitli yerlerinde Kıbrıs Türk toplumuna ait gerek Evkaf, gerekse kişisel malların elden çıkarılmasına değinmekteyse de, bunun nedenlerini daha çok güncel propaganda paralelinde açıklamaya çalışmaktadır. Yine de bu açıklamalar, inandırıcı olmaktan uzak kalmakta ve konuyla ilgili verileri okuyucuya bilimsel bir şekilde sunamamaktadır.

Biz bu yazıda, Altan'ın kullandığı belgelere ve başka kaynaklara dayanarak, konuyu toparlamaya çalışacağız.

TAPU KAYITLARI

Kıbrıs'taki ilk tapu kayıt işlemleri, Kıbrıs'taki Fransız Konsolosu'nun İstanbul'daki Fransız Büyükelçisi'ne hitaben kaleme aldığı 28 Mart 1853 tarihli mektuptan öğrenildiğine göre, şöyle gelişti: İstanbul'dan getirilen Ali Sırrı Efendi, 5 Eylül 1850 tarihinde işlemlere 4 Türk ile 4 Rumdan oluşan bir ekiple işe başladı. Adada malı bulunan Avrupalılar, tapu çalışmalarının Sırrı Efendi'yi tanıyan 2 Avrupalının başkanlığı veya gözetimi altında sürdürülmesini önermişlerse de, o, bunu kabul etmedi. Konsolos'a göre üye sayısının birer kişi daha artırılması daha uygun olacaktı. Arazi dağıtımlarında yapılan değerlendirmelere karşı çıkan Rum üye Georgiou Louki'ye, Sırrı Efendi'nin baskı uygulaması üzerine, Louki istifa etti. Diğer üyeler ile Avrupalılar da Sırrı Efendi'den korktukları için ses çıkarmadılar. Sırrı Efendi, giderek ağırlaşan tapu sorunları yüzünden Mart 1851'de yeni bir komite kurarak, üye sayısını 5 Türk ve 5 Rum olarak yeniden belirledi.

Fransız Konsolos, aradan iki yılı aşkın bir süre geçmesine karşın hiçbir ilerleme kaydedilmemesi üzerine, 28 Ekim 1852'de Salim Efendi adlı bir kişinin Larnaka'ya gözlemci olarak gönderildiği belirtilmekte, ama yapılan çalışmalardan yine de memnun olmadığını yazmaktadır. (N.K.Kiriazi, Kipriaka Hronika, B.Q.8, Larnaka 1933, s.253-254'den aktaran M.H.Altan, agy, s.98) Sırrı Efendi'nin görev aldığı bu dönemde 16 kazaya ayrılan Kıbrıs'ta, toprak dağıtımı ve vergilendirme yeni sistemlerle gözden geçirilmiş ve işlemler 1853 yılına kadar sürmüştü. (s.110)

M.H. Altan'a göre, "1850-1878 yılları, tapu kuruluşu ve uygulamalarının en karmaşık olduğu yıllar olarak kabul edilebilir. Osmanlı devletinin en zayıf anlarında provokasyonlarla baskılar oluşturan Kıbrıs Rumlarının Türk tapu kuruluş ve uygulamalarına saldırısı, özellikle vergi alımlarından başlatılmış; yabancı uyruklulara tanınan ayrıcalıklardan ötürü kendilerine fazladan toprak edinme hakkı sağlamak amacıyla Türk tapusuna ve Ada yöneticilerine karşı ayak diremişlerdir." (s.122)

Altan, Rumların, Kıbrıs'taki üst düzey yöneticilerini yanıltarak, kendi adamlarını tapu dairelerine

yerleştirmeyi başardıklarını belirtmekte ve “özellikle Tahrir-i Emlak (taşınmaz malların kaydedilmesi) ve Kadastro işlerini Salva’ya ve Timettou’ya devrederek, bu memurların sayesinde Rumların bu dönemde arazi yönünden Türklere göre daha çok yararlandırıldıklarını, Türk tapu haklarının bu dönemde fazlasıyla çiğnendiğini” yazmakta ve şöyle devam etmektedir:

“1867’de kendi etrafında topladığı 12 kişilik bir ekiple, süratle ada çapında değişikliklere yöneldi. Türk toplumu, Rumların bu tutumunu yetkililer nezdinde protesto etmiş, ayrıca yer yer ayaklanmalar başlatmıştır. Osmanlı Merkez Yönetimi, olayları bastırmak ve Türk halkının şikayetlerini dinlemek üzere Ada’ya uzmanlar göndermiştir. Ne yazık ki atı alan Üsküdarı çoktan geçmişti. Devlet arazileri tutanın, güç kullananın elinde kaldı. Bu durumdan en kârlı çıkanlar da kuşkusuz Rumlar ve kilise oldu.” (s.122)

Altan, ne yazık ki “Tapusal Saptırmalar ve Yararlanmalar” başlığı altında yer alan bu iddialarını herhangi bir belge ile kanıtlamamaktadır. Yazar, “Rumlar... sayısız miktarda Rum emlakini mülkiyet ve tasarruflarına geçirmişlerdir. Bunlarla ilgili somut dökümlerden yeri geldikçe örnekler verilecektir” demesine karşın, bundan hemen sonra “TC İstanbul Başvekalet Arşivi”nden aktardığı “Kıbrıs’ta yabancı elçilikler ve emlaki” listesi ile konunun ilişkisini açıklayamamaktadır. (s.124)

GÜVENİLİR KAYIT DEFTERLERİ YOK

M.H.Altan’ın belirttiğine göre, “İngiliz işgalinden otuz yıl önce arazilerle ilgili koçanlar, “Defter-i Varaka” olarak bilinen bir kayıt defterine kaydedilirdi. 1859’da yapılan tapu işlem değişiklikleri nedeniyle öteden beri uygulana gelen sistemler, genel boyutları ile ve tutanak olarak “Mazbata Defterleri”ne kaydedilmişlerdir. Yapılan kayıtlarla, arazi miktarları ve sahipleri ismen bilinmeye başlamıştı. Bu dökümanlar, İngiliz işgalinden sonra oldukça işe yaramıştır. 1872’de yapılan tapu çalışmaları sırasında, 1876 yılına dek sözkonusu defterlerden yararlanılmış ve düzeltilmelere gidilmiştir.” (s.94)

Altan, 1878’de adadaki Osmanlı yönetiminin son bulması ile başlayan İngiliz sömürge yönetiminde de, “Türk tapusal haklarına, taşınmaz mallar ve arazilerin yanı sıra, ata yadigarı vakıf Türk mallarına saldırılar başlatılmış, büyük bir bölümüne hile ve desiselerle el konulmuştur” diye yazarken (s.137), bu iddiasını da yeterince belgeleyememektedir.

Yazar, Osmanlı Evkaf Nazırı Abdullah Efendi’den sağlanan “1879 Kıbrıs vakıf listesi”nin de eksik olduğunu kaydederken (s.147), 1883 tarihli Seager Evkaf Raporu’nun eksik ve yanlış olduğunu yazmakta (s.558), ama kendisi de sağlıklı bir listeyi yerel bir kaynaktan verememektedir. Kaldı ki Mağusa Komiseri James Inglis’in 31 Aralık 1879 tarihli raporunda, belirttiğine göre, adadaki Osmanlı yöneticileri tarafından 1872’de yapılan arazi ve 1875’de yapılan konut değerlendirmeleri tartışmalı olup, İngilizlerin adaya gelmesi öncesinde, Tapu defterlerinde suç teşkil edecek şekilde değişiklikler yapılmıştır. (s.159) Nitekim, 1871 ve 1873’te yapılan tapu kayıtlarının bütün arazileri kapsamadığı, kaydedilenlerin doğruluğunun da kuşku götürdüğü belirtilmektedir. (s.189)

3. ciltte, TC Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı tarafından 1997 yılında yayımlanan “Osmanlı İdaresinde Kıbrıs: Nüfusu, Arazi Dağılımı ve Türk Vakıfları” adlı kitabından Kıbrıs Türk vakıflarının mal varlıkları şema halinde verilmiş olsa da, Haşim bu “Kayıtlarda görülen vakıfların tümünün halen Evkaf kontrolünde veya mülkiyetinde olduğu söylenemez” (s.753) diyerek, alta şu notu düşmektedir: “Bu veriler, olması gereken vakıfların tümünü yansıtmamaktadır.” (s.754)

KKTC Vakıflar İdaresi Faaliyet Raporları kaynak gösterilerek aktarılan en son döküm, “Evkaf’a yapılan müdahaleler sonucu elinde kala kala yaklaşık 12,892 dönüm zirai sulanabilir arazi, 165 adet arsa, 373 adet bina, sosyal ve dini tesis, 639 dönüm kuru arazi ve 12,781 adet muhtelif ağaç’tan ibarettir” şeklindedir. (s.753) Bu dökümün de, bütün aday mı, yoksa sadece kuzeydeki malları mı kapsadığı belirtilmemektedir.

İNGİLİZ DÖNEMİNDE DURUM

İngiliz yönetimi ile birlikte, Osmanlı devletine ait Kıbrıs'taki arazi ve sair malların serbestçe satılıp, kiralanmasını düzenleyen bir anlaşma maddesinin varlığına karşın, 1885'de miri arazilere devlet tarafından el konulmuş ve bu malların yeniden tesbiti için iki Türkün de katıldığı bir "Sultan Mallarını Tesbit Komisyonu" kurularak, gerekli rapor hazırlanana kadar hiçbir arazinin satılmaması yönünde emirler çıkarılmıştı. (s.196) Kıbrıs'taki sultan malları sorunu, İngilizlerin istekleri doğrultusunda yapılan ek bir sözleşme ile 3 Şubat 1879 tarihinden başlayarak Osmanlı devletinden yıllık 5,000 sterlin karşılığında kiralanması ile çözümlenirken (s.229), miri ve hali araziler de 6 Haziran 1886 tarihli emirname ile icar edilmeye başlandı. (s.233)

8 Aralık 1879 tarihli Cyprus Gazette'de liste halinde yayımlanan Kıbrıs'taki tapulu sultan malları 50,550 dönüm (s.201) olarak belirlenmişken, Kıbrıs Evkaf Dairesi'nin eski müdürlerinden Ahmet Sami'nin saptamalarının 322,109 dönüm (s.202) olarak çıkması açıklanması gereken büyük bir çelişki oluşturmaktadır.

Altan'a göre, "1878'den 1914'e ve 1923'lü yıllara kadar İngilizler, tapu ve mesaha konularında teknik olarak ileri teknolojiler uygulamış olmalarına karşın; miri, metruk, mevat ve vakıf arazilerin dağıtımında iki toplum arasında eşit davranmamalarından ötürü istikrarlı bir tapu ve mesaha ortamını bir türlü oluşturamamışlardır." (s.405)

Altan, 1928-31 yıllarındaki ekonomik bunalım dönemi için "Rum zenginleri, Türk köylüsünü borçlandırma yarışı içindeydiler. Hatta karısını, kızını Türk ağaların kucağına atıp karşılığında toprak alan Rumlar da vardı" değerlendirmesini yapmakta (s.434) ve şunları yazmaktadır:

"Bir yandan mecburi satışlarla, bir yandan da hali arazinin işbaşındaki Rumlarla İngilizlerin el çabukluğu ile Rumlara ve kiliseye devredilmesi 1934 yılına kadar büyük çapta toprakların Rum mülkiyetine geçme olanağını yarattı. Makarios, 1934'ten bu yana ve özellikle Türk toplumunun da bilinçlenmeye başladığı 1931 isyanından sonra tedhiş eylemleriyle Enosis naralarının ayyuka çıktığı süre içinde, Türklerden Rumlara üzerinde durmaya değer bir mal geçmediğini biliyordu. Bundan dolayı 1934 yılı kayıtlarının esas alınmasını önermesi, iyi bir araştırmaya dayanmaktadır. Ama İngiliz döneminin tapu kayıtlarının da geçerli olamayacağı, tam ve kesin olmadığı, bu alanda araştırmalar yapmış görevli İngiliz uzmanlarının diğer sayfalarda sizlere sunduğumuz raporları ve itiraflar ışığında açığa çıkmıştır. Makarios'un bu taktiği de geçerliliğini yitirmiştir." (s.434)

Mustafa Haşim Altan'ın iddialarına göre, Kıbrıs'taki Türk malları konusunda hiçbir belge doğruları yansıtmamaktadır, ama kendisi de, bize 4 ciltlik belgeler yığını içinde güvenilir bir liste sunmamaktadır.

GÜVENİLİR KAYITLARA GEÇİŞ

Bilindiği gibi, Kıbrıs adası toprağının bilimsel olarak ölçülüp tapulanması işlemine ilk defa İngiliz sömürge yönetimi tarafından 1909 yılında başlanmış ve 1929'da sonuçlandırılmıştır. Böylece bütün Kıbrıs arazisinin ne kadarının devlete, ne kadarının özel kişilere ait olduğu kayıtlara geçirilmiş oldu. Tapu belgelerinde bir arazinin kime ait olduğu, o kişinin adresi, arazinin numarası ve dönüm olarak büyüklüğünün miktarı bu şekilde saptanmış oldu.

1929 yılından başlayarak, sahip değiştiren bütün arazilerin devir işlemleri, Tapu ve Kadastro Dairesi kayıtlarında düzenli olarak belgelenmiştir. Resmi kayıtlara göre, 1929'dan 1977'ye kadar geçen 50 yıla yakın süre içinde, Kıbrıs Rum mallarında 38.461 dönümlük bir artış olurken, Kıbrıs Türk malları da 95.141 dönüm artış göstermiştir. (Bkz. Certain Facts about Cyprus Problem, Nicosia, June 1977, s.11)

TARIMSAL ARAZİDE ÖZEL MÜLKİYET

Bu ilk sayımdan ayrı olarak, yine İngiliz sömürge döneminde, biri 1946 yılında, diğeri de 1960'da olmak üzere iki defa nüfus ve tarım sayımı yapılmış ve bu sayımlar esnasında kişilerin sahip oldukları tarımsal arazi miktarları da kaydedilmiştir. 1946 yılındaki sayım, İngiliz uzman A.D.Percival ve Kıbrıslı Türk yardımcısı A.P.Celâlettin'in gözetiminde yapılmıştı. Kıbrıs'taki tarımsal araziye ilişkin özel mülkiyet beyanlarını gösteren bu iki sayımın sonuçları şöyledir: (Kaynak: Cyprus Today, Vol.12, November-December 1974, No.6, s.35)

Mal sahibi	1946 sayımı (dönüm)	Özel mülkiyet yüzdesi	1960 sayımı (dönüm)	Özel mülkiyet yüzdesi
Rumlar	2.593.800	79.9	2.502.441	78.3
Türkler	593.200	18.3	652.486	20.4
Diğerleri	59.000	1.8	42.821	1.3
Toplam:	3.246.000	100.0	3.197.748	100.0

Her iki sayımda da verilen rakamlar gayri resmi olarak mal sahiplerinin beyanları olup, Tapu ve Kadastro Dairesi'nin resmi kayıtlarına dayanmamaktadır. Tarımsal amaçla kullanılmayan birçok dağlık arazi sayıma girmediğinden, icar nedeniyle toprağı kullananın adının yazılması, ya da vergi korkusu yüzünden, verilen rakamların çok veya az olması, bu bilgilerin güvenilirliğine gölge düşürmektedir. Ayrıca bu sayımlarda Kıbrıs Rum Ortodoks Kilisesi, Kıbrıs Türk Vakıf İdaresi ve diğer toplumsal kuruluşlara ait mülkiyetin kaydedilmediği de belirtilmelidir. İleride üzerine ev yapılacak araziler ile iskan bölgeleri arasında kalmış özel mülk de, tarımsal arazi tanımına girmediği için bu sayımlara dahil edilmemiştir. Nitekim gerek 1946, gerekse 1960 sayımında beyan edilen toplam özel mülkiyet, farklı sonuçlar vermektedir. Oysa Kıbrıs'taki toplam özel mülkiyet, her iki rakamdan fazla olup, tapu kayıtlarına göre 5.067.572 dönümdür. (agy, s.33)

KIBRIS TÜRK LİDERLİĞİNİN ONAYI

Haşim Altan, çalışmasında yer alan "Kıbrıs Türk toplumuna mali yardım öngörülmesi" başlıklı bölümde, 1959 Londra Konferansı ile kararlaştırılan tasarı metninin (U ekinde) bu başlık altında adanın son İngiliz Valisi Sir Hugh Foot ile Dr. Fazıl Küçük ve Rauf R.Denktaş arasında teati edilen yazışmalara ve varılan tasarı şeklindeki mutabakata yer vermektedir.

Anlaşma metnine göre, Kıbrıs Koloni Hükümeti'ne ait olan tüm taşınmaz mallar, parafe edilen anlaşma uyarınca, kurulması öngörülen Kıbrıs Hükümeti'nin taşınmaz malları sayılacaktı. Vali'nin mektubuna göre, İngiltere Birleşik Krallığı, Kıbrıs Türk toplumuna, eğitim amaçları, Evkaf emlakinin kalkındırılması, kültürel ve benzeri gereksinimler ve amaçlar için kullanılmak üzere Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası ile kaim olacak Türk Cemaat Meclisi'nin yetki ve uhdesine 1,500,000 Kıbrıs Lirası yardımda bulunmayı kararlaştırdığını belirtmekteydi. (s.562)

Vali Hugh Foot, mektubunun sonunda, Türk Cemaat Meclisi'nin yetki ve uhdesine verilecek bu para yardımı karşılığında Kıbrıs Türk delegelerinin onaylamasını istediği bir başka husus da şuydu:

"Türk cemaati; Evkaf Yüksek Kurulu dahil, hiçbir suretle İngiltere Birleşik Krallığı veya Kıbrıs Koloni Hükümeti aleyhine mali konulara ilişkin dava açamayacak; kendilerinden mali istekte bulunamayacak; dolaylı veya dolaysız Kıbrıs Yönetimi veya Kıbrıs Cumhuriyeti bu bağlamda herhangi bir dava açamayacak, istekte bulunamayacaktır. Türk toplumu veya onun adına da olsa hiç kimse tarafından böyle bir dava açılmayacaktır.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulmasını onaylayan andlaşmaların dahi bu paragrafta ileri sürülen koşulları etkilememiş olacağı anlaşılmıştır."

Vali Sir Hugh Foot'un Türk delegelerine sunduğu bu denli ağır ve haksız talepler içeren "taahüt"ü ile, İngiltere Birleşik Krallığı'nın 1878'li yıllardan 1960'lı yıllara ulaşınca kadarki dönem içerisinde Kıbrıs Türk haklarına ve özellikle Türk mülkiyet haklarına yaptığı yasa dışı müdahalelerden kolayca ve

ucuz bir şekilde sıyrılıp kurtulabilmeyi amaçlamış ve ne yazık ki başarmıştır.” (s.563)

Bir başka deyişle, “Evkaf murahasalarının ihmali neticesi” (s.686-7) elden çıkarılan Kıbrıs’taki Türk vakıf malları hakkındaki bütün hak iddialarına kesin bir son verilmiş oluyordu.

TOPRAK MÜLKİYETİNİN YAPISINI VERİYORUZ

Lefkoşa’nın Rum kesimindeki Tapu ve Kadastro Dairesi tarafından hazırlanan ve 1974 yılında yayımlanan bir rapor, Kıbrıs’taki toprak mülkiyeti ve yapısı hakkında ayrıntılı bilgi vermektedir. Büyük ölçekli kadastro planları üzerinde yapılan araştırma sonuçlarına göre, Kıbrıs adasının toplam arazisi 3.572 mil kare, yani 6.915.396 dönümdür. Bunun 954 mil karesi, yani 1.847.820 dönümü kişisel mülkiyete ait olmayan devlet ormanları, gölet, dere yatağı, yollar ve diğer özel mülkiyet dışı arazidir. Geriye kalan 2.618 mil kare veya 5.067.572 dönüm, özel mülkiyet arazisidir. 99 mil karelik iki bölgenin de Egemen İngiliz Üs toprağı olarak Birleşik Krallığa ait olduğunu da hatırlatalım.

Açıklama	Dönüm	Bütün ada toprağına oranı (% olarak)
Rumlara ait mülkiyet	4.123.771	59.6
Maronitlere ait	48.239	0.7
Ermenilere ait	11.017	0.2
diğer kişilere ait	32.150	0.5

Ara toplam	4.215.117	61.0
Türlklere ait mülkiyet	852.455	12.3

Toplam özel mülkiyet	5.067.572	73.3
Orman, gölet, hali arazi	1.711.067	24.7
Kasaba, köy yolları, dere yatağı ve kamu kuruluşları arazisi	136.753	2.0

Toplam özel olmayan mülkiyet	1.847.820	26.7

GENEL ADA TOPLAMI:	6.915.392	100.0

Kilise ve Evkaf’a ait gayrı menkullere ilişkin bilgiler, bu tabloda özel olarak belirtilmemiştir. Bu konuda bulabildiğimiz yayımlanmış bilgiler şöyledir:

Kilise mülkiyeti: 186.000 dönüm, Evkaf mülkiyeti: 23.522 dönüm (Bkz. George Karouzis: Land Ownership in Cyprus, Nicosia 1977, s.76-79) Birlikte 209.612 dönüm tutan bu arazinin, yukarıdaki tabloda yer alan toplam özel mülkiyet içinde değerlendirilmesi gerekir. (Bkz. Ahmet An, Kıbrıslı Türklerin toprak mülkiyeti ne kadar?, Yeni Çağ, 3 ve 10 Ağustos 1992)

SONUÇ

1878 ile günümüz arasında el değıştiren Türk topraklarıyla ilgili sağlıklı veriler, ne yazık ki Mustafa Haşim Altan’ın 4 ciltlik “Kıbrıs’ta Türk Malları” adlı çalışmasında yer almamaktadır. Elden çıkarılan Türk Evkaf mallarıyla ilgili olarak yazılan propaganda amaçlı suçlamalar da inandırıcı değildir. Örneğin Altan, Vakıf Koloş Çiftliği arazilerinin bir takım entrikalarla Evkaf’ın elinden alındığını öne sürmektedir (s.737), ama konuyla ilgili olarak 1891 yılında alınan bir mahkeme kararına göre, 12 yıl önce Lofu ve Erimi köylülerine yapılan satışların, Türkler tarafından onaylandığı bilinmektedir. (Bkz. İngiliz Yüksek Komiseri Sir Walter Sendall’ın, İngiliz Sömürgeler Bakanlığı Sekreteri Lord Knutsford’a gönderdiği 8 Ağustos 1892 tarihli mektup). Kaldı ki Altan’ın şu ifadeleri de, öteki satışlarda da yasadışı bir durumun olmadığını göstermektedir:

“1944 sayılı yasanın 232. bölümü tahtında icareteyn vakıfları ve tahsisat vakıflarına el konu ve

Evkaf'ın uhdesinden çıkarıldı.” (s.567) “Çite Çiftliğini satan Evkaf'ın Türk delegesi İrfan Bey ile İngiliz delegedir.” (s.672). “Evkaf murahhaslarının ihmalleri olmuştur.” (s.686-687). “Afendrika Çiftliği, müruru zaman kisvesi altında Rumlara kaptırıldı.” (s.751). “Baf'taki çiftlikleri Nazım Bey'den usulsüzce satın aldılar.” (s.765) “Baf Evkaf vekili M.Arif karşı çıktı, ama Münir Bey malları sattı.” (s.779-780) “Maraş'taki Lala Mustafa Paşa ve Abdullah Paşa Vakıfları icareteyn olarak değerlendirildi ve mülkiyeti değişti.” (s.790)

Resmi verilere göre, Kıbrıs'taki Türk mallarının toplam ada toprağı içindeki oranı %12.3 iken, Mustafa Haşim Altan, “ada toprağının %30'unu elinde bulunduran Türkler”in birçok malı Rumlara kaptırdığını öne sürmekte (s.946), Vakıflar İdaresi'nin bugünkü genel müdürü Taner Derviş de, “Bugün Kıbrıs'taki Türk malları yüzde 50 kadardır. Dolayısıyla bu yüzde 50'nin büyük bir kısmı mutlaka vakıf malıdır. Biz bunun çalışmasını yapıyoruz” diye konuşmaktadır. (Cumhuriyet, 10 Şubat 2002) Bilimsel bir çalışma ile yukarıda verdiğimiz bilgilerin aksi kanıtlanmadıkça, bütün bu iddialar inandırıcı olamayacaktır.

Kaldı ki, 1974'deki savaşla çizilen taksim çizgisinin kuzeyinde kalan ve Kıbrıslı Türklere ait olmayan 2 milyon dönümlük toprak, 20 adet “eşdeğer kaynak paketi” halinde, gerek Türkiye'den Kıbrıs'a aktarılan nüfusa, gerekse Kıbrıslı Türklere haksız bir şekilde dağıtılarak, önemli mülkiyet sorunları yaratılmıştır. Yine Rum kaynaklarına göre (aktaran Kıbrıs, 28 Mart 2000), halen kuzey ve güneyde kalan mülkiyetin dökümü şöyledir:

<u>Malın sahibi</u>	<u>Kuzey</u>	<u>Güney</u>
Kıbrıslı Rum/Maronit(Ermeni)	1,460,643 dönüm	2,722,324 dönüm
Kıbrıslı Türk	379,149 dönüm	473,306 dönüm
Başkaları	5,935 dönüm	
Devlet arazisi	559,602 dönüm	

TC Milli Güvenlik Kurulu'nun kararı uyarınca, TC Bakanlar Kurulu'nun 20 Ekim 2000'de uygulamaya geçirdiği “Eylem Planı”nın 14. maddesine göre, KKTC'deki kadastro faaliyetlerinin 29 trilyon TL harcanarak 2003 yılına kadar tamamlanması öngörülmüş olup (Akşam, 23.Kasım 2001), adaya bu amaçla 15 kişilik bir ekip gönderilmiştir. Kıbrıs'ın tapulandırılması için hazırlanan raporda belirtildiğine göre, Kasım 2001'e kadar 15 bin 100 aileye tapu verilmiştir. Bu ailelerin 7 bin 576'sı Güney'den göçenler, 3 bin 779'u Türkiye'den göçenler, 3 bin 745'i de KKTC'de yerleşik bulunan ailelerdir. 1977 yılından beri sürdürülen mal dağıtma çalışmalarında, bu ailelerden 11 bin 950'sinin dosya işlemleri bitirilmiş olup, 2 bin 850 ailenin de dosya işlemleri sürmektedir. (Milliyet, 23 Kasım 2001)

Kıbrıs sorununun çözülmesi görüşmelerinde ise, toprak sorunu en yakıcı konu olarak gündemdeki yerini korumaktadır. Türk tarafı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin konuyla ilgili olarak aldığı kararı uygulamamakta ısrar etmektedir. Masada önerilen ise, “fetih hakkı” uyarınca, iki taraf arasında “toprak sıfırlaması” yapılmasıdır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Temmuz 2002, Yıl 6, sayfa 5-9.

BAŞYAZI—REFERANDUM DEDİKLERİ

Referandumların tarihi oldukça ilginçtir. İlk defa üçüncü Napoleon referandumların burjuvazi tarafından kullanılabilir bir yöntem olduğunu pratikte göstermiştir. İsviçre’de referandum imkanı vardır ve buna rağmen burjuva iktidarı varlığını sürdürür, hem de İkinci Dünya Savaşı’nda Alman Nazileri ile işbirliği yapan türden bir burjuva iktidarı. Daha geçenlerde Avrupa’da referandumlar yapıldı. Sonuç iktidardaki burjuvazinin istediği gibi çıkmadığında, aynı konuda yeni bir referandum ayarlandı. Sonuç istendiği gibi olunca da referandumların da sonu geldi.

Şu veya bu konuda referandum yapmak ile referandum ile yönetim farklı şeyler. Mesela KSP referandum ile yönetim siyaseti yapmıştır. Bu siyaset her konunun ve sürekli olarak referanduma sunulabilmesi üzerinde yükselir. Bugün bunun imkanı vardır. İnternet bunu mümkün kılmaktadır. Dolayısı ile referandumdan bahsedene KSP’nin cevabı açıktır. Bir konuda ve bir kere referandum değil, tüm konularda ve sürekli referandum. Mesela bir konuda yapılan bir referandum sonrası yurttaşlar geçen zaman sonrası aldıkları kararın yanlışlığı sonucuna varırlarsa, aynı konuda yeni bir referandum yapılabilir. Bu referandumda alınan karar beğenilmezse yeni bir referandum tekrardan yapılabilir. Ve her konuda referandum yapılmalı.

Mesela kim hangi malın sahibi, kim hangi toprakların sahibi, kimin geliri ne kadar olmalı, kim ülkede asker buldurmalı, ekmeğin fiyatı ne olmalı, kimden ne kadar vergi alınmalı, kim hangi görevi yapmalı..... aklınıza siyasetle ilgili hangi konu gelirse vatandaşa sunulmalı. Referandum yapılmalı. Yani Doğrudan Demokrasi devreye girmeli.

Madem bugünlerde referandum lafı almış başını gidiyor, işte böyle bir konuda referandum yapılmalı. Tüm konularda vatandaş karar alsın mı, almasın mı? Tüm konular ve sürekli referanduma sunulsun mu, sunulmasın mı? Doğrudan Demokrasi uygulansın mı, uygulanmasın mı? Tüm konularda Türklerin tümü karar versin mi, vermesin mi? Yoksa tüm konular da karar verme hakkı birkaç hırsız ve soyguncu ve de milli düşman Türkün ellerine mi terk edilsin?

Ne dersiniz ey Kıbrıs’ın Türkleri?

Annan Planı’nın onaylanması veya reddi bağlamında referanduma gelince.

KSP bu planın kabulü için halkımızı evet oyu vermeye çağıracağını çok önceden ilan etti. Ama bu Annan Planı’nda öngörülen 30 Mart tarihli referandumla bağıntılı bir tespitti. Bugün ise ilk başta Ticaret Odası, Kıbrıs gazetesi ve CTP tarafından, şimdi de Denктаş tarafından referandum lafları ediliyor. Bizim buna genelde bir itirazımız yoktur. Gel gelelim BM Planı çerçevesinde yapılacak bir referandumda kimlerin oy kullanacağı az biraz belirlenecektir, ve bu belirlenme çerçevesinde oy sahibi olanlar oy kullanacaktır. Ya bu bahsi edilen referandumda kimler oy kullanacak ve de kullanılan oylar nasıl kontrol edilecektir?

Denктаş, CTP ve Ticaret Odası bu konularda açıklık getirirse KSP’nin bu referandum önerisine bir itirazı yoktur. İyi de olur. 30 Mart’ta yapılacak referandum için hazırlık olur. Annan Planı çerçevesinde 30 Mart’ta yapılacak referanduma alternatif olarak bu Denктаş-CTP-Ticaret Odası referandumunu devreye sokmak isteyen varsa yanılıyorlar. Denктаş-CTP-Ticaret Odası referandumunun sonucu ister leyhte ister aleyhte çıksın, geçerli olan 30 Mart referandumudur. Annan Planı’nın taraftarları ve de karşıtları bu referanduma hazırlansınlar. Ne de olsa bu referandum yapılacak! Yapılmazsa da BMB Platformu Barış Konseyi Barış Komitesi üzerinden bu anlaşmayı imzalayacak!

Ya 30 Mart’ta BM gözetimde referandum yapılır, ve çıkan sonuca herkes uyar, ya da BMB Platformu bu anlaşmayı imzalar.

Bu arada BMB Platformu referandumla bağıntılı olarak hazırlıklara başlamalıdır. Son yerel seçimlerde kullanılan seçmen listesinin seçimlere katılan partilerimizin elinde olması gerekli. Bu liste

ele alınmalı, listede oy kullanma hakkı olmayan kişilerin var olup olmadığı tespit edilmeli, seçimden bugüne 18 yaşını dolduran gençlerimizin listesi belirlenmeli ve onlarda listeye eklenmeli. BMB Platformu aynı zamanda hem tek tek sandık başında bulunacak gözlemcileri, hem de her sandıktan referandum merkezine bildirilen oy miktarını ve bunların birbirine eklenerek ortaya çıkacak olan sonucun kontrolünü yapacak yerel gözlemcilerle bağıntılı merkezi gözlemcilerini oluşturmalıdır.

Yoksa bu iş Türkiye'deki Başbakanlık Kriz Merkezi'nin düzenlediği seçimlere döner. Dün bir bugün iki, Gül başbakan, kendi ve partisi yok olmanın eşiğinde Baykal Kıbrıs şahini tek muhalefet.

BMB Platformu burasının Kıbrıs olduğunu herkese kavratmalı. Referandumun belirli kurallara uymasını garanti altına almalı.

Haydi barışa!

Haydi bolca referandumlara!

Haydi doğrudan demokrasiye!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ocak 2003, Yıl 6, Sayı 89, sayfa 1.

LONDRA MEKTUBU—BURJUVA HUKUK, BURJUVALAR VE REFERANDUM

Ahmet Onal

Burjuvazi kendi yönetimini sürdürmek için bir dizi hukuk düzenlemesi yapar. Ancak bu hukuku uygulamaya geldiğinde aynı burjuvalar bu burjuva hukuku çiğnemekten de geri durmazlar.

Dünyada meşhur olan Enron, Worldcom, Marconi vs. şirketlerinin yöneticileri burjuva hukuku olmasına karşın bu hukuku ayaklar altına alarak milyarlarca dolarları ortadan yok etmediler mi?

Uluslararası ve BM hukuku olmasına karşın emperyalist-burjuva hükümetleri bu hukuku ayaklar altına sürekli olarak almaktadır.

BM kararları olmasına karşın İsrail Filistin halkının haklarına saygı mı gösteriyor?

Uluslararası hukuk olmasına karşın Türkiye Kıbrıs konusunda bu hukuka saygı gösterip uyuyor mu?

Uluslararası hukuk olmasına karşın ABD veya İngiliz veya diğer emperyalist-burjuva ülkeler uluslararası hukuka rağmen rejim değişikliği için CIA, MI6, Mosad, MİT vs. ajanlar aracılığı ile faaliyetlerini sürdürüyorlar mı?

Etrafımıza bir baktığımızda bir de ne görelim? Burjuvazi kendi yarattığı, düzenlediği hukuku ayaklar altına kendisi alıyor!

Tabii ki madalyonun diğer yüzü de vardır. Burjuvazi işine geldiğinde burjuva hukuku hemen devreye koyuyor.

Nilgün Orhon, burjuva hukuku referans gösterilerek görevden atıldı. Sendikacılar, burjuva hukuku referans gösterilerek mahkemeye verildiler. Şener Levent ve Memduh Ener burjuva hukuku ile mahkum edildi ve hapse gönderildi.

Sırbistan burjuva hukuku çerçevesinde Kosova yüzünden bombalandı. Afganistan, burjuva hukuku devreye sokularak bombalandı, Afgan çocukları ve insanları burjuva hukuku ile bombalandı. Irak'taki çocuklar ve suçsuz halk burjuva hukuku ile bombalanacak yakında...

Ve bizim burjuvalarımız nasıl hareket ediyor? Onlar, kendi yaptıkları hukuka saygı mı gösteriyorlar?

Elbette hayır!

Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıslı Rumlardan kalan ganimetler paylaşılırken yapılan yolsuzlukları kim bilmez ki... Hak sahibi olmayıp da Rum mallarına el koyan burjuvalar kimler? Ombudsman raporları bir dizi yasaları çiğneyen bakanları açık olarak sergilerken bu hukuk dışı uygulamaları düzeltme zahmetine dahi girmeyen kimler?

Kıbrıs'taki burjuvalar!

Bu burjuvalar bu tavırları ile neyi sergiliyorlar?

Güçlerini!

Ve bu güçlerini ekonomik, sivil ve askeri kurumlardan aldıkları için o hakkı kendilerinde görüyorlar.

Ve bu burjuvalar şimdi de referandum konusunu yine sivil ve askeri gücüne dayanarak meclisten geçirmek istemiyorlar. Halkın temsilcileri olmadıkları halde, halkın barış ve çözüm için yığmsal eylemleri olmasına karşın bu referandum kararını meclisten geçirmek istemiyorlar.

O zaman?

O zaman burjuva hukuku dahi dikkate alamayan bu beylere bu burjuva hukuku kim uygulattırca?

Kıbrıs'ta olası bir burjuva çözüm için referandumdan istenilen sonucu almak için burjuvazi, bir dizi yabancı uyruklu vatandaş yaparak onların oylarına dayanmayı hedeflediği gün gibi ortada...

Öyle bir durumda burjuva hukukunu çok seven barış yanlısı yoldaşlarımız kimlerin oy hakkı olduğunu çoktan belirlemeleri gerekiyordu. Oysa rejim bizi bu konuda bölmeye barış yanlısı olan Türkiye kökenli halk kitlesi ile aramızı açmaya çalışıyor.

Kitlelere burjuva emperyalist düzenin ne kadar kokuştüğünü anlatarak, hayatın her alanında örnekler göstererek, burjuvazi ile mücadelede bir reform hareketi olan bu barış eylemlerinde yanlarında olarak, onlarla beraber omuz omuza mücadele vererek, dayanışmanın ve ortak mücadelenin nasıl başarıya ulaştığını göstererek ve yaşayarak kendi haklı davamıza kazanabiliriz.

Bunun gerisi, kabarmış olan bu barış hareketini kendi içinde bölmektir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Şubat 2003, Yıl 6, Sayı 92, sayfa 5.

SENDİKAL EĞİTİM VE ÖRGÜTLENME

Kıbrıs'ın Kuzeyinde sendikacılık, son yıllarda memur-öğretmen sendikalarının çalışması ve aktivitesi ile eşdeğer hale gelmiştir. Bu ise “Sendikacılık Nedir?” ve “Dünya Sendikacılık” konularını salt memur-Öğretmen sendikalarına indirgemememizi gerektirmez. Çünkü bugünkü çarpık ekonomik düzen Kıbrıs'ın Kuzeyinde işçi sınıfını yeterince öne çıkaramamıştır.

Bizler sendikacılığı genel prensipleri ile öğrenmek istiyorsak dünyadaki durumunu ele almalıyız. O zaman biz okuyucu olarak bu genel konuyu ülkemiz sendikal hareketine indirgeyebiliriz.

Bu çalışma sendikacılığı daha da derinlemesine incelemek için genel hatları ile ortaya koyan bir çalışma olarak görülmelidir.

ÜLKEMİZDE SENDİKACILIĞIN KISA TARİHÇESİ

20.yy. başında Büyük Ekim Devrimi çeşitli ülkelerdeki ezilen kesimlere rehber ve esin kaynağı olmuştur. Bu uyanışın Kıbrıs'a da yansımaması imkansızdı. Bu dönemde İngiliz emperyalizminin yönetiminde olan Kıbrıs'ta ticaret sanayi, demiryolu ve madencilik büyük gelişme gösterdi. Ülkemizde ilk ciddi sendikal örgütlenmeler Limasol'da liman işçileri arasında oluştu. Bu sendikalarda Rumlar ve Türkler, ortak örgütlenmeye gittiler. İngiliz sömürge idaresinin baskısına rağmen bu sendikal örgütlenmeler daha üst örgüt olarak 1925 yılında Kıbrıs Komünist partisini kurdular. 1920-1930 yılları arasında ilk örgütlü grevler yapılmaya başladı. Bu grevlerin en büyüğü 1927 yılında 4000 maden işçisinin yaptığı grevdir. Rum ve Türk işçiler Amerikan patronlara ve İngiliz sömürge askerlerine karşı büyük direniş gösterdiler.

1939 yılının Ağustos ayında 101 delege 2500 işçiyi temsilen bir kongre yapılarak Kıbrıs işçiler birliği kuruldu.

İngiliz emperyalistlerinin baskısı sonucu yeraltına inen Kıbrıs Komünist Partisinin yerine 1941 yılının Ekim ayında legal olarak AKEL Partisi kuruldu. Bu Parti kısa zamanda reformist ve sendikalist görüşleri ile Kıbrıs halkının mücadelesine öncülük edemedi. ENOSİS'e arka çıkan, plebisiti savunan, Rum burjuvazisi ve kilise ile al-ver ilişkisine giren AKEL, Türk burjuvasına ve şövenistlerine tarihi fırsatı vermiş oldu. Tabii bu sürece İngiliz sömürgecileri de tüm gücü ile yardımcı oldu⁴.

Rum ve Türk emekçileri tarihi dayanışmalarını, ortak mücadelelerini bu şöven yöneticiler yüzünden koparmak zorunda kaldılar. Bu ayrılık toplumlar arası çatışmalarla daha da körüklenip 1974'e geldi. 1974 sonrası ise reformist sendikacılık Kuzeyde ve Güneyde işçi-emekçi örgütlenmesine ve mücadelesine ciddi darbeler vurdu.

SENDİKALARIN DOĞUŞU

İlk sendikal örgütlenmeler 17.yy. sonunda ve 18. yy'da İngiltere'de ortaya çıktı. Kapitalist gelişmişlik ve büyük ölçekli üretimin yüzbinlerce emekçiyi örgütlenmelerini de ortaya çıkardı. İngiltere'de kanuni olarak sendikaların yasallaşması için ilk örgütlenmelerin üzerinden yaklaşık 150 yıl geçmesi gerekti. (1824). ilk işçi hareketleri tepkisel acemi ve sekterdiler. Makineleri parçalama, bireysel anarşik eylemlerde bulunma, kendi aralarında kavgalar vs. bu dönemin karakteristik özellikleriydi. işte çalışanlar kendi aralarındaki kavgayı, rekabeti bırakıp, burjuvaziye karşı topyekün rekabet etme bilincine eriştikleri zaman modern sendikal hareketin ayakları yere bastı.

⁴ AKEL ile ilgili bu yaklaşım daha sonra yanlış bulunmuş ve AKEL'in 1941'deki yaklaşımı KSP 3. Kongresi'nde (2011) ENOSİS ve TAKSİM kararı ile değiştirilmiştir.

SENDİKALAR KİMİNLE MÜCADELE EDİYOR?

Tüm zenginliği elinde tutan, ticaret sanayi gibi ülke ekonomisine hükmeden sınıfa burjuvazi denir. Bu gün de günümüz ekonomik, siyasi sisteminde (kapitalizmde) zenginler yalnız ekonomik güçleriyle değil, yasal, anayasal, askersel, kısaca tüm devlet gücüyle donanmıştır. Bu konum onlara egemen sınıf statüsü tanımaktadır. Tüm toplumu saran siyasal ve sosyal olaylarda başrolü bu ayrıcalıklı burjuvaların çıkarları kavgalarının kiminle olduğunu, yani sınıf düşmanlarını iyi tanımalıdır. Bu düşmanlar devletin bizzat kendisi veya tek tek burjuvazi olabiliyor. Bu, çelişkinin özünü hiç etkilememektedir. Bu noktada devletin “tarafsızlığını” iddia edenler:

- a) Grevlerin neden ertelendiğini,
- b) Asgari ücret komisyonlarında devlet temsilcilerinin kimin yanında tavır koyduğunu,
- c) Grevdekilerin üzerine asker, polis sürenlerin kimler olduğunu,
- d) Faşist diktatörlükler niye burjuva örgütlerini (Ticaret odaları vs.) değil de sendikaları kapattığını, önderlerini yokettiğini iyi görmeliler.

SENDİKACILIK VE SİYASET

Devlet mekanizmasını elinde tutan bir avuç zengin, sendikaları ve dolayısı ile emekçileri pasifize etmek için sürekli siyaset yasağı duvarını örmüşlerdir. Günümüzde bazı darkafalı sendikacılar “Sendikalar siyaset yapsın mı?” diye düşünürler. Yaklaşık üç asırdır sendikalar patronlara, egemen devlete karşı bu mücadeleyi vermektedirler. Büyük ekonomik buhranların faturasını biz çalışanlara çıkaran burjuvaziye karşı emekçiler topyekün kendi siyasetlerini ve örgütlü güçlerini öne çıkarmalıdır. Kapitalizmin ilk yıllarında günümüze kadar tarihsel süreç binlerce mücadeleye sahnedir. 8 saatlik işgünü için mücadele eden emekçi önderlerinin nasıl katledildiğini unutmamak gerekir. Kısacası üretilen maddi servetten bizim soframıza ne ayrıldığı, efendilerin saraylarına ne gittiği bir siyasal sorundur.

ÇEŞİTLİ SENDİKAL EĞİLİMLER

Emekçilerin burjuvaziye karşı örgütlenme çabaları pasifize etmek, onları uysal köleler haline getirmek için kendi siyasi, ideolojik tezlerini yine kendi adamları vasıtası ile sendikalara sokma çabasıdır. Yine işçi sınıfı adına, emekçiler adına emekçileri yanlış politik hedeflere yönetenler olmuştur, olmaktadır. Bu belli başlı sendikal eğilimleri ortaya çıkarmaya çalışalım. Bu değerlendirmeler ışığında ülkemizdeki sendikaların yönetim kadrolarını, siyasetlerini gözden geçirme fırsatını okuyucuya verelim.

a) Owenizm ve Chartizm.

İngiltere’de işçi hareketlerine 19.yy içinde yön veren en önemli iki akımdır. Bu iki akım o dönemde İngiliz işçi sınıfı içinde önemli izler bırakmıştır. Belirgin özelliği ütöpik (hayalci) bir sosyalist anlayışa sahip olmasıdır. Kapitalist düzenin işleyişini, sınıflar arası çelişkinin boyutunu, işçi sınıfının siyasal eylemdeki rolünü kavrayamama sonucu etkisizleşmişlerdir. Nitekim Robert Owen çevre şartlarının değişmesi ile insanların da değişeceğine inanarak kendi düşüncelerini 1800-1819 yıllarında New Lanark’taki fabrikasında uygulamaya kalkıştı. Başarılı olamayınca suçu “kokuşmuş İngiltere’ye” buldu. Amerika’ya gidip İndiana da kendi ütöpik düzenini kurmayı denedi. Yine başarısız oldu.

Bu örnekte de görüldüğü gibi işçi sınıfının rolünü küçümseyen, iyi niyetle işçilerin yürüyeceğine inanan bir siyasi akımdır. Owenizmin gözden düşmesi ile Chartizm bu “ütöpik hayallerden arınmış” hedefler gösterdi. Aristokratlar-burjuvalar ittifakına karşı güç kazanmak için “herkese oy hakkı”

sloganını öne çıkardılar. Hedef parlamentoda işçi sınıfının ağırlığını hissettirmek düşüncesidir. Parlamento mücadelesi ile haklarını alacakları inancı onları 1.200.000 imza ile 1839 yılında parlamento ya başvururdu. Parlamento 46'ya karşı 235 oyla taleplerini reddetti. Kendi önderlerini çıkarmakta güçlük çeken, kitlelerle yöneticiler arasındaki uçurumun olduğu İngiliz işçi sınıfı Owenizm ve Chartizmle sınıf mücadelesini çar-çur etmişlerdir. Sonuç olarak bugün de İngiltere'de politik hayatı tasvir eden şu söz geçerlidir.

“İngiltere’de seçimlerde kaybetmeyen tek sınıf egemen sınıftır.”

b) Anarko - Sendikalizm

Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm temel olarak işçi sınıfı hareketi ve felsefesi değildir. Sınıfsal olarak asıl kaynağı küçük burjuvazidir. Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm işçi sınıfı dışında, küçük burjuvazinin sözcüsü olan aydınlar tarafından geliştirildi.

Anarşizmin babası olarak Proudhon ve Bakunin gösterilebilir.

Çeşitli ülkelerde farklı görünümle ortaya çıksa da özde aynı yaklaşımı taşımaktadırlar.

Anarko-Sendikalistler anarşizmin ani, otoriter ve bireyci yanından esinlenerek, yöneticisi veya yönetici kurulu olmayan, bireysel kararlarla yönetilen ve örgüt içi kuralları hiçe sayan sendikalar yaratmaya gayret etmişler, etmektedirler. Yukarıda belirtildiği gibi çevremizde kurnaz aydın kafası ile anarko-sendikalist anlayışla sendika idare etmeye çalışanlar çoktur. Anarko-sendikalist zihniyet örgüte hele siyasi örgüte, örgütlenmeye, en üst örgütlenmeye inancı olmadığı için çalışanların çıkarlarını zaferle sonuçlandırabilmeleri için genel grevi her şeyin üstünde tutmuştur. Burjuva devlet yapısını, tüm kurumlarını görmezlikten gelen bir zihniyet içindedirler. Onlara göre genel grev sonuca giden en kestirme yoldur.

Anarşizm ve Anarko sendikalizmin örgütlülüğü yadsıması sonucu mitos yaratmaya, mitosa umut bağlamaya özen göstermişlerdir. Bu mitos yaratma, Anarşistleri bazı ülkelerde Faşizmin yedek gücü yapmıştır.

c) Reformist Sendikacılık

İşçilerle burjuvazi arasındaki mücadelenin uzlaşmaz bir mücadele olduğunu gözardı eden bir sendikal anlayıştır. Sınıf işbirliği teorisine dayanır. Tüm Marksist-Leninist teorileri revizyondan geçirerek “güncelleştirerek”, “döneme ve ülkeye uydurarak” burjuvaziyle al-ver ilişkisine girmişlerdir. Tüm çalışanları parlamentarist mücadeleye hapsedmişlerdir. Örgütlenmeyi ve örgütlülüğü gevşek tutarak sendikalarda ayrıcalıklı bir yönetici sınıf olmuşlardır. Çalışanları pasifize etmek için politikadan uzak tutmaya gayret etmektedirler. Bu gayretleri ile burjuva politikasını savunmaktadırlar.

Emperyalizmin kontrol ettiği ülkelerdeki işçi yığınlarını dizginleyebilmek için kendi adamlarını eğiterek sendikacı diye pazarlamaktadır. Örneğin Türk-İş’e Amerikan İktisadi İşbirliği Teşkilatı, OECD ve daha birçok emperyalist kuruluş her yıl milyarlarca liralık yardım yapmaktadır. Acaba niye?

Ekonomik ve siyasi şartlar ne olursa olsun reformist sendikacılar her zaman burjuva devlet düzeni ile uyum içinde olmuşlardır. Bunların zaman zaman bildiri düzeyinde eleştiri yaptıkları tamamı ile göz boyamadır.

MARKSİST-LENİNİST SENDİKACILIK

Marksist-Leninist sendikal anlayışa göre işçi sınıfı burjuvaziye karşı uzlaşmaz çelişkileri olan sınıftır. Bu sınıfın kurtuluşu proletarya devrimi ile mümkündür. Bu devrim küçük burjuvazinin, memurların ve aydınların da çıkarıdır. Bu nedenle burjuva devlet yapısının temelden değiştirilmesi gerekiyor. Günlük ekonomik, demokratik çıkarları yadsımayan fakat kalıcı kurtuluşun ekonomik ve

siyasi sistemin değişikliği ile mümkün olduğuna inanmaktadır. Marksist-Leninist anlayışa göre bu sınıf çatışması sömüren azınlıkla sömürülen çoğunluk arasındadır. Bu sömürülen çoğunluk özelde de sanayi işçileri sendikal örgütlenmenin başını çekmektedir.

Dikkat edilirse Marksist-Leninist sendikal anlayış temelde Anarko-Sendikacılık ve Reformist sendikacılıktan kesin bir çizgiyle ayrılmaktadır. Anarko-Sendikalizmin bireyci, anarşist yaklaşımı yerine örgütlü, işçi sınıfına dayanan bir mücadeleyi öne çıkarmıştır. Reformizmi ise işçi sınıfının ve tüm çalışanların baş düşmanı saymıştır. Bu iki uzlaşmaz sınıfı işbirliği ve uzlaşmaya götüren burjuva artığı reformistlere, ekonomistlere ve her türlü burjuva siyasetlere karşı amansız savaşım içindedir.

Marksist -Leninist sendikal anlayışa göre, işçi sınıfı ve çalışanlar farklı milliyetten, renkten, dinden olan tüm dünya emekçilerinin çıkarlarını ortak görmektedir. Şövenizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşım içindedir. Marksist-Leninist sendikal anlayışa göre işçi sınıfının kurtuluşu salt sendikaların işi değildir. Bilakis sendikaların üstünde işçi sınıfı ideolojisi ile donanmış işçi sınıfı ile organik bağları olan bir parti ile mümkündür.

Kapitalist düzen devam ettiği sürece bu düzenle uzlaşmayan Marksist-Leninist sendikal anlayış zaman zaman gerilese, yenilse bile gelecekte çalışanların en büyük umudu olacaktır. Yine bu sendikal anlayış küçük burjuva örgütlerle, onların beklentileri ile zaman zaman ters düşmektedir. Kapitalist, emperyalist karşı saldırı başladığı zaman zayıflayan Marksist-Leninist sendikal örgütlenme yanbaşındaki küçük burjuva örgütleri karşısında bulur. Nitekim bugün dünyada ve ülkemizde işçi sınıfı ideolojisine karşı yapılan amansız saldırılar nedeni ile Marksist-Leninist sendikal anlayışa soğuk bakılmaktadır. Bunun bir anlayışın tüm siyasi, ideolojik, ekonomik gelişmelere karşı kör, sağır, dilsiz oluşudur.

SENDİKAL EĞİTİM VE ÖRGÜTLENME

Sendikal eğitim ancak kalıcı, ayakları yere basan sendikacılığı doğurur. Örgütlenme sendikal eğitimle desteklenirse bir amaca hizmet eder. Sendikal eğitim günlük politik sloganlardan öte özelde ülkemiz ve genelde de dünya siyasi-ekonomik yapısının kavranması ile mümkündür.

Sendikal eğitim denince birlikte yürüyen iki çalışmayı anlamalıyız. Teorik çalışmalar ve pratik mücadeleler. Örneğin, çalışanların haklarını, zorluklarını, hedeflerini açık anlaşılır bir dille ortaya koymak öncelikle teorik görevdir. Grevler ve diğer benzeri pratik eylemler de sendikal eğitimin önemli bir parçasıdır. Sonuçta hedef olan sağlam, mücadeleciler bir örgütlenmeye varılır.

Örgütlenme prensiplerinde üzerinde durulması gereken üç önemli kavram var. Profesyonellik, Katılımcılık, Demokratiklik. Profesyonellik her sendika için hayati önem taşır. Burjuvaziye karşı, devlete karşı yürütülen savaşımında amatörce çalışmalar bir yere kadar gider. Yalnız Profesyonellikte “sendika ağalığına” çok dikkat edilmeli. Çalışanlardan kopuk ayrıcalıklı, bol ücretli bir yönetici grubun oluşmasına asla izin verilmemeli. Katılımcılık, örgütlülüğü en küçük çalışma birimine ulaştırabilmek için tüm işkolundaki çalışanların seçmelerini teşvik etmek gerekir. Demokratiklik de örgütlenmede büyük önem taşır. Örgüt içi demokrasiyi içine sindiremeyen örgüt ancak tekke olur. Örgütün dinamizmini artıran, siyasi bilinci yükselten, örgütü uyanık tutan tüm örgüt içi mücadeleleri örgüt içine sindirmelidir. Tasfiyeciler, komplocu, kararları çoğunluk kararına dayandırmayan sendikalar güdük ve etkisiz kalırlar. Özellikle burjuvazinin çalışanlardan esirgediği demokrasiyi, çalışanlar kendi içlerinde hayata geçirdikleri oranda inandırıcı olurlar.

KAR, KİRA, FAİZ, VERGİ, SİGORTA PRİMİ VE ÜCRET

ASGARI ÜCRET

Asgari Ücret Komisyonu toplandı. Asgari ücretin miktarı üzerine bir karara varılacak. Belki de bu satırlar baskıya girdiğinde kararını vermiş de olur.

İşverenler asgari ücreti artırmanın yolu olarak asgari ücretin vergiden muaf tutulmasını öneriyorlar. Demelerine göre o zaman işçiye verdikleri ücretin tümü işçiye gedeceğinden, işçinin eline daha çok para geçecek, asgari ücret artışı böylece sağlanacakmış.

Kuzey Kıbrıs'ın patronları büyük komedyen vesselam. Ama sadece onlar değil, tüm dünyada öyledir patronlar. Aslında söz konusu olan konu komik bir konu değil. Tüm işçileri ve onların ailelerini doğrudan ilgilendiren, onların yaşam şartlarının belirliyen bir konu.

Vergilerle ilgili patronların yaklaşımını ele almadan önce, patronların ücretlerle ilgili yaklaşımını ele alalım.

Her insanın yaşayabilmesi için minimum bir yiyecek-içecek miktarına, sağlığına zarar vermeyecek bir konuta ve giyim eşyasına ihtiyacı vardır. Bunlar asgari ve mutlak ihtiyaçlardır. İşçilerin bir nesil olarak varlıklarını sürdürebilmesi için kazançlarının sadece kendileri için değil, aynı zamanda aileleri için de bu asgari mutlak ihtiyaçları karşılayabilmesi gerekir. Halbuki kapitalizm, onun "pratisyeni" olan burjuvalar, bu mutlak olarak gerekli minimum kazancı bile işçilere çok görürler. Kapitalizmin kanunlarından birisi işçilerin ücretlerini bu asgari-mutlak ihtiyaçların karşılanmasını mümkün kılacak kazanç seviyesinden de aşağıya çekmek eğilimidir. Bu tüm dünyada böyledir. Kıbrıs'ta bu böyledir, Türkiye'de bu böyledir ve dahası İngiltere'de de bu böyledir. Böyleydi değil, böyledir.

Kıbrıs'ta işçiler, tavuk kümesi benzeri işçi evlerine istif ediliyorlar. Bazıları sokaklarda, tarlalarda çalılardan yaptıkları çadırlarda kalıyorlar. Bu onların sağlıklarını doğrudan etkiliyor, yaşamlarını kısaltıyor. Bunun aynısı İngiltere'de de söz konusudur. Sokaklar evsiz ve işsiz işçilerle dolu. Milyonlarca işçi ailesi rutubetli yıkık dökük evlerde yaşıyorlar. Evlerinin içi yaşamak için gerekli malzemelerden yoksun. Yiyecekler kısıyor. Çocuklar okullara kahvaltısız gidiyor. Yani patronlar sadece Kıbrıs'ta ve Türkiye'de değil, İngiltere'de de işçilere bir insanın ve ailesinin yaşaması için mutlak gerekli olan asgari kazancı çok görüyorlar. Kapitalizm budur. Her yerde böyledir. Çok Türkseverdir. Türk'ü böyle yaşatır. Çok müslümandır: müslümanı böyle yaşatır. Çok İngilizdir: İngilizi böyle yaşatır. Çok Hıristiyandır: hıristiyanı böyle yaşatır. Çünkü işin sonunda patron patrondur ve patronun işçiye dost olmaz. Patron patrondur ve işçiye insanca yaşamayı çok görür.

Nedenine geleceğiz.

Asgari ücret denilen şey ise bu yukarıda değindiğimiz asgari minimumdan daha fazla kazanç gerektirir. Asgari ücret yukarıda değindiğimiz insanların biyolojik olarak varlıklarını sürdürebilmelerine ek olarak onların sosyal varlıklar olarak, içinde buldukları toplumun sosyal nimetlerinden de faydalanabilmeleri için belli bir kazanç talep eder. Sinemaya gidebilmek, gazete-kitap alıp okuyabilmek, tatile gidebilmek, televizyon seyredilebilmek, dışarıda dolaşırken şart olandan daha iyi giysiler giyebilmek... Asgari ücret bunları ve bu günlerde çocukların okul masraflarını ve bunlar yanında kurs masraflarını da karşılayabilmelidir. Doktor ve ilaç masrafını da karşılayabilmelidir. Vb. vb.

Gel gelelim, göz var nizam vardır, bugünkü 137 milyonluk asgari ücretle geçtim bunlardan, işçilerin daha önce ele aldığımız asgari yaşam şartlarının, biyolojik yaşam şartlarının bile tatmini imkansızdır. Yani bizim patronlar asgari ücreti tesbit ettiklerinde ve bu miktarı bazı sendika şefleri kabullendiklerinde onlar işçilere ve ailelerine normal ömürlerini sürdürebilmelerini mümkün kılan bir kazanç miktarını bile çok görmekte dirler. Onlar işçileri erken mezara göndermektedirler.

Siz mi Türksünüz baylar? Ne yapalım siz Türkseniz. Bize karşı tavrınız sorunun Türklük sorunu

değil patron işçi sorunu olduğunu iyice ispatlamaktadır. ‘Vatan millet Sakarya’ ile bizim karnımız, çocuklarımızın karnı doymuyor. Onların hastalıklarına ilaç ve doktor olunmuyor. Onların okuluna defter kitap alınmıyor. Onların ömrü uzamıyor- kısalıyor. Sizin her tarafınız Türk ve müslüman olsa ne yazar. Biz işçiyiz, siz patron. Siz bizim ve çocuğumuzun kanına susamışsınız. Sizin Allahınız da milletiniz de para.

Tekrarlayalım. Kapitalizmin temel eğilimi ücretleri mutlak gerekli miktarın bile altına çekmektir. Kapitalistlere mücadele edildiği oranda olan da budur. Bu yöndeki gelişmeyi önleyecek tek faktör de işçilerin örgütlü, sendikal mücadelesidir. Bu mücadele olmamış, bu mücadele verilmemiş ücretler aşağılara doğru çekilir.

İşte bu mücadelede asgari ücret tespiti çok önemli bir noktayı oluşturur. Sadece asgari ücret üzerinden maaş alan işçiler için değil, tüm işçiler için. Çünkü patronlar tespit edilen asgari ücreti mihenk taşı olarak kullanıp bu miktardan daha yüksek olan ücretleri aşağılara çekmeye çabalar. Asgari ücret ne kadar düşük tutulursa, asgari ücretten yüksek olan diğer ücretler de o kadar düşük tutulabilir. **Asgari ücret tespiti kavgası tüm işçilerin—ve de memurların—ortak kavgasıdır.** Bu ücret tespitine karşı kayıtsız duran işçi kesimleri ücret tespiti sırası kendilerine geldiğinde zararlı çıkacaklardır. Tüm işçi ve memurlar asgari ücret tespit komisyonunda tespit edilecek olan asgari ücretin bir işçi ailesinin hem biyolojik hem de sosyal olarak tüm gereksinimlerini karşılayacak seviyede tespitini garanti altına almalıdırlar. Bunun için gerekirse genel grevler düzenlemelidirler. Yoksa bu işten tüm işçiler—ve memurlar (bu arada polisler ve subaylar da) zararlı çıkarlar.

Asgari ücret komisyonu toplanırken KTÖS ve KTAMS ne yapıyor arkadaşlar? Seslerini duymadık doğrusu? Kendi mezarını kazıyor dersek yanılmayız her halde!

İyi ama kapitalizm niye ücretleri işçilerin biyolojik olarak bile ihtiyaçları olan asgarinin de altına doğru çekme eğilimi taşımaktadır. Niye böylesine rezil kepace bir sistemdir ve kapitalist sistemi hayata geçiren burjuvaları böylesine rezil kepace, barbarlar durumunu sokar?

Dünyanın neresinde olursanız olun para paradır. İster dolar olsun, ister Mark, İster Türk Lirası ister İtalyan Lirası isterse de Kıbrıs Lirası. Para paradır ve para işçinin-köylünün emeğidir. Para demek işçi emeği demektir. Başka birşey değildir.

Fabrikalarda, tarlalarda, evlerde sokaklarda... işçiler üretirler ve üretmek için iş güçlerini harcarlar, emek verirler. Ve işte para bu emeği temsil eder. Başka bir şeyi değil.

Kapitalist düzende bu para işçilerle patronlar arasında bölüşülür. İşçilerin payına düşen ücret denilen kesimdir. Kâr, kira, faiz, vergi tüm bunlar da patronların payına düşen kesimdir. Yani onların el koydukları işçi emeğine verilen adlardır.¹

Kâr, kira, faiz. Bunlar kapitalistlere ve toprak sahiplerine gider. Vergi de kapitalistlerin ortak örgütleri olan kapitalist devlete. Bu açık. Daha doğrusu eskiden çok açıktı. Kapitalist kâr, faiz, kira toplar ve devlete vergi verirdi. Devlet de topladığı yergilerle ülke içinde işçilerin isyanlarını bastırır ve ülke dışında da ülkeyi korurdu. Böylece de kapitalistler işlerini görürdü. İşçileri sömürürdü. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra işler biraz karıştı. Bir yandan devlet ortak burjuva örgüt olarak ve üretim büyük yatırımlar gerektirdiği için bizzat kendisi bir kapitalist müteşebbis olarak kâr, kira ve faiz

¹ Bizim akli evvel müslüman patronlar faiz Kuran’da haram olduğu için faizsiz iş yapma yolları arıyorlar: Mesela? Mesela ev satmak için borç verip de verilen borçtan faiz alacaklarına, evin fiyatını borç alınacak miktardan diyelim ki 10 yıllık kirası kadar daha yüksek biçiyorlar, o miktarı evin fiyatının üstüne koyup evi o yüksek miktardan satıyor ve borcu faizsiz olarak 10 yıla bölüp geri alıyorlar. Hani İngilizler der ya “if there is a will, there is a way” (niyet varsa, yolu da var). İster faiz adını tak, ister kâr, ister yüksek fiattan satıp faizsiz ödeme yaptır, isterse faiz deme kira de, hepsi de aynı şeydir: işçinin emeği. İşçinin emeğine el koyuyorsun. Ve de dahası, kapitalizm faizsiz olamayacağı için adını değiştiren de fazladan aldığı para esasta faizin ta kendisidir: İsterse dünyanın en bilge hocaları aldığı fazladan paranın faiz olmadığı konusunda sana allı pullu fetva yazsın. Faiz faizdir. Kurarsan bir kocaman ve hatta küçük bir kapitalist şirket, kâr, kira, faiz ve vergiyi işçinin sırtından alıp cebine atmaktasın. Sayın müslüman iş adamı gardaşım; faizcisin, faizci. Faizcilikten kurtulmanın tek yolu var: komünizm. Gerisi yalan ve yalancılık. Yalancıların, sahtekarların ve de faizcilerin gideceği yer de cehennem.

toplamaya başladı, diğer yandan da yine devlet sosyal devlet olmaya zorlanıp toplanan vergilerin bir kısmı okul, hastane gibi işçilerin de kullandığı işlerde harcanmaya ve hem vergiler hem de patronlar ve işçilerden toplanan sigorta primleriyle birlikte işçilere işsizlik parası ve tekaütlük parası verilmeye başlandı.

Son dönemlerde, bilhassa Sovyetler Birliği iyice çöktükten beri, kapitalistler işte bu vergilerin işçiler tarafından da kullanılan kesimi ve sigorta primi miktarını azaltma siyaseti uyguluyorlar. Devlet elini ayağını her şeyden çeksini diyorlar. Böylece verdikleri vergi ve sigorta primi üzerinden işçilere aktarılan para miktarını azaltmak istiyorlar. Bununla bağıntılı bir kaçınılmaz gelişme olarak devletin işçiler için harcadığı, hastane, okul, işsizlik parası gibi paralar sürekli azaltılma eğilimini gösteriyor. Bilhassa da işsizlik parası. Yani vergiler ve sigorta primleri üzerinde işçi sınıfına aktarılan para miktarı, kendilerinin işsiz bıraktıkları işçi sınıfı kesimi de dahil olmak üzere, işçi sınıfına harcanan, işçilerin ürettiği paradan işçilere düşen miktarı azaltmak istiyorlar ve azaltıyorlar. Devlet yeterli vergi toplayamayacak. Toplanan vergi silahlanma vb. için harcanacak. Devlette para olmadığı için de işçi sınıfı için harcanan para miktarı kısıllacak.

Vergiler iki türdür. Doğrudan ve dolaylı. Birinci tür vergiler belki bir dönem işçinin cebindeki parayı çekip alır. Ama işçiler ellerine geçen para miktarına baktıkları için doğrudan vergiler işçileri o kadar çok alakadar etmez. Kes kesebildiğin kadar kardeşim. Ben bana yeterli net ücreti düşünürüm. Vergi, doğrudan vergi doğrudan patronlar arası bir sorundur. İşçiden çalınan emeğin patronlar arası nasıl bölüşüleceği sorundur. Asgari ücreti vergiye tabi tutsan ne yazar, tutmasan ne yazar. Bizi ilgilendiren brüt değil, net asgari ücrettir. Vergi miktarını kendinizle devletin arasında halledin. Bu arada işçiler olarak bizim talebimiz, bolca vergi kesin ve bolca tüm halk için harcama yapın, okul, hastane vb. yapın olmalıdır. Vergilerin azaltılması için kafa patlatan sendikacının kafasından zoru olsa gerektir. Sorun vergi miktarı değildir. Sorun toplanan verginin nelere harcadığıdır. Ne kadar çok vergi toplanır ve bunlar ne kadar çok işçiler için harcanırsa o kadar iyidir, bir şartla ki bizim ücretlerimizde bir azalmaya yol açmasın. İşte bu noktada ikinci vergi türü olarak dolaylı vergiler, KDV'ler son dönemde devletin gözde vergisi olmuştur. Bu vergi türü doğrudan işçi sınıfını etkileyen ve çoğunluğunu işçi sınıfının ödediği bir vergidir, ücretinden ödediği bir vergidir ve ücreti azaltmak, düşürmek için kullanılan bir vergi türüdür. Net ücreti görmek kolaydır, brüt ne olursa olsun, vergi ne olursa olsun. Ama KDV'yi görmek kolay değildir ve ücretleri törpanlamakta kullanılmaktadır. Tıpkı ücretler tespit edildikten hemen sonra devreye sokulan vergi artışları gibi. Gel gelelim tüm bunlar son tahlilde işçilerin mücadele gücü ve yeteneğiyle bağıntılı gelişmelerdir. Sen doğrudan veya dolaylı vergileri artırıp benim net ücretimi düşürürsen ben de bu kayıplarımı geri almak için greve gitmesini bilirim diyebilecek işçi sınıfı örgütlenmesi meselesidir.

Biz vergilere karşı vurdumduymaz mıyız? Evet. Bizim net ücretimiz korunduğu ve sürekli olarak yaşam şartlarımızı yükseltecek şekilde arttığı oranda vergilere karşı vurdumduymazız. Sizin vergileriniz sizin sorunuzdur. Bizi ücretimiz ilgilendirir baylar. Vergi sorununuzu kendi aranızda hallediniz.

Biz vergilere karşı vurdum duymaz mıyız? Hayır. Her bir kuruş vergi, tıpkı her bir kuruş kâr, kira ve faiz gibi bizim emeğimiz; bizim alın terimizdir. Bu vergilerin nasıl harcanacağı konusu bizi doğrudan ilgilendirir. Vergiler ve sigorta primlerinin harcanış tarzı bizi doğrudan ilgilendirir. Vergiler silahlanmaya, savaşlara, sanayide olsun tarımda olsun, ticarete olsun, bankada olsun burjuvalara aktarılmamalıdır. Bizim ihtiyaçlarımızı karşılamak için, hastane, okul, sağlık evleri, tekaütlük maaşı vb. için harcanmalıdır. Tabii ki bu vergilerin burjuvaların devleti tarafından bizim yararımıza ve verimli bir şekilde harcanması imkansızdır. Biz çok sivil ve asker bürokrat tanırız onun bunun ve devletin malına el koyup köşeyi dönmüş olan. Herifin maaşı beş kuruş, çalımından yanına varılmıyor. Nereden buldun sen bunu? Bizim vergilerden. Bir de üstüne üstlük sigorta primlerini bile cebe atmaktan çekinmiyorlar.

Her halükarda bizim kavgamız sadece vergi kavgası değildir. Kâr da bizden çıkıyor, kira da, faiz de ve vergi ve tüm sigorta primleri de. Patron payı olan sigorta primi de bizden çıkıyor.

İşçi ve memur sendikaları asgari ücretin bir işçi ailesinin sadece biyolojik değil, sosyal ihtiyaçlarını da karşılayacak seviyede tespit edilmesi için canla başla çalışmalıdırlar. Bu tespit için net ücreti dikkate almalıdırlar. Net ücretten anlaşılan doğrudan vergi ve sigorta primi kesildikten sonraki net ücret diye bilinen kesim olmamalıdır. Sendikalar dolaylı vergilerin, KDV'nin işçilere ne kadara patladığını da tespit edip bu miktarı da brüt ücretten düşüp net ücreti böylece tespit etmelidir. Ve böylece elde edilen ücret işine uygun gerçek bir asgari ücretten yüksek bir ücret olmalıdır.

Ekonomist Mustafa Baturalp arkadaşın asgari ücret bazında söyledikleri hoş şeylerdir. Gel gelelim M. Baturalp arkadaş bir ekonomist olarak 180 milyonun gerçek bir asgari ücret olamayacağını bilecek durumdadır. En düşük devlet memuru maaşı olan 300 milyonun da buna yetmediğini bilecek durumdadır. Mustafa Baturalp arkadaş KTÖS ve diğer sendikalarla bir araya gelip gerçek bir asgari ücretin miktarının ne olduğunu, KDVleri unutmadan hesaplamalı ve bu ücret miktarı patronlar ve çok Türksever KKTC hükümetinden ve Cumhurbaşkanı Denктаş'tan alınmalıdır.

Hak verilmez alınır.

İyi ama niye olmasın? Cumhurbaşkanı Denктаş çok Türkseverdir. Bakarsın verir. Ver ver. Verme diyenin canı cehenneme. Vermeyenin de...

Kıbrıs, Emperyalizm, AB, Yunanistan ve Türkiye

DÜNYA KAPİTALİZMİ ÇÖKME TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYA

Yazımızın başlığı bize ait değil. Şu çok meşhur spekülör Soros'a ait. Bu satırları yazmakta olduğumuz 18/9/1998 tarihinde Dünya'nın önemli borsaları yüzde beşlere varan değer kaybına uğramış durumda. Tüm bunlarda daha önceki kayıpların üstüne gelen yeni kayıplar.

Soros'un deyiimiyle kurulan Dünya düzeninde merkez ülkeler (yani ABD, Avrupa, Japonya) Dünya'nın tüm paralarını emmekte, merkeze toplamakta (yani Dünya'yı sömürmekte) daha sonra da Dünya'yı daha da sömürmek için bu parayı çevre ülkelere (Türkiye de dahil tüm geri kalan ülkeler) borç vermekte, yatırmakta vb. idiler. Emme basma tulumbası gibi bir şey. Her geçen gün daha çok para emen merkez ülkeler, her geçen gün daha çok çevre ülkelere borç veriyorlardı. İşler de tıkrında yürüyordu. Bu süreç içinde çevre ülkelerin iflas etmesi, bir finans ve para krizine girmesi bile merkez ülkelerin yararına oluyordu. Çevre ülkeler açlıkla boğuşsun dursun. Ürettikleri malları merkez ülkelere çok ucuza satmak zorunda kalıyorlar ve böylece merkez ülkelerde fiyatların artmasını, enflasyonu önüyorlardı. Tüm bunlarda IMF başkanlığında bir plana göre yürüyordu. Çevre ülkelerdeki tüm işsizlik, tüm açlık, tüm savaşlar tüm ekonomik, siyasi ve sosyal krizler bu bayların planları çerçevesinde üretilen krizlerdir. Kendi krizlerini önlemek, daha doğrusu bunu önlemek mümkün olmadığı bu bayların da bilgisi dahilinde olduğu için bu krizi geciktirmek ve mümkün olduğunca bu krizin yükünü çevre ülkelere yıkmak planları uygulanıyordu. ABD ve İngiltere'nin bu tür planları içinde Almanya'ya, (tüm Avrupa ülkeleri), Japonya ve tabii ki Rusya'ya da çevre ülkelere benzer roller biçilir. Rusya, Sovyetler Birliği'nin yıkıma uğratılması üzerinden bunlara Dünya'nın en büyük haracını verdi. Sovyetler Birliği yıkıma uğratılmasaydı Dünya kapitalizmi çoktan çökerdi. Ve Rusya bu haracı vermeye devam ediyor. (Dünya'nın hiçbir ülkesinde, en geri, en rezil ve bağımlı ülkesinde bile Rusya'yı yönetenler kadar rezil şahsiyetler bulamazsınız. Sierra Leon'u yöneten İngiliz finosu bile bunlardan daha şahsiyetli bir şahsiyetsiz kişidir.) Eskiden Avrupa ve Japonya kendilerine biçilen rolleri oynamak zorundaydı ve oynardı. ABD ve İngiltere (ve biraz da Fransa) ekonomisine, tıpkı çevre ülkeler gibi haraç verirdi. Bu sıralarda bu rolü oynamaya pek hevesli görünmüyorlar. Esas sorun da buradan kaynaklanıyor. Bugünlerde ya Japonya bin milyar dolar civarında bir haraç daha verecek, ya da ABD'nin Dünya düzeni yıkımla karşı karşıya gelecek.

Bu yıkımdan kurtulabilirler mi? Tabii ki. Gayet kolay. Çevre ülkelerin borçlarını siler veya azaltırlar. Kardan zarar edip merkez ülkelerde işçilere daha çok gelir imkanı tanırırlar. Bu sorun da idare-i maslahat edilebilir. Çözülmez ama idare edilebilir hale gelebilir. Buyursunlar. Kendi aralarında anlaşsınlar. Veya güçlü olan diğerlerini haraç vermeye zorlasın. Nasıl yapacaklarsa artık. Biz mi akıl verecektik. Bol maaşlı ekonomistleri ve Soros tipi dahi yeni bir enternasyonal merkez bankası kurulmasını öneriyorlar. Kursunlar ve sorunlarını çözsünler. (Ne kadar komik değil mi? Sovyetler Birliği'nde planlı ekonomiden dert yanan, onun kötülüğünden dem vuran bay burjuva ekonomistler tüm Dünya ekonomisini planlayacak bir Dünya Merkez Bankası kurulmasını öneriyorlar. İşte böyle: Dünya ekonomisi planlanmayı talep ediyor. Bu baylar bunu teslim ediyorlar. Gel gelelim Dünya ekonomisinin talep ettiği plan bunların istedikleri Dünya insanlığını yıkıma ve açlığa sürükleyecek bir plan değildir. İnsanlığın güçlerini maddi ve manevi inşaya ve bolluğa götürecektir.)

Mevcut kriz çevre ülkelerde mal ve kredi fiyatlarında enflasyon şekline bürünürken, merkez ülkelerde mal ve kredi fiyatlarında deflasyon şekline bürünüyor. Şu bizim Refah'çıların "kaplan" dedikleri ve onlar gibi olmak istedikleri ülkeler, bu arada Türkiye de son yirmi yıldır tüm ekonomisini merkez ülkelere gırtlığına kadar borçlanmak, bu borç paraları bağımsız bir ekonomiyi imkansız kılan alanlarda çarçur etmek ve bu borçları ödemek için merkez ülkelere mal ihracı üzerine inşa etmişlerdir. Daha doğrusu kendilerine bu görev biçilmiştir. İçinde bulunduğumuz dönemde çevre ülkelerin ürettikleri malların ülkedeki fiyatlarında enflasyon yaşanırken, merkez ülkelere satışında tam bir deflasyon yaşanmaktadır. Çünkü bu ülkelerin para siyaseti onların paralarını ve finansını tamamıyla

merkez ülkelere bağımlı kılmıştır. Çevre ülkelerin paralarının devalüasyonu onların merkez ülkelere borçlarını ödemek için hem birbirlerine karşı fiyat kırmaları hem de paralarının devalüasyonu nedeniyle merkez ülkeler açısından mallarının fiyatlarının azalmasına, deflasyona yol açıyor. Tüm bunlar da borçların ödenmesinde problemlere yol açıyor. Borçlar ödenemez hale geliyor. Borçların, ödenememesi pek çok küçük ekonomi ve birkaç relatif olarak büyük ekonomiyle kısıtlı kaldıkça bu IMF planı biraz daha borçlandırmayla borçları ödeme metodu uygulanarak idare ediliyor ve merkezdeki gelirler daha da artıyordu. Bu sıralar işler rayından çıktı. Tüm doğu Asya, peşinden Rusya ve şu sıralarda belki de Latin Amerika'nın tümü paralarını devalüe etmek, borçları ödemek için ülkede enflasyonu azdırıp, merkez ülkelere satışlarda fiyatları düşürmek üzerinden borç ödemeye kalkıştıkça merkez ülkelere gidip iyi kar sağlayan para acele tarafından merkeze geri döndürülüyor, merkez para deposu haline gelip kredinin fiyatı düşmeye yönelirken, merkezde fiyatlar düşmeye yönelir, bu biriken paraları harcayacak yer kalmıyor. Daha doğrusu bu paralar bir müddet borsada hisse senetleri fiyatlarının artmasına yol açmıştı. Şimdi finans alanındaki sorunlar üretim ve mal ticareti ve giderek para ticaretini de etkiledikçe para borsadan da kaçmaya başlamak zorunda kaldı. Hisse senetleri fiyatları tam bir düşüşe geçti.

Yakında bankalar kimseye borç vermeyecek. Para para para. Herkes parasını geri almanın derdine düşecek. Fabrikalar kapandı, kapanacak. Mallar tarlada çürüyecek. Mal bolluğu içinde açlık ve yoksulluk alıp başını gidecek. Endonezya'nın durumu tüm Dünya'da yaygınlaşacak. Tüm bunlardan sonra elde biriken para kar getiremez hale gelip faizler iyece düşecek. Ve işte böylece yeni bir yatırım furyası başlayacak. Veya merkez ülkeler bu yıkım iyice yayılmadan faizleri düşürecek, yatırım furyası ve işçilere daha fazla para vererek bu krizi idare edecek.

Görelim bakalım nice olursa olsun.

Endonezya'daki aç halkın ayaklanmalarının Dünya'ya yayılması kimin gözünü korkutmuş bir görelim.

Aç insanların mı, gözü aç barbarların mı?

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ekim 1998, Yıl 3, Sayı 33, sayfa 12.

SİVİL TOPLUM VE YENİ DÜNYA DÜZENİ

Kıbrıs'ta sol çevrelerde 'sivil toplum' lafları sık sık duyuluyor ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini sorgulamaktan çekiniyoruz. Böyle tumturaklı demeçleri duyduğumuzda siyasi arenada cahil olduğumuzu sanırız. Oysa bu hiç de doğru değildir. Marx işçi temsilcilerine, her zaman işçilere yazılan yazıların açık ve anlamlı olması gerektiğini öğütüyordu. Bu da, işçileri aydınlatmak ve sınıf savaşımında onları silahlandırmak demektir. Bu yüzden Marx, düşüncelerinin ne anlama geldiğini uzun uzadıya yazılarında ele alıyordu.

'Sivil toplum' tanımını sadece sol çevreler kullanmıyor. Bu tanımı ayrıca emperyalistler de kullanıyor. Demek ki 'sivil toplum' anlayışı her sınıf için değişik anlam taşıyor.

Emperyalizmin Sivil Toplum Anlayışı

Bazı emperyalist çevrelere göre sivil toplum, kapitalist serbest piyasayı savunan ve bulunduğu çevrede topluma bu doğrultuda hizmet veren ve devlet dışında var olan kuruluşlardır. Bu kuruluşlar aracılığı ile emperyalist devletin sosyal sorunlarla doğrudan ilgilenmesi ortadan kalkar, sosyal sorunları olan bilinçsiz çevreler karşılarında devlet dairelerini değil de kuruluşları sorumlu tutarlar. Emperyalist devlet ve işletmeler bu kuruluşlara doğrudan veya dolaylı maddi katkıda bulunurlar. Örneğin, İngiltere'de bu kurumlarda çalışanların sayısının 390 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Bu 390 bin kişiden yüzde 50'si sosyal sorunlarla uğraşırken, yüzde 25'i ise konut sorunları ile ilgileniyor. Geriye kalanların da kültürel ve eğitim sorunları ile ilgilendiği belirtiliyor. Emperyalist çevreler, bu kuruluşların ve özel sektörün devlet kurumlarından 'daha verimli' çalıştığı aldatmacasını yayarak onların yayılmasını teşvik ederler. Böylece sosyal sorunlarla ilgilenen bir dizi devlet kurumları kapatılarak onların görevleri özel sektöre ve bu kurumlara terk ediliyor. Sosyal sorunlara özen gösteren bir dizi işçi ve emekçi kendi yağı ile kendi ciğerini bu kurumlarla kavurmaya terk ediliyor.

Bir başka emperyalist çevrelere göre sivil toplum, devlet ve birçok devlet kurumları ile ekonomi ve ekonominin değişik biçimleri arasında var olur. Sivil toplum, devlet ve ekonomi tarafından garanti altına alınan ve kapitalist ekonomide var olan bir olgudur. Ayrıca, sivil toplumun sadece kapitalist ve çoğulcu demokrasilerde var olabileceği savunuluyor.

Emperyalistler, sivil toplum anlayışına yeniden niye önem veriyorlar? Yakın geçmişe kadar demokrasi ve sivil toplum laflarını ağızlarına alan bağımlı ülkelerdeki sosyal-demokratlara dahi tahammül edemeyen bu emperyalistler gerçekten insancillaşmış mıdır?

'Yeni Dünya Düzeni'

Emperyalizm, soğuk savaşın sona ermesi ile bir dizi sorunla karşı karşıya kaldı. Bağımlı ülkelerin başına buyruk hareket etmelerini kontrol altına almak ve bu ülkelerdeki kitlelerin faşist ve gerici rejimlerine karşı radikal başkaldırıları söndürmek, ayrıca Doğu Bloku ülkelerdeki kitleleri kapitalist serbest piyasa ekonomisine çekmenin yollarını yaratmak istedi. Emperyalistler, bunun için de en uygun yolun tumturaklı SİVİL TOPLUM lafları ile ortaya çıkmak olduğuna inandılar.

'Demokrasi', 'serbest piyasa' ve 'liberal ekonomi' lafları ile yola çıkan emperyalistler, başına buyruk rejimlerin muhalefetine karşın bunları uygulayacak devlet dışı kurumlar (vakıflar, hayırsever kuruluşları, dini kuruluşlar vs) yarattılar veya bunların gelişmesini teşvik ettiler. İşçi sendikaları işçilere yardım etmek için bazı kurumlar kurdular, fakat emperyalizmin zararına kurduğu kurumları ise kanla boğdular ve boğuyorlar. Doğu Avrupa'da kapitalist girişimciliği teşvik eden devlet dışı kurumlara büyük yardımlar yapılmakta ve bunlara her türlü olanak emperyalistler tarafından sağlanmaktadır. Bu anlamda emperyalistlerin yoksulların yaşamlarını iyileştirmek amacıyla sivil toplum derneklerine

yardım ettiklerini öne sürmeleri sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Doğrudur... Emperyalistler, soğuk savaş sırasında kitlelerin onlara karşı isyanlarını engellemek için bir dizi kısıntıyı yoksul kesimlere dağıttığını kim bilmez ki? Soğuk savaşın sona ermesi ile bu 'yardımlar' da kısıtlandı. Eskiden bu 'yardımlar' devlet mekanizmasına çöreklenenler tarafından istedikleri şekilde dağıtılıyordu. Örneğin, Endonezya'da Sukharto ailesinin mal varlığı bu ülkeye verilen 'yardımlar'a ve kredilere eşittir. Emperyalistler, bu yağmalamalara eskiden göz yumuyorlardı ve rejim liderleri emperyalistler için kitleleri sindiriyordu. Bu rejimleri 'Doğuya karşı Batı Dünyasının yanında tutma' gereği kalmadı artık... 'Yardımlar' soğuk savaş sona erdikten sonra kısıtlandı.

Yeni dünya düzeninde herhangi bir ülke, büyük emperyalistlerden izinsiz başına buyruk olmamalıydı. 1990 Körfez Savaşı bu siyasetin hayata geçirilmesinden başka bir şey değildi. Öyle ise bu başına buyruk rejimler nasıl kontrol altına alınabilecektir? Emperyalistler bir taraftan bağımlı ülkelerin gerici-faşist rejimlerine yardımlarda bulunurken, diğer yandan da 'üçüncü sektör'e yardımları da artırıyor. Emperyalistler, bu üçüncü sektörü 'hükümete bağımlı olmayan kuruluşlar' diye adlandırıyorlar. Fakat radikal, devrimci, sosyalist işçi, köylü ve çevre kurumlarını dışlıyorlar. Geriye ise ılımlı-reformist, gerici-milliyetçi ve dini kurumlar kalıyor. **Örneğin Kenya'da plüralist (çok partili) yönetim yaratmak için bu 'üçüncü sektör' kurumları desteklenirken, Kıbrıs'ta da Conflict Resolution gibi kurumlar da, emperyalistlere arzu edilen uygun çözümler sağlamak amacıyla aynı emperyalistlerden yardım görüyor.**

Emperyalistler onlara haksızlık ettiğimizi öne sürebilirler. Evet, emperyalistler ayrıca milliyetçi ve dini kuruluşlara (kiliselere, camilere vs) da yardımlar vererek yoksul kesimleri dine bağımlı kılıyorlar. Böylece bilinçsiz yoksul kesimler bu yardımlar aracılığı ile belli bir süre emperyalizmi insancıl ve yardımsever sanırlar.

Reformizmin Sivil Toplum Anlayışı

Emperyalizmin sivil toplum anlayışının ne olduğunu yukarıda açıklamaya çalıştık. Emperyalizmin 'plüralist', 'demokrasi' ve 'özgür piyasa' safsataları, rejimlerden pek yarar görmeyen bir dizi aydın ve yeni kapitalist girişimci kesimde de duyarlılık kazandı.

Reformist çevreler, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde ortaya çıkan 'yasa önünde eşit olma' düşüncesinin tekelcilik dönemde de uygulanması gerektiğini ve emperyalizmin demokrasiyi yok ettiğini dile getirirler. Bu çevrelerin talepleri, tıpkı zanaatkarlarının, fabrika üretiminden manifaktüre geri dönme taleplerine benzemektedir. Bir başka deyimle geriye gitmek istiyorlar...

Bu kelimenin tam anlamı ile GERİCİLİKTİR!

Kapitalizm gelişerek tekelciliğe, emperyalizme dönüşmüştür. Kapital daha da sosyalleşmiş, günümüzde bu sosyalleşme müthiş boyutlara ulaşmıştır. Bu ister istemez kendisini üst yapıya yansıtmak zorunda idi. Nitekim tekelleşme üst yapıda da kendisini gösterdi. Hükümetler, vatandaşların arzularını değil, tekellerin arzularını hayata geçiriyor. **Bu anlamda emperyalizmin eğilimi demokrasiyi yok etme—gericilik—olmak zorundadır.** Dünyanın her yerinde bunu görüyoruz. Bağımlı ülkelerde bu çok açık bir şekilde kendini sergilerken, metropollerde ise bir dizi gerici yasalarla yığınların hareketi kısıtlanıyor ve onların protesto sesleri boğulmaya çalışılıyor.

Sivil toplumun kökleri eski Yunan medeniyetine kadar uzanır. Roma İmparatorluğu kölelere hiçbir hak tanımazken, vatandaşları için bir dizi yasaları senatolarında hazırlayarak onlar arasındaki ilişkiyi düzene soktu. Buna da 'sivil yasa' adını verdi. Birçok Avrupa ülkesinin yasaları Roma/Napolyon sivil yasalarına dayanır. Tüm bu sivil yasaların dayandığı temel şudur: mülkiyet ilişkileri genel iradenin sonucudur ve yasa önünde herkes eşittir. Fakat bu sivil yasalar, var olalı sürekli olarak onları idaresinde bulunduranların çıkarlarına işlemiştir. Napolyon'un yasaları hakim sınıflara başka, işçilere ve köylülere başka davranmıştır. Bu anlamda reformist çevrelerin emperyalist-kapitalizmi sivil toplum kurumları ile insancillaştırma girişimi, kapitalist sömürüyü güvence altına almaktan başka birşey değildir.

Bazı aydın radikal çevreler ise sürekli olarak şunu öne sürüyorlar: ‘Emperyalizmin ne olduğunu biliyoruz, fakat biz kitle hareketinin geri olduğu bu dönemde bu sivil toplum kurumlarını kullanabiliriz’. Bu çok doğrudur... Kullanma iki taraflı olur. Sosyalistler, amaçlarının sosyalizmi ve sınıfsız toplumu kurmak olduğunu gizlemezler. Tüm çalışmalarını bu amaca yöneltirler. Bu anlamda kitlelerin olduğu her yerde çalışma yaparak kitleleri eğitirler ve onlarla birlikte ekonomik ve siyasi mücadele verirler. Fakat, emperyalizm yardım verecek diye bir dizi konuda ‘taktik’ ayakları altında geri adım atma, en sonunda seni emperyalizmin kucağına iter ve sosyalizm mücadelesi de çok uzak gelecekte verilecek bir siyasi mücadeleye dönüşür. Bu anlayışın Marksizm ve Leninizm’le yakından ve uzakta hiçbir ilgisi yoktur. Bu Marksizmin devrimci ruhunu öldürten ve onu kapitalizme şirin gösteren bir anlayıştır.

Emperyalist ülkelerde gözlemlenen olgu şudur: Birçok radikal ve reformist çevreler bu üçüncü sektör aracılığı ile kariyerlerini ilerlettikçe ceplerini doldurma girişimlerine girerler ve bu kurumlar birer özel sektör gibi görev yaparak kapitalist düzenin dayanak taşları olurlar. Bu üçüncü sektörlerde yardımlar da hükümet ve bakanlıklar tarafından atanan ve kapitalist devlete sadık olan kişi ve bürokratlar tarafından belirlenir. Böylece, toplumun iradesinden bağımsız düzen mekanizmaları güçlendirilir. Emperyalist araştırmacılar bu durumun çok iyi farkındadırlar. British Council bu konudan şöyle söz ediyor: ‘Saf kar-yapmayan örgüt hayaldir. Hayırsever imaj olmasına karşın bu kar-yapmayan örgütler örgüttürler, diğerleri gibi aynı hastalığı taşırlar’.

Son sözü, ilkel komünal, köleci, feodal ve kapitalist toplumun mülkiyet yasalarını ve devletle ilişkilerini inceleyen Marx ve Engels’e bırakıyoruz: “[Mülkiyete dayanan] Devlet egemen sınıfın bireylerinin ortak çıkarlarını hayata geçiren bir biçimdir ve Devlet bir çağın tüm sivil toplumunu özümleyen şey olduğu için, toplumsal kurumların oluşmasında rol alır ve bu kurumlar siyasi biçim kazanır. Dolayısı ile yasanın iradeye bağlı olduğu düşüncesi aldatmacadır ve o gerçek temelden—özgür iradeden-soyuttur. Bu benzerlikle yasa teorisi de gerçek yasalara indirgenir”. (Alman İdeolojisi)

Kıbrıs’ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Kasım 1998, Yıl 3, Sayı 34, sayfa 11.

DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE EKONOMİK KRİZ YÖNETİMİ

KSG

Bugünlerde Dünya ekonomisinin krize girme ihtimali üzerine çok konuşuluyor. İyi ama bu konuşmalara krizin göbeğinde işten atılan işçiler eminiz gülüyorlardır. Dünya ekonomisi krizde değilse bizim halimiz nedir diyerekten! Dünya ekonomisi dünya emperyalist ekonomik zincirinden oluşuyor.

Burjuva ekonomistler dünya ekonomisinin krizinden bahsettiklerinde esas olarak “gelişmiş”, yani emperyalist büyük güçlerin ekonomisi hakkında konuşmaktalar. Esas olarak da Amerika, Avrupa Birliği ve Japonya.

Diğer ülkeler adamdan sayılmıyor. Oralardaki krizler krizden sayılmıyor. Mesela Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'taki krizler krizden sayılmıyor. Kontrol edilebilir krizlermiş. Dünya ekonomisini pek etkilemezmiş. Vs.

İşin aslında büyük güçlerin ekonomisinde krizin oluşmamasının nedeni dünyanın tüm diğer ülkelerinin bu büyük güçler tarafından kullanılabilmesine doğrudan bağıntılıdır. Bu kullanılabilirliğin bir parçası da geri kalan ülkelerde krizlerin düzenlenmesidir. Hani dedik ya kriz yönetimi krizi yönetmek için kriz üretimine, mümkün olduğunca kontrol edilebilir kriz üretimine doğrudan bağıntılıdır. Yöntem budur. Şu sıralarda Türkiye ve Arjantin'de mevcut kriz işte bu tür bir krizdir. Tüm dünya sistemi krizde işin aslında. Ama bu krizin büyük güçlerin ekonomisini etkilemesine, onu “krize sokmasına” izin verilmeyecek. Bu da büyük güçlerin ekonomisinin gereği ne ise tüm diğer ülkelere yaptırmaktan geçiyor. Mesela bu günlerde geri ülkelerde “üretimi artırmak” olsa olsa büyük güçlerde krizi artırmak olur. Türkiye ve Arjantin'de üretim kesilecek. Aynı zamanda üretici ve tekaüt tüm kesimlerin gelirleri düşürülecek. Böylece büyük güçler borç verirken, bu borçların faizleri ve esas paraları da ödenecek. Yani büyük güçlerin ellerinde birikmiş olan aşırı sermayeye üretim yapmadan aşırı kar yapma imkanı sağlanacak. Bu kadarı yetmediği için Devlet ve özel sermayenin elindeki tüm mallar kelepçir olarak bunlara satılacak. Bu fabrikalar, tarlalar, ticarethaneler, bankalar ve finans kurumları büyük güçlerin ucuza kapatıp, dünya çapındaki üretimlerinin parçası olarak daha az üreten ve tekel fiyatı ile satan şirketlere dönüştürülüp büyük sermayeye büyük para kazanma imkanı oluşturulacak.

Burada bizim Koç'lara, Sabancı'lara, Eczacıbaşı'lara belirli paylar verilmişe benzer. Şimdilik. Esas olan bizim yeni yetmeleri devreye sokmak, onların aç gözlerine birkaç milyon savurmak, onlara savaşlar yaptırmak, onlara tüm borçları ödettirmek için katliamları örgütlettirmektir. Sonra hem yeni yetmeler, hem de eskiler iyice kenara sıkıştırılacaklar. Ve seyredin bu aptalları. Tıpış tıpış yapacaklar kendilerinden beklenenleri. Aç gözlü aptal herifler. Vatan millet düşmanları. Büyükler de hapyı yutmak üzereler.

Yapın yapın. Ne derlerse yapın. Biz onların dediğini yapmayız derken bile onların istediklerini yapmaktasınız. Saddam'a ve Milosoviç'e bakın. Yapın. Emperyalist sistemde size verilen görev kendi milletinize eza cefa karşılığı birkaç milyon dolardır. Büyüklerin işine gelen işler yapmak ve bunun karşılığı olarak kendinizi zenginleşen büyük başlar sanmaktır. Yapın. Yiyin. Afiyet olsun. Ölüm tugaylarını hazırlamayı unutmayın. Türkiye'nin ve Kıbrıs'ın en değerli evlatlarını katletme hazırlığından geri durmayın. Yoksa babanız kızır size! Bir elle verip iki elle aldığı borçlardan vermez sonra. Sizin o borçları ödemeniz için vatandaşı aç açık bırakmanıza yardımcı olmaz sonra! Ne Kemal Dervişi gönderir, ne de silah ve işkenceyi ve iç savaş eğitmeni ajanlarını.

Bu arada büyük güçler arasında da problem var.

Dünya krizini yönetmek için her ne kadar el ele verip sadece geri kalan ülkeleri haşat etmek isteseler de mümkün olmuyor. Bu denklemde Japonya hapyı yutmuş durumda. Krizin yükü onun da sırtına yıkılıyor. Sıra da Avrupalılara gelmekte. Amerikalılar İngilizlerle birlikte finans ve ham madde -esas

olarak petrol- kontrolü üzerinden Avrupalıları da kullanıyor. Bu sıralarda zorlamaya da başlayacak. Süreç içinde bu iş ABD'nin tüm diğerlerini zorlamasına dönüşebilir.

Seyredelim ve görelim. Bakalım nasıl halledecekler bu krizin kendilerine düşen payını bölüşme işini! Bizce Avrupalılar daha hala isteseler de istemeseler de tıpış tıpış yüklenecekler yükün bir kısmını. Yoksa işler fena olur ve Avrupalılar altından kalkamazlar.

Türkiye'deki bizim barbarlarımız onun için sırtlarını Avrupa'dan ziyade Amerika'ya bağlamada kararlıdır. Amerika Türkiye İsrail. Allah akıl fikir versin size baylar! Sonunuzu Allah hayreyleye! Millet ise sizin yaratacağınız badirelerden güçlenecek çıkacaktır. Türkiye ve Kıbrıs'ta emperyalizmin zincirini kırarak çıkacaktır.

Herkes yerini tespit etmeye başlasın!

Fidel Denктаş dahil!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Temmuz 2001, Yıl 5, Sayı 64, sayfa 7.

DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİ

KSG, Kıbrıs Dünya emperyalist sisteminin bir parçası olarak kaldıkça Kıbrıs'ın geleceğinin ne tür bir gelecek olduğunu çok önceden ortaya koymuştur. Bu görüşlerimizde her hangi bir değişiklik yapma gerekliliği görmüyoruz.

Dünya emperyalist sisteminde bugünkü mevcut güçler dengesi şöyle bir görünüm arz etmektedir.

İkinci Dünya Savaşının emperyalist Dünyadaki tek esas galibi olarak çıkan ABD, bu güçlerden İngiltere'yi kendine bağımlı bir güç olarak yedeklemiştir. Onunla birlikte, büyüklü küçüklü tüm emperyalist dünyayı hegemonyası altında tutmaktadır. Onunla birlikte, ve de gerektiğinde onsuz, mali, teknolojik, ticari, ham madde kaynakları—en önemlisi olarak petrol—ve de diplomatik ve askeri alanlarda oluşturduğu hegemonya üzerinden tüm emperyalist dünyayı sömürmekte, tahakkümü altında tutmaktadır. Bu tahakküme karşı emperyalist dünyada hemen hemen hiçbir karşı duruş gözlenmemektedir. Yaygın olan tam bir teslimiyet, ve tahakküm ve sömürü şartlarında ABD ve İngiltere ile işbirliğidir.

Bu sömürü ve tahakkümün aşırılığına karşı direnen, petrol sayesinde bu direnci örgütleyip emperyalist dünyada daha iyi bir yer kapmayı ümit eden Irak-İran-Libya gibi ülkeler kendilerini yapayalnız bir konumda bulmaktalar. Petrol, ve petrol parası üzerindeki ABD-İngiltere tekeli bu tekelden zarar gören diğer emperyalist güçlerle el ele vererek kırma çabaları ABD-İngiltere ittifakının büyük bir direnci ile karşılaşmakta, bu dirence karşı duramayan diğer emperyalist güçlerin bu ittifaka tavizleri karşısında yenilgiye uğramaktadır.

Esas anlamı emperyalist büyük güçler arasındaki çıkar çatışmasının yeniden ve barışçıl bir düzenlenmesi olan dünya mal ve mali ticaretiyle ilgili değişiklikler üzerinden oluşturulan kurumlar tıkanmadığı oranda ABD-İngiltere ittifakının hegemonyası, ve diğer emperyalist güçlerin bu ittifaka karşı zorlandığı tavizler, yani onların hegemonyasını kabullenme sürecidir. Bunun bir sonucu, bu hegemonya şartlarında, bu ittifaka verilen tavizler, bu ittifakın onları da sömürmesine uymak çerçevesinde emperyalist konumlarını koruyan ve sürdüren diğer büyük emperyalist güçler dışında kalan emperyalist dünyanın parçası olan tüm ülkelerin esas olarak ABD-İngiltere ittifakının, ve aynı zamanda tüm büyük güçlerin ittifakının tam bir hegemonyası altına gireceği, tam bir sömürge pozisyonuna konulacağıdır. Bu açık sömürge pozisyonuna karşı direnmeye çalışan ülkelere ABD-İngiltere ittifakı dışındaki emperyalist büyük güçlerin açık veya gizli yardım ve işbirliği ABD-İngiltere ittifakı tarafından yasaklanacak ve önlenecektir.

ABD-İngiltere ittifakının dünya üzerindeki hegemonyasına karşı az biraz tutarlı bir direnç ancak ve ancak bu ittifak dışında kalan emperyalist güçlerin Rusya ile ittifaklarını geliştirip ABD-İngiltere ittifakının karşısına dikilmeleri ile mümkün olacaktır. Böylesi bir gelişme dünya emperyalist sisteminin ABD-İngiltere ittifakı bir yanda, Rusya etrafında şekillenen ittifak öbür yanda yeniden bir şekillenmesini gerektirir. Bunun da herhangi bir emaresi şu anda görülmemektedir.

Sovyetler Birliğinin (SB) komünizm yönünde değil de, komünizmin yıkımı yönünde ilerlemesi döneminde Sovyetler Birliğinin kaynaklarının kötü amaçlı kullanımı üzerinden kendilerine has bir ekonomik düzen kurup, SB'nin yıkıma uğraması sonrasında ortada kalan, ve eski konumlarını yeni şartlarda sürdürmeye çabalayan Kore-Küba-Beyaz Rusya gibi ülkeler de sömürge konumunu kabullenmeye zorlanmaktadırlar. Onlar da bu konuma karşı direnmelerinde yapayalnız bulmaktadırlar kendilerini... Komünizmin yenilgisine doğrudan veya dolaylı olarak katkıda bulunan ülkeler emperyalizm şartlarında altta kalanın canının çıkacağını idrak etmekte. Ama olan olmuştur.

Emperyalist kapitalizm toplumsal bir yapılanma türü olarak zamanı geçmiş bir sistemdir. Bu toplumsal örgütlenme türü korunarak dünyayı yönetmek imkansızdır. Dünyayı yönetme iddiası olan ABD-İngiltere ittifakı, ve onun çevresindekiler dünyayı yönetemiyorlar. Şu anda kullanılan yönetim

yöntemi kriz yönetimi olarak bilinen yöntemdir. Ülkeler içinde ve ülkeler arasında savaşlar, bu savaşlara büyük güçlerin müdahaleleri, toplumun üretim imkanlarının geliştirilmesi değil de, yıkımı; demokrasi değil, gericilik. Burjuvazinin yönetim tarzı kısaca böyledir. Tam bir barbarlıkla karşı karşıyayız. Ve barbarlık daha da yaygınlaşacak ve ağırlaşacak.

AB üzerinden ve AB sayesinde tüm dünyanın karşı karşıya olduğu bu sonuçtan kurtulacaklarını sananlar büyük bir yanılgı içindedirler. AB'nin, ABD-İngiltere ittifakının mali, teknolojik, ticari, ham madde kaynakları -en önemlisi olarak petrol- ve de diplomatik ve askeri alanlarda oluşturduğu hegemonyaya karşı, kendi emperyalist amaçları için bile olsa demokratik görünüm altında bir direnç örgütlenme çabası ABD-İngiltere ittifakı kayasına çarptığında teslim bayrağını çekmekte, onlarla birlikte Afganistan, Yugoslavya dağlarında gerçek amaç ve yüzünü sergilemektedir.

ABD-İngiltere ittifakının ve çevresindeki diğer emperyalist güçlerin dünya hegemonyasının, tüm diğer ülkeleri sömürge pozisyonuna sürükleyebilmelerinin ardında yatan esas faktör, bu ülkeleri yöneten burjuvaların tüm varlık ve geleceklerini emperyalist büyük güçlerin varlık ve geleceklerine, yani dünya emperyalist sisteminin korunmasına bağlamış olmalarıdır. Onlar iktidarda kaldıkları müddetçe vatan ve millet yeşil dolar karşılığı satılacak, ülkeler kısa veya uzun dönemde, ama kesinlikle yoksullaştırılacak ve sömürge pozisyonuna yerleştirileceklerdir.

Ülkelerini ve vatanlarını sevenler için bir tek alternatif kendini ortaya koymaktadır; emperyalist canavara karşı tüm ülkelerin ve milletlerin birlikte direncini örgütlenme yetenek ve becerisine sahip bir toplumsal yeniden örgütleniş... Maddi olarak ürün bolluğunun, siyasi olarak doğrudan demokrasinin teknolojik imkanlarının ortaya çıktığı bugünlerde, burjuvazinin insanlığa barbarlıktan başla birşey sunamıyor olması, burjuva düzenin tıkanığının, bitip tükendiğinin açık ispatıdır. Hepimizin önünde tek bir seçenek vardır. Burjuvaziye devirmek. Onun barbarlığına son vermek. İnsanların açlık ve savaşlarda kırılmasını, barbarlık şartlarında yaşam sürmesini değil, insanların bolluk ve doğrudan demokrasi şartlarında yaşamasını hedefleyen komünizmin inşasını garanti altına almak. Bu, şu veya bu komünistin şu veya bu arzu ve isteklerini ortaya koyması olayı değildir. Bu, dünyanın, insanlığın yüz yüze olduğu tek gerçek seçenektir. Ara yol arayanlar hem kendilerine yazık ediyorlar, hem de insanlığa zarar veriyorlar.

DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİ VE KIBRIS'IN GELECEĞİ

Bugünkü konumuyla dünya emperyalist sisteminin bir parçası olan Kıbrıs'ın dünyanın önünde duran bu konumdan kendisini sakınması imkansızdır. Ekonomik, siyasi ve askeri gelişmeler kişi veya örgütlerin istek ve arzularına göre olmaz. Onların kendi iç gelişme kuralları-kanunları vardır. Onlara uyarlar.

Burjuva-emperyalist şartlarda demokrasi elde etmek, barış elde etmek tabii ki iyi bir istektir. Bu şartlarda insanların savaşlarda ölmemesini istemek, insanların açlıktan ölmemesini istemek tabii ki iyi bir istektir. Hepimizin isteğidir. Gel gelelim sistem tıkanmıştır. Barbarlık dışında, kriz yönetimi dışında bir yönetim onlar açısından imkansızdır. Bu olguya gözümüzü kapatarak ne elde edebiliriz? Hiçbir şey!

Kıbrıs'ta AB, ABD-İngiltere, Rusya, Türkiye-Yunanistan çıkar çatışması ve işbirliğinin şu andaki görünümü, geleceği bu güçlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin elinde olan Kıbrıs'ın tam bir tıkanışla-çözumsuzlikle karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Sistemin tıkanığın, burjuvazinin dünyayı yönetmek için elindeki tek imkanın kriz yönetimi ve barbarlık olduğunu, sorunlarını çözemediği oranda barbarlık yöntemlerinin tek alternatif olarak kendini burjuvaziye dayattığını Kıbrıs'ta gördük ve malesef daha göreceğiz de...

Kıbrıs'ta mevcut sorunların barışçıl bir çözümü yukarıda değindiğimiz tüm güçlerin çıkarlarının tatminini gerektiriyor. Bu çıkar tatmini mümkün olmadığı oranda birinin veya birinin bazılarıyla ittifakının diğerlerine kendi çıkarlarını empoze etmesini gerektiriyor. Bunların hiçbiri mümkün olmadığı oranda tarafların silahlanmasını, savaşla sorunun çözümü için hazırlık yapılmasını gerektiriyor.

Ve bu hazırlık yapılıyor. Sadece milletler ve ülkeler arası bir savaş olarak değil, millet ve ülke içi bir savaşın da hazırlığı yapılıyor! Bu olguya gözümüzü kapatarak ne elde edebiliriz? Hiçbir şey!

Şu anda ABD ve İngiltere Güney Kıbrıs'taki ve Yunanistan'daki burjuva yönetimine güvenmemektedir. Onların Rusya'yla, Sırbistan'la, Lübnan'la ve de AB ile iyi ilişkileri vardır. Kürtlerle de vardı. Halbuki ABD ve İngiltere Türkiye'ye güvenmektedir. Mutlak hegemonyaları altına aldıkları Türkiye'den ve Türkiye üzerinden elde etmek istedikleri çok şeyler vardır. Bu isteklerinden birisi de Kıbrıs'ın kontrol altına alınmasıdır. Kıbrıs'ta, Güney Kıbrıs'taki ve Yunanistan'daki burjuva yönetimlerinin ve onlar üzerinden Rusya, ve de AB'nin ileride başlarına bela olabilecek etkinliklerinin artmasını önlemek istemektedirler. Bunun en iyi aracı da Türkiye'dir. Bu şartlarda tek çözüm alternatifi İngiliz üslerine dokunamayan, Kuzey'i ise tamamıyla Türkiye -onun üzerinden ABD ve İngiltere'nin- kesin etki alanı olarak tutan bir çözüm türüdür. Bu da bu çözüm türünün Güney Kıbrıs'taki ve Yunanistan'daki burjuva yönetimine ve de en azından AB'ye empoze edilmesini gerektirir. Bu empozenin sinyalleri bolca vardır. Sonuç verip vermeyeceğini yakında göreceğiz. Sonuç vermezse ne olur? Olduğu yerde sayılır. Çözümsüz çözüm sürer. Ta ki taraflar şu veya bu nedenle bu durumu zorla değiştirmeye karar kılsınlar.

Kuzey Kıbrıs açısından ister yukarıda belirlenen çerçevede bir çözüm olsun, isterse olmasın, gelecek iyice karanlıktır. Nasıl ki Irak'ın Kürtler'e yaptığını ağzına sakız yapmış olan bu baylar Türkiye'nin Kürtler'e yaptıkları konusunda görmez duymazdırlar, Türkiye ve işbirlikçilerinin Kuzey Kıbrıs'ta yapabileceklerine karşı da aynı tavrı takınacakları görülmektedir. Yani Türk burjuvazisinin ve onun asker-sivil bürokrasisinin barbar yönetim tarzının Kuzey Kıbrıs'a taşınması hoşgörü ile karşılanacaktır. Türkiye, dolayısı ile de ABD-İngiltere karşıtı olan muhalefet gerekli olduğu anda barbarca yöntemlerle ezilecektir. Bundan Eroğlu ve UBP çevresi bile nasibini alacaktır.

Gelişmenin ve elde edilen anlaşmanın başka bir sonuca varması, yani işlerin AB taraftarlarının ümit ettikleri gibi barışçıl ve burjuva da olsa demokratik bir eksende olması için AB'nin hiçbir siyasi, diplomatik, askeri talepte bulunmadan kesenin ağzını açması gereklidir. Portekiz'de devrim sonrası ve devrimin gitmesi yere gitmesini önlemek için kullanılan bu yöntemin bir benzerinin kullanılması gereklidir. Portekiz'de ya ABD Portekiz'e saldıracak ve zorla devrimi durduracaktı, ya da AB devreye sokulup, Portekiz'de geniş bir orta kesim ve de hatta geniş bir köylü kesim ağızlarına bir parmak bal çalınarak, geçici de olsa paraya boğularak satın alınacaklardı. Sonuncu yöntem kullanıldı. Ve başarılı olundu. Benzeri bir yöntemin Kıbrıs'ta, dolayısı ile Kuzey Kıbrıs'ta kullanılması, hele hele bugünlerde çok zordur. Hem maddi olarak zordur, hem de AB'deki güçlerin yayılma amaçları için akla yatkın değildir. Bu yöntem ABD-İngiltere ve Türkiye'nin tüm isteklerinin kabulünü gerekli kılmaktadır. Tabii ki Kıbrıs ve Kuzey Kıbrıs'ta barışçıl yapılanmanın korunması Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti, Yunanistan ve AB'nin ABD-İngiltere ve Türkiye'nin tüm arzularına boyun eğerek bir anlaşmaya varmayı gerektiriyor. Görelim bakalım. Kim kime neyi zorlayabilecek...

Sorunlarımızın burjuva çerçevede ve de barışçıl olarak çözümü, vatandaşların yaşam şartlarını iyileştirmek için fazla bir talepte bulunmadan bile çok zordur. Ve bu zorluk bizim şu veya bu taleplerde bulunmamızın sonucu değildir. Bu zorluk burjuvaların kendi zorluklarıdır. Vatandaşlar olarak onlara her tür tavizi versek bile sorunu barışçıl olarak çözmek onlar için imkansız durumda.

Bu şartlarda KSG olarak, ve de Kıbrıslılar olarak nasıl bir siyaset gütmeliyiz ki fillerin kavgası nedeniyle ezilen çimenler haline gelmekten kurtulalım—mümkün olduğunca...

Birincisi KSG ve vatandaşlar burjuvalar arası görüşmelerde burjuvaların şu veya bu kesiminin tarafını tutmamalıdır. Burjuvalara burjuva çerçevede varacakları anlaşmalarında şöyle veya böyle sonuçlar elde etmelisiniz tavrını ortaya koymamalıdır. Onları anlaşma konusunda tam özgür bırakmalı, onlara savaşmayın anlaşın demelidir. Anlaşmanız nasıl olursa olsun kabulümüzdür demelidir. KSG'nin kabulüdür.

Bu siyaset burjuvalar arası anlaşmazlığın sorumluluğunu tamamıyla burjuvaların sırtına yıkacaktır.

Gerçek durumu ortaya koyacaktır. Vatandaşın ve dünya vatandaşlarının bu olguyu görmelerini kolaylaştıracaktır.

İkincisi KSG ve vatandaşlar demokraside ısrarlı olmalıdır. Tüm katliam ve savaş tehditlerine demokrasi ve barış talepleriyle cevap vermelidir. Herhangi bir savaş ve katliam girişiminin sorumluluğu kesin ve tartışmasız bir şekilde burjuva güçlerin üzerinde kalmalıdır.

Üçüncüsü, kitlelerin Kıbrıs sorununda faalleşmesi için burjuvalar arası çatışmanın şu veya bu türünün desteklenmesi temelinde yapılan eylemlilikler red edilmelidir. KSG ve vatandaşlar burjuva çerçevede çözüm türlerinden herhangi birini desteklemek için kılını bile kıpırdatmamalıdır. Pauline Green ve şürekasının oyuncağı haline gelinmemelidir. Enternasyonal hukuk olduğu yerde duruyor. BM kararları olduğu yerde duruyor. AB o kadar demokrasi ve enternasyonal hukuk taraftarı ise sorumluluğunu bilsin. ABD ve İngiltere'ye karşı dursun. Onları enternasyonal hukuk, burjuva hukuk ve BM kararları karşısında saygın olmaya zorlasın. Bir avuç Kıbrıs halkından ne istiyorlar? Onların Yugoslavya'da yaptıklarını Kıbrıs'ta tekrarlamalarına izin verilmemelidir.

Dördüncüsü, Kıbrıs'taki her bir eylemlilik doğrudan enternasyonal arenaya taşınmalıdır. ABD, İngiltere, AB, Türkiye ve Yunanistan'da Kıbrıs ve halkının saflarında olan, onları gerçekten seven, insanları gerçekten seven güçler Kıbrıs'ta oynanmak istenen oyunlara karşı bilinçlendirilmeli, onların desteği elde edilmelidir. Kıbrıs'ı kuşatan burjuva güçlerin kendileri kuşatılmalıdır. Vatandaşın eylemliliğini sadece Kıbrıs ile kısıtlı tutarsak burjuvazinin barbarlığına karşı vatandaşı koruma imkanımız olmayacaktır. Gücümüz buna yetmeyecektir.

Solda mevcut olan taktikler şunlardır: 1. Saldırı ve yenilgi ihtimali karşısında tam bir taviz—CTP siyaseti 2. Saldırı ve yenilgi ihtimali karşısında AB'nin kanatları altında korunmayı ümit etmek—YBH siyaseti 3. Son tahlilde bu iki siyasetin bir karması olan, ama kendisini onlardan vatandaşın direncini bu iki siyaseti birden ortaya koyarak örgütleme çabasıyla ayıran Afrika gazetesi siyaseti...

Bu siyasetlerin tümü de bizi yenilgiye götürür.

Burjuvalar arası görüşmelerde tam bir tarafsızlık. Onlardan ne şekilde olursa olsun bir anlaşma talep etmek. Bu arada demokrasi ve barış konusunda ısrarlı olarak kendi güçlerimizi, sadece ülkede değil, enternasyonal olarak örgütlemek, barışçıl ve demokratik yöntemlerle Kıbrıs'ta Birleşik Cephe hükümetini elde etmek için ısrarla ve örgütlü bir şekilde çalışmak. Doğru taktikler bunlardır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Haziran 2002, Yıl 6, Sayı 74, sayfa 1, 2.

EMPERYALİZM, GLOBALLEŞME, VE KIBRISLI TÜRK İŞADAMLARI

AHMET ÖNAL

Bilimsel ve teknolojik devrimler hızla devam ederken, kapitalist üretim dünya çapında bir dizi uzmanlaşma alanları yaratmıştır. Örneğin, Uzak Doğu (Japonya, Tayvan, Hong Kong, Malezya vs.) elektronik tüketim ürünlerinin üretiminde yoğunlaşırken, metropol emperyalist ülkeler modern savaş araçların üretimi ile üretim araçlarının üretimine ağırlık vermiştir. Global alanda üretim ve pazar, eski sömürge pazarlarından farklı olarak, global kapitalist-emperyalist üretimi ve pazarlamayı da beraberinde getirdi. Eskiden sömürgeler veya bağımlı ülkeler şu veya bu emperyalist ülkenin kontrolünde iken bugün emperyalizm yeni oluşturduğu anlaşmalar ile (WTO, GATT vs.) tüm pazarlara el atmaya başladı. Yatırımlarını artırdı. Bu yatırımlar bazen IMF aracılığı ile, bazen de çeşitli emperyalist tekeller aracılığı ile yapılmakta...

Ancak tüm bu “yeni” gelişmeleri, emperyalizmin özelliğinin değişip değişmediğini anlamak için, emperyalizmin ne olduğunu anlamak gerekir. Emperyalizm sermaye ihracı ise, tekellilik ise, emperyalizm finans oligarşisinin yönetimi ise, emperyalizm rekabeti yok etmek ise, o zaman “globalleşme”nin ne anlama geldiğini bu çerçevede ele almamız gerekir.

Halil Paşa arkadaşımız, geçtiğimiz hafta boyunca Afrika Gazetesi’nde bu konuları ele alırken Marksizm’e ve diyalektik yöntemlere sürekli olarak atıfta bulunmakta, emperyalizmin bugünkü reorganizasyonunu (AB’yi örnek vererek) anlatmakta ve Marx’ın 19. yüzyılda söylediklerinin eskidiğini ve bugün geçerli olmadığını dile getirmektedir (Bkz. Afrika Gazetesi, 10 Ağustos 2002).

Marx kapitalist ekonomiyi incelerken artı-değerin nasıl elde edildiğini, bu üretim ilişkilerinde kapitalist üst yapının nasıl ortaya çıktığını ve kapitalist toplumu yıkıma götürecektir antagonizmaların neler olduğunu açık bir şekilde sergiledi. Marx hayatta iken emperyalizm olgusu henüz ortaya çıkmamıştı. Bu nedenle kapitalizmin gelişerek tekelleştiğini, sermaye ihracına yöneldiğini ve azami sömürü için nelere başvurduğunu göremedi.

Emperyalizm olgusu, işleyiş yasaları ve devlet yapısı Lenin tarafından ele alındı. Bugünkü “globalleşme”yi ele alırken Lenin’in öğretilerini dikkatlice incelememiz ve günümüzde bunun ne anlama geldiğini, emperyalizmin “vahşi kapitalizm” mi yoksa “demokratik kapitalizm” mi olduğunu incelememiz gerekiyor.

Halil Paşa arkadaşımız globalleşmeyi anlatırken emperyalizmin demokratikleştiğinden söz etmekte bunu da AB’yi örnek göstererek anlatmaktadır. Ancak bunlardan çok daha önemli olan iddialar öne sürmekte Halil Paşa arkadaşımız...

Halil Paşa arkadaşımız “Emperyalizm eski bildik üretim metodlarıyla, kol gücünü sömürmekten gitgide uzaklaşıyor. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine bağlı olarak, bilgi teknolojilerini kullanarak sistemin üretici güçlerini sürekli yenileyebiliyor.” (abç) diyor. Halil Paşa arkadaşımız emperyalizmi Batı Avrupa, ABD ve Japon emperyalizmine eşitlerken, emperyalizmin bir dünya sistemi olduğunu görmüyor bile... Emperyalizm sermaye ihracı ise, emperyalizm tekellilik ise ve bu globalleşme ile tüm ülkeleri içine almışsa, o zaman Filipinler’de eski gemilerin parçalanmasının sadece kol emeği ile değil aynı zamanda çocuk emeği ile yapıldığını Halil Paşa arkadaşımız bilmiyor mu? Veya Asya’da, ya da Latin Amerika’da Batı Dünyası için üretilen tüketim mallarının büyük bir çoğunluğunun çocuk ve kol emeği ile üretilen ürünlerden azami karlar elde eden emperyalist sömürü değil mi? Bu kol gücü sömürüsü, 20. yüzyılın ilk yarısına oranla daha büyük bir işçi ve emekçi nüfusu kapsamaktadır. Bunun yadsınmaz bir realite olduğunu, ve dünya işçilerinin global üretimden elde ettikleri payın o döneme kıyasla çok daha düşük olduğunu Halil Paşa ve aynı düşüncüyü paylaşan

arkadaşlar bilmiyor herhalde...

Fakat Halil Paşa gibi düşünen arkadaşların itirazını duyar gibiyiz... “Asya veya Latin ve Güney Amerika ülkeleri emperyalist değildir”! iyi de Asya’ya, Latin ve Güney Amerika’ya yapılan IMF, Dünya Bankası. “krediler”i emperyalist sermaye ihracı değildir? Bu krediler üzerinden elde edilen azami karlar emperyalist sömürü değilse o zaman nedir? Ve bu krediler sol söyleyip sağ vuranlar tarafından, göklere çıkartılan AB ülkelerinin IMF aracılığı ile veya doğrudan verdiği krediler değil mi? Bu üretim tarzı kapitalist-emperyalist üretim tarzı değil midir? Emperyalizm bir dünya sistemi değil mi? Bu ülkeler bu emperyalist dünya sisteminin parçaları değil mi? Bu ülkelerde 19. yüzyıl demokrasilerinin dahi olmaması emperyalist sistemin parçaları olmasından kaynaklanıyor mu?

“Globalleşme” diye bilinen olgunun sadece sermaye ihracı ile sınırlı kalmadığı, aynı zamanda, gelişmiş emperyalist ülkelerde insan sağlığına ve çevreye büyük zararları olan bir dizi fabrikaların ve üretimin, geri bırakılmış ülkelere taşınarak tekeller için ucuz ürün üretmesini sağladığını herkes biliyor.

Geri bırakılmış ülkelerin işçileri hiper enflasyon ortamında her gün daha da fazla sömürülürken, AB ve ABD gibi emperyalist ülkelerinde enflasyon çok düşük seviyelerde tutulabiliyorsa, bunun tek nedeni vardır. O da geri bırakılmış ülkelerde açlık sınırında yaşayan işçilerin reel gelirlerinin daha da kısıtlanması ve sefaletle itilmeleri... Bu durum, kısa dönemde emperyalizmin güçlenmesini de beraberinde getiriyor, emperyalistler karlarına karlar katarak, sömürülerini katmerleştiriyor. Bu gelişmiş emperyalist ülkeler, tüm bu sömürülerini yaparken kendi sermayelerini koruma altına almak için en modern tankları, uçakları, füzeleri, kimyasal-biyolojik silahları ve diğer savaş teçhizatlarını da geliştirmekten geri kalmıyor. Amacı Dünya’ya demokrasi getirmek midir? Kesinlikle Hayır! Onların her dediğini hayata geçirecek rejimler kurmak! Başına buyruk gerici ve ortaya çıkabilecek ilerici rejimleri hizaya getirmek ya da yok etmek... Emperyalizm demokrasiden insan haklarından söz ederken, esas istedikleri sınırlı burjuva demokrasisi yerine tekel demokrasisini devreye koymaktır. Eğer “Dış Yatırımcı”nın sermayesi yerli sermayeden daha büyükse, o zaman yerli sermaye daha az söz sahibi olmalı, vs.. Türkiye’nin bugün yaşadığı ekonomik ve siyasi çalkantılar bunun en bariz örneğidir. İşçi isen, emekçi ise söz sahibi olamazsın. Küçük tüccar isen çok az söz sahibi olabilirsin. Kuzey Kıbrıs’ta da son sözün, yukarıda belirttiğimiz şekilde, büyük işletmeler (TC tekelleri) tarafından söylendiği Halil Paşa gibi arkadaşların dışında kim bilmez ki?

Halil Paşa arkadaşımız “emperyalizmin üretici güçleri sürekli yenileyebildiğini” neye dayandırıyor? Eğer emperyalist üretim azami kar yapmaksızın, üretici güçleri “sürekli” nasıl yenileyebilir? Bu maddenin tabiyatına aykırı birşey olur. Bugün metropollerde yaşanan... ekonomik durgunluk neyi gösteriyor? Üretici güçleri sürekli yenilenebildiğini mi? Yoksa aşırı üretimden kaynaklanan ekonomik krizin faturasının gerek metropol gerekse geri bırakılmış ülkelerin üretici güçlerini yıkıma uğratarak mı? Yugoslavya, Rusya, Doğu Avrupa, Arjantin, Türkiye, Uruguay vb gibi ülkelerde hangi üretici güçler yenileniyor? Emperyalizmin üretici güçleri yenilediği doğru... Doğru da, onlar önce üretici güçleri yıktıktan, işçileri ve ailelerini açlığa ittikten, hatta bombaladıktan sonra—eğer ihtiyacı varsa—yeniler. İhtiyacı yoksa onları süründürür.

Belli ki Halil Paşa arkadaş globalleşmeyi ve emperyalizmin işleyişini incelerken, AB ve ABD sınırlarının ötesine bakmaya tenezzül etmemiş... Kaldı ki bu ülkelerde de üretici güçler “sürekli olarak” yenilenemiyor. Avrupa ve ABD’de ilkel metodlarla yapılan birçok üretim vardır. Günümüzde teknolojinin gelişmesiyle tam otomasyonun devreye konulabileceği onca sektör varken ve emeğin üretkenliliği her gün artarken, AB ve ABD’de hala daha ehli-kol emeği kullanılmakta, 7 saatlik işgünü uygulanmaktadır. Bunun en bariz örneği ise otomotiv sektörüdür.

Halil Paşa arkadaş

“Solun, sermayenin karşı çıktığını (Ulusal egemenlik, Ulusal özgürlük) istemesi, eskiden kalma bir refleks. Bu sol karşı refleks, ne yazık ki daha çok egemenliği talep edilen az gelişmiş ülke diktatörlerine ve gerici yönetimlerine yarıyor.

“İşadamlarımızın Kıbrıs'ta “çözüm ve AB üyeliği” çabalarına karşı çıkış, bence bugünün Kıbrıs somutunda, “Barış ve AB üyeliğine” değil, ama tam tersine bu sürecin bulandırılmasına hizmet ediyor.”

(Bkz. Afrika Gazetesi, 8 Ağustos, 2002) diyor.

Emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biri olan tekelleşme, aynı zamanda demokrasiyi yoketme eğilimi taşıdığını kim bilmez ki? Hükümet ve devlet organlarının kitleler tarafından değil de tekellerin temsilcileri tarafından belirlendiğini kim bilmez ki? AB demokrasisi diye göklere çıkarılan demokrasi, tekellerin demokrasisinden başka bir şey olmadığını kim bilmez ki? Halil Paşa gibi arkadaşlar!

İşin ucunda petrolü, ham madde kaynaklarını, pazarı ve sermaye ihracını güvence altına alma olunca, AB demokrasisinin her türlü barbarlığa girişmekten geri kalmadığını çok iyi gözlemledik. Yugoslavya'nın yıkılması, AB demokrasisinin kendi çıkarları uğruna neler yapacağını bariz bir örneğidir. Bosna'da savunmasız halkı korumayı üstlenen AB'nin demokrasisi ve insan haklarının Kıbrıs'ta ne kadar etkili olacağını görmek için deha olmaya gerek yoktur, vs....

Kıbrıs AB için önemli ise, Kıbrıs'ın ekonomisinden dolayı veya AB'nin genişlemesinden dolayı değildir. AB Kıbrıs'ı niçin kendine katmak istiyor? Anglia'sından dolayı mı, yoksa denizinden ve güneşinden dolayı mı? Ne şarabından ne de denizinden.. Ortadoğu petrol kaynakları ve Doğu Akdeniz alanını korumak amacıyla... Adayı askeri amaçlar için kullanma hakkı kazanacağı için... Bunu kim bilmez ki? AB emperyalistleri, Halil Paşa ve aynı düşüncüyü paylaşan arkadaşlar gibi küçük planlar peşinde değildir.

Kıbrıs'ta, yukarıda anlattığımız çerçevede, hem emperyalist globalleşmeye karşı çıkmak hem de kendi ülkemizdeki emperyalizmin kollarına karşı çıkmak ve Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ile bağımsızlığı talep etmek, TC ve uzantılarının işine yarıyor, diyor Halil Paşa arkadaş... Kitleleri bilinçlendirmek, örgütlemek, emperyalizmin barbarlığını teşhir etmek ve işçi ve emekçilerin iktidarını kurmak için savaşım vermemeliyiz, diyor Halil Paşa arkadaş...

AB Kıbrıslı Türklerin kurtarıcısıdır. İşadamlarımız ilerici rol oynuyor, diyor Halil Paşa arkadaş...

Globalleşmeyi işadamlarımız çok iyi kavradılar ama Kıbrıs Sol'u bunu kavramadı, diyor Halil Paşa arkadaş...

Kıbrıslı Türk işadamları globalleşmeyi çok iyi kavradıklarından dolayıdır ki, “Çözüm ve AB” için önderliği ellerine almıştır. Çünkü onlar emperyalist sistemin parçalarıdır, kan damarlarıdır. Ve büyük emperyalist güçlerden destek alırlarsa ayakta kalabileceklerini, yoksa işçi ve emekçilerin her geçen gün örgütlenerek onların düzenini alaşağı edeceğini çok iyi biliyorlar... Ticaret Odası'nın yöneticileri ne de olsa eski “Solcu”durlar ve bunları çok iyi biliyorlar.

Kıbrıs'ta “Çözüm ve AB” sürecini bulandıran varsa, o da bu “çözüm”ü demokratik bir çözüm olarak lanse edenlerdir. ABD, AB, İngiltere, Yunanistan. TC, Kleridis ve Denктаş rejimi kendi çıkarları uğruna Kıbrıs halkını ezerken, kendi emperyalist çıkar oyunlarında kitlelerin kanlarını akıtmak bile varken. görevimiz kitlelere doğruları anlatmak, onları bilinçlendirmek ve Sosyalist Parti'de örgütlemek değil midir?

Daha düne kadar TC'nin Kıbrıs'taki uygulamalarına destek veren ve işçileri her gün hala daha iliklerine kadar sömüren bu işadamları değil mi? Bu işadamları, kendi çıkarları uğruna TC ve Denктаş rejimine karşı çıkmayacak bir şekilde, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin garantörlüğünü ve çıkarlarını savunan önerileri ile, AB emperyalistlerine yağcılık yaptığını kim görmüyor ki? Ve biz, Sol olarak bunların önerilerini desteklemeliyiz! Bu da, Halil Paşa arkadaşımız ve onun gibi düşünenlere göre Marksizm ve diyalektiğin ta kendisidir! Ne diyelim?

İşçi ve emekçilerin Halil Paşa gibi dostları olduktan sonra düşmana ne gerek kalır!

EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİ

Londra Mektubu

“Yeni Dünya Düzeni” sözleri ile başlayan emperyalizmin yeni ortamda dünyanın ham madde kaynaklarını ve halklarını sömürme ve baskı altında tutma siyaseti, son on yılda yaşanan emperyalist krizlerin bu yöntemle daha fazla devam edemeyeceğini gösterdi. Emperyalist uzmanlar, azami emperyalist karlar için yeni yönetimlerin devreye konması için kolları sıvadılar bile... Alttaki yazı İngiliz emperyalist danışmanı Rober Cooper’in yeni sömürü düzeninin nasıl olması gerektiğini, Tony Blair’ın başkanı olduğu Dış Politika Merkezi’ne sunduğu makalenin ‘*The Observer*’ gazetesinin 7 Nisan 2002 tarihinde yayınlanan makalesini içermektedir.

Robert Cooper yüksek bir İngiliz diplomatıdır. *The Observer*’de yayınlanan bu makale, Dış Politika Merkezi tarafından basılan 11 Eylül’ün uzun-dönemli etkileri: ‘Dünyayı Yeniden Düzenleme’den alınmıştır.

Yazıyı yorumsuz olarak tercüme ederek yayınlıyoruz. Emperyalistlerin yeni planlarının ne olduğunu kamuoyuna açıklamamanın, Kıbrıs’ta emperyalist planların ne çerçevede yapıldığının berrak bir şekilde sergilenmesi açısından da önemli olduğuna inanıyoruz.

“Niçin Hala İmparatorluklara İhtiyacımız Var?”

“Düzen, antik dünyada imparatorluk anlamına geliyordu. İmparatorluk içinde olanlar düzen, kültür ve uygarlığa sahipti. Dışında olanlarda barbarlık, kaos ve düzensizlik vardı.

“Bir tek iktidar merkezi aracılığıyla barış ve düzen imajı güçlü kaldı. Ama imparatorluklar değişim getirmekte yetersizdirler. İcat dengesizliğe yolaştığından, bir imparatorluğu bir arada tutmak genellikle otoriter bir politik tarz gerektirir. İmparatorluklar tarihsel olarak statik olmuşlardır.

“Ama Avrupa’da imparatorluğu değiştiren güç dengesi sistemi, ayrıca, dengesiz bir öze sahipti -her zaman savaş riski olma hali. 1945’ten sonra, son bir basitleştirme Avrupa’da çok-yanlı güç dengesini iki-yanlı bir teröre dönüştürmüştür. Ayrıca, sürmesi için inşa edilmemişti. 1989’da güç dengesinin sona ermesi ayrıca emperyal isteğin azalmasını noktaladı. Son yüzyılı başlatan Avrupa imparatorlukları arasında bölünmüş dünya hemen hemen hepsinin yokolmasıyla bitti: Osmanlı, Alman, Fransız, İngiliz ve Sovyet İmparatorlukları şimdi sadece bir hatıradırlar.

“Bunun yerine, iki yeni devlet tipi vardır. Birincisi, çağ-öncesi devletler—genellikle eski sömürgeler—ki başarısızlıkları tüm Habeş’in herkese karşı savaşına yolaçtı: Somali gibi ülkeler ve şimdiye kadar, Afganistan... İkincisi, emperyal-sonrası, çağ-sonrası devletler ki güvenliği öncelik olarak fetih açısından düşünmezler. Üçüncü çeşidi, devletlerin her zaman davrandığı gibi çıkar, güç ve varlığını koruma peşinde koşan Hindistan, Pakistan, ya da Çin gibi geleneksel ‘çağdaş’ devletlerdir.

“İçinde yaşadığımız çağdaş-sonrası sistem dengeye dayanmaz; ne de egemenlik ya da iç ve dış işlerin ayrılması üzerinde durur. Avrupa Birliği, biradan sosise kadar, birbirinin iç işlerine karşılıklı karışan yüksek düzeyde gelişmiş bir sistem haline gelmiştir. Çağ-sonrası dünya üyeleri birbirlerini işgal etmeyi düşünmezler. Ama hem çağdaş ve çağdaş-öncesi alanlar güvenliğimize tehlike oluştururlar.

“Çağdaş dünyadan gelecek tehditle çok yakından tanıştık. Eğer hala imparatorluk ve ulusal çıkarların üstünlüğü ilkeleri ile çalışan devletler arasında denge olacaksa, saldırgan güçler arasındaki bir dengeden gelecektir. Dünyada böyle bir dengenin olduğu birkaç yer vardır. Bazı yerlerde denklemden bir nükleer unsur riski keskinleştirir.

“Çağ-sonrası dünya çifte standartlara alışmaya başlamalıdır. Kendi aramızda, kanunlar ve açık kooperatif güvenlik temelinde çalışırız. Ama, çağdaş-sonrası Avrupa kıtası dışındaki modası-geçmiş devletlerle ilgilenirken, daha önceki bir çağın daha kaba yöntemlerine -güç, önceden saldırı, sahtekarlık, hala daha ondokuzuncu yüzyıl dünyasında kendi için var olan devlet içinde yaşayanlarla

ilgilenmek için ne gerekirse- başvurmaya gereksinimimiz vardır.

“Kendi aramızda, kanunu koruruz ama balta girmemiş ormanda çalıştığımızda, biz de balta girmemiş orman kanunlarını kullanmalıyız. Avrupa’da uzun süren barış dönemi, gerek fiziksel gerekse psikolojik olarak kendi güvenliklerimizi ihmal etmemize yolaçtı.

“Çağ-öncesi dünyanın başarısız devletlerinin ortaya çıkardığı zorluk yenidir. Çağ-öncesi dünya, güç kullanmada yasallık veya tekelini; genellikle her ikisini de, kaybetmiş olan başarısız devletler dünyasıdır. Toptan çöküş örnekleri görel olarak azdır, ama riskte olan devletler durmadan çoğalmaktadır.

Eski Sovyetler Birliği’nin bazı yerleri, Çeçenistan dahil, yedektirler. Dünyanın en büyük uyuşturucu üreten yerleri çağ-öncesi dünyanın parçasıdır. Yakın geçmişe kadar, Afganistan’da egemen bir otorite yoktu; ne de uyuşturucu baronlarının devletin güç üzerindeki tekelini tehdit eden Burma yukarı-ülkesinde, ya da Güney Amerika’nın bazı yerlerinde... Bütün Afrika’da ülkeler risk altındadırlar. Böyle yerlerde kaos normdur ve savaş yaşam biçimidir. Çalışan bir hükümet varsa, o örgütlü suç gibi çalışır.

“Hatta çağ-öncesi devlet, bırakın uluslararası bir tehdit oluşturmayı, kendi toprağını korumakta bile çok zayıftır ama, çağ-sonrası dünya için bir tehlike oluşturan devlet-olmayan aktörler için bir üs sağlayabilir. Eğer uyuşturucu, suç, ya da terörist örgütleri dünyanın daha düzene sahip parçaları üzerine saldırılar düzenlemek için çağ-öncesi üsleri kullanıyorsa, o zaman örgütlü devletler cevap vermek durumunda kalabilirler.

Eğer oluşmuş devletler tolerans göstermede çok tehlikeli duruma gelirlerse, bir savunma emperyalizmi düşünülmesi mümkündür. Batı’nın Afganistan’a cevabı bunun ışığında görülebilir.

“Çağ-öncesi kaosla nasıl ilgilenmeliyiz? Bir kaos alanı içine karışmak çok risklidir; eğer müdahale uzarsa kamuoyunu arkanızda tutamaz duruma gelinebilir, eğer müdahale başarısız olursa emri veren hükümet için zararlı olabilir. Ama, Batı’nın Afganistan’da yaptığı gibi, ülkelerin çürümeye bırakılma riski daha da büyük olabilir.

“Kaosla ilgilenmenin en mantıklı yolu ve geçmişte en çok kullanılanı sömürgeciliktir. Ama bu modern-sonrası devletler için kabul edilmezdir. İmparatorluk ve emperyalizm bir sataşma biçimi haline gelmiş olan kelimelerdir ve hiç bir sömürgeci güç bu işi üstlenmek istemez, sömürgecilik düzenine ondokuzuncu yüzyılda olduğu kadar fırsat -belki de ihtiyaç- çoktur. Küresel ekonomi dışında kalmış olanların kısırdöngü bir çember içine düşme riskleri vardır. Zayıf hükümet düzensizlik demektir ve bu da yatırımın düşmesi demektir.

“Emperyalizm için tüm koşullar vardır, ama emperyalizm için hem talep ve hem de arz yokolmuştur. Ve hala verimli ve iyi-yönetilen ihracat dengesi ve özgürlüğünün olduğu bir dünyanın sayesinde istenilir olduğu görülmektedir.

“İstenen yeni bir tür emperyalizmdir, insan haklarıyla uyumlu ve kozmopolitan değerleri olan: düzen ve örgütlenme getirmeyi hedef alan ama bugün gönüllülük ilkesine dayanan bir emperyalizm.

“Halihazırda, IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla küresel ekonominin gönüllü emperyalizmi vardır. Bu çok-yanlı kurumlar yollarını küresel ekonomiye ve erdemli yatırım ve refah çemberi içine geri giriş yollarını bulmak isteyen devletlere yardım sağlar. Buna mukabil, destek için orijinal ihtiyaca katkı yapan siyasi ve ekonomik başarısızlıklara hitap etmeyi umdukları taleplerde bulunurlar.

“Çağ-sonrası emperyalizmin ikinci biçimi komşuların emperyalizmi olarak adlandırılabilir. Komşunuzdaki dengesizlik hiçbir devletin ihmal edemeyeceği tehlikeler yaratabilir. Balkanlardaki yanlış yönetim, etnik şiddet ve suç Avrupa’ya bir tehlike yaratır. Yanıt, Bosna ve Kosova’da bir nevi gönüllü BM korumacılığı yaratmak olmuştur. Uluslararası toplum sadece asker sağlamaz, ama polis, yargıçlar, hapisane memurları, bankacılar ve başkalarını da, aynı zamanda seçimlerin örgütlenme ve gözetimini de sağlar.

“Avrupa’nın büyümesi bir başka tür gönüllü emperyalizmi gösterir. Geçmişte, imparatorluklar

kanunları ve hükümet sistemlerini empoze etmişlerdir; Avrupa'nın konumunda hiçbir kimse hiçbir şey empoze etmiyor. AB üyeliği için bir aday iken, bir zamanlar bağımlı ülkelerin yaptıkları gibi, ne verilirse onu kabul etmek zorundasın—birçok kanunlar ve kurallar... Ama ödül, bir kere içeri girdiğinizde ortak refah içinde bir sesiniz olacaktır. Çağ-sonrası AB, bir kooperatif emperyalizmi vizyonu, geçmiş imparatorlukların maruz kaldığı merkezi mutlakiyet etnik hakimiyetin olmadığı, ama ayrıca, ulus devletine damgasını vuran etnik dışlama olmayan bir ortak özgürlük ve güvenlik sunmaktadır.

“Kooperatif emperyalizmi herkesin hükümette bir payı olan, hiç bir ülkenin tek başına hakim olmadığı ve yönetim ilkelerinin etnik olmadığı ama yasal olan ev içi siyasi bir çerçeve sunmaktadır. Merkezden en hafif dokunmalar gerekecektir; ‘emperyal bürokrasi kontrol altında olmalıdır, hesap vermelidir, ve ortak refahın efendisi değil, hizmetçisi olmalıdır.

Böyle bir kurum bileşenlerin parçaları olarak özgürlüğe ve demokrasiye kendini adanmış olmalıdır. Roma gibi, bu ortak refah biraz kanunlarıyla, biraz kuruşlarıyla ve her zamanki yoluyla sağlamalıdır.

“Böyle bir vizyonun gerçekleştirilebileceğini sadece zaman gösterecektir. Modern dünyada nükleer silahları elde etme yarışı sürmektedir. Çağ-öncesi dünyada örgütlü suç -uluslararası terörizm dahil-devletten daha da büyük ve hızla büyümektedir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Eylül 2002, Yıl 6, Sayı 78, sayfa 8.

IMF’NİN DÜNYA YÖNETİMİ

KSG-Özel

2. Dünya Savaşı sırasında emperyalizm çok büyük yıkım yaşamış, savaşan ülkeler yıkıma uğrayan ekonomilerini yeniden inşa etmek için büyük sermaye gerektiğini görmüştü. Bu sermaye ise ekonomisi yıkıma uğramayan bir ülkenin elinde vardı. ABD’nin...

1944-45 yıllarında ABD ve İngiliz emperyalizminin öncülüğünde Bretton Woods Antlaşması imzalanarak dünyada emperyalist sistemi finanse edecek ve ülkelere borç para verecek bir fonun oluşturulması kararlaştırıldı. Bu fona emperyalizme bağımlı ülkeler de dahil edilerek ekonomileri oranlarında hisse sahibi olacaklardı. Bu fonun adı Uluslararası Para Fonu (IMF) olarak adlandırıldı.

IMF, 2. Dünya Savaşı sonrasında bağımsızlıklarını kazanan eski sömürgeler (bağımlı ülkeler) ve daha sonra 1990’larda Sovyetler Birliği’nin çökmesi ile doğu Avrupa ülkeleri ve Çin de üye yapılarak tam anlamı ile global bir fona dönüştü.

IMF’yi Kimler Yönetiyor?

IMF kurulduğundan bu yana, onu kontrol altında tutan büyük emperyalist ülkelerin kontrolünde çalışmalarını sürdürüyor. Ekteki tabloda da görüleceği gibi 10 ülke IMF’nin %53.1’ini kontrollerinde bulunduruyor ve bu 10 ülkeden altısı AB üyesi ülkeler olup %17.68’lik bir hisseye sahip... ABD emperyalizmi ise %17.11’lik bir hisse ile tek başına en büyük hisseyi elinde bulunduruyor.

ABD ve AB emperyalistleri Japon emperyalizmi ile el ele bağımlı ülkeleri sürekli olarak borçlandırarak hem sermaye ihracını, hem de kendi tekellerinin ürünlerini bu ülkelere pazarlamayı sağlıyor.

TABLO — IMF’de Hisselerin Dağılımı

IMF Üyesi	Hisse oranı
ABD	%17.11
Japonya	%6.14
Almanya	%6
İngiltere	%4.95
Fransa	%4.95
İtalya	%3.26
Suudi Arabistan	%3.23
Hollanda	%2.39
Belçika	%2.13
Kanada	%2.94
TOPLAM	%53.1
Diğer Ülkeler	%46.9
TOPLAM	%100.00

IMF Kredileri

IMF’nin esas rolü, ticaret açığı sorunları yaşayan ülkelere borç vererek ekonomilerini devam ettirmeyi (devalüasyon yaparak) sağlamak, aynı zamanda bu ülkelerin ithalata karşı kapılarını kapamamasına yardımcı olmak ve büyük emperyalistlerin hem sermaye ihracını hem de meta ihracını ayakta tutmaktır.

IMF bu borçları verirken, *belli şartları* öne sürerek borçlanan ülkenin ekonomisini kontrol altına

alıyor. ‘Liberalleşme’, ‘Özelleştirme’, belli üretim dallarına yoğunlaşma girişimleri IMF’nin ŞARTLARININ bazı bölümlerini oluşturur. Bu şartları kabul eden hükümetler - hatta muhalefet partileri - ‘niyet mektubu’nu IMF’ye göndererek IMF’nin bu planlarını uygulayacaklarını beyan ederek borç alabilirler. Şartları kabul etmeyenler yıkıma mahkum edilirler.

‘Bağımsız-Egemen’ olduğunu öne süren bu bağımlı ülkelerin gerici rejimleri, ne kadar iddia ederlerse etsinler, IMF’ye bağımlı oldukları sürece ekonomileri ve siyasetleri de büyük emperyalistlere göbekten bağlı olmak zorundadırlar.

IMF borçlarının büyük çoğunluğu Stand-By Anlaşmaları (SBA) oluşturuyor. SBA’lar kısa vadeli borçlar olup 2 ile 4 yıl arasında ödenmesi gerekiyor. İhracatta sıkıntı yaşayan ülkeler borçlarını ödeyebilmek için vergileri daha da artırarak borçları IMF’ye ödemek zorunda kalıyor. Kar yapan bir dizi kamu kuruluşları özelleştirilerek emperyalist finans oligarşisine (yerli ve yabancı) çok ucuza devrediliyor, ‘kar etmeyen’ kamu kuruluşları da kapatılarak onbinlerce işçi sokağa atılıyor ve sefaletle terk ediliyor. Borçlarını ödemedi zorluk çeken ülkeler borçlarını ödemek için IMF ile yeni şartlarla anlaşmalar imzalayarak borçlanmaya devam ediyor. Bu da global ekonomideki durgunluk veya kriz ortamında borçlanan ülkenin işçi ve emekçilerinin sömürsünü daha da katmerleştiriyor.

IMF’nin Daimi Müşterisi Türkiye

Son bir yılda IMF’nin kredileri incelendiğinde bu borçların toplam 53 milyar dolar olduğu ve bu miktarın 45 milyar dolarının SBA borçları olduğunu görüyoruz.

Son bir yılda IMF SBA kredilerinin büyük bir kısmını -12.8 milyar doları (yani yüzde 28.4ü)- TC hükümetine vermiştir. Afrika açlıkla boğuşurken ve kredi talep ederken, bütün dünyada ekonomik durgunluk yaşanırken SBA’nın yüzde 28’i niye TC hükümetine verilmiştir?

2. Dünya Savaşı’ndan bu yana TC devleti, Avrupa ve Orta Doğu’yu bağlayan stratejik konumundan dolayı büyük emperyalist güçlerin jandarmalığını üstlenmiştir.

Ortadoğu’nun petrol kaynaklarının en büyüğü Suudi Arabistan’da olduğu herkes tarafından biliniyor. Ancak *ikinci büyük* petrol yatakları ise Irak’ta bulunuyor ve son 10 yılda bu yataklar büyük emperyalistlerin kontrolüne bir türlü geçememiştir. Gericici Suudi Arabistan rejimi ile ABD emperyalistleri arasında uyuşmazlıklar gittikçe artmaktadır. Batılı emperyalistler ve Suudi Arabistan gericileri petrol kaynaklarının yönetimini eskisi gibi devam ettirmek istememektedir. 11 Eylül saldırılarını yaptığı ileri sürülen El-Kaide örgütü Suudi Arabistan’daki gerici Şeyhler tarafından da finanse ediliyordu. Filistin’de İsrail’in saldırıları karşısında Arap kamuoyu ABD emperyalizmine karşı tepkilerini artırmıştır. Ortadoğu petrol kaynaklarından akan petrol tehlikeye girmiştir.

ABD, Irak’ın gerici Saddam rejimini yıkmak için harekete geçtiğinde Suudi Arabistan hükümeti kendi topraklarının kullanılmasına karşı çıkmıştır. Suudi Arabistan’ın gerek bu tutumu, gerekse El-Kaide örgütü ile bağlantıları karşısında ABD emperyalistleri Suudi Arabistan’da yeni rejim kurma arzularını gizlemiyor.

Oysa, ABD emperyalistleri ile beraber hareket eden İngiliz emperyalistleri, Suudi Arabistan gerici rejimi ile iyi ilişkiler içerisinde dirler. İngiliz emperyalistleri petrol karşılığı Suudi Arabistan rejimine silah satmakta Suudi rejiminin paralarını ABD bankalarının yanında İngiliz bankaları da kullanmaktadır. Bu da ABD emperyalistleri için bir dizi sorunları da beraberinde getirmiştir.

Irak’a saldırmak için ABD emperyalistlerinin Ortadoğu’da karada üslere ihtiyaçları vardır. Bunu da ancak Kuveyt ve Türkiye’nin sağlayabileceği herkes tarafından görülmektedir. TC hükümeti ‘biz bu saldırıda yokuz’ desin.... Oflayıp püflesin.... IMF’nin borçları sayesinde ayakta durduğu sürece ABD emperyalizmine her türlü olanağı sağlamak zorunda kalacaktır.

Ancak Türkiye ekonomisinin ayakta kalması aynı zamanda AB emperyalistlerinin yatırımlarına da bağlıdır. AB emperyalistleri Türkiye’nin ucuz işgücünden ve pazarından kazanç sağlamayı arzulamaktadır. Bu nedenle AB emperyalistlerinin yatırımları Türkiye’de güvence altına alınmalıdır.

Bir taraftan ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki çıkarları, diğer yandan AB emperyalistlerinin TC'deki yatırımları ve çıkarları IMF'de ABD ve AB emperyalistlerini birleştirmiş ve 'Arjantin mi TC mi kredileri almalı' sorusuna yanıt noktasında TC'ye kredi verilmesi kararlaştırılmıştır. Bu krediler 'yardım' olmayıp faizleri ile beraber Türkiye işçi ve emekçilerinin daha da sömürölmesi sayesinde ödenebilecektir. Türk bankaları ve tekellerin kayıpları olmayacaktır. Onlar ne de olsa dünya emperyalist finans oligarşsinin birer parçalarıdır ve onlar Türkiye işçi ve emekçilerini sefalete itmifitir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Eylül 2002, Yıl 6, Sayı 78, sayfa 12.

MODERN İMPARATORLUK

Londra Mektubu
Ahmet Onal

İmparatorluk denince akla ne geliyor?

Roma İmparatorluğu... Osmanlı İmparatorluğu... Çin İmparatorluğu...

İngiliz İmparatorluğu...vs..

Ancak 21. yüzyılın başında yeni bir imparatorluk dünyayı sarıyor. ABD İmparatorluğu...

Bu tanıımı neden gündeme getirdik? Eski İmparatorluklarla modern ABD İmparatorluğu arasındaki ortak özellikler nelerdir?

Sovyetler Birliği'nin çöküşü ile Batılı emperyalistler 'yeni dünya düzeni' sloganı ile dünyayı yönetmeye giriştiler. ABD, AB ve Japon emperyalistlerinin bu hareketi 1990'lı yıllarında tarihe damgasını vurdu. Ancak 21. yüzyılın başlangıcında ekonomik ve siyasi olarak bir kez daha çıkmaza giren emperyalistler bu ekonomik ve siyasi çıkmazdan çıkış yolu aramaya başladılar. 90'lı yılların yönetimi artık işlemiyor...

11 Eylül saldırısı ve onun ardından gelen gelişmeler ile yeni bir çıkış yolu çizilmeye başlandı. ABD emperyalizmi gerek AB ve Japon emperyalistlerine, gerekse Rus emperyalistlerine **Dünyanın İmparatoru** olduğunu dayatmaya girişti. Irak konusunda, WTO ticaret savaşı konusunda diğer emperyalist güçleri dikkate almayan ABD emperyalizmi, İngiliz emperyalistlerini de yanına alarak global bir güç olduğunu herkese kanıtlamaya girişti.

Yeni bir imparatorlukla karşı karşıyayız.

Eski imparatorluklarla ABD İmparatorluğu arasında ortak yanlar çoktur. Belli ki ABD İmparatorluğu tarihten dersler çıkarmıştır.

Bir kere, eski imparatorluklara kıyasla modern ABD İmparatorluğu sadece yerel değil (İngiliz İmparatorluğu hariç), global olarak da kendini dayatıyor. Eski İmparatorluklarla modern İmparatorluk arasındaki esas fark burada yatmaktadır.

Eski imparatorluklarla modern ABD imparatorluğu arasındaki ortak yanlardan biri, **tartışılmaz askeri gücün üstünlüğü**... Askeri üstünlükler ile savaşları kazanan eski imparatorluklar gibi, modern ABD imparatorluğu da Kuzey Amerika'nın Batı bölgelerini 19. yüzyılda savaş yoluyla istiklak ederek kendine geniş bir ham madde kaynağı sağladı. Gerek Birinci gerekse İkinci emperyalist dünya savaşından sonra büyük bir ekonomik güç olarak ortaya çıkan ABD emperyalizmi, bu ekonomik gücüne askeri gücü de ekleyerek Batı Emperyalizminin önderi oldu. Bugün, ABD İmparatorluğu'nun 42 ülkede askeri üsleri bulunurken, BM'ye üye 190 ülkeden 132'sinde şu veya bu amaçla askerleri bulunmaktadır. Askeri üstünlüğünü, modern 'akıllı füze'lerin ve bombalamaların nasıl etkili olduğunu Hollywood filmleri ve televizyon ekranlarında sürekli göstererek muhaliflerine korku salıyor. Eski imparatorluklar gibi ABD İmparatorluğu da baskı altında tuttuğu halklara askeri gücüyle hasımlarına gözdağı vererek ve ona karşı gelenlere de sınırsız saldırılarda bulunarak otoritesini kuruyor.

Eski ile modern imparatorluklar arasındaki ikinci ortak yan ise teknolojinin kullanımı. Eski imparatorluklar yollar inşa ederek, şehirlerden şehirlere askerlerini hızlı bir şekilde aktarıyor ve herhangi bir ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırıyorlardı. Bugün, ABD İmparatorluğu internet, GPS, Uydu ve GSM telefon sistemlerini kullanarak hasımlarının dayanak noktalarını kısa zamanda tesbit ediyor ve onlara saldırabiliyor. İnternet ve GPS ne de olsa başlangıçta askeri amaçlar için kurulmuştu...

Üçüncü olarak, eski imparatorluklarda olduğu gibi modern ABD İmparatorluğu da, kontrol altında tuttuğu alanlara kültürünü çeşitli yollarla yayıyor. Bugün bunu Hollywood'un filmleri ile,

McDonald'ları, Coca-Cola'ları vs. ile yaparak kendine global alanda hayranlar ve yordakçılar kazandırıyor. Roma veya Osmanlı İmparatorluklarında yöneticiler bir ırka ait değildi. Bu yordakçılar sayesinde imparatorluğun birçok yerleri kontrol altında tutulabiliyordu. Pinoşet Paşa, Evren Paşa, Ariel Şaron ve Suarto gibileri olduktan sonra Latin Amerika'da, Orta Doğu'da ve Asya'da onların kendi vatandaşlarının buralardaki yönetimleri doğrudan almalarına ne gerek kalır?

Dördüncü olarak, tüm imparatorluklar, yönetme hakkının kendilerine Tanrı tarafından verildiğine inanıyorlardı. Roma İmparatoru Augustus kendisini tanrının oğlu ilan ederek İmparatorluğu istediği gibi yönetmeye yetkili olduğunu söylüyordu. Osmanlı Sultanları kendilerini Halife ilan ederek tüm Müslümanların önderi olduğunu söylüyor ve onları istediği gibi yönetiyordu. İngiliz Kraliyeti, kendisini kilisenin başı ilan ederek Tanrı'nın temsilcisi olduğunu yayıyor ve kendine karşı gelinemeyeceğini açıklıyordu. ABD İmparatorluğu da yönetme hakkını Tanrı'dan aldığını paralarına bastığı sloganlarla ve demeçleri ile ("Tanrıya Güveniyoruz", "Tanrı ABD'yi korusun") açıklıyor.

Beşinci olarak, eski imparatorluklarda isyanlar yaygın bir olgu idi. Roma İmparatorluğu'na karşı bir dizi isyanlar baş gösteriyor ve barbarların saldırılarına uğruyordu. Meşhur Spartaküs ve kölelerin isyanı hala daha dillere destan... Osmanlı İmparatorluğu'na veya İngiliz İmparatorluğu'na karşı isyanların sayısı ise sonsuz. Bu isyanlar, gerek üst zümreler gerekse ezilen sınıflar tarafından yapılıyordu. Kıbrıs'ta da onlara karşı isyanlar olmuştur, İngilizlere karşı 1931 isyanı gibi...

Fakat, eski imparatorlukların ortak bir özelliği daha vardır. Tüm bu imparatorluklar sonsuza dek varlıklarını sürdüremedi. Hepsi de baskılara karşı isyan eden topluluklar tarafından zayıflatıldılar ve zamanını doldurup tarih sahnesinden yok oldular... Tıpkı diğer imparatorluklar gibi, ABD İmparatorluğu'nun da işçi sınıfı ve ezilen tabakaların zaferi ile tarih sahnesinden yok olacağı gibi...

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ekim 2002, Yıl 6, Sayı 80, sayfa 4.

İNGİLİZ EMPERYALİZMİ'NİN YÖNETİM YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

İngiliz emperyalizmi kendi tahakkümü altına aldığı bir ülkede kendi rolünü aydınlatıcı, ilerletici, barbarlığa karşı, yerel halkların yaşamını iyileştiren bir rol olarak ortaya koyar. Rakiplerininkini ise tam tersi. Yahu onlar kendi yönetimleri altındaki insanlara karşı ne kadar da barbarca davranıyorlar!

Duyan duymayan da dünyanın ilk toplama kamplarını Güney Afrika'da bunların oluşturmadığını, Hitler'in oluşturduğunu sanacak. Yerli halkları köle olarak, hem de ikinci dünya savaşında, Kenya'da, bunların çalıştırmadığını, Hitler'in bunu yaptığını sanacak. Kendi çıkarları için yürüttüğü savaşlarda sömürge ulusların gençlerini ölüme sürülecek asker olarak bunların kullanmadığını, sadece Amerikalılarla Fransızların, mesela Vietnam'da böyle yaptığını sanacak. Sömürge ve bağımlı tüm ülkelerde açlıktan ve hastalıktan kırımların en yaygın uygulayıcılarını İngiliz emperyalistleri değil de, Japon ve Almanların işi sanacak. Vs. Vs.

Tabii rakipleri de İngilizin pisliğini teşhirde geri durmazlar. Kimin ne haltlar yediğini öğrenmek istiyorsan onların rakipleri ne diyor onları bil! Pislikler orda sergilenir!

İyi ama tüm bunlar nasıl becerilmektedir?

Amaç bellidir. Ülkelerin kanını emmek. Bu amacı elde etmek için kullanılan yönetim tarzı yönetilen ülkelerin şartlarıyla doğrudan bağıntılıdır.

Aşırı derecede geri, köylü, ve hatta kapitalizm öncesi şartlarda yaşayan bir ülke ile, modern, sanayileşmiş bir ülke aynı tarzda yönetilemez. 1949 öncesi Hindistan'da bir tür, ikinci dünya savaşı sonrası Almanya'da başka bir tür yönetim gerekir. 1949'a doğru gitmekte olan Hindistan'da da başka bir tür! Her şey şartlara bağlıdır. Petrol zengini ülkeleri petrol zengini yapmak, ve hem bu zenginlik şartlarında onları yönetmek, hem de bu zenginliği Alman, Fransız, Japon, İtalyan'ı yönetmek için devreye koymak sanat işidir. İnsan canına değer vermeyen hayvan oğlu hayvanların sanatı! Barbarlığın sanatı!

500 değişik ırkın yaşadığı Hindistan'da toprak ağalığı rejimi oluşturup, birkaç toprak ağası üretip onlar üzerinden ülkeyi yönetirsin. Dahası, bu ağalardan birkaçını diğerlerinin maşası yapıp, sadece onlara dayanıp, diğer küçük ve diğer ırklardan olanları onlara yönettirirsin. İngiliz karşısında hepsi daha aşağı mahluklardır. Senin İngiliz sömürge memurların bunu bilir. Ama o bir ırktan ve dinden olan daha büyük ağaların da tüm diğerlerini küçümsemesini ayarlamayı, onlarla birlikte bu işi ayarlamayı unutmayasın sakın! İşte o zaman küçük ve tabi ki modern silahlarla silahlanmış ordunla koskoca bir ülkeyi soyup soğana çevirebilirsin. Onu açlık ve hastalıktan kırıp geçirebilirsin. Bir de dönüp açlığa karşı kampanya da başlatabilirsin. Dün Hindistan bugün Afrika açlıktan ölüyorsa sorumlusu bunlar mıdır? Yok efendim ne demek. Baksana aç insana yemek veriyor insan sever köpek!

Böl ve yönet politikası olarak bilinen politikanın bir türüdür Hindistan türü. Pek çok türü vardır. Kenya'da bizim Türklerin Kürtleri korucu yapma sistemini kullanmışlardır Mau Mau isyanı sırasında. İsyancılar aynı aşiretten de olsa, köyler bölünmüştür yani. Malum olduğu üzere Kıbrıs'ta Rumlara karşı Türkleri kullanmışlardır bir nevi korucu olarak. Polis olarak. Yesin birbirini enayiler.

Tabii ki tüm bunlara rağmen sömürgelerin isyanı bastırılmamıştır. Geri adım atılmak zorunda kalınmıştır. İyi ama geri adım atılıp da belli bir kesim iktidara gelecekse, bunlar 4/4'lük uşakları bile olsalar fazla güçlenip de, hele hele rakipler tarafından da güçlendirilip de başımıza bela haline gelememeliler. Bunu nasıl halletmeli? Bununca çeşitli yolları var.

Mesela demek ki sen bana karşı iç savaş çıkartıp benim sömürge memurlarımla gül gibi yönettiğim ülkede iktidar olmak istersin ha! Demek ki benim elimi zorlarsın ha! İç savaş mı dediydin? Al sana bir iç savaş! Hindistan bir bütündü, Pakistan ve Bangladeş onun parçasıydı. Müslüman Hindu birlikti. İngiliz daha iç savaş sırasında başladı bu dini farklılığı kaşımaya. Yönetimini böylece uzattı.

Müslümanların haklarını savunuyordu yahu. Bilmeyen var mıdır bunu? Pakistan'ı koparttı. Dünya tarihindeki en büyük nüfuslu göçü ve karşılıklı katliamı ÖRGÜTLEDİ! Böylece Hindistan içinde sürekli bir müslüman-hindu sorunu yarattı. Ve birbirine düşman, birbirini yemek için kendisine ihtiyacı olan iki devlet. Hele hele kendisinin yenip bitmesini önlemek için ona çok ihtiyacı olan bir devlet-Pakistan! Müslüman! İngiliz'in kucağında doğmuş ve de beslenen bir ülke! Bir de buna Kaşmir olayını ilave ettin mi, değme zevkine. Arabulucu olmak, bin bir türlü dengeler ayarlama imkanı elde etmek diye buna denir her halde!

Kıbrıs'a dönelim mi? Burada da bir benzerlik gördünüz mü? Tabii ki. Hem de bu sefer iki taraf da güçsüz. İki taraf da Londra'dan çıkmıyor. Kıbrıs'ın güneyi de kuzeyi de, Rum'u da Türk'ü de Londra'da Dış İşleri bakanlığının aşığı! Hem de solcusu da sağcısı da! Burjuva milliyetçiliği alıp başını gitmeye göre. Ne sağ bırakır ne de sol! İngiliz de oturmuş üslerin üstüne 'arabuluculuk' yapıyor. Bu arabuluculuk işinde kullandığı memur da kim bir bilin? Lord David Hannay. Rwanda-Brundi katliamını Fransız düzenledi. İşte bu barbar katliamcı da, Birleşmiş Milletler'de, Amerikalı Bayan Albright ile birlikte bu katliamın olmadığını, olmayacağını ilan edip, Fransız'ın katliam önleme ayaklarında bu ülkelere asker çıkarmasını durdurarak Fransız'a darbe vurdu. Bu arada bir milyon insan katledildi. Ne olmuş ki. Fransız da kazığı yedi! Bak bu katliamın peşinden tüm bölgede daha ne iç savaşlar ve katliamlar ortaya çıktı. İngiliz Amerikanla birlikte insanlık görevi yapıp oradaki insanları doyuruyor. Arabuluculuk da yapıyor.

Allah başımızdan eksik etmesin bunları. Eksik olmazlar da. Ülkeler, üç beş kuruş için ülkeyi ve milleti bunlara satan hain burjuvalarından kurtulamazsa, ancak ve ancak işçilerin etrafında oluşturulabilecek bir birlik ve bütünlüğe sahip olamazsa kurtulamayız da!

Daha pek çok yöntemler var. İleride onlara da değineceğiz. Ama şunu hatırlatmadan edemeyeceğiz. Malumunuz olduğu üzere Amerika Kolombiya'da, kendi askeri ve ona uşaklık eden yerli vatan hainlerinin oluşturduğu askerlerle birlikte bir savaş yürütüyor. Bu savaşta, kokaine karşı, uyuşturucunun bu türüne karşı savaştığını ilan ediyor. Bu nedenle, kendi uçakları ile, İngiliz'in zehirli ilaçlarını Kolombiya balta girmemiş ormanlarına, dolayısı ile Kolombiya köylülerinin üzerine sıkıyor. Kokain tarlalarını yok edecekmiş. Balta girmemiş ormanlarda bunların nereye ekildiğini göremediği içinde işte böyle zehirler kullanmak zorunda kalmaktaymış. Duydunuz değil mi?

İyi ama dünya eroininin yüzde 95'i Afganistan'da yetiştiriliyor. Balta girmemiş ormanlarda falan da değil. Açık arazide. Ona karşı da savaş açtular! Afganistan'a girip yerleşmeden önce. Bilin bakalım şimdi neler oluyor? Haşhaş tarlalarının kökü kurumuştur diyebilir CTP'li YBH'lı yoldaşlar—ne de olsa İngiltere ve Almanya da devrede, AB üyeleri yani! Yok canım, daha neler. Haşhaş ekimi yüz misline çıktı dersek yalan olmaz. Eh, Almanya, İngiltere, ABD, bir de Türkiye korursa seni. Sırtın sağlam yerde demektir? Onlar geldi, eroincilere gün doğdu! Kolombiya'da da köylülerin isyanını bastırabilirlerse kendi kokainci şefleri bayram edeceklerdir. Hiç şüpheniz olmasın.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ekim 2002, Yıl 6, Sayı 81, sayfa 2.

KAHROLSUN SAVAŞ YAPICILARI

Başka ülkelere karşı, başka milletlere karşı savaş yapmak; bu savaş yapıcılarına imkanlar sunmak insanlık düşmanı suçtur.

Irak'a karşı savaş yapanlar, bu savaş için imkan sunanlar bu prensibimiz uyarınca insanlık düşmanı suç işlemektedirler.

Bu savaşı yapanların savaş kurallarına uyduklarını, yani sadece asker ve askeri tesisleri hedef aldıklarını ilan etmeleri onların insanlık düşmanı suç işledikleri olgusunu ortadan kaldırmaz. Savaş kurallarına uyduklarının ve dolayısıyla savaş suçu işlemediklerini iddia etmeleri boşunadır. Onlar savaş yaparak insanlık dışı suç işlemektedirler.

Kürtlere karşı savaş yaparken Saddam, ve Saddam'a imkan sunanlar da insanlık düşmanı suç işlemekteydiler.

Başka ülkelere karşı, başka milletlere karşı savaş yapmak; bu savaş yapıcılarına imkanlar sunmak insanlık düşmanı suçtur. Bu suç tek tek ülkeler için olduğu kadar, enternasyonal kurumlar için de geçerlidir.

İnsanlık, kendisine karşı suç işleyenleri er veya geç iktidardan devirecek, ve böylece bu tür suçların işlenmesi imkanını ve tüm savaşları yok edecektir.

MİLLET, VATAN-MİLLİ DÜŞMANLAR VE VATAN HAINLERİ

Burjuva milletler kapitalizmin şafağında burjuvazinin önderliğinde tarih sahnesine çıktılar. Burjuvazi dahil tüm sınıflar bütünü burjuva milleti oluşturdular.

Ekim devrimi sonrası yeni bir ulus türü ortaya çıktı. Sosyalist ulus. Bu uluslar proletarya önderliğinde tarih sahnesine çıktılar. Burjuvazisiz, işçi, köylü ve onların entelektüellerinden oluşan milletlerdirler.

Bu ulusların ortaya çıkması sadece diğer ulusları baskı altında tutan ulusların burjuvazisinin devrilmesi şeklinde olmadı. Kendilerini ezen milletin burjuvazisinin baskısından kurtularak özgürlüğe kavuşan eskinin ezilen milletlerinin başına geçen burjuvazi “kendi halkının” isyanlarına karşı ve ulusunu özgür kılan iktidardaki proletaryaya karşı, vatan topraklarına yabancı emperyalist güçleri davet ederek, onlarla birlikte “kendi halkına”, ve iktidardaki proletaryaya karşı savaşarak milletin önderi değil, milli özgürlüğün savunucusu değil, milletin özgürlüğünün düşmanı olduğunu ispatladı ve halk tarafından, burjuvazisiz millet tarafından iktidardan devrildi. Ezilen milletlerin bağımsızlığının tek yolunun milli burjuvaziye devirmekten geçtiği bu şekilde açıklık kazandı.

İkinci dünya savaşı sonrası iktidardaki burjuvazinin milli bağımsızlığı, ve “kendi halkı” için demokrasiyi önemsemediği; kendi burjuva çıkarları için milli bağımsızlığı beş kuruşa sattığı, ve halka demokrasi yerine katil bir diktatörlüğü layık gördüğü, yabancı burjuvaziyle el ele halkına saldırdığı görüldü. Milli bağımsızlık ve demokrasi elde etmek için yerli, milli burjuvaziye devirmek şart oldu. Bu şartlarda ortaya çıkan bağımsızlık ve demokrasi için savaşan milletler kaçınılmaz olarak milli burjuvalarsız milletlerdir. Böylesi ülkelerde millet kavramı artık burjuvaziye kapsamaz. Milli burjuvazi milli düşmanlar safına, emperyalizmin safına intikal etmiştir. Millet onlarsız bir millettir. Milli bağımsızlık ancak onların yabancı burjuvazinin desteğiyle ayakta duran iktidarının devrilmesi ve iktidarın halkın eline geçmesi ile mümkündür.

Dolayısıyla artık, genel bir kural olarak, burjuvazi milletin parçası değildir. Milletler milli burjuvaziyle birlikte millet değildir. Burjuvaziye rağmen, onlara karşı çıkararak millet olurlar. Onları devirerek bağımsız ve demokratik milletler olurlar.

Burjuvazi vatan haini bir sınıftır. Burjuvaziyle, onun üzerinden yabancı burjuvaziyle işbirliği içinde

olanlar da milli hain, vatan hainidir.

Milletin bağımsızlığı, milletin demokrasiyi elde etmesi, millete karşı yabancı emperyalist burjuvalarla işbirliği yapan, milli bağımsızlığı para karşılığı satan milletin düşmanı, vatan haini milli burjuvazi devrilmemiş elde edilemez.

Bu basit olgu bugün her zamankinden daha bariz olarak ortaya çıkmıştır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Nisan 2003, Yıl 7, Sayı 94, sayfa 9.

TÜRKİYE’DE EKONOMİK KRİZ VE ÇÖZÜM YOLLARI

I. EKONOMİ BİLİMİ VE SAYGIN BİLİM ADAMLARI

Ekonomi politika söz konusu olduğunda bilimsel olarak yapılması gereken ilk tesbit, bu bilim dalının taraflı bir bilim dalı olduğu, bu dalda çalışmakta olan her bir bilim adamının da kaçınılmaz olarak taraf tuttuğudur. “Benden yana mısın, domuzdan yana mı?” derler ya, aynen onun gibi. Proletaryadan yana mısın, burjuvaziden yana mı? Bu sorudan kurtuluş yoktur. Bu soruya verilen cevap da saygın bilim adamının ne kadar saygın ve ne kadar bilim adamı olduğuna karar kılar. Empirik bir konu olarak ekonomiyi tamamıyla objektif bir şekilde ele alıp, onun hareket kanunlarını sergileme yeteneğine sahip tek siyasi ekonomi proletaryanın, komünizmin siyasi ekonomisidir. Burjuva siyasi ekonomi konusunu olduğu gibi, objektif olarak ele alamaz. Çünkü burjuvazinin yönettiği kapitalizmin kendi iç çelişkileri nedeniyle yok olmaya mecbur bir ekonomik düzen olduğunu ortaya koyamaz. Gel gelelim, ekonomi empirik bir veri olarak ve kesin kes objektif bir şekilde değerlendirildiğinde ortaya çıkan sonuçlar kapitalist ekonominin çöküşünün kaçınılmazlığını ispatlar.

2. SİYASİ EKONOMİNİN KONUSU

Burjuva ekonomistler kapitalist ekonominin tüm kategorilerini ele alırlar. Gel gelelim onların bu kategorilere yaklaşımları Marksist ekonomiyi bilmeyen tüm kişiler için bu kategorileri mistik birer öneriye dönüştürür. Ücret, fiyat, kar, sermaye, para, faiz, kira, ürün, meta, sermayenin dolaşımı, kriz... Tüm bunlar ayakları yere basmayan, göklerde tanrılar gibi dolaşan, göklerde tanrılar gibi insan yaşantısına hükmeden, neyin nesi oldukları, mantıkları, hareket tarzları, uymak zorunda oldukları hareket kanunları bir türlü anlaşılamayan kategorilerdir.

Niye? Gayet basit bir nedenle. Bu nedene yukarıda değindik. Burjuva ekonomistler taraf tuttıkları için ve tuttıkları taraf olgulardan öcünden korkar gibi korktukları için, onlar ekonominin konusunu neyin oluşturduğunu herkesten gizlemek zorundadırlar. O zaman da ekonominin konusunun hareketinin ürünü olan tüm bu kategoriler anlaşılabilir kılınmaktadır.

Nedir ekonominin konusu? Bu konu üretim ilişkileridir. İnsanların üretim süreci içinde üretim araçlarıyla olan ilişkileri üzerinden şekillenen insanlar arası ilişkilerdir. Hukuk dilinde bu ilişkilere mülkiyet ilişkileri denir. Ekonomi biliminin konusu budur. Yani sınıflı toplumlarda sınıflar arası ilişki. Kapitalizm şartlarında, üretim araçlarının sahibi olan burjuvazi ile, üretim araçlarının sahibi olamayan proletarya arasındaki ilişki. Kapitalist ekonominin konusunu bu oluşturur. Ücret, fiyat, kar, sermaye, para, faiz, kira, ürün, meta, sermayenin dolaşımı, kriz... Tüm bunlar ve diğerleri bu ilişkinin ürünü olan kategorilerdir. Bu ilişkinin kendini ortaya koyuş şekilleridirler.

3. KAPİTALİZMİN EKONOMİK KRİZLERİ

Kapitalist ekonominin temel özelliklerinden birisi, üretim araçlarının sosyal bir karaktere sahip olması ve fakat buna rağmen bu üretim araçlarının mülkiyetinin, kontrolünün özel, bireysel olmasıdır. Bu olgu onun üretim araçlarını kontrolünü imkansızlaştırmaktadır. Üretim araçlarının karakteri sosyal olduğu oranda, onların mülkiyetleri de sosyal olmalıdır. Başka türlü üretim araçları sosyal karakterlerine uymayan üretim ilişkileri, bireysel olan mülkiyet ilişkileri tarafından kısıtlanmaktadır. Ve tabii ki bu nedenle de krizler ortaya çıkmaktadır. Ortaya çıkan krizler üretim darlığından ortaya çıkan krizler değildir. Üretim fazlalığından ortaya çıkan krizlerdir. Üretici güçler o kadar gelişmiş, o kadar sosyalleşmiştir ki, mevcut üretim ilişkileri, burjuvaların mülkiyeti onları boğmakta, onların her geçen gün daha da çok üretmelerini imkansız kılmaktadır. Yapılması gereken şey burjuva mülkiyet

ilişkilerine son vermek, üretim araçlarını sosyal, toplumsal mülkiyetini sağlamaktır. Ancak ve ancak o zaman üretim araçlarının mümkün kıldığı üretim miktarı toplum için fazla gelmez, toplum için kullanılır. Halbuki bugünlerde, işçiler çalışmakta, mevcut üretim araçları sayesinde bolca üretmekte, gel gelelim kendi ürettikleri malları satın alamamaktadırlar. Ve yine kendi ürettikleri üretim araçları daha çok tüketim araçları üretmek için kullanılamamaktadırlar. Kriz dedikleri budur. Tüm krizlerin altında yatan basit olgu budur. Bu krizler ürünlerin ve üretici güçlerin, bunlar arasında emekçi kesimlerin yıkımına yol açmaktadırlar ve kapitalizm için krizlerden kurtuluş böylesi yıkımları zorunlu kılmaktadır.

Burjuva ekonomistler insanlar açlıktan ölürken, işçiler işsizliğe itilirken ortaya çıkan, ürünlerin ve fabrika, tarla ve hayvanların yok edilmesi olayına “olumlu yıkım” adını takacak kadar adileşmiş mahlukatlarıdır. Bu rezil, kepaze, bu insanlık düşmanı tiplere saygı duymak için kişinin tıpkı bu reziller gibi ar damarının çatlamış olması gerekir.

Krizler mal ticareti alanında başlayabilir, para ticareti alanında başlayabilir, gel gelelim tüm bu krizlerin altında yatan temel faktör üretim fazlalığı olgusudur, üretim krizidir. Bu tür krizler daireseldir. Kapitalizm bu tür krizlerden üretim araçlarını ve ürünleri yok ederek, emekçileri yerin dibine geçirerek kurtulur. Bugünlerde bu tür krizler, bir krizden çıkmadan ikincisinin başlaması şeklinde oluşmaktadır. Krizden çıkmak, böylece üretim araçlarını ve ürün türlerini yenilemek, üretimi artırmak ve yine krize girmek. Bu daire her geçen gün küçülen bir daire ve aşamalarının sürekli iç içe geçtiği bir daire şeklini almıştır.

Bunun sebebi de emperyalist kapitalizmin genel bunalımıdır.

4- KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMI

Kapitalizmin genel bunalımı sadece ekonomik bir bunalım değildir. Ekonomik ve siyasi bir bunalımdır. Emperyalist kapitalizmin genel bunalımından kurtuluşu imkansızdır. Sürekli olan yukarıda değindiğimiz dairesel krizler değildir, sürekli olan ve tüm iyileşme görüntülerine rağmen ağırlaşan kapitalizmin genel bunalımıdır.

İkinci Dünya Savaşı, dünya kapitalist sisteminin genel bunalımından doğmuştu.

İkinci Dünya Savaşı'nın ekonomi üzerindeki etkisinin en önemli sonucu, bir tek, evrensel dünya pazarının çözülmesi olmuştu. Bu da, dünya kapitalist sisteminin genel bunalımının daha sonraki ağırlaşmasını belirlemişti.

SSCB, Çin, ve Avrupa halk demokrasisi ülkelerinin sanayilerinin hızlı gelişimi nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya ve Fransa gibi başlıca kapitalist ülkelerin güçlerini dünya kaynaklarına uygulayış alanlarını azaltmış; dünya pazarları karşısındaki durumları ağırlaşmış ve işletmeler, üretimlerini daha da kısmak zorunda kalmıştı. Dünya pazarının çözülmesi sonucunda dünya kapitalist sisteminin genel bunalımının ağırlaşması özellikle bu anlama gelir.

“Marshall Planı”na katılmamış sosyalist cephe ülkelerini, onların oluşturduğu karşıt dünya pazarını ekonomik bir ablukayla boğamadıkları gören kapitalistler zorluklarının çarelerini “Marshall Planı”nda, Kore Savaşı'nda, silahlanma yarışında, sanayinin askerileştirilmesinde aramaktaydılar. Bu arayış, aynı zamanda gerek Sovyetler Birliği'nin silahlı güçlerinin üstünlüğü, gerekse Sovyetler Birliği'ne karşı büyük sempati besleyen kendi vatandaşlarının muhalefetinden çekinmeleri nedeniyle cepheden bir saldırıyı örgütleyemedikleri Sovyetler Birliği ve onun çevresinde oluşan sosyalist cephenin içten içe ve yavaş yavaş çürütülmesini amaçlayan bir plandı. Bu planın başarısı kapitalizmin genel bunalımını aşması imkanını sağlamamıştır. Bugün gelinen noktada bu bunalım son derecede ağırlaşmıştır.

Son dönemde gözlemlenen ve Dünya Ticaret Örgütü'nün oluşmasına yol açan enternasyonal anlaşmalar dizisi, ağırlaşan bu bunalımdan çıkış için Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer büyük

güçleri de (şu meşhur G7) yanına alarak eski Sovyet ve Halk Demokrasisi ülkelerini ve tüm bağımlı ülkeleri yağmalamasının; gerekli olduğunda sadece fabrikaları değil ülkeleri, ve hatta kıtaları dahi üretime kapatabilmenin araçlarıdır. Yani, bu anlaşmalar, her biri daha çok pay isteyen dünya emperyalist güçleri arasında kaçınılmaz hale gelmeye başlayan bir silahlı çatışmanın, onlar arasında kuralları belirlenmiş bir ekonomik yarışa örgütleyerek, tüm diğer ülkelere karşı ise ekonomik, siyasi ve askeri bir saldırıyı, bu anlaşmaların çizdiği kurallara uygun olarak birlikte örgütleyerek önleme planıdır.

Bu planın uygulanışının örneklerini görmekteyiz. Bu planın mevcut sonuçları açıkça barbarlıktır. Bu planın uygulandığı her gün barbarlığın arttığı bir gün, ve kapitalizmin genel bunalımının daha da azdığı bir gün olmaktadır.

Bu planın uygulanabilirliği hali hazırda sorgulanmaktadır. Çünkü bu plan sadece geri ülkelerin gerici ve vatan haini burjuvalarının ve sivil ve askeri bürokratlarının bu plana uygun olarak barbarca yönetimlerinin örgütlenmesiyle başarılabilecek bir plan değildir. Bu plan ancak ve ancak dünyanın tüm gerici güçlerinin ABD hegemonyasını kabullenmesi, yani bu ekonomik yarışa ABD'nin kazanmasını kabullenmesini gerekli kılar. Ortaklığın ABD dışındaki büyük güçlerinin kendi çıkarlarına ters yönde olan bu hegemonyaya, aynı zamanda Çin, Hindistan ve bilhassa Rusya'nın bu saldırılara ne kadar dayanabileceği bu planın ne kadar süreceğinde belirleyici olacaktır.

İç savaşlar, bölgesel savaşlar ve böylece ülkelerin ve bölgelerin üretime kapatılması, büyük güçler arasında yeni bölüşme imkanlarının böylesi mekanizmalar üzerinden düzenlenmesi. Tüm bunlar ağırlaşan genel bunalımı aşmanın değil, her gün daha da çok kriz alanları üreterek, kriz yönetimini özel değil, genel bir yönetim şekline dönüştürerek genel bunalımı krizlerle yönetme ve böylece insanlığı barbarlığa mahkum etme yöntemleridir.

Bugünün genel bunalımını özellikle içinden çıkılmaz kılan olgu kapitalist üretim araçlarının bugünkü vardığı gelişme düzeyidir. Kendi aralarındaki rekabet ekonominin kurallarına göre ayarlanacaksa, bu da herbirinin kompüterleri kullanarak üretim verimliliğini artırmasını gerektirmektedir. Halbuki kompüterli üretim açıkça komünizmi gerekli kılan bir üretimdir. Çok az sayıda işçi ile çok büyük miktarda üretim sağlanmasını mümkün kılmaktadır. Büyük güçler arasında son yirmi yıldır bu teknolojinin üretimde kullanılmasının kısıtlanması konusunda var olan sözsüz anlaşma zaman zaman bozulmaktadır. Bozulacaktır da. Bu da onlar arası rekabetin, dolayısıyla da çatışmanın kaçınılmazlığını bir kere daha göstermektedir. Yeni bir emperyalist genel savaşın muazzam yıkıcı etkisinden kendileri de korkmaktaysalar da, bu savaştan kaçınamayacaklardır.

5. BURJUVA EKONOMİSTLERİNİN TÜRKİYE VE KUZEY KIBRIS'TA KRİZDEN KURTULUŞ ÖNERİLERİ

Burjuva ekonomistler şu veya bu ülkede, şu veya bu somut krize karşı, o krizi atlama için pek yok öneriler sunmaktadırlar.

Bu öneriler arasında yer alan, üretimin yıkımına, kitlelerin yaşam standartlarının iyice düşürülmesine dayanan ve IMF yöntemi olarak bilinen yöntemle değinmeyeceğiz. Bunlar çok iyi bilinir hale geldi. Bu önerilerin uygulandığında ortaya çıkan sonuçların insanlık düşmanı yüzü, *Derviş* gibi dönmekten başı dönmemiş herkesin görebildiği şeylerdir. Türkiye'de uygulanması için tekrar komutu verilen yöntemler bunlardır. Sonuçlarını görüyoruz ve göreceğiz. Kuzey Kıbrıs'ta da gördük ve de göreceğiz.

Bizi ilgilendiren öneriler üretimin artırılmasıyla ilgili olan önerilerdir. **“Üretim azaltılmayacak. Üretim çoğaltılacak. Böylece daha çok işçi iş sahibi olacak ve pazarın daralması önleneyecek.”**

Bu öneri her şeyden önce mevcut üretici güçlerle ortaya çıkan ürün fazlalığına, mevcut üretici güçlerin tam kapasite kullanılmamasına rağmen ortaya çıkan üretim fazlasına gözünü kapamaktadır. Kapitalizm ortaya çıktı çikali şu olgu da ortaya çıkmıştır; **üretimin artışı, pazarın genişlemesinden kat**

kat daha hızlıdır. Bu sorunu çözmek için işçilerin alım güçlerinin üretimdeki artışa orantılı olarak artırılması gereklidir. Gel gelelim kapitalizm bunu yapamaz. **Yapabilseydi kapitalizm olmazdı.**

Bu öneri ikinci olarak üretimin modernleştirilmesi ve böylece pazarlarda rekabet gücüne sahip bir verimlilikle üretim yapılmasından bahsederken sürekli bir konuyu hasır altı etmektedir. Kompüterlerin üretimde kullanılması. Kompüterlerin üretimde kullanılması bugünün dünyasında modern üretimin bir gerekliliği, verimliliği artırmak isteyen herkesin baş vurmak zorunda olduğu bir yöntemdir. Fakat kompüterli üretim demek çok küçük işçi sayısı ile çok büyük miktarda üretim yapmak demektir. Verimliliğin aşırı artması demektir. O zaman da kapitalizmin yukarıda değindiğimiz eğiliminin aşılması imkansız bir sorun yarattığını görüyoruz. Kompüterleri kullanarak verimlilik artırılır, ürün miktarı artırılırsa, aynı zamanda bu malların satılacağı pazarın aşırı derecede kısıtlanması kaçınılmaz olacaktır... Dün üretim hızla artarken, pazar da daha az bir hızla artardı. Ya bugün? Bugün mümkün olan ve verimlilik artırılacaksa kullanılması şart olan kompüterler üretimde kullanılırsa ne olacak? Pazar daha az bir hızla da olsa artma imkanını dahi bulamayacak. Çünkü işçiler için iş bulunamayacak, pazar daralacak. Üretimin artışı o safhada olacak ki, mesela bir tek Japonya tüm dünyanın elektronik eşya pazarının talebini fazlasıyla karşılayabilecek. Bu nedenle bizim üretim artışı taraftarı tüm burjuva ekonomistlerimiz kompüterli üretime değinmekten kaçınırlar. Küçük üretimi teşvik ederler. Eski makinalarla üretimi teşvik ederler. Çok işçi çalıştıracak manifaktür tekniğini, hatta 'artisan' tekniğini önerirler. El örme halı yapın da turistlere satarsınız çocuklar...

Burjuva ekonomistleri üretimi artırmaktan bahsederken bile açıkça gerici olmaktan kurtulamaz durumdadırlar artık.

Tabii ki Türkiye'nin başka problemleri de vardır. Türkiye'de en islamcısından tutunuz, en milliyetçisine tüm yeni yetme burjuvalarımız oradan buradan çalıp, islamcı ve milliyetçi holding ayaklarında işçilerin-köylülerin altınlarını, paralarını toplayıp fabrikalarını kurarken sadece Türkiye pazarına mal satmayı hedeflemiyorlardı ki. Esas yönelim dışarıya için, ihraç için, gayri-müslimler için, "milli düşmanlarımız" için mal üretmekti ve hala daha da öyledir. Açıkta açığa dışarıya satma bağımlı olarak mal üretilirse, dışarıya da seninle oyuncakla oynar gibi oynar. Daha ucuza daha ucuza satmaya zorlar. Bizim islamcı ve milli burjuvalarımız ne yapacak bu şartlarda? Tabii ki işçi ücretlerini kısacak. Köylünün ürün fiyatlarını düşürecek. Ne de olsa milli ve dini bütün adamlarıdır. Dinleri de milletleri de yeşil dolardır bu bay ve bayanların. Böylece de iç pazarı daraltarak işçilere ve köylülere yaşam zehir edilecek. Ve bunlar kendi ülkelerinde pazarı daraltırken üretimi nasıl artıracak? Dışarıdan talimat gelirse... Başka türlü imkansızdır bu yönelim. Gel gelelim bu günlerde dış pazarlar daralmakla meşguldürler. Hem dış pazar daralıyor hem de bunlar iç pazarı daraltıyorlar. Daraltmak zorundalar. Bunların üretimi artırması imkansızdır.

Kuzey Kıbrıs'ta da aynı durum söz konusudur.

Sonuç, burjuvaların yönetimi sürerken üretimi artırarak krizden çıkma önerilerinin koskoca bir palavra olduğu sonucudur. Bizim burjuvaların önünde krizden çıkmak için tek yol vardır: **Üretimi kısmak. Genel olarak karlılığı artırmak ve de ihracatı mümkün olduğunca sürdürmek için işçi-köylü ve tüm emekçi ve emekli kesimin yaşam standardını tekrardan ve daha da çok düşürmek. Bugünkü krizden burjuva yöntemlerle çıkmamanın tek yolu budur. Bu yöntemin talepleri yerine getirilip geniş bir emekçi kesimi daha da yoksullaştırıldığında burjuva ekonomi de krizden kurtulabilirse kurtulur.**

Krizden bu kurtuluş yöntemi sadece Türkiye'ye ve geri ülkelere özgü değildir. Tüm burjuva ülkelerde durum budur. Avrupa'dan tutunuz Amerika'ya, Japonya'ya, kapitalizmin metropollerinde, kapitalizmin anavatanlarında da durum budur. Her krizden kurtuluş, her ekonominin düze çıkışı olay geride bir yığın işsiz bırakmaktadır. Bu kapitalizmin günümüzdeki genel bunalımının kesin bir göstergesi ve sonucudur. Yapısal işsizlik adı verilen olgu budur.

6. KOMÜNİZMİN TÜRKİYE VE KUZAY KIBRIS'TA KRİZDEN KURTULUŞ ÖNERİLERİ

Bu önerilerin temelini mevcut üretici güçlerimizi kısıtlamakta, onların bilinçli ve verimli bir şekilde kullanılmasını imkan kılmakta olan burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermek fikri oluşturur.

Burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermez ve mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürmez isek, toplumumuzun mevcut üretici güçlerini kontrol etme yeteneğine sahip olamayacağız. Burjuva mülkiyeti şartlarında bu üretici güçler şu veya bu anda burjuva mülkiyet şartlarındaki kullanımları nedeniyle kaplarına sığamaz duruma gelecekler. Yani kriz tekrar tekrar ortaya çıkacak. Her kriz döneminde işçiler ve tüm emekçi kesimler aç; ve açlıkta bırakılacaklar. Kaldı ki, üretici güçlerin vardığı aşamada toplumun her geçen gün daha da büyük bir kesimi sürekli olarak işsizler ordusu içindeki yerini alacak. **Burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermeden bu badireden kurtulma imkanı yoktur.**

Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermek demek aynı zamanda bu ülkelerin dünya emperyalist devletler sisteminden kopmaları da demektir. Böylece de kapitalizmin genel bunalımının yıkıcı etkilerinden de kurtulunacaktır.

Toplumsal mülkiyet ilişkilerinin kurulmasının sonucu olarak, hem Türkiye'de, hem de Kuzey Kıbrıs'ta kompüterli üretim, tamamıyla otomatikleştirilmiş üretim yapma imkanına kavuşacağız. Başka türlü bu imkanı elde etmek imkansızdır. Teknolojik olarak en gelişmiş ülkeler olarak bilinen Batı emperyalizmi ülkelerine bakılırsa onların kompüterli üretimi bir türlü örgütleyemedikleri ve de örgütleyemeyecekleri görülecektir.

Kompüterli üretimi örgütlediğimiz an, aynı zamanda *doğrudan demokrasiyi* örgütlediğimiz an olacaktır. Bu da işte, demokrasi sloganının bugün kazandığı içeriktir. Vatandaşlarına doğrudan demokrasi sunamayan hiç bir ülke, hiç bir devlet demokratik değildir. Mevcut krize ekonomik çözümler önerenler kaçınılmaz olarak ülkenin demokratikleştirilmesine değinmek zorunda kalıyorlar. Ama onlar bu demokrasiyi doğrudan demokrasiye bağıntılamayarak demokrasi anlayışlarının ne kadar burjuva ve gerici bir demokrasi olduğunu ispatlıyorlar.

Bugünün dünyasında genel bir terim olarak açıklık ve demokrasiden dem vurmak gerici bir tavidir. Kompüterler üretimden tutunuz tüketime kadar her alandaki bilgilerin toplumun tüm bireyleri tarafından bilinmesini mümkün kılmaktadır. Halbuki burjuvazi, yani patronlar bu bilgileri toplumun üyelerinden saklamak zorundadır ve saklamaktadırlar. Kontrat hukuku burjuvazinin demokratlıktan ne kadar uzak olduğunu, burjuvaların kendi vatandaşlarının her şeyi bilmesinden ne kadar korktuğunun bariz ispatıdır. Halbuki toplumun geleceğini temsil edenler, bu geleceğin toplumun tüm bireylerinin toplumun her alanında bilgi ve söz sahibi olmasına doğrudan bağıntılı olduğunu bilirler. Kompüterler bize bunun imkanını veriyor.

Krizden kurtulmak için burjuva mülkiyete son vermeli. Toplumsal mülkiyet devreye girmeli. Tüm üretim ve dağıtım kompüterleştirilmeli. Vatandaşlara tüm üretim, tüketim ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında doğrudan bilgi ve söz sahibi olmanın imkanı da kompüterli iletişim üzerinden temin edilmeli. Yani devlet tüm olarak doğrudan demokrasinin devleti kurulmalı.

Bu başarılması zor ve külfetli bir öneri gibi görünebilir. Ama sadece krizden fazla zarar görmeyecek olan toplum kesimlerine. Halbuki krizin çözümü için esas hedef haline gelecek olan işçiler ve tüm emekçiler için en az külfetli çözüm önerisi budur.

YAŞASIN BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Mart-Nisan 2001, Yıl 5, Sayı 61-62, sayfa 18-19.

TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE ÇALIŞMALARI VE KUZEY KIBRIS DERSLERİ

Kuzey Kıbrıs'taki gelişmeleri takip etmiş olan arkadaşlar bileceklerdir ki, 18 Temmuz 2000 şanlı **Bu Memleket Bizim** mitingi sonrası Kuzey Kıbrıs'ta tüm demokratik parti, sendika, örgüt ve yayınların bir araya geldiği **Bu Memleket Bizim Platformu** oluşmuştur.

Bu platform, ekonomik olarak krizden krize sürüklenmekte olan, siyasi olarak Kıbrıs sorununa burjuva çerçevede bile bir çözüm bulamayan mevcut Cumhurbaşkanı ve hükümetin tek gerçek alternatifiydi. Kitlelerin gerçekten saygı duyduğu, peşinden gitmeye hazır olduğu tek kuruluştur. 1 Eylül 2000 mitingi ve daha sonra gelen Genel Grev bunu ispatladı. Kitleler herşeyi göze alarak Platformun istediklerini yerine getiriyordu. İstekleri ekonomik krizin yükünü kendilerinin değil, krizin sorumlusu alan Cumhurbaşkanı, hükümet, bankacılar ve büyük patronların çekmesiydi. Kıbrıs sorununun barışçıl bir şekilde çözülmesiydi. Bu sonuçları elde etmek için platformu önder bellemişlerdi.

KSG, siyaset alanında işbaşı yaptığından beri Birleşik Cephe Hükümeti sloganını ortaya atmış ve Birleşik Cephe taktiklerini sürekli devrede tutmuştu. Krizler ve BMB Platformu süreci stratejimizi doğruladı ve taktiklerimizi geliştirme imkanı verdi.

Stratejik hedefimiz çok önceleri ortaya konulmuş olan BC Hükümeti programını hayata geçirecek bir hükümetin iktidara gelmesini sağlamaktır. Biz tüm çalışmalarımızı buna tabi kıldık ve kılıyoruz.

Türkiye'de devrimci çalışma da, içerik değişiklikleriyle, bu stratejiyi gerektirmektedir.

Programımız çok kısadır. Öyle kalması da yararlıdır. Ve tüm kısıtlığına rağmen Kıbrıs sorunun çözümü için BC Hükümeti tarafından alınması gerekli olan tüm belli başlı, belirleyici tedbirleri içermektedir.

Türkiye'deki yoldaşlar da bunun benzeri kısa ve fakat Türkiye toplumunun ilerlemesi için olmazsa olmaz hedefleri ortaya koyan bir program oluşturmalarıdır. Bu programın temel maddeleri bizce şunlar olmalıdır; Tüm büyük işletme ve bankaların devletleştirilmesi, tüm büyük toprakların devletleştirilip gerekli olanların topraksız köylülere dağıtılması, iç ve dış borçların yukarıda alınan tedbirler üzerinden silinmiş olması, emperyalist güçlerle yapılmış olan tüm askeri, siyasi ve ekonomik anlaşmaların feshi, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması, işçilerin ve tüm emekçilerin yaşam standardını düzelterek tedbirlerin alınması. Birleşik Cephe hükümetinin iktidara gelir gelmez hayata geçirmesi gereken tedbirler bizce bunlardır. Türkiye'nin alması gereken acil tedbirler bunlardır ve bunları ancak ve ancak bir Birleşik Cephe hükümeti hayata geçirebilir.

Dolayısıyla, Türkiye'nin acil siyasi sorunu bu programı uygulayacak bir Birleşik Cephe'nin oluşturulup BC hükümetinin kurulmasıdır.

KSG, BMB Platformu döneminde bu platformun üyelerine BC Program önerimizi detaylandırılmış haliyle taslak program olarak sundu. Bu program BMB Platformu üyeleri tarafından tartışılmadığı gibi alternatif program önerileri de ileri sürülmedi. Herhangi bir tartışmayı örgütlemek, tartışarak veya tartışmayarak ortak bir program oluşturmak mümkün olmadı.

Bunun sebepleri ileride açıklık kazanacaktır. Stratejimizde hiç bir değişiklik söz konusu olmaz iken, taktiklerimiz geliştirildi. Mayıs 2000'de yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında geliştirdiğimiz taktikler mevcut burjuva demokrasisini en geniş bir şekilde kullanma taktikleriydi. Bu amaçla seçimlere katılan tüm sol partilerle işbirliğini geliştirdik. Onların radikal duruşlarına destek olduk. Ve gördük ki, kendi başımıza elde edemeyeceğimiz sonuçları bu yoldaşlarla birlikte ve mevcut demokratik olanakları kullanarak elde edebilmekteyiz. Kendi örgütümüz için doğrudan kazanç; olarak değil. Kitlelerin doğru bilince yakınlaştırılması açısından büyük kazançlar elde edebilmekteyiz. Bu kazançların elde edilmesinde YBH'nın Cumhurbaşkanı adayları A. H. Tahsin Hoca yoldaşın muazzam bir rolü olmuştur. Seçim dönemlerinde şu görüldü ki, solcular mevcut seçim imkanlarını kullanabilmekte,

böylece kendi görüşlerini kitlelere ulaştırabilmektedirler. Bu tabii ki, mesela bugünün seçilmemiş Cumhurbaşkanı olan Denktaş ve onun Türkiyeli yöneticilerinin seçimlerde propaganda konusunda tedbirler almasına yol açmıştır. Bunda da şaşılacak bir şey yoktur. Ama biz elde edeceğimizin en çoğunu elde etlik. 18 Temmuz günleri A. H. Tahsin yoldaş, Avrupa gazetesindeki yoldaşlar ve tüm diğer yoldaşların ve hatta CTP'li yoldaşların can bedeli çalışmaları olmamış mümkün olmazdı.

Mayıs 2000 Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi önerdiğimiz birlik önerileri pek çok nedenle başarısız oldu. Ama sonuçta yapılan faaliyetler birlik yönünde, tüm muhalefetin bir hedefe vurması yönünde oldu. Daha iyisi olabilirdi. Ama, muhalefetin çalışmalarına, tüm eleştirilerimize rağmen zarar vermemek, yardımcı olmak taktikleri doğru taktiklerdi. Çünkü tüm muhalefet tüm yönetime şurasından burasından vurmakta, onları şöyle veya böyle teşhir etmekte ve kitleleri onlara karşı durma yönünde şöyle veya böyle cesaretlendirmekte idi.

Birlik iyidir. En kötü birlik bile, en dağılık birlik bile, yerinde ve zamanında olursa iyidir. Korunmalı ve kollanmalıdır. Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde, bizim tüm çabalarımıza rağmen birleşemeyen muhalefet, Denktaş'a muhaliflik temelinde ve daha radikal kesimleri Bu Memleketin Bizim olmadığını teşhiri temelinde aynı hedeflere vurdu.

BMB Platformunun oluşması ile ortaya çıkan durum ise farklıdır. Burada ortaya çıkan birlik konusunda çok daha ısrarlı olunmak, birliği ciddi olarak ele almayan tüm örgütleri çok daha ciddi olarak teşhir etmek gerekiyordu. Şöyle ki;

BMB Platformu Kuzey Kıbrıs'ta krizden işçi-emekçi kesimin en az zararlar kurtulmasını sağlayabilecek tek yapıydı. Onun hükümet olması şarttı. BMB Platformu hükümeti kurulmamış krizin tüm yükü kitlelerin omuzlarına yüklenecekti. Kıbrıs Sorunu çözülmeden kalacaktı. Bu açık bir olguydu ve BMB Platformu kitleler saflarında attığı sloganlarla otorite sahibi olmuştu. Bu Memleket Bizim olmalıydı. Ancak ve ancak BMB Platformu bu memleketi bizim yapabiliirdi. Bu herkesin bilgisi dahilindeydi. Kitleler BMB Platformunu bu amaçla destekliyordu. Kuzey Kıbrıs'ın relatif olarak çok daha zor siyasi ve askeri şartlarına rağmen kitleler mitinglerde on binleriyle, genel grevde hemen hemen hepsi bu sloganı haykırdılar ve onun için iş başı yapmaya hazır olduklarını sergilediler.

Halbuki BMB Platformu, tüm önerilerimize rağmen ortak bir iktidar alternatifi olmak için zorunlu olan ortak bir platform için tartışmak zahmetine bile katlanmadı. Anlaşılması zor bu tavrın nedeni bu günlerde açıkça ortaya çıktı. BMB Platformunda yer almakta olan CTP'nin kendi "Sosyal Konsey" önerisi vardı. Burjuvaziyle işçileri bir araya getiren bir konsey. Bugünlerde adına "kriz yönetimi" taktıkları bir konsey. Ve bugünlerde BMB Platformu örgütlerinin pek çoğunun, bilhassa da en önemli sendikaların önderlerinin bu "kriz yönetimi" önerilerini desteklediklerini görmekteyiz. Bu da BMB Platformunun bir birlik olarak, iktidar alternatifi olmaya neden yönelmediğini bize göstermektedir.

Buradan çıkan **birinci** sonuç, böylesi platformlar oluştuğunda platformların içinde yer alan örgütlerin siyasi tavırları açıkça ortaya koymaları gerektiğidir. Bazıları Platformun iktidar alternatif olarak şekillenmesi konusunda ağızlarını açmayarak işi sürüncemede bırakıyorlarsa, bu onların Platformun bir iktidar alternatif olarak şekillenmesini istemedikleri, ve hareketten dışalanmamak için bu görüşlerini kitlelerden ve Platform üyesi örgütlerden gizledikleri anlamına gelir. O zaman Platform üyeleri arasında Platformun bir iktidar alternatif olarak şekillenmesini isteyen tüm örgütler Platform içinde kendi guruplarını kurmalıydılar. Bu gurup platform içinde yer alan ve Platformun iktidar alternatif olarak şekillenmesine karşı açıktan veya tavırsızlıkla tavrı takınan tüm örgütlerin yaklaşımını kitlelere anlatmalıdır.

Buradan çıkan **ikinci** sonuç; sorunun radikallik sorunu olmadığıdır. KSG'nin önerilerinin radikal olduğu, mevcut burjuva düzenin yıkılmasını ön gördüğü açıktır. Fakat KSG hiç bir dönem için ya bizim programımız ya da birlik olmaz demedi. Platformun birleşik programının birlikte üretilmesini önerdi. KSG'nin birlikte yapılan değişik eylemlerdeki tavrı da ortadadır. Görüşler uyuşmadığı görüşler bile olsa o birliğe zarar vermez ve birlikle hareket eder. Hem de her örgütten daha fedakarca. Yani CTP Milletvekili F. S. Soyer'in BMB Platformu'nun ortak bir platform sahibi olamamasının sebebi olarak

KSG'nin Birleşmiş Milletleri emperyalist bir kurum olarak değerlendirmesini göstermesi, bu yoldaş ve CTP açısından tam bir düzenbazlıktır. Buyursunlar BM'leri demokrasinin beşiği ilan eden bir program oluşturalım!. Ama yok. Önemli olan BMB Platformu'nun bağımsız ve alternatif bir iktidar odağı haline gelmesini önlemek, kitleleri düne kadar "Sosyal Konsey" palavrasıyla, bugünlerde de "Kriz Yönetimi" palavrasıyla, daha doğrusu burjuva işbirliğiyle uyutmaktır amaçlanan.

Ve biz yine diyoruz. Buyurunuz birliğe. Buyurunuz BMB Platformu'nu iktidara getirmeye. Tabii, BM demokrasi melaikesidir. Siz de bilirsiniz, biz de! Buyurun yoldaşlar.

KSG Mayıs seçimleri döneminin kazanımları ve ülkenin mevcut siyasi ve askeri şartlarını da dikkate alarak BMB Platformu üyesi örgütlere, ortak bir programın oluşturulmasını, BMB Komitesi üyesi örgütlerin kendi kitleleri önünde bu programı hayata geçirmeyi üstlenen kendi cumhurbaşkanlığı ve parlamento adaylarını seçmelerini, Kuzey Kıbrıs'taki tüm kitlelerin katıldığı bir toplantıda da bu örgütlerin seçtikleri adaylar arasından bir tek cumhurbaşkanı ve gerekli sayıda parlamento adaylarını seçmesini, bu demokratik yöntemler üzerinden, bu eylemlerden alınan güçle erken Cumhurbaşkanlığı ve Parlamento seçimlerini zorlayıp seçimler üzerinden iktidara gelinmesi planını sundu.

Biz KSG'nin hem stratejik hem de taktik önerilerinin gayet yerinde öneriler olduğu görüşünderiz. Bizim programatik önerilerimiz yerine getirilmemiş Kıbrıs'ta ekonomik krizler son bulmaz ve bu krizlerden sürekli olarak işçi-emekçi kesimi zarar görür. Bizim taktik önerilerimiz uygulanmamış kitleleri bu hedeflere çekmek için gerekli adımlar atılamaz, onlar fikir ve örgüt olarak bu programı hayata geçirme yeteneğine kavuşamaz.

Programın ve taktiklerin doğruluğu şarttır. Ama bu yeterli değildir. Bunları hayata geçirecek kadrolar, bu programı ve taktikleri kavramış, benimsemiş, kendi malı yapmış kadrolar gereklidir. Kitleler ancak onlar aracılığıyla bu fikirlere kazanılabilir, örgütlenebilir. Strateji ve taktikler ancak onlar üzerinden kitleler kazanılarak hayat bulabilir. KSG'nin bu konudaki zaafı malumdur. Zaten BC stratejisinin bir nedeni de toplum saflarında birden çok partinin faaliyet yürütmesi, bir tek partinin gücünün toplumun sorunlarını çözmeye yetmemesidir. Başka türlü BC'ye gerek olmazdı.

Bizim tüm çabalarımıza rağmen BMB Platformu'nun bağımsız bir iktidar odağı olarak siyaset sahnesine çıkmaması, Bu Memleket Bizim sloganıyla peşine taktığı kitlelere ihanet pozisyonuna düşmesi iki nedene dayandırılabilir. Ya bizim strateji ve taktiklerimiz yanlıştır. Ya da gücümüz yetersizdir. Gücümüzü artırmakta yetersiz kalmaktayız. Örgütlenme çalışmalarımızda zaafı vardır.

Biz bu ihtimallerden ikincisinin geçerli olduğunu düşünüyoruz. Strateji ve taktiklerimizi anlamış, bunların kitlelere taşınması yollarını kavramış kadrolarımızı oluşturamıyoruz. Bunlar üzerinden en önemli sendikaları ele geçiremiyoruz. O zaman da işte sosyal demokrasi, yani CTP, burjuvaziyle işbirliği siyasetini bize rağmen uygulama imkanı elde ediyor. Biz ise CTP'ye rağmen kendi devrimci siyasetimizi uygulama imkanını elde edemiyoruz.

Troçkistler 1930'larda sosyal-demokrasinin BC'ye kazanılamaması konusunda komünistleri suçlarlar. Dediklerine göre Stalinistler Sosyal-Demokratlara karşı çok sert olmuşlar. Onları dışlamışlar. Birincisi bu yalandır. Komünistler sosyal-demokrat işçileri cepheye kazanmak için her şeyi yapmışlardır. Bu çabalara burun kıvıranlar sosyal-demokrat önderler olmuşlardır. Küçük komünist partilerini dikkate almamışlardır. Almanya'da pek o kadar küçük olmayan komünist partisini de dikkate almamışlardır. BC'nin oluşmamasının sebebi onlardır. Bu olgu Kuzey Kıbrıs'ta çok barizdir. KSG'nin kendi görüşlerini ortaya koyma hakkından taviz vermeyeceği herkes tarafından bilinir. Aynı zamanda KSG'nin birlikte çalıştığı sosyal-demokrat arkadaşlara taviz vermekten kaçınmadığı, pek çok eylemde onların görüşlerine uygun tavırlar aldığı da bilinir. Hele hele çoğunluğun görüşüne karşı çıksa bile uyacağı da gayet iyi bilinir. Ama görüyoruz ki F. S. Soyer yoldaş bir bahane uydurup birlikte platform oluşturulmasına, birlikte iktidara yürünmesine, krize birlikte yozum bulunmasına yanaşmamıştır. CTP'nin etkisi altında olan belli başlı sendikaların önderi yoldaşlar da bu konuda CTP'ye ters düşmeyi göze alamamışlardır. Troçkistlerin komünistlerin radikalliğinin BC'yi önlediği lafının tam bir palavra olduğu Kuzey Kıbrıs örneğinde de ispatlanmıştır.

Türkiye’de kendi örgüt türleriyle birleşik cephe çalışması yürüten yoldaşlar bizce tüm bunlardan şu dersleri çıkarmalıdır:

1- Türkiye devrimci hareketinde sol radikal kesimi oluşturan tüm örgütler mutlaka BC çalışmalarına kazanmalıdırlar. Stratejik hedeflerin doğru tespitinde onların radikallikleri sağcıların burjuva işbirliğine karşı devreye sokulmalıdır. Kıbrıs’ta bizim karşılaştığımız esas sorun böylesi örgütlenmelerin mevcut olmamasıdır. Bu KSG’yi yalnız bırakmıştır. Güçsüz kılmıştır.

2- KSG seçim taktiklerini solcu arkadaşların itirazlarına rağmen geliştirdi. Burada, kitlelere ulaşma konusunda, taktikler konusunda sağcıların burjuva parlamentosu hayranlığı, solcuların kitlelerden kopuk çalışma tarzına karşı devreye sokulmalıdır. Varılmak istenen yer her devrimcinin bilgisi dahilindedir ve bu kitlelere çeşitli yöntemlerle anlatılmalıdır. Kitleler oraya, devrimci duruş konumuna, burjuvaziyi devirmenin gerekliliği konumuna ulaştırılmalıdır. Türkiye’de parlamento, müsadenizle, Kuzey Kıbrıs’takinden daha da çok içi boş bir parlamento değildir. Bizim seçim taktiklerimizle çözmeye çalıştığımız sorun parlamentonun boşluğunun, hükümetin Türkiye’den yönetildiğini ispatlamak değildi. Pek çoğu bunları bilen kitleleri bildikleri şeyler doğrultusunda harekete geçirmektir. Parlamento ve hükümetlerin karakterini sadece devrimciler değil, isterse kitlelerin tümü bilsin, eğer kitleler harekete geçmiyorsa bu bilgi bir işe yaramaz. Seçimler hem kitlelere doğru bilgileri ulaştırmanın hem de onları hareket geçirip örgütlemenin araçları olmalıdır. Öyledir de.

3- Tabii ki, kitleler hali hazırda devrimci bir hareketliliğe ve örgütlenmeye sahipken seçim taktiklerini önermek hareketi geri çekmek isteyenlerin yapacağı bir öneri olacaktır.

4- En geniş kitleleri harekete geçirebilmek için, BC çalışmasına en sağcısından en solcusuna tüm işçi-emekçi örgütlerini kazanabilmek için ne taviz verilmesi gerekiyorsa o taviz verilmelidir. Burjuvazinin hükümet ve muhalif partileri arasındaki çatlaklar da devreye sokularak en geniş kitleler hükümete karşı, burjuvazinin programının bu uygulayıcısı kuruma karşı harekete geçirilmelidir. En önemli olay budur.

5- Fakat, bu hareketliliği elde etmenin her şey olmadığı daha yeni Kuzey Kıbrıs pratiğinde ispatlanmıştır. Solcular BC içinde Türkiye için gerekli olan hedefleri tespit edip, bunlar üzerinde anlaşıp, BC çalışması üzerinden kitleleri bu hedefleri kazanma yönünde eğitime ve örgütleme çalışmasını başarılı bir şekilde yapamazlarsa tüm hareketlilik güçlü konumda kalan sağcılar, ister açıktan sağcılar, ister sosyal demokrat sağcılar olsun, sağcılar tarafından durdurulabilecek, kitlelerin tüm mücadele şevki yok edilebilecektir. Sonuç yenilgi olacaktır.

Kuzey Kıbrıs’ta BMB Platformu çalışması yenilgiye yol açmıştır. Şimdilerde yine hepimiz burjuvazinin sağcı partilerinin saldırılarına karşı bizim solcu sağcılarımızı korumakla meşgulüz. Bunun son örneği orta öğretim sendikası genel kurulunda verilmiştir. Ahmet Barçın yoldaş ve ekibinin zaferi için canla başla çalışılmıştır. Doğru da yapılmıştır. Fakat Kıbrıs’ın sorunları olduğu gibi durduğu, hatta daha da kötüleşerek sürdüğü içindir ki, KSG’nin BMB Platformu için yaptığı öneriler de hala geçerliliğini korumaktadır. Bunların zaferi için mücadele de kaçınılmaz olarak sürmektedir ve sürecektir. Dolayısıyla, Ahmet Barçın yoldaş ve onun gibi BMB Platformuna sırt çevirip CTP’nin burjuva işbirlikçisi “kriz yönetimi” siyasetine sahip çıkan tüm sendika önderi yoldaşlar kitlelerin gözünde teşhir edilmesi gereken yoldaşlardır. BMB Platformu, bu platformun BMB Slogamı etrafında harekete geçmiş olan kitleleri sağ gösterip sol çakmasını becermelidirler. BMB diye bas bas bağırıp da krizin iyice azdığı, kitlelere burjuvazinin saldırısının iyice azdığı şartlarda “kriz yönetimi” ayaklarına yatıp BMB Platformu’nu darmadağın etmenin cezası çok fena olmalıdır. Burjuvazinin açık saldırısına karşı burjuva işbirlikçiliğine kazık çakmış sendikacıları iktidara getirmek kaçınılmaz oluyorsa bu yapılır. Ya sonra? Sonra da BMB Platformu’na ihanetin hesabı sorulmalıdır. BMB Slogamının çöpe atılmasının hesabı sorulmalıdır. Ve BMB Platformu tekrar canlandırılmalıdır. Çünkü platformun çözmesi gereken sorunlar olduğu gibi duruyor.

Ümidimiz Türkiye’deki arkadaşların bizler gibi, olmadı yeni baştan yapmak zorunda kalmamaları, tecrübelerimizi kullanarak gerekli sonucu aksatmadan elde etmeleridir.

**YAŞASIN TÜRKİYE!
KAHROLSUN IMF VE UŞAKLARI,
KAHROLSUN VATAN HAINLERİ!
YAŞASIN TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!**

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Mart-Nisan 2001, Yıl 5, Sayı 61-62, sayfa 21-22.

KSG DOSYA 1—TÜRKİYE SOLU VE KIBRIS

BOLŞEVİK PARTİZAN (BP)

Yoldaşlar “Dost Acı Söyler” başlıklı makalelerinde esas olarak bizim siyasetimizi eleştirmektedirler. Dolayısıyla bu makaleyi ele almakta fayda vardır.

1. Kıbrıs’ta Siyasi Kamplaşma:

Yoldaşlar makalelerine girişte Kıbrıs’taki siyasi hareketliliğin, kamplaşmanın esas olarak iki temelde yükseldiğini belirtiyorlar. Bu kamplaşmaları da çözüm, barış ve AB cephesiyle, çözüm, barış ve AB karşıtları; Annan Planı taraftarlarıyla, Annan Planı karşıtları; arkalarında Türkiye olmayan statüko karşıtları ile arkalarında Türkiye olan statüko taraftarları olarak tespit ediyorlar.

Kıbrıs siyasetinde yukarıda ele alınan kamplaşma dünya emperyalist sistemi içerisindeki bir karşıtlığı, kamplaşmayı ortaya koymaktadır. Gerçek bir zıtlık, gerçek bir karşıtlık değildir.

Yoldaşların ele aldıkları bu zıtlaşma, Kıbrıs sorununa emperyalizm şartlarında çözüm bulmak için, burjuva şartlarda çözüm yolları arasındaki bir zıtlaşmadır. Aynı ortak bir temele sahiptir. Dünya emperyalist sistemi üzerinde yükselir. Kıbrıs’ta siyasetin bu zıtlıklar üzerinden şekillendiği tespiti yanlıştır. Görüntüye özgüdür. Görüntünün ardındaki esası gözden kaçırmaktır.

Kıbrıs siyasetindeki esas karşıtlık tüm bu kampların birliği ile, KSP’nin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti arasındaki kamplaşmadır. Kıbrıs’ın geleceğini belirleyecek olan zıtlaşma budur. Bu zıtlaşmada hangi siyasetin üstünlük kazanacağıdır.

Bu yoldaşlar “Annan Planı, Strateji ve Taktik” başlıklı yazımıza değindikleri oranda, bu basit olguyu bilmeleri gerekirdi.

2. Tavizler ve Derinde Yatan Gerçekler:

Yoldaşların, Kıbrıs’taki iktidar kavgasını, emperyalizm şartlarında çözüm türleri arasındaki bir kamplaşma olarak ilan ettiği dönemde KSP vardır. Yoldaşlar KSP’nin bu dönemle ilgili temel belgesine de sahiptir. Şunları da iyi bilirler. KSP halkımızın güçlerini birleştirmek, onların mücadelelerini ilerletmek, bu amaçla onların birliğini sağlamak için her türlü taktiki tavizi vermiştir, ve de ileride de bu tavizleri vermekten geri durmayacaktır. Bunun yanında, KSP kendi varlığından ve kendi görüşlerinden asla taviz vermez. Yani hem kendini, hem de görüşlerini askıya almaz. Almamıştır.

Birlik konusunda çok öneriler ortaya kondu. Geçmiş dönemde bazı arkadaşlar yüce dava için herkesin farklı görüşlerini bir kenara koymasını önermişti. Biz de onlara buyurmalarını, kendi “BM çatısı altında, Birleşik, Federal ve AB üyesi” fikrini bir kenara koyup, bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe fikrimiz etrafında birleşilmesini önermiştik. Aynı zamanda böylesi önerilerin işin aslında bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetimizi hasır altı etme siyaseti olduğunu, bunun ise imkansız olduğunu, çünkü Kıbrıs’ın geleceğinin bu siyaset üzerinden, bu siyasetin zaferi üzerinden belirleneceğini belirtmiştik.

Yani KSP ve KSG, gerek Bu Memleket Bizim Platformu, gerekse son içinden geçtiğimiz seçim dönemi—ve de içinden geçmekte olduğumuz “Barış Hükümeti” döneminde—birlikte hareket için ortak bir platform amaçlı taktiki tavizini verirken ve bu çerçeve içinde yer aldığı anlaşmanın tüm kurallarına uyarken, kendisini, programını, ve de dolayısıyla Kıbrıs’ta esas çatışmayı ortaya koyan siyasetini askıya almaz. Siyasetine uygun olarak propaganda, ajitasyon ve örgütlenme hakkından vaz geçmez. Anlaşmanın kurallarına herkesten daha fazla uyarak, kendi siyaseti çerçevesinde propaganda, ajitasyon

ve örgütlenmesini sürdürür.

Bu nedenledir ki, içinden geçtiğimiz seçim döneminde, içinden geçmekte olduğumuz “Barış Hükümeti” döneminde de, Kıbrıs’ta çatışma içinde olan esas iki siyaset, Kıbrıs’ta emperyalizmin yıkılması ile onun korunması arasındaki siyasetlerin çatışmasıydı ve yine öyledir. Kıbrıs Sorunu çözülmüncüye kadar, Kıbrıs’ta emperyalizmin zinciri kırılıncaya kadar da öyle kalacaktır.

Bu nedenledir ki, Türkiye’deki yoldaşlar bizim seçim ittifakı üzerinden devrime ihanet ettiğimizi söylemeye çalışırken, Kıbrıs’ta AB siyasetinin en ateşli savunucusu, ve de Türkiyeli yoldaşlarla birlikte seçim boykotçusu, ve en ateşli BM çatısı altında, birleşik, federal ve AB üyesi Kıbrıs stratejisi savunucusu YBH’lı yoldaşlar da aynı tavır içindeydiler. YBH’lı yoldaşlar, Annan Planı’nı emperyalist bir plan ilan ettiğimiz halde seçim ittifakında yer aldığımız için bize ateş püskürmekte, bizi ittifaktan attırmaya çalışmaktaydılar. Hem Annan Planı emperyalist bir plandır diyormuşuz, bu tür çözüm öneren partilere reformcu diyormuşuz, emperyalizm şartlarında çözüm olmaz diyormuşuz, hem de, olacak gibi değil, Annan Planı için herkesi birleştirmek ve de bu planın zaferini istiyormuşuz. Bu amaçla seçimlere katılıyormuşuz. Bunun oluru ederi yokmuş.

Türkiyeli devrimcilerin büyük çoğunluğu da aynı görüşte.

3. Tarihten Dersler:

Esas olarak burjuva şartlarda seçimleri boykot taktiğini savunan, bu boykot taktiklerini stratejiye dönüştüren bu yoldaşlar, seçimlere katılma ihtimalini de kabulleniyorlar. Bu onu da, bunu da kabullenme yaklaşımı Troçkistlerin tipik özelliğidir. Sonuçta dönüp dolaşacak boykotu devreye koyacak ama, seçime katılma da olabilir. Ne şartlarda? Komünist hareketin tarihçesi diyormuş ki, komünist partiler kendi başlarına seçime katıldıklarında, seçimleri kendi “doğru” görüşlerini yaymak için kullandıklarında!

Hadi bu yoldaşların tarih bilgisi fazla derin değildir diyelim, ama bu yoldaşlar hiç değilse “Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı” kitabını okumuşlardır. Biliriz okumuşlardır. İyi ama orada Lenin işleri İngiltere’de “Labour Party”yle, yani “Emek Partisiyle” birlikte seçimlere katılmaya kadar vardırır. Bu partiyi iktidara getirmek için çalışmaya kadar vardırır. Ve şu meşhur, herkes tarafından iyi bilinen sözü ekler; “kendilerini asmaları için ellerine ip verelim”!

Sadece bunlar mı? “Anti-Faşist Birleşik Cephe” siyaseti döneminde, seçimlerle bağıntılı ne tür siyasetler önerildi? İspanya iç savaşı ve öncesinde Komünistler ne tür siyasetler güttü? Kaldı ki bir de sizin sosyalist (ay pardon ‘kızıl’ demek istemiştik) Arnavutluk ve Çin’iniz var. Arnavutluk Emek Partisi nedir? Kimlerin ittifakıdır? ÇKP kimlerle ittifak yaptı? Seçimler sizlere göre o kadar önemsiz olaylarsa, seçimlerde ittifak yapan bizler niye savaşta ittifak yapan AEP ve ÇKP ile kıyaslandığında komünist hareketin tarihine ters işler yapıyormuşuz?

Ve de seçimler o kadar önemsiz işlerse, niye Avrupa’nın komünistleri sosyal-demokratlara seçimlerde faşizme karşı ittifak önerdiler? Ve bunlar komünist hareketin tarihinin parçaları değil midir?

Yoksa, siz yoldaşlar o müthiş ve de engin komünist bilginizle Komintern ve Stalin’de hata keşfetme faaliyetlerinizde işi bu konularda da hata bulmaya vardırınız mı?

Biz size yıllar öncesinden demedik mi, siz böyle giderseniz, Mao, Enver ve Kaypakkaya savunuculuğundan vaz geçmezseniz, varacağınız yer Stalin ve Komintern’de derin hatalar keşfetmek olacaktır. Lenin-Stalin ve bu kaynaklar uzlaştırılmaz, diye demedik mi biz size?

Şu yoldaşların bize satmaya çalıştıkları tarih bilincine bir bakın: Komünistler ancak ve ancak kendi partileri adına ve kendi “doğru” görüşlerini propaganda için seçimlere girermiş. Ya bu doğru görüş faşizme karşı birliği empoze ediyorsa? Birilerinin ellerine kendilerini asmak için ip vermeyi gerektiriyorsa?

Bizim birlik siyasetimiz, sonuç olarak Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti’ne, bu amaçla birliğe yol açmasını amaçladığımız birlik siyasetimiz, bu çerçevede uyguladığımız prensipler ve de

elde etmek istediğimiz amaçlar yoldaşları çileden çıkartıyor.

Ama tüm bunlar bizim siyaset değiştirmemizin gerekliliğini izah etmiyor. Yoldaşların siyasetinin yanlışlığını kavramamıza yardımcı oluyor.

4. Parti İnşa Aşamaları Ve Taktikler:

Yoldaşların temel kamplaşma olarak ele aldıkları kamplaşmayı imkansız kılmak için, kamplaşmayı Kıbrıs'ta emperyalist dünya sisteminin çökertilmesi ile korunması arasında bir kamplaşma olarak belirlemek, siyasi gelişmeleri bu kamplaşma üzerinde şekillendirmek için partimiz uzun bir süredir çabalamaktadır. Bu çabaların bir sonucu olarak siyaseti Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti olan, siyaseti ülkemizin bilgisayarlaştırılması ve doğrudan demokrasi üzerinden komünizmin inşası olan partimiz kurulmuştur.

Gelgelelim partimiz ve yoldaşlarımızın varlığı, bu siyasetin işçiler, yoksullar ve yurtsever entelektüeller saflarında hakimiyet kurması sonucunu oluşturmamıştır. Sendikalar, kitle örgütleri, diğer yurtsever partiler saflarında onların kitle ve kadroları saflarında burjuva-emperyalist siyasetin hakimiyeti kırılmamıştır. Bizim siyasetimizin propagandasını yapmamıza, bu kesimlerin burjuvalar arası görüşmeler üzerinden çözüm siyasetlerinin imkansızlığını onlara defalarca ispatlamamıza, onlar anlaşma oldu olacak diye haykırırken anlaşmanın olmayacağını ilan etmemiz ve de doğruluğumuzun defalarca kanıtlanmasına rağmen bu kitleler ve önderleri saflarında burjuva siyasetin hakimiyetini kıramadık.

Yoldaşlar bizim bu hakimiyeti kırmak için kullandığımız yöntemleri de yanlış olarak ilan etmektedirler. Doğru olarak önerdikleri ise daha fazla devrim propagandasıdır. Gerçi bizim devrim aşaması önerimizle de sorunları vardır. Dolayısıyla bizim yanlış devrim propagandamızı daha fazla yaparak doğru yerde nasıl duracağımız sorunsalı da ortaya çıkıyor ama, bunu şimdilik bir kenara koyalım. Bunun, doğru-yanlış içerikli devrim propagandasının daha fazlasını yapmak nasıl elde edilecek? Bizim, kendi başımıza, Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetini propagandamız tabii ki hiçbir zaman yeterli olmayacak, tabii ki ulaşamadığımız kesimler olacak. Ama bu propaganda ve bu siyaset Kıbrıs'ta propaganda edildi, ediliyor ve artık oldukça geniş kesimler tarafından bilinmektedir. Çünkü sürekli olarak propagandası yapılmaktadır. Bu siyasete karşı çıkan yoldaşlarla yapılan birlik çalışmalarında da bu siyasetin propagandası yapılmaktadır. Yoldaşların yanlış taktik olarak değerlendirdikleri seçim süreci sonrasında bu siyaset çok daha fazla kesimler tarafından bilinmektedir.

Siyaset sürekli olarak ve pek çok sorunlar üretir. Bu sorunlardan biri de, doğru olan siyasetin doğruluğunu, tüm diğerlerinin yanlışlığını pratik içinde kitlelere ve onların önderlerine göstermek, daha doğrusu kitleleri burjuva önderliğinden koparmak sorunudur.

Bu sorunun çözümüne katkı koymak işi de, müsadenizle son 30 yıldır parti inşasının birinci aşamasına, onun da komünist çevreler aşamasına takılıp kalmış, komünist propagandadan başka bir şeyle uğraşmayı parti inşasının bu aşamasında yanlış olarak gören bir siyasetin yapabileceği bir iş değildir. Hele hele, komünizmin tarihçesine, komünizmin teori ve pratiğine karşı yaklaşımında yukarıdaki türden açık yanlışlarla dolu bir komünist çevrenin, bizim ele aldığımız sorunu ele almamış ve de ele almak istemeyen bir çevrenin bize bu konuda katkı yapması imkansızdır. Sizler bu konuda tecrübe sahibi olmadığımız gibi, bu konuda tecrübe sahibi olmak diye bir soruna bile sahip değilsiniz. Bu nedenle de yaptıklarımızın ne amaçla yapıldığını, ne sonuçlar elde etmek için yapıldığını, ve elde edilen sonuçların değerini idrak bile edemiyorsunuz. Ama bu şartlarda bize doğruları göstermeye kalkıştığınızda, "acı söylediğinizde" dünya komünist hareketinin siyaset haznesine herhangi bir katkı da yapmıyorsunuz. Zarar veriyorsunuz.

Parti inşasının iktidar öncesinde iki aşamadan geçeceği konusundaki öğretisi, parti inşasının birinci aşamasındaki bir partinin, ülkenin altı üstüne gelirken, devrim propagandası yapması, propaganda çevresi olarak kalmasının araçları değildir. Ülkesindeki ve dünyadaki sınıf mücadelesinin taleplerine

gözünü kapayan, bunlara uygun siyasetler oluşturamayan bir komünist çevre, ne ülkesinde devrim yapabilir, sınıfların mevzilenişinde işçilerin bir adım daha ileri, pratik olarak bir adım daha ileri atmalarına yardımcı olabilir, ne de o meşum birinci aşamadan ikinci aşamaya geçebilir. Basit daireye hapsolmuştur o hareket. Hem de komünizmin günümüzdeki kıstaslarından birine uymak adına!

Nasıl ki kişi kendini parti inşa aşamalarının taleplerine uymak adına komünist bir çevre olarak kalmaya, dünyanın altı üstüne gelirken kitlelerin ruhunun bile duymadığı ama “çok doğru” bir akım olmaya mahkum edebilirse (mümkün, değil mi?), kişi sekterliğe düşmemek adına, kitlelerle bileşmek adına kendi örgütünü eritebilir de (bu da mümkün, değil mi?).

Hangi siyasetin nereye gideceği ve çalışmalarıyla ne sonuçlar elde edeceği, aldığı sonuçla ilgilidir. Türkiye Başbakanı “siyaset çözüm sanatıdır” dese de, siyaset sonuç sanatıdır. Faaliyetlerin gerçek sonuçları nelerdir? İşte bir siyasetin gerçek karakterini bu şekilde ve basitçe tespit edebiliriz. Güneşi balçıkla sıvamaya çalışma üstatları bile bu tür bir tespitin sonuçlarından kendilerini kurtaramazlar!

5. Kullanılma Korkusu:

Yoldaşlar ‘Annan Planı, Strateji ve Taktik’ yazımızdan, tipik cımbızlama yöntemiyle, bizim partimizin adının daha fazla duyulduğu konusundaki tespitimizden hareketle, bu emperyalist planı savunduğumuz için burjuva partilerin bizi meşhur etmek konusunda sorun görmeyecekleri, çünkü bizi kullanacakları uyarısında bulunuyorlar.

Sağolsunlar ama, birliğe girip de kullanılacağını bilmeyen adama aptal derler—biz aptal değiliz. Kullanılmak istemediği için birlik aramayana ise aşırı aptal derler.

Birliğin olduğu yerde kullanma kaçınılmazdır. Herkes birbirini kullanır. Biz, kitleleri örgütlemek, sağ kanada karşı çıkmak konusunda müttefiklerimizi kullandık. Kullanıyoruz da. Kullanacağız da. Onlar bunu ellerinden geldiğince engellemeye çalışacaklar. Kitlelerin örgütlülük ve hareketliliği, KSP türü bir partinin varlığı şartlarında onlara zararlıdır. Tüm seçim döneminde, ve şu anda da müttefiklerimizle bu alanda sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunlar kaçınılmazdır. Ve tabii ki zorla güzellik olmaz. Seçim döneminde kitleleri hareketlendirmek zorundaydı müttefiklerimiz. Ama onların örgütlenip bağımsız karar alan mekanizmalara, örgütlenmelere kavuşmalarına mani oldular—olacaklar da. Gel gelelim, işler ilerleyecek. Müttefiklerimiz kitleleri daha da radikalleştirmek zorunda kalacaklar. Her halükarda, kitleler bizim kendi gücümüzle elde edemeyeceğimiz bir oranda radikalleşti. Örgütlendi. Sağ kanada karşı topyekün bir güç haline geldi.

Bizim kullandığımız konusunda kesin kararlı olan yoldaşlar, kitlelerin saflarında, pratik olarak atılan bu adımı hor görmektedirler. Müsadenizle, milliyetçilik çorbasıyla beslenmiş, karşılıklı burjuva milli düşmanlıkların gemi azıyı aldığı bir ülkede, bu işin başını çeken sağ kanadın böylesi bir teşhirini hafife almak için, kişinin kitlelerle tüm bağıni koparmış olması gereklidir. Böyleleri de müsadenizle devrim yapamazlar!

6. Esas Görev Kendi Ülkende Devrim Yapmaktır:

İki aşamalı parti inşası teorisinin metafizik kavranışı, komünistlerin esas görevlerinin kendi ülkelerinde devrim yapmak olduğu tezinin metafizik kavranışıyla el ele gitmektedir.

Tabii ki bir ülkenin komünistlerinin birincil görevi kendi ülkelerinde devrim yapmak, iktidarı ele geçirmektir. İktidar elde edildiğinde, diğer ülkelerin devrimlerine çok daha büyük katkılar yapılabilir.

Gel gelelim, sorun enternasyonal bir hareket olan komünist hareket açısından ele alındığında, bu prensibin daha üst bir prensip tarafından çöpe atılabileceği herkesin çokça lafını ettiği bir olgudur.

Proletaryanın dünya çapındaki çıkarları için, gerekirse kendi ülkende iktidardan vaz geçebilirsiniz. Dahası kendi ülkenin çok büyük zararlara uğramasını göze alabilirsiniz. Bunu yapamayan kişi komünizmi öğrenmemiştir.

Kendi ülkende devrim yapmanın esas, birincil görev olduğu tespiti, bu genel çerçeveden kopartıldığında tipik burjuva bir prensibe, bencil milliyetçi bir prensibe dönüşür. Faydalı değil, zararlı hale gelir.

Biz yoldaşların böyle yapmayacaklarını söylemiyoruz. Ama ikide bir prensipler üzerinden, kendilerini metafizik dar alanlara kapattıkları için böyle bir tehlike konusunda uyarıyoruz. Ama biz, yoldaşların Kıbrıs devrimiyle ilgili olarak, kendi ülkelerinde devrim yapma esas sorunu etrafında ellerinden geleni yaptıkları tespitini kabullenemiyoruz.

Ne Türkiye, ne Yunanistan, ne de İngiltere'deki yoldaşlarımız bu alanda ellerinden geleni yapmamaktadırlar.

Ellerinden geleni yapmadıkları yetmezmiş gibi, bir de zararlı faaliyetler yürütmektedirler. Ülkemizde karşılaştığımız zor şartlardan sorumlu olan bu üç ülkenin devrimcilerinden hangisi bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti stratejimizi destekleyici bir çalışma ortaya koymuştur? Bu stratejinin zaferi için bize doğrudan katkı sunmuş mudur?

Bir tek İngiltere'deki Sosyalist Emek Partisi'nden yoldaşlarımız bizim bu stratejimizi kongrelerinde desteklemişlerdir. Onlar da, AKEL'in mevcut stratejisiyle olan bağlarını koruyarak, dolayısıyla yarım ağız bir şekilde bunu yapmışlardır.

7. Türkiye Komünist Partisi (TKP) Örneği:

TKP ise bunu bile yapmamıştır.

TKP bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetimize benzer bir öneri sunmuştur. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs devrimcilerinin Anti-Emperyalist bir cephede birliğini oluşturmayı önermiştir.

Biz bu öneriye karşı çıkmadık, destekledik. Böyle bir çalışmada yer alırız. Ama kafamıza şu sorunun takılmadığını söyleyemeyiz: Bu ülke devrimcilerinin Anti-Emperyalist birliğini savunan bu yoldaşlar, niye ve ısrarla bizim Kıbrıs'ta Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti siyasetimizi onaylamayı reddediyorlar?

Bunun nedenini anlamak uzun sürmedi.

Bu yoldaşlar AKEL ile sıkı ilişki içindedirler. Tıpkı Yunan Komünist Partisi (YKP) gibi. Ve bu ilişkiyi sürdürmek, geliştirmek istemektedirler. Bilindiği üzere AKEL'in mevcut stratejisi "BM çatısı altında, birleşik, federal ve AB üyesi Kıbrıs" stratejisidir. Kıbrıs Sorunu'nun çözümünü bu strateji üzerinden elde etmek istemektedir. TKP ve YKP, AKEL ile birlikte hareket ettikleri oranda, bu stratejiyi onaylamaktadırlar. Bu stratejiye karşı açıktan bir savaşı göze alamamaktadırlar. Halbuki bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti stratejimiz bu stratejinin açık reddi üzerine yükselir. İşte bu nedenledir ki, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs devrimcilerinin anti-emperyalist cephesinden dem vuran TKP, bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetimizi onaylayamadı ve de onaylayamaz da! Onlar AKEL'in stratejisine karşı çıkan bir öneriyi onaylayamazlar!

Ama ne yapar bu yoldaşlar?

Kuzey'deki seçimlerden önce, AB çatısı altında çözüm planlarının emperyalistlerle işbirliği anlamına geldiği, AB'nin emperyalist olduğu, bu çerçevede çözüm aramanın şerefsizlik olduğu üzerine TÜRKÇE bildiriler yayınlarlar. Kuzey Kıbrıs için, bu sorunsal işleyen özel yayınlar çıkartırlar! Nasıl oldu? Bu bildiriler, bu TKP MK kararları İngilizce'ye Yunanca'ya çevrilip AKEL'e gönderildi mi? YKP'ye gönderildi mi? Veya TKP MK bu bildiriye kendisi okumak zahmetine katlandı mı?

Bu konuyu kaç kere kendilerine hatırlattık. Bir cevap alamadık. Biz buna tipik oportünizm örneği diyoruz. Ve biz, Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetimizi korurken, Annan Planı'nın kabulü için iş başı yaptığımızda yanlış olan hiçbir iş yapmadık. Yanlış yapanlar bizim davamıza zarar verenler, ve de oportünistliğini zararlı gevezeliklerle örtmeye çalışanlardır.

8. Kızıl Elma Koalisyonu:

En az iki yıl öncesinden, Kıbrıs'taki burjuvazinin sağ kanadı, Türkiye'deki solcu ve milliyetçi kesimle elele anti-emperyalist lafazanlıklar etmeye başlamıştı.

Biz bu dönemde, ve daha sonraları da sürekli olarak onlara şunu dedik. Anti-emperyalist gevezelikle işler yürümez. Biz kandırılmaya gönüllü Doğu Perinçek takımı değiliz. Eğer az biraz ciddi anti-emperyalist iş yapmak istiyorsanız, laf değil iş yapın, işe anavatanınızdan başlayın, NATO üslerini kapatın, onlara el koyun, IMF'yi defedin, vs., vs. Sonra da el ele verir İngilizleri Kıbrıs'tan kovarız. Bunları yapmadan, emperyalizme karşı ettiğiniz tüm laflar laftan ibarettir, kandırır kandırır Aydınlik takımını kandırır. Ama bu işleri yapın, gelin birleşelim. Bu işleri yapanların peşinden gitmezsek vatan haini rezilleriz! Bunları yapmazsanız da sizler vatan haini yalancılarsınız.

Ne oldu?

Tabii ki Türkiye'yi yabancı emperyalistlere tabakta sunmaya devam ettiler. Bununla bağıntılı, tıpkı Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti burjuvaları gibi Kıbrıs'ta İngiliz üslerini korumaya devam ettiler.

Ve biz daha o dönemde açıkça ilan ettik. Bu şartlarda işler siz baylarla "BM çatısı altında, birleşik, federal, AB üyesi Kıbrıs" diyen kesim arasında bir çatışmaya dönüşürse, her şeyi göze alarak sizlerden bin kat daha demokratik ve barışçıl olan bu kesimi destekleyeceğimiz konusunda şüpheniz olmasın!

Bunun kavgası yapılırken Türkiyeli yoldaşlar neredeydi? Bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetimizin bu iki kesime karşı üstünlük savaşında bize ne tür bir katkı sunuyorlardı? İşler bu iki kanat arasında bir kavgaya dönüştüğünde ne yapmamızı öneriyorlardı?

Yoldaşların önerisi taraf tutmamaktır. Devrim propagandası yapmaktır. Seçimlere katılacaksa bağımsız olarak katılmak, her iki kanadı da seçimler üzerinden teşhir etmektir. Denktaş'a Zonguldak'ta "Komünistler bile AB'cileri destekliyorlar" diye dert yandırmaktansa, Komünistler en iyisini yapıyorlar, bağımsız propagandalarını yapıyorlar, aferin onlara dedirtmektir.

Kızıl Elmacı koalisyonuna soldan destek sunmaktır.

Kim kimi kullanıyor yoldaşlar? Siz bizi kime kullanıyorsunuz?

Ve müsadenezle, bizim strateji ve taktiklerimiz, en son tahlilde kullanılan değil, kullanan olmamızı hedeflemektedir! Ve de bu herkesin bilgisi dahilindedir!

9. Tavizin Reddi Ve Taviz Üstüne Taviz:

Bizim hiç bir zaman, hiç bir şart altında taviz vermeyeceğimiz noktalar vardır. Mesela, Kıbrıs sorununun çözümünün birinci aşaması olarak ele aldığımız Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti stratejimizden asla taviz vermeyiz. Milletler Sorunu'na yaklaşımımızdan, Komünizmi inşa Teorisi'ne yaklaşımımızdan—bu teori ve onun pratiğini ayaklar altına alıp da Stalin şakşakçılığı yapanların Troçkist özünü teşhirden, Bilgisayar Teknolojisinin Rolü ve Doğrudan Demokrasi sorunsalından, SSCB'de Geri Dönüş sorunsalından, yani komünist hareketin genel doğrularından taviz vermeyiz. Bunları çarpıtan herkesin komünizme düşman olduğunu ilan etmekten, onlara karşı amansız bir kavganın savaşçıları olduğumuzu ilan etmekten, ve o kavgayı vermekten asla taviz vermeyiz.

Komünizmin zaferini engelleyecek en küçük tavizlerin en azılı düşmanınızdır!

Ama aynı zamanda Troçkistlerle bile birlik arayan, bu birliktelikler için her türlü tavizi veren, vermekte sorun görmeyen bir siyasetin de savunucusuyuz. Bu aşırı taviz konumu, bir yere kadardır. Yukarıda ele aldığımız, kısacası komünizmin teori, pratik ve tarihçesi hakkında bizden zerre kadar taviz koparamaz kimse! Bu herkesin bilgisi dahilindedir ve bizim katıldığımız her türlü birlik bu çerçevede oluşur.

İşte bu nedenledir ki Türkiyeli (ve de Yunanistanlı) yoldaşlarla birlik sorunları yaşamaktayız. Kendini komünist olarak değerlendiren her bir parti ve de grup açıktır ki kardeş parti ilişkisi talep etmektedir. Bu anlaşılırdır. Biz ise bu ilişkiyi kabullenmiyoruz. Yoldaşların komünizme yaklaşımıyla hemfikir değiliz. Bu konuda taviz de vermediğimiz ve de vermeyeceğimiz, dahası onların komünizm

anlayışına karşı savaşmakta olduğumuz açıkça ortaya konunca, birlik sorun haline geliyor! Ama biz Türkiye'deki (Yunanistan'daki) tüm devrimcilere, komünistlere, belirli bir amaçla birlik öneriyoruz. Kıbrıs'ta Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nin elde edilmesi için birlik öneriyoruz. Ve bu sonucu elde etmek için her siyasi akımın desteğini talep ediyoruz. Onların hem bizimle, hem de kendi aralarında bu amaçla birleşmesini talep ediyoruz, bunu elde etmeye çalışıyoruz. Türkiye devriminin zaferi açısından da tüm devrimci-komünist güçleri desteklemek konusunda elimizden geleni yapıyoruz —onlarla olan kavgamızı askıya almadan bunu yapıyoruz. Yapacağız da. Yoldaşlardan istediğimiz bunun ne daha azı, ne de daha fazlasıdır!

10. Komünist Hareketin Tarihçesi Ve Seçimlere Tek Başına Katılım:

Şu anda Türkiye'de 28 Mart yerel seçimleri için hazırlık yapılmaktadır. Biz bu seçimlerle bağıntılı önerilerimizi SDP Kongresinde Türkiyeli yoldaşlara sunduk. Bu konuda hala aynı görüşteyiz. Tabii ki DEHAP'lı yoldaşların SHP ile merkezi ittifak arayışlarını zararlı buluyoruz, gel gelelim yerel ittifaklarda SHP'nin de ittifak içine çekilmesinde hiçbir sorun görmüyoruz. Sorun gördüğümüz nokta, bu birlik çalışmasında yer alanlara kıyasla solda duran yoldaşların bu birlik çalışmalarına katılmamalarıdır. Biz bunu yanlış buluyoruz. BP'li yoldaşların TKP'nin son parlamento seçimlerine katılımını eleştirdiklerini biliyoruz. Eleştirilerini okuduk. İyi ama TKP tam da yoldaşların önerdikleri ilkelere uygun olarak, bağımsız olarak, kendi komünist programının propagandasını yaparak seçimlere katıldı. Bize önerilen de buydu. TKP'nin komünizm propagandası yanlış mı? İyi ama BP'li yoldaşlar bizim programımızı da yanlış buluyorlar! TKP'ye karşı o aşırı eleştirmen tavır, bize karşı bu aşırı iyi niyetli tavır, bizce biraz oportünizm tavrıdır yoldaşlar. Komünizmin memleketi yoktur!

TKP'nin programını eleştirirken, vay gördünüz mü bu günkü Türk ordusuna NATO üslerini ele geçirmeyi öneriyorlar, bugünkü Türk ordusunu güçlendirmek istiyorlar türü cımbızlama eleştirileri TKP'yi yıpratmaz. Sadece sizlerin TKP taraftarları arasındaki değerinizi azaltır. Bizim TKP'ye esas eleştirimiz, ki aramızın açılmasına da yol açmıştır galiba, bu seçimlere kendi başlarına girmeleri idi. 28 Mart yerel seçimleri bağında da aynı eleştirimiz geçerlidir. Türkiye'nin devrimcileri ve de komünistleri hem kendilerinin, hem de kitlelerin örgütlenme, mücadele güçlerini ve de yeteneklerini doğru değerlendirmelidirler. Bu güçleri artırmanın yollarını bulmalıdırlar ve bunun şu andaki en iyi yolu, yerel seçimlerde el birliğiyle yoğun bir kampanya, ve kitleleri örgütleme dönemine girmek, burjuva sağ kanadı mümkün olduğunca yıpratırken, kendi güçlerini olabildiğince hızlı bir şekilde örgütlenme ve toparlamanın imkanlarını artırmaktan geçer. Bu da tek tek örgütler üzerinden değil, bin bir türlü tavizlerle, birlikte elde edilebilir. Ve bu hiç kimsenin kendi “doğru” komünist, devrimci tavrını terk etmesini gerektirmez! Elde edilecek imkanlarla bu “doğru”nun daha fazla ve de daha iyi şartlarda propagandasını yapabilirsiniz. Bunu kimse de engellemez, engelleyemez—tabii ki bu, her yerde ve her şart altında kendi “doğru”nun propagandası çabasına dönüşürse, işler biraz saçmalaşır! Tavizsiz birlikte iş olmaz!

11. Seçim Sonuçlarının Değerlendirilmesi:

BP'li yoldaşları tebrik etmek lazım. Bizden de hızlı bir şekilde seçim sonuçlarını değerlendirdiler. Eh, ne de olsa işleri kolaydı. Seçimden önce sonucun esası hakkında kararlarını vermişlerdi ne de olsa!

Hiçbir şey değişmedi! Zaten seçimlerle bir şey değişmez!

Biz farklı sonuçlara varıyoruz. Seçimler üzerinden çok şey değişti. Halkımız değişti. Dost partilerimiz değişti, partimiz gelişti. Sizin devireceğiniz TC devleti bile değişti.

Değişiklikler öyle sizlerin istediği gibi büyük değişiklikler değil, özür dileriz. Ama bizim partimiz o büyük değişikliği kendi gücümüzle elde etmemiz için şartların değişmesi gerektiğini ve de sizlerin desteğine ihtiyacımız olduğunu çok önceden ortaya koydu!

Seçimler üzerinden değişmeyen bir tek şey var. Bir çok Türkiyeli yoldaşlarımızın vurdumduymazlığı!

Biraz sabır. Onu da değiştireceğiz bir gün elbet! Laf aramızda ama, radikal bir şekilde olmadan onu bile değiştirmeyi becerdik bu seçim kampanyası üzerinden!

Hani hiçbir şey değişmemiştir?

Bir sıkımlık gücümüzle, o bir sıkımlık gücümüzle kıyaslanamayacak kadar ve de devrim için yararlı değişiklikler elde ettik yoldaşlar. Strateji ve taktiklerimiz doğrudur. Yolumuzdan şaşmadan ilerleyeceğiz!

12. Demokrasi ve Devrim:

Bizim ülkemizin Kuzey'i, Kürdistan'la kıyaslandığında, çok daha yoğun bir askeri güç, MİT, ülkücü ve gangster güçleriyle donatılmıştır. Halkımız da milli düşmanlık temelinde, iki farklı toprak parçasına bölünmüştür.

Tüm bunlar bizim çalışma imkanlarımızın Kürtlere kıyasla çok daha kötü olduğunu ortaya koyar.

Ama bizim Kürtlere karşı bir üstünlüğümüz vardır. O da "KKTC'nin demokratik rüştünü ispatlamış, demokratik bir ülke olmasıdır" -şimdi bir cımbızcı çıkar bak ne diyorlar der!

Biz KKTC saflarında demokratik şartlarda mücadelemizden gayet memnunuz. Kürtlerin de böylesi şartları kendi ülkelerinde yaşamak istediklerini biliyoruz. Bu durum bize ara sıra Engels'i hatırlatır. Almanya'da, monarşik Almanya'da—kadınların oy hakkının olmadığı Almanya'da, burjuva demokratik bir cumhuriyet olmayan Almanya'da, demokrasinin partinin çıkarına olduğunu, mevcut demokrasinin partinin gelişmesi için imkanlar sunduğunu, partiyi iç savaşa çekmek isteyenlerin Alman gericileri olduğunu ortaya koyar Engels.

Çokları teşvik etti bizleri, "devrimci" metodlar kullanmaya. Yeni Düzen yazarları bile bizim 1917 türü devrim istediğimiz üzerine yazdı durdu. Biz mevcut demokratik çalışma ortamından yararlanmasını biliriz. Mevcut koşullarda demokratik yöntemlerde ısrarlıyız. Bu çalışma tarzını imkansız kılmak isteyenler Kıbrıs'ın ve Türkiye'nin gericileridirler. Biz KKTC demokrasinden gayet memnunuz! (KSP'nin program ve tüzüğüne tümüne yasak koyan, sendika ve siyasetçileri askeri mahkemelerde yargılayan o meşhur demokrasiden gayet memnunuz!) Demokratik yöntemler, demokratik çalışma tarzı dışına çıkmaya hiç bir niyetimiz yoktur! (Çalışma perspektifimizden belli olmuyor mu?)

Belki okurlarımız, "tüm bunlara ne gerek var" diyecek.

Gerek şu ki, Türkiye'nin devrimcileri bizim devrimci eylem türü ortaya koymamızı istiyorlar. Seçim gibi olmazlarla uğraşmamamızı istiyorlar.

Hay sağolasınız yoldaşlar!

Ne de devrimci kişilersiniz. Sizler karşısında devrimciliğimizden şüphe eder olduk!

Her parti, şartlara göre mücadele ve örgütlenme yöntemleri geliştirmelidir.

Her parti, şartlar değiştiğinde, mücadele ve örgütlenme biçimini değiştirmeye hazır olmalıdır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Yıl 7, Şubat 2004, sayfa 13-14.

TÜRKİYE’DE BURJUVAZİNİN YÖNETİM METODLARI, TÜRKİYE’DE SEÇİMLER VE DOĞRUDAN DEMOKRASİ

Kurtuluş Savaşı sonrası, gerek Osmanlı İmparatorluğu’ndan kendileri için en önemli parçaları koparmayı başardıklarından, gerekse savaş sonrası ekonomilerinin, bilhassa da 1929 krizi ile, zayıflığından dolayı Türkiye’de fazla aktif olmayan emperyalist büyük güçler, 1930 sonlarından başlayarak ve ikinci dünya savaşı sonrası, Sovyetlere karşı saldırı çerçevesinde de sürekli artan bir şekilde Türkiye’nin ekonomik, siyasi yapısında aktif rol olmaya başladılar. Türk burjuvazisi büyük güçlerin ABD hegemonyasında kurdukları dünya düzeninde kendilerine onlar tarafından biçilen çerçevede hareket etmektedir. Türkiye’nin yarı-sömürge konumu diye bilinen, bugün ve hergeçen gün sömürge konumuna doğru ilerlemekte olan yapısı böyle oluşmuştur. Bürokrasi bağımsız bir sınıf değildir. Hakim sınıfın hizmetindedir. Kendi bürokratik çıkarlarını bu hakim sınıfın düzeni içerisinde, bu düzeni koruyarak hayata geçirebilir. Kendi geleceğini yabancı büyük güçlerin dünya için çizdikleri plana doğrudan bağlayan, bu plana uyararak var olan Türk burjuvazisinin asker ve sivil bürokrasisinin de kendi varlık ve geleceğini Türk burjuvazisinin yaşamını dikte eden yabancı güçlere bağlaması kaçınılmazdır. Bu çerçevede hareket eden Türk asker-sivil bürokrasisi yabancı güçlerin Türk burjuvazisine dünyada biçtikleri rolle bağlantılı olan bir hizmet vermektedir.

1980 sonrası Türkiye’de burjuvazinin, dolayısıyla onların koruyucusu, kollayıcısı ve de yönlendiricisi konumunda olan emperyalist büyük güçlerin, esas olarak da ABD’nin, ülkeyi yönetmek için kullandığı bazı yöntemler şunlar:

I. Genel Çerçeve

1. Muhalif sendika, parti, örgüt, gazete vb.lerde aktif, ve bilhassa önder unsurların öldürülmesi.

Bu metod uzun bir dönemdir ‘Muz Cumhuriyeti’ olarak bilinen, doğrudan ABD güdümündeki ülkelerde ABD tarafından örgütlenen ve yönlendirilen bir metoddur. 1980 sonrası bu metod Türkiye’de de uygulandı. Şu anda bu uygulamada bir düşüş gözlenirse de, bu metodu uygulayan yapılanma ve örgütlenmeler olduğu gibi korunmaktadırlar. Korunacaklar da.

2. Muhalefetin gerilla-ordu şeklinde örgütlendiği yörelerde yukarıdaki faaliyetlerin genişletilmiş, ve kitleleri de içeren bir şekilde uygulanması. Köy ve şehirlerin yerle bir edilip vatandaşların sürülmesi ve katli. Bu da ABD’den ithaldir. Gerçi Türk burjuvazisi ve sivil-asker bürokrasisinin bu konularda ithalata ihtiyacı yoktur. ihracat bile yapabilir—yapıyor da, ama bugünkü Türkiye şartlarında bunlar ABD-Avrupa-Rusya onaylı faaliyetlerdir ve onlar tarafından desteklenmektedir de!

3. Yoksul kesimlerin ideolojik boşlukta kalması şartlarında kaçınılmaz olarak komünizme meylettiğinin anlaşılması üzere, yoksulların örgütlenmesi için dini ve şöven parti ve kuruluşlara açık-gizli destek, sola da açık köstek.

Bu yöntem 1980 sonrası tüm dünyada yaygınlaştırılan bir yöntemdir. Emperyalist kapitalizmin gericiliği konusunda şüphesi olanlara hatırlatılır. Dini ve şöven örgütler 1980 sonrası hem paraya hem de desteğe boğuldular. Türkiye Silahlı Güçlerinin dini gericiliğe karşı tedbir aldığına, ona karşı direndiğini iddia edenler olsa olsa kör gözlü bireyler ve örgütler olabilirler. Bu örgütler, hem ayrı, sivil, kendi başlarına, parti vb. olarak güçlendirildiler, hem de devletin kurduğu kontr-gerilla örgütlerinden tutunuz, korucular, mafya ve güçlendirilmiş bir polis teşkilatı bunların taraftarları ile dolduruldu-bilhassa da yönetildi.

4. Burjuvazinin parti olarak örgütlenmesi binbir parçaya bölündü, eski “köklü” partiler dağıtıldı, yenileri kuruldu, böylece onların bir veya iki parti örgütlenmesi üzerinden güçlü parti örgütlerine sahip

olması engellendi. Gerçi Türk burjuvazisinin iki esas parti olarak örgütlendiği eski şartlarda bile bu parti örgütlenmesinin ne kadar iç tutarlılığa sahip olduğu, geçtim işçileri, küçük-orta-büyük burjuva sınıfları dahi davasına kazanma yeteneği tüm darbeler döneminde açıkça görülebilir. Bu partilerin hiçbirisi, iktidar partileri olmalarına rağmen, hiçbir darbeye karşı örgütsel bir direniş göstermemiş, önderlerinin hapisten tutunuz idamına kadar uzanan saldırılara karşı hiçbir direniş sunamamıştır. Burjuvazinin partilerinin zayıflatılmasının burjuvazinin yönetimi için hiç de akla yatkın olmayan bir yöntem olduğu düşünülebilir. Ama bu yönetimin dünya emperyalistlerinin çıkarları çerçevesinde, Türk büyük burjuvazisi ile ve bazan ona bile karşı, Türk asker-sivil bürokratları üzerinden bir yönetim olduğu akıldan tutulursa, bu yöntemin gayet akla yatkın bir yöntem olduğu görülür. Türk burjuvazisinin bu basit olguya karşı direnme imkanı da yoktur. Türk ulusunun boğazına sarılmaktır onlara verilen görev.

5. Yabancı emperyalistlerin ve onların Türk burjuva ve asker sivil bürokrat uşaklarının esas yönetim yöntemi ise işçi sınıfının örgütlenmesini zorlaştırmak, önleyemeyeceği oranda kontrol altına almaktır. Mesela Türk-iş, işçi sınıfı hareketi daha fazla bir yaygınlık sahibi değilken, ama kapitalist gelişmenin buna yol açacağı bilindiği için, 1950 başlarında Amerikan gizli servisi, CIA'nın yönetiminde, o kötü şöhretli Amerikan işçi konfederasyonu tarafından kurulmuştur. Büyük fabrikalar devlet malı olarak inşa edilmek zorunda olduğu oranda, tüm devlet işletmelerinin işçileri de Türk-İş'e üye edilmiştir. Bu tekel bir ara DİSK tarafından sarsılmış, 1980 darbesi ile bu zayıflatılmış, şimdi ise Türk-İş yanında dini ve açık şöven işçi örgütleri de kurularak işçi hareketi belini doğrultması imkansız bir kıskaca alınmıştır. Tüm bunlara rağmen radikalleşen işçi hareketinin radikal önderleri de katledilerek sorun çözülmektedir. İşte, komünist hareketin ileri adım atması için çözülmesi gereken düğüm de buradadır. İşçi sınıfı hareketi bu girdap ve tuzaktan kurtulmamış Türkiye esir kalmaya devam edecektir.

6. Tabii ki 1980 sonrası hızla geliştirilen medyaya, sivil örgütlere vb. de değinilebilir. Ve tabii ki bunların da rolleri vardır. Olacak da. Bunların rolleri, AB üyeliği çerçevesinde, demokrasi oyununun daha demokratik yöntemlerle oynama ihtiyacı arttıkça artacak. Bizce şu anda o kadar önemli değiller. Burjuvaların partileri bile onlardan daha önemli!!!

II. Seçimler ve Başbakanlık Kriz Merkezi

1980 sonrası oluşturulan seçim sisteminde, vatandaşın cunta partisini cezalandırıp Özal ve ANAP'ı iktidara getirdiği söylendi. Fakat Özal ve ANAP'ın o dönemin dünya ve Türkiye şartlarında IMF kontrollü ekonomi ve ABD kontrollü askeriye için, iç ve dış siyasetin dünya emperyalizmine uygunluğu için, biçilmiş kaftan olduğu görüldü. Çok geçmeden iktidar için tek parti olarak Özal ve ANAP, burjuvazinin eski siyasi temsilcilerinin örgütlenme haklarına kavuşmaları üzerinden oluşan dönemde dağıtılmışlardır. Uzun dönem iktidarda kaldıklarında kendilerini fasulye gibi nimetten sanabilecek kadar aptallaşıyorlar da! Bu yeni çok partili dönemde "anlaşılmaz bir şekilde"? hiçbir kitle temeli olmayan, seçim kazanma şansı olmayan partilerin birdenbire seçim kazandıklarını gördük. En son 3 Kasım seçimlerinde hemen hemen yok olma noktasında olan CHP'nin beş dakikada beşiktaş neredeyse iktidara geldiğini, kendilerine karşı 28 Şubat hareketının yapıldığı iddia edilen dinci kesimin ise iktidar olduğunu gördük. DEHAP'ın ise barajı bile aşamadığını.

Seçim sonrası pek çok yorumlar yapıldı. Seçmenin yönelimiyle ilgili olarak.

Açıktır ki pek çok Türk burjuvazisi saflarında her biri yeşil dolar için analarını dahi satmaya hazır pek çok farklı çıkar gurupları ve dolayısı ile pek çok burjuva partinin mevcudiyeti seçmen oylarını bölmesi, medya ve burjuvazinin DEHAP'a karşı tavırları üzerinden kitlelerin DEHAP ve diğer sol partilere yönelmesinin önlenmesi vb., var olan olguları yansıtabilir. Ama bunlar işin esasını gözden kaçırmaktadır.

İşin esası şudur ki, daha seçimler olmadan AKP ve CHP'nin seçimleri kazanacağı

bilinmekteydi. Hangisinin çoğunluğu elde edeceği tartışma konusuydu, ama onların ortalığı silip süpüreceği herkesin malumuydu. Nasıl mı? Çünkü Türkiye’de seçim sonuçlarını ne medya düzenler, ne partilerin gücü, ne de şu veya bu. Bu sonuç Başbakanlık Kriz Merkezi (BKM) tarafından belirlenir. Seçmenler isterlerse %100 DEHAP’a oy vermiş olsalardı bile sandıktan AKP ve CHP çıkacaktı. Tüm diğer burjuva partiler de uzun bir müddet muhalefette kalmak zorunda olacaktı.

Anglo-Sakson emperyalizminin güdümünde olan BKM göz kırptıktan sonra tüm sivil bürokrasi ve medya AKP ve CHP ye seçim kazandırma savaşına girişti. Seçmenler bu partilere yöneltildi. Gerçi hiçbir seçmen bile bu partilere oy vermeseydi yine de sonuçlar aynı olacaktı. Türkiye’de bir sandıktan diyelim ki tüm oylar DEHAP’a çıkmıştır. Bunun seçim merkezine AKP oyları olarak bildirilmesini önleyecek hiçbir mekanizma yoktur. Başka bir deyişle, seçim döneminde seçmeni kandırmak, onun oyunu almak, onun oyunu sol partilerden istenilen partilere yönlendirmek önemli olabilir. Mesela DEHAP’a oy verilmesini önlemek önemli olabilir. Ama şu andaki yapılanmada o kadar da önemli değildir. Bir yandan şu anda vatandaşlar, işçiler dahil, hala daha şu veya bu burjuva partinin kuyruğu konumundadır. Bu başarılmaktadır. Ama burjuva partilere karşı tepki o kadar da az değildir. Bu şartlarda bile sonuçlar garantilidir. BKM, merkezi olarak oyları istediği yüzde oranında tutacak yapılanmaya sahiptir. Kitleleri kazanmakta ve onların oy hakkı ve oylarını korumakta ısrarlı olan sol partiler her bir sandık başında ve aynı zamanda bu sandıkların oylarının bildirildiği merkezi yapılanmada kontrolü elde etmediği müddetçe seçim sonuçları tam bir palavra, BKM sonuçlarıdır.

Bu da bizi doğrudan demokrasiye getirir.

III: Doğrudan Demokrasi.

Bugünlerde burjuvazi, bilhassa da Amerikan ve Avrupa emperyalist burjuvazisi demokrasi şampiyonu olduğunu ilan etmektedir. Bu demokrasinin burjuva demokrasisi olduğu, esas içeriğinin burjuva diktatörlüğü olduğu Marksistlerin bilgisi dahilindedir. Gel gelelim yinede söz konusu olan demokrasidir. Bu burjuva demokrasinin pratik olarak vatandaşlar tarafından reddedildiğinin en bariz kanıtı vatandaşların seçimlere katılmamaları şeklinde ortaya çıkmaktadır. Vatandaşların en yoğun olarak seçimlere katıldığı ülkeler, seçimlere katılımın zorunlu olduğu ülkelerdir. Tüm bunlardan sonra seçim sürecinde uygulanan burjuva sahtekarlıklar devreye girmektedir. Burjuvazi ve partileri sadece medyaya ve tüm diğer imkanlara sahip olmaları üzerinden seçim kazanmaya fazla güvenmemektedirler. Komünist muhaliflere karşı girişilen binbir saldırı ve kısıtlamayla da yetinmemektedirler. Oy satın almalar, oy sayımında sahtekarlıklar, sayılan oyların merkezi olarak toplandığı merkezlerde sahtekarlıklar, aklınıza gelebilecek tüm sahtekarlıkların üstüne daha düşünemediğiniz sahtekarlıkları da ekleyin. Zorbalıkları da ekleyin. Seçimler, demokrasinin aracı olarak seçimler, böylesi metodlarla yönetilir burjuva şartlarda.

Tüm bunlar burjuvazinin en demokratik yöntemleri kullandığı ülkelerde bile demokrasiyi piç etmek zorunda olduğunu ispatlar. Kaldı ki bir de doğrudan demokrasi sorunu ortaya çıkmış durumdadır.

Mikro-çip, ve dolayısı ile kompüterler ortaya çıktıktan sonra, yeni bir iletişim sistemi de ortaya çıktı. internet. Bu sistem belirli aralıklarla parlamentoya temsilci seçme gerekliliğini ortadan kaldırmaktadır. İnternet, vatandaşların her bir konuda her an oy kullanmalarını, demokrasinin aracı olarak seçim yapmalarını mümkün kılmaktadır. Yani seçmenlerin 4-5 yılda bir seçim sandığına gidip, parlamentoda kendilerini temsil edecek, ülkenin şu veya bu hayati konusunda onlar adına siyaset belirleyecek temsilciler seçmesine gerek yoktur. Seçmenler, vatandaşlar, ülkeyi ilgilendiren her konuda doğrudan kendi görüşlerini ortaya koyup, bu görüşleri hayata geçirecek kurumlara emir verebilirler. O kurumlarda çalışan kişileri beğenmediklerinde işten alabilirler vb.

Bugün, nasıl ki insanları bollukta yaşatmanın imkanı vardır, ve fakat burjuvazinin yönettiği bu dünyada her yıl 40 milyon insan açlıktan, eften püften hastalıklardan ve savaşlardan ölmektedir, yine

bugün, insanlar kendi kendilerini yönetebilir, insanlığı ilgilendiren her konuda her an karar olabilir, kendilerini kendileri yönetebilirler. Ancak bugün insanlar, katılmadıkları seçimlerde, her türlü sahtekarlıkla ayarlanan sonuçlara dayanan seçim sonuçları üzerinden onları temsil ettiğini iddia eden, ve kendi çıkarını herşeyin üstünde tutan bireyler tarafından yönetilmektedirler. Tabii, ve dahası, böylesi bir sistemde yaşayanlar da 'şanslı' olanlardır. Göstermelik olarak bile seçimlerin olmadığı ülkeler, monarşiler, askeri diktatörlükler, vb. de bol miktarda mevcuttur.

Tüm dünyada, ve bu arada Türkiye'de de eğer burjuvazi ve onun asker sivil bürokrasisi vatandaşa saygılı olsa, Türk insanına (Kürtleri unuttuk) değer verse, ve de demokrasi istese, doğrudan demokrasiyi uygulamaya koyar. Ama burjuvazi kendi iktidarını sürdürmek istediği için doğrudan demokrasiyi katiyetle hayata geçiremez. Doğrudan demokrasi sadece seçim sonuçlarına hile bulaştırılmasını imkansız kılmayı kolaylaştırır. O, aynı zamanda tüm iktidarı gerçekten sokaktaki insana, yani emekçi çoğunluğa verir. Vatandaşların çoğunluğunun onaylamadığı hiçbir iş yapılamaz. Bu da kaçınılmaz olarak vatandaşların çoğunluğunun değil, kendi azınlıklarının çıkarına iş yapan burjuvazinin ve onun asker sivil bürokrasisinin sonu anlamına gelir.

Lenin emperyalizm çağında burjuvazinin topyekün gericilik anlamına geldiğini ilan ettiğinde doğrudan demokrasinin imkanları oluşmamıştı. Şimdi ise bu imkanlar oluşmuştur. Ve burjuvazinin insanlığa sunabildiği en ileri yönetim tarzı temsili demokrasidir. Burada da seçimlere binbir hile, sahtekarlık ve zorbalık karıştırılmaktadır. Bugünün dünyasında en ileri burjuva demokrasisi, en ileri temsili demokrasi bile burjuva gericiliğin ispatıdır.

Türkiye'deki seçimler bunun en açık ispatlarından biridir. Türkiye'deki seçim sonucu seçilen parlamenterler, seçimlerdeki her hileyi bir kenara koysak bile, sadece ve sadece IMF ve yabancı burjuvaların isteklerini yerine getirmekle yükümlü, vatandaşa asla temsil etmeyen bireylerdir.

III. İşçilerin İktidarı

Türkiye'yi ve insanlığı burjuvazinin barbarlığından kurtaracak, onlara doğrudan demokrasiyi sunacak tek iktidar türü vardır. işçi sınıfının iktidarı. Ancak ve ancak işçiler iktidara gelirlirse, insanlık doğrudan demokrasiye kavuşabilir.

Türkiye'de bu iktidarı elde etmenin tek yolu anti-emperyalist birleşik cephenin oluşturulması, Türkiye'de anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulmasıdır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ocak 2003, Yıl 6, Sayı 87, sayfa 10.

YUNAN KOMÜNİST PARTİSİ, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ VE DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ'NİN ORTAK SİYASETLERİ

Bu partilerimizden ilk ikisi ne Troçkist—ne de Stalinist olmadıklarını iddia edeceklerdir. Çok duyduk biz bunları. Stalinist olduğunu iddia eden Troçkistler bile biliriz biz!

KSG yıllardan beri Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetini savunuyor. Bu temelde Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki partilerin, bilhassa da kendine, sosyalist, devrimci diyen partilerin destek ve işbirliğini arıyor. Sadece YKP, TKP ve Güney Kıbrıs'taki Ergadiki Demokratia (İşçi Demokrasisi) değil, İngiltere ve Türkiye'deki DSİP'te gayet iyi bilir bu olguyu!

Ne yaptı bu yoldaşlar? Bizlerle birlikte bu siyasetin Kıbrıs'ta hakim kılınması için ne yaptı bu yoldaşlar? Hiçbir şey. Ama tam tersini yaptılar. BM çatısı altında, federal ve birleşik Kıbrıs (ve de AB üyesi) savunan siyasetlere tam destek verdiler. Pratikte görüldüğü üzere Güney Kıbrıs'taki SIP siyaseti de bu burjuva reformcu siyasetin bir türüdür aslında.

Tüm bunlardan sonra, ve pratikte savundukları bu siyaset, karşımıza Annan Planı olarak çıktığında, bu yoldaşlar 180 derecelik bir dönüşle Annan Planı'nın kabul edilemezliği, onun emperyalist karakteri nedeniyle kabul edilemezliği üzerinden yağmasalar da kükremeye başladılar!

YKP ve TKP'nin bu noktada DSİP (Devrimci Sosyalist İşçi Partisi) Türkiye'de faaliyet gösteren ve Güney Kıbrıs'taki Ergadiki Demokratia ile aynı politikaları paylaşan, bu anlamda da Ergadiki Demokratia'nın Kıbrıs versiyonu olan bir partidir.) ile aynı konumdadır. İşte aşağıda Sosyalist İşçi'den bir alıntı:

“Bu nokta Kıbrıs halkı açısından kabul edilemez. Türkiye'de milliyetçiler ve milliyetçi sol, Kıbrıs'ın satıldığından sözede dursun, Annan'ın planının temel sorunu Ada'nın bir savaş gemisi olmaya devam ettirilmesi. Örneğin, Türkiye ve Yunanistan'ın Ada'da 10 bin asker bulundurma hakkı ve İngiltere'nin Ada'daki askeri varlığının devamı. Muhtemel bir birleşik Kıbrıs'ın tepesinde üç devletin askeri zorbalığından vaz geçmeyen Annan Planı bu yüzden kabul edilemez.” (Sosyalist İşçi, sayı 193, 31 Aralık 2002)

Annan Planı'nın burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri olduğunu, bu planın emperyalist bir plan olduğunu tespit etmek için allami cihan olmak gerekmez. Yeter ki kişi veya örgüt sağcıların en sağcısı olmasın. Bu plan açıkça emperyalist bir plandır. Bu plan burjuva-emperyalist çözüm türlerinden birini sunmaktadır.

Sorun ama bu tespiti yapmak değil ki. Biz bu tespiti yıllar öncesinden yaptık. BM çatısı altında, federal ve birleşik Kıbrıs (ve de AB üyesi) siyasetinin yol açacağı çözüm türünün burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri olduğunu yıllar öncesinden ilan ettik. Bu siyasete alternatif devrimci siyaset olarak da Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetini önerdik. Bu yıllar boyunca aklınız neredeydi?

Ve şimdi ki kitleler can havli ile Annan Planı'na sarılmış durumdadır, onlara kendi eylemlilikleri üzerinden Annan Planı'nın karakterini kavratmak, burjuva-emperyalist dünyada milletler sorununun çözümünün imkansızlığını anlatmak için yoldaşlar tutmuşlar Annan Planını isteriz diyen kitlelere biz Annan Planı için kışımızı bile kımıldatmayız, siz de kımıldatmayın diyorlar! Onun emperyalist karakterini tesbit etmek yanında kitlelerinde onların o dahiyane tesbitlerini alıp kabullenmelerini istiyorlar. Zamanlama ve taktik üstadlığı diye işte buna diyorlar her halde!

Kıbrıs'taki barış hareketinin Annan Planının emperyalist karakteri üzerine derse ihtiyacı yok. Bu olgu hem aşırı sağ, hem de bizim gibi aşırı sağ olmayan sol kesim tarafından yıllardır yapıldı ve yapılıyor. Şu andaki görevimiz Annan Planı üzerinden bu emperyalist barışı elde etmektir. Çünkü şu

anda, Annan Planı'nın emperyalist karakterini tekrarlayarak Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini elde etme imkanımız yoktur - hatırlayınız, bunu elde etmek için daha önce yapılan çalışmalara destek olmayanlar da tamı tamına bu yoldaşlardı!

Annan Planı üzerinden elde edilecek barışın burjuva-emperyalist karakteri hepimizin bilgisi dahilinde. Sorun bu barışın nasıl elde edileceği sorunudur. Bu barış kitlelerin devrimci faaliyetlerinin bir yan ürünü mü olacak, yoksa kitleler pasif bir bekleyiş içinde mi tutulacak! Barış hareketinin sorunu budur. Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümetine giden yol buradan geçmek zorundadır. Bu yolda yürümek istemeyenler Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetine ikinci kez zarar vermektedirler.

Biz Annan Planı'nın burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri olduğunu biliyoruz. Bizim en genç, en tecrübesiz yoldaşlarımız bile bunu biliyor. Tek alternatifimizin Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini elde etmek olduğunu da biliyoruz. Ve işte oraya bu yoldan geçerek gidiyoruz. Başka bir yolumuz da yoktur. Bu yolda yürünecek, kitlelerle birlikte yürünecek, ve hedefe varılması için atılması gereken adımların en çoğu atılmaya çalışılacaktır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Şubat 2003, Yıl 6, sayı 90, sayfa 7.

AVRUPA BİRLİĞİ ÜZERİNE

K. BAYRAK

Bu sıralarda Kıbrıs'ta Avrupa Birliği veya Avrupa Topluluğu olarak bilinen Batı Avrupalı devletlerin ortaklığı üzerine çokça konuşuluyor. Sebep Kıbrıs'ın da AB'ye katılması için yürütülen çalışmalar. Bu konuda Kıbrıs'taki çeşitli kişi ve kuruluşların tavırlarını incelemeye bu AB'nin neyin nesi olduğuna bir bakalım.

Tekelleri bilir miyiz? Tekeller çok büyük işletmelerin, üretimden taşımacılığa, taşımacılıktan satıcılığa ve de bankacılığa kadar çeşitli şirketlerin ortaklığı veya tüm bu faaliyetlerin bir şirket tarafından yönlendirilmesidir. Tekeller çeşitli şekiller alsalar da ortak yanları şudur: çok büyük olmaları ve bu nedenle bir veya birkaç alanda tekellerini kurup istedikleri fiyatı, faizi, kirayı zorlayabilmeleridir. Bu işi ya kendi başlarına yaparlar ya da başka tekellerle biraraya gelip ortaklaşarak yaparlar. Tabii ki bir de ülkelerin ekonomilerini bunlar kontrol ettikleri için hükümetleri de bunlar yönlendirirler.

Şimdi bu tekellerin çok büyük olduğundan bahsettiğimizde büyüklüğün küçüklüğün relatif bir kavram olduğu unutulmamalı. Büyüğün de büyüğü vardır ya. Tekel var tekel var. Amerika'da tekeller var, geçtim Türkiye'deki tekelleri, Avrupa'dakileri bile bir kaşık suda boğar. Türkiye'de tekeller var, hadlerini bilmezlerse Avrupalı, Amerikan, Japon vb. tekeller onları bir kaşık suda boğar. Türkiye'deki tekellerin en alası Koç, Sabancı ve Eczacıbaşı'dır. Ama bu arada 1980 sonraları bir " Holding" furyası aldı gitti. Mesela İhlas Holding. Bu sonuncusu gayet dini bütündür. Faiz almaz ve de faiz vermez???? Dedik ya tekel var tekel var. Ama hepsinin de ortak yanına değindik.

İşte AB Çelik ve Kömür Tekellerinin ortaklığı olarak kurulmuştur. Sene 1952, 10 Ağustos. Adı, Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu. Kömür ve Çelik Tekellerinin bu ortaklığı sene 1957, 25 Mart'ta şu gayri meşru Roma Antlaşmasıyla Avrupa Ekonomik Topluluğu'na dönüşüyor. Amaç, üye ülkeler arasındaki gümrük duvarlarını giderek yok etmek ve dışarıya karşı ortak gümrük duvarları örmek.

Dedik ya, tekel var tekel var. Avrupa tekelleri ancak ve ancak birleşerek Amerikan tekelleriyle aşık atabileceklerinin farkındalar. Ancak ve ancak anlaşarak Avrupa'daki pazarları paylaşıp varlıklarını sürdürebilecekler ve geçtim gelişmekten, hayatta kalabilecekler. Bir düşünün bu tiplerin bir yandan Amerikan tekelleriyle boğuşurken bir yandan da kendi aralarında boğuştuğunu. Hem büyük kavga çıkardı, hem de Amerikalılara kolayca yenilirlerdi.

İşte bu AET veya genellikle AT diye bilinen bu tekellerin ortaklığı bugün Avrupa Birliği adını aldı. Mal, kapital ve insan dolaşımı serbest olacak. İnsan dolaşımı? Siz onu işçi pazarı açılıp işçilerin ücreti, en ucuz işçilerin ücretine düşürülecek diye okuyun. Ve böylece Avrupa Birliği'nin esasını, özünü açıkça görürüz. Tekellerin ihtiyacına uygun bir Avrupa yaratmak. Böylece Avrupa tekellerinin dünya çapında gücünü artırmak. Böyle şeyler işte.

Eski ismi AT gayet iyi bir isimdi ama, işte değiştirecekleri tuttu.

İşçiyi işten AT. Köylüyü topraktan AT. Milli bağımsızlığı Amerika'dan al Avrupa'ya AT. Pardon Almanya-Fransa ittifakına AT demek istediydik. İşçiyi köylüyü ülkesinden AT. Demokrasiyi—varsa çöplüğe AT. Yoksa demokrasi lafı AT. AT çok iyi bir isimdi. AB neye yarar. Ne yapalım. AB deyip duracağız. Bununla ne denebilir?

ABi bu AB bizim ABamızı yakacak.

Tamda alışmışken Amerikan-İngiliz kazığı yemeye bir de bu AB Çıktı başımıza. Ama bu AB bildiğiniz gibi değil. Çok demokrat. Çok insan hakları savunucusu. Çok barış sever.

Daha neler?

Avrupa'da tek tek ülkelerde hiç değilse göstermelik bir parlamento var. Karar alır pozlarına filan bürünüyor. Tekeller bir araya geldi, fabrikaları kapatıp işçileri atıyorlar, fiyatları yüksek tutmak için sebze meyve ve et yakıyorlar vs. vs. Kim alıyor kararları?..

Başbakanlar, yüzbinlerce Sterlin maaşlı atama komiserler. Avrupa parlamentosu denen şey, tek tek ülkelerdeki parlamentoların gerçek yüzünü açığa vuran türden bir şey. Karar alma hakkı filan yok. Be kardeşim bu Avrupalılar da çok zengin adamlar. Yüzlerce Avrupalı Meclis Üyesi seçiyorlar, hiçbir yetkisi olmayan bunca adamın hem yol masraflarını vs. karşılıyorlar hem de bolca maaş veriyorlar. Yoksa seçim var ayaklarına yatıp ahaliyi kandırmak için mi?

Çok para veriyorlarmış. Herşey relatif değil mi?

Einstein'dan sonra herkes biliyor herşeyin relatif olduğunu. Şimdi bizim Kıbrıs ahali de dönüp diyecek Türkiye de bizim meclise gidip hiçbir yetkisi olmayan bizim Meclis Üyeleri için bolca para harcıyor. Türkiye de mi zengin? Demek ki Kıbrıs'tan zengin. Kıbrıs'ta bile zenginler var. Relatif bu işler dedik ya.

Hem de ne zenginler. De...

Zenginin malı, yoksulun başını ağrıtmış.

UBP'yi anladık. DP'yi anladık. Bunlar deseler AB'a gidelim diye ananız yani. Zenginlerin partisi zenginler kulübüne üye olup daha da zengin olmaya çalışıyor diye. Ya CTP'ye, TKP'ye ve hatta YKP'ye ne demeli?

Zenginin malı fakirin başını ağrıtmış demeli.

Yahu kardeşim bu AB tekellerin kulübü. Daha 1952'den beri hep tekellerin işine yaradı bu. Bu işte en çok Almanlar yolunda yolunacak kaz gibi ama onların da eli mahkumdu ve onlara da yaradı. İşçiler, köylüler bir şey kazanmadı bu işten. Hele hele bu sıralarda. AB üyesi ülkelerde 18 milyon işsiz var. Aslında çok daha fazla. Ücretler düşüyor. Şimdiki işçiler örgütsüz, şimdiki işçiler sosyalizme karşı güvensiz hale getirildi. Şimdi işçilerin hesabını tümünden görme zamanı gelmiştir. Baksanıza CTP bile sosyalizmin eskiden hiç değilse lafını ederdi şimdi onu da attı. Sosyalizmden başka gidecek yer yok, o da yok edildi. Gel keyfim gel diyor zenginler.

Gel keyfim gel.

Gelsin gelsin de, bunlar daha çok, daha çok para yaptıkça bu seferde gözlerini birbirlerinin paralarına dikerler. Her zaman öyledirler ya, şimdiki işçi tehditi kalktı, birbirlerini yemeye daha çok başladılar bile.

Tam bunlar birbirlerini ve işçileri hatır hutur yerken bizim CTP, TKP, YKP'de tutturmuş AB diye.

Barış için canımız feda. Kıbrıs'ta savaş çıkmasın da. AB bize bunu versin de ne olmuş ki Kıbrıs'ı alsın gitsin. Bizim değil ya nasılsa.

Bak ben bunu unuttuydum. Doğrusu bu bak. Kıbrıs nasılsa bizim değil. Ha İngiliz almış, ha Yunan almış ha Türk almış. Ne farkeder? Hele hele savaş yaptırmazlarsa Kıbrıslı Rumlarla Türklere. Hem sonra Kıbrıslı Türklerin durumu çok kötü. Bundan kötü hale kimse getiremez. (Hay Allah. Türkiye'nin herşeye kadir olduğunu ve onun ve onunla birlikte bizi koruyanların bizi daha da kötü duruma sokma becerileri olduğunu unuttuk gittik?)

O halde: Kıbrıslılar. AB üyesi olarak kaybedecek bir şeyiniz yok. Kazanacağınız koskoca bir Avrupa var. Karl Marx'ın gözleri yaşırsın.

AB demek tekelleri demek.

AB demek demokrasinin zerresi bile yok olur demek. Barışa örnek istiyorsanız siz Yugoslavya'ya bir bakın. Kim başlattı savaşı Yugoslavya'da? Almanlar. Kim sürdürdü savaşı böyle? AB.

AB zenginlerin işi. Onların ihtiyacı var. İşçiyle köylü ne yapsın AB'yi. Her kimki AB severdir o Kıbrıs'ı satandır. Şimdi tutar birileri Amerika, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye için de aynısı der. Bunları seven Kıbrıs'ı satandır demeye getirir. Bu ne nankörlük. Türk askerlerinin defalarca tekrarladığı gibi Kıbrıslıların ganına gavur ganı bulaşmış. Bu ne nankörlük.

Yunanistan geldi Kıbrıslı Rumları Türkler'den kurtardı. Türkiye geldi Kıbrıslı Türkleri Rumlar'dan kurtardı. Şimdi hem Kıbrıslı Rumlar hem de Kıbrıslı Türkler arasında Türkiye ve Yunanistan'a karşı böyle nankörce laflar edenler çıkabiliyor. İngilizler kaç defa dedi siz bırakın silahları bizim ordu sizi korur diye? Onlara da laf atıyorlar. Bu ne nankörlük. Şimdi AB gelsin bizi kurtarsın derler. AB gelir

kurtarır. Ondan sonra laf atarlar. Kahrolsun AB diyerekten. Bu Kıbrıslılar çok nankör vallahi.

Hele bir tanesi var. İstedığı yerde istediği zaman işlemek istermiş. Ne sanıyorsa Kıbrıs'ı. Hela mı lan burası? Askeri üs desen **aklımıza** yatar da... Hem öyle sağa sola işersen muhakkak bir askerinin potinine işersin. Askerin olmadığı yer mi kaldı meret ülkede. O zaman da adamı fena ederler. Sen bekle. Bir de AB askerleri gelsin o zaman rahat rahat işersin.

Amerika, İngiltere, Yunanistan, Türkiye, Kıbrıslı Rum burjuvalarının, Kıbrıslı Türk burjuvalarının askerleri, bunların getirdikleri barış yetmedi, birde AB çıkaracaklar başımıza. Onların askerlerini nereye koyacağız biz birader? Yer mi kaldı ki.

Sonra diyelim ki biz nankör Kıbrıslıların aklına esti—yani canımıza yetti—ve dedik ki canınız cehenneme bay ülke satan, ülke satarak milliyetçilik taslayan, bizi Rum Türk diye birbirimize kırdırıp para yapan baylar. AB üyesi olursak ne yapacak bize AB?

Demokratik hakkınız mıdır diyecek? Demeyecekse onun neresi demokrat? Kim dayanır Kıbrıs'ta silahların gölgesinde, ha bugün ha yarın çıkacak bir savaş bekleyerek yaşamaya? Elbet birgün tak diyecek bu milletin de canına. İsyân etmek yasak mı? Demokrasi yok mu bu memlekette?

Tekellerin çıkarlarını savunanlar, Kıbrıslılarla oyun oynayıp, onları birbirlerine kırdıran canileri, Kıbrıs'ı askeri üsse dönüştürenleri sevenlerin ya aklından zoru vardır yada ne derse desin onlar da canidir.

Ne demişler? “Siyasette niyet hiçbir şeydir, sonuç her şeydir” demişler. Kıbrıs'ın işçisine köylüsüne düşmanımı dost göstereceksin ondan sonra da emekçiden yana siyaset yapıyorum diyeceksin. De birader?

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Eylül 1996, Yıl 1, Sayı 8, sayfa 9.

BÜTÜN “AŞKLAR” BÖYLE BAŞLAR SAYIN AKTUŒ

ANKA KUŞU
A. SAVAŞ

Yeniçağ gazetesinin 18 Mayıs 1997 tarihli nüshasında, Kemal Aktunç “AB’ye Bir de Bu Yönü ile Baksak” isimli makalesinde Avrupa insan Hakları Mahkemesi’nden bahsederek Avrupa’nın ne kadar insan haklarına saygılı olduğunu anlatmaya çalışıyor ve devam ediyor:

“Onun için “AB’ye girmeyi savunmakla, emperyalist çıkarlara hizmet” arasında bağ kurulmasını bir türlü anlamıyorum.

Veya, insan Hakları Sözleşmelerine imza atan, Türkiye, İran, Pakistan ve benzeri ülkeleri Avrupa insan Hakları Mahkemesi’nin sanık sandalyesine oturtacak bir süreci yaşayan Avrupa Birliğini klasik “emperyalizm” söylemleriyle tanımlamayı doğru bulmuyorum.

Dahası, bu değerlerle birlikte AB’yi savunmaları “burjuvazinin uşaklığını yapmakla suçlayanların, emperyalizm çağının 1950’li yıllarında yaşayan, ve “klasik emperyalizm” tanımlamalarının ötesinde hiç bir açılım getiremeyen düşünce fukaralığı içinde olduklarını düşünüyorum.(Kemal Aktunç, Yeni Çağ, 18 Mayıs 1997)

Kemal Aktunç “AB’ye girmeyi savunmakla, emperyalist çıkarlara hizmet arasında bağ kurulmasını bir türlü anlayamıyorum” diyor, ama biz onun, eski Kemal Aktunç’un bugün emperyalizmi inkar eden, emperyalist devletleri ve onların Avrupa koalisyonunu halka şirin gösterme çabasını çok iyi anlıyoruz. Çok iyi anlıyoruz çünkü; siyasi yaşamları boyunca halkına güven duymayan, çareyi BM’de, AB’de arayanların gelebilecekleri ve gelmek zorunda oldukları “mantıki” çizgi budur.

Bakın Kemal Aktunç, Ekim 1985’te Kıbrıs Sorunu konusunda neler diyordu:

“Kıbrıs hem emperyalizmin genel çıkarlarının ön planda tutulduğu, hem de emperyalizmin en güçlü ittifakı olan NATO içindeki çelişkilerin belirleyici olduğu, karmaşık ilişkiler ağı içinde olan bir ülke. Tüm bu karmaşık ilişki ve çelişkilerden dolayıdır ki, avuç içi kadar ada’da 5 tane uluslararası standarda uygun havaalanı yapılmıştır. Üslerde bulunanlar cabası. Onun içindir ki turistik yat limanları, dev gemilerin girebileceği şekilde geliştirilmiştir. Ve onun içindir ki Karpaz’dan Baf’a kadar ülkenin her karış toprağı her an ateş alabilecek bir barut fıçısına dönüştürülmüştür.

İşte tüm bunlar dikkate alındığında mevcut şartlar içinde, Halkların genel çıkarlarının ön planda tutulduğu bir çözümü BM’den beklemek bilimsel düşünceye, Dünya sınıflar mücadelesi pratiğine ve birikimine aykırı olacaktır.

(...)

Tüm bu eleştirilerden sonra, Kıbrıs sorununun özünde yatan, **yabancı güçlere karşı halkların ortak mücadelesinin kaçınılmaz olduğunu belirtmek isterim. Hatalı bir yaklaşım olan Kıbrıs sorununun toplumlar arasında olduğu yaklaşımına kesinlikle karşı çıkarak, emperyalizme ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadele genel meselesiyle kaynaştığı kafalarda açıklık kazanmalıdır.** Biraz daha açıklık getireyim. Emperyalizm, her türlü kışkırtıcı politikaları deneyerek toplumları birbirine karşı kırdırmış ve Kıbrıs’ta hakimiyetini süreklileştirmek istemiştir. **Bugün ortaya çıkan tablo, emperyalizmin tarihsel politikalarının bir sonucudur.**

Bu nedenle emperyalizme ve maşalarına karşı mücadele Kıbrıs sorununun çözümlenmesinin de bir görevidir. (Kemal Aktunç, ÖZGÜRLÜK, Ekim 1985)

Nereden nereye sayın Aktunç... Yakında daha da “ilerilere” gideceğinizden hiç şüphemiz yok çünkü, bütün “aşklar” böyle başlar, ha gayret!

GARANTÖRLÜ AVRUPALILAR

Kim bunlar?

Kıbrıslılar!

Annan Anlaşmasının kabulü için beş imzaya gerek var.

Biri 'Kıbrıslı Rum' temsilci.

Biri 'Kıbrıslı Türk' temsilci.

Diğerleri üç garantör.

Türkiye, Yunanistan, İngiltere!

Birilerinin demesine göre elimiz Türkiye'ye mahkum.

Niye sadece Türkiye'ye mahkum bizim elimiz anlaşılmaz.

Yunanistan'la İngiltere'ye ne oldu ki?

Onlar anlaşmaya hazırlar mı? Hazırlarsa anlaşmaya imzalarını atıp göndersinler de biz de bilelim.

'Kıbrıslı Rum' temsilci hazır mı?

'Kıbrıslı Türk' temsilci seçimden sonra hazır mı? Hazırlarsa anlaşmaya imzalarını atıp göndersinler de biz de bilelim.

Garantörler görüşecek.

Kendi çıkarlarının korunması açısından anlaşacak veya anlaşamayacak.

Bizim Kıbrıslılar olarak onların Kıbrıs'taki çıkarlarını kendi aralarında dengelemelerine veya kollamalarına bağımlı olmamız birazcık ayıp kaçmıyor mu?

Hani hani Avrupalılar olaraktan diyorduk!

Birleşmiş Milletlerin üyesi bir ülkenin vatandaşları olaraktan diyorduk!

Ayıp tabii ki!

Bu anlaşma konusunda esas sorun bizim Kuzeydeki ve Güneydeki temsilcilerimizdir.

İlk başta onlar anlaşmalılar.

Bizim garanti altına alabileceğimiz ve almamız gereken tek şey budur. Bu temsilciler ya anlaşacaklar, ya da anlaşacaklar.

Biz Kuzeyde bunun kavgasını veriyoruz.

Kuzeyde seçimler sonrası temsilcimiz olacak kişi ya anlaşacak ya da anlaşacak!

Başka alternatifi de olmayacak.

Güneydekilerin de görevi işte budur.

Garantörler mi?

Gerçekçi olalım.

Bizim onları anlaştırmaya gücümüz yetmez.

Onlarla bağıntılı iki alternatifimiz vardır.

Ya anlaşılır. Böylece bizim vatanımızdaki çıkarlarını dengeli veya dengesiz ama mutlak bir şekilde, emperyalist yayılcı ve zorbalı olarak korurlar.

BM ve AB bu zorbalığa uymakta nasılsa!

Ya da...

Ya da hepsinin birden garantörlüğüne ve de Kıbrıs'taki varlıklarına son vermek için iş başı yapmaktan başka alternatifimiz yoktur.

Bir tekini adadan kovmaya çalışmak imkansızla iştigaldir.

Birleşerek daha güçlü olabilirler bize karşı. Fakat ya hepsini birden Kıbrıs'tan atacağız, veya hiçbirini atamayacağız. Çünkü ancak hepsini birden vatanımızdan atmak için ele ele verebilir, birleşebiliriz.

Başka türlü milliyetçi temellerde bölünürüz.

MECBURİYET

Temsilcilerimiz anlaşmazsa.

Garantörlere biz anlaştık, sizler de ya anlaşsınız ya da hepiniz defolur gidersiniz demezlerse Ona buna mecburuz derlerse bu iş çıkmazdadır!

Kuzey Türkiye'ye mecbur
Güney Yunanistan'a mecbur
Tüm Kıbrıs İngiltere'ye mecbur

Bu anlaşma olmaz!

Mecburiyet yerli yerine konmalı
Biz kimseye mecbur değiliz.
Ama temsilcilerimiz bize mecbur.
Bu garanti altına alınmalıdır.

Önümüzdeki seçimlerin esasını bu nokta oluşturmaktadır.
Seçilecek temsilci-temsilciler bize mecbur olmalıdır.
Başka kimseye değil!
Bu ne biçim demokrasidir?
Bu ne biçim Avrupalı'lıktır?
Ya temsilcilerimiz bize uymak zorundadırlar
Tek mecburiyetleri bize uymaktır
Ya da canı cehenneme o demokrasinin de
Avrupalı'lığın da!

SON KRİTİK AŞAMA

Her bir görüşme döneminde
Kuzey'de ve de Güney'de
Barış ve demokrasi cephesindeki partilerimiz haykırdılar
Anlaşma olacak!

Biz dediğimizde hayır olmayacak
Bize kızdılar.
Sanki biz anlaşma olmasın dedik.
Hayır, biz anlaşma olsun, ama bunlar anlaşmaz dedik

Niye?
Çünkü anlaşma

O bizim temsilcilerin ellerine
 O bizim garantörlerin ellerine bırakılmıştı
 Baktık onların durumlarına
 Ve dedik
 Anlaşma olmayacak
 Biz bu işe kendimiz sahip çıkmazsak Bu anlaşmayı biz yapmak için bir araya gelmezsek
 Anlaşma olmaz!
 Bunlar anlaşamaz
 Burjuva bunlar.
 Emperyalist bunlar.
 Çıkarlarını uzlaştırmaktan bile mahrumlar bunlar
 Hep bana, hep banacı bunlar
 Bizi düşünen yok

Şimdi durumlar ne alemde?

Kuzeyde bizi temsil edecek
 Barış ve demokrasi diyecek
 Bizi dikkate alacak
 Bize uymak zorunda olacak
 Temsilci ve temsilcileri seçme aşamasına geldik
 Bunu başarmalıyız.
 Benim beni seçenlerden başkasına boyun borcum yoktur
 Diyenleri iktidara taşımamız!
 Bunu demeyen tek bir adaya tek bir oy çıkmamalı sandıktan!

Biz bunu Kuzeyde başaracağız!
 Ya Güney?
 Güneyde seçimler yok.
 Ama Güneyde AKEL ağırlıklı bir hükümet var!
 Bu hükümetin
 Benim beni seçenlerden başkasına boyun borcum yoktur
 Diyenlerin iktidarı olması gereklidir.

Böylece bizim seçeceğimiz temsilciyle Güneyin temsilcisinin anlaşması garantilenmelidir.
 Bu şartlarda anlaşma olur.
 Garantörler anlaşmasa da anlaşma olur.

AKEL

Benim beni seçenlerden başkasına boyun borcum yoktur
 Demezse
 Bizim seçeceğimiz temsilci-temsilciler
 Benim beni seçenlerden başkasına boyun borcum yoktur
 Demezse
 Temsilciler garantörlere
 Biz anlaştık...
 Siz de ya anlaşın

Ama en iyisi defolup gitmenizdir
 Demezse
 Bu anlaşma gene olmayacak
 Bizi düşünen gene olmayacak

Biz ne dedik?

Kuzey ve Güneyin barış güçleri bir araya gelsin
 Şu BM çatısı altında Federal ve AB üyesi Kıbrıs Formülünü detaylandırıp halkımızın önüne koysun
 Kuzey ve Güneyde bunun etrafında birleşip anlaşma yapacak hükümetler seçilsin
 Olmadı. Yapılmadı.

Biz ne dedik?

Vatandaşlar meydanlara inmişken
 Denктаş ve Klerides'e anlaşın demeyelim
 Anlaşmazlar
 Vatandaşlar meydanlarda temsilcilerini seçsin
 O temsilcilerde anlaşmayı imzalasın
 Olmadı. Yapılmadı.

Şimdi hep birlikte seçimlere
 Son kritik aşama diyoruz
 Anlaşma olmazsa
 Ve birileri de hala daha
 Hükümet olmak isterse
 Hükümette kalmak isterse
 Bilelim ki onlar bize yalan söylediler
 Her anlaşma olacak dediklerinde Anlaşma da olmayınca
 Hayat burda bitmez ki
 Sürüyor işte
 Sözlerini tekrarlarlarsa
 Bilin ki onlar bize yalan söylediler
 Sıra onların da devrilmesine gelmelidir.

SEÇİMLERİ KAZANMAK

Barış ve demokrasi taraftarı
 Ortak protokolü imzalamış olan üç partimiz
 Seçimleri kazanacaklar
 Kazanmalılar

Seçimleri kazanamadık
 Anlaşma onun için olmadı seçeneği kalmamalı

YBH ve Avrupa-Afrika ekibi ne yapmaya çalışıyor?
 Kuzey ve Güneyin anlaşma istemezken
 Kendilerini anlaşma taraftarı gösteren kesimlerine
 Anlaşma istemeyen garantörlere
 İncir yaprağı mı olmaya çalışıyor?

Bu arkadaşları tanımasak
Derin devletin psikolojik harp ekibi için
İş başı yaptıklarını sanacağız

YBH ve Avrupa-Afrika ekibi aklını başına almalı
Seçimlerden zaferle çıkılması için elinden geleni
Ve de daha fazlasını yapmalı.

İş başına yoldaşlar.
Kazanacak bir seçim
Yapılacak bir anlaşma var!
İş başına!

SANDIK BAŞINA

Seçimleri kaybetme lüksümüz yoktur
Demokratik şartlarda seçimleri kaybetmemiz imkansızdır
O halde tüm vatandaşlar
Seçim günü erkenden
Sandık başında olmalılar

Sandıkların seçimden önce doldurulmasına
Sandık bölgesinde vatandaş olmadıkları halde
Oy kullanmak isteyenlerin
Sandık bölgesinde yaşayan vatandaşların
Tanımadıkları sahtekarların
Oy kullanmasına
Sandıkların çalınmasına
Oyların hileli sayılmasına
Sayılan oyların seçim merkezine
Hileli ulaştırılmasına
İzin vermemeliler

Haydi üç partimiz ve taraftarları
Haydi YBH ve YBH Gençlik
Haydi Avrupa-Afrika ekibi
Seçim günü sokaklara
Sandık başına!

TEORİ-PROGRAM, STRATEJİ-TAKTİK

MARKSİST KAVRAM DAĞARCIĞI

1- MARKSİST TEORİNİN görevi, ülkenin ekonomik ve siyasi yapısının; nesnel objektif, kendiliğinden unsurun, proleter hareketin nesnel yönünün incelenmesidir.

Yani,

ülkenin ekonomik gelişmesi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın parçalanarak dağılması proletaryanın ve çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışması vb. teorinin konusunu oluşturur ve teorinin görevi bunları incelemektir.

Yani,

teori, objektif süreçlerin gelişmesi ve gerilemelerini inceler; gelişmenin yönünü tanımlar ve kaçınılmaz olarak iktidara gelmekte veya iktidardan düşmekte olan sınıfları gösterir.

Tüm bunlar proletaryanın ve onun partisinin iradesinden bağımsızdır ve son tahlilde tüm toplumun gelişmesini belirlerler.

2- Teorinin sonuçlarından yola çıkan MARKSİST PROGRAMIN konusunu da bunlar oluşturur. Program, teorinin sonuçlarını bilimsel bir şekilde formüle ederek proleter hareketin hedeflerini belirler. Ve böyle yaparak devrimin amaçlarını belirler.

Program,

i- ya kapitalizmin gelişmesinin belli bir dönemini, feodal-mutlakiyetçi düzenin kalıntılarının yok edilmesi ve kapitalizmin gelişmesi için koşulların yaratılmasını gerektiren bir dönemi hedefler.

Bu minimum programdır ve devrim burjuva-demokratik aşamadır.

ii- ya da bütün bir kapitalist gelişme dönemini, kapitalizmin yıkılması ve sosyalist üretimin örgütlenmesini hedefler. Bu maksimum programdır ve devrim sosyalist devrim aşamasındadır.

3- STRATEJİ, hareketin objektif yönlerini inceleyen teori ve program üzerinde yükselir, program tarafından yönetilir.

Stratejinin alanı, teori ve programın tersine proleter hareketin subjektif yanı yani, proletaryanın belirli bir hedefe yönelmiş bilinçli ve planlı hareketidir.

Dolayısıyla, strateji nesnel hareketin gelişmesine her hangi bir etki yapamaz, ancak onlara dayanabilir ve onlara dayandığı oranda doğru olabilir.

Fakat strateji, proleter hareketin subjektif yanında kesin bir etkiye sahiptir ve dolayısıyla, proleter hareketi nesnel gelişmenin gösterdiği yönde daha hızlı veya daha yavaş, daha acısız veya daha acılı yönde geliştirebilir.

Daha fazlasını yapamaz.

Strateji, teori ve program üzerinde yükselerek, programda ortaya konan hedeflere erişmek için yani, toplumsal yönünün talep ettiği belirli bir tarihi dönemdeki hedefe erişmek için ulusal ve uluslararası çapta birbirleriyle çatışan güçlerin kesin bir hesabını yaparak ve bütün ülkenin işçilerinin mücadele deneylerini göz önüne alarak, gelişmekte olan güçler dengesi içinde düşmana indirilen darbeden en büyük sonuçları en çabuk şekilde alabilmek için proleter hareketin yöneltilmesi gereken genel yol ve çizgiyi çizer, proletarya ve müttefiklerinin güçlerinin sosyal cephede sıralanışının bir planını çıkarır ve işte devrimin yolu denen şey de budur.

Stratejik plan örnekleri:

i- burjuva-demokratik devrimde, “İki Taktik.”

ii- sosyalist devrimde, “Nisan Tezleri.”

4- TAKTİK, stratejik hedefe varabilmek için kullanılacak proletaryanın örgüt ve mücadele türlerini, bunlardaki sürekli değişmeyi inceler.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Ekim 1996, Yıl 1, Sayı 9, sayfa 9.

EKONOMİK YASALARIN NESNELİĞİ

Hem doğanın hareketi, hem de toplumun ekonomik hareketi insan iradesinden bağımsız olarak vardır. Dolayısıyla, hem doğanın hem de ekonominin gelişmesinin uymak zorunda olduğu yasalar da insan iradesinden bağımsız olarak var olan ve bu süreçleri etkileyen ve düzenleyen yasalardır.

Yani, hem doğal hem de ekonomik süreçlerin uymak zorunda olduğu yasalar iradi olarak yaratılamaz, tam tersine onlar doğal ve ekonomik süreçlerin içinde bulunmalı, öğrenilmeli ve böylece kavranılmalıdır. Yani, hem doğa bilimlerinin hem de ekonomi-politik biliminin bu süreçleri incelerken bulunduğu ve kullandığı yasalar, doğal ve ekonomik süreçlerde insan iradesinden bağımsız olarak varlıklarını sürdüren yasaların insan düşüncesindeki yansımalarıdır.

Doğada insanlardan bağımsız, insanların üzerindeki etkilerden kopuk olarak ele alınan doğada, doğanın yasaları kendilerini kör zorunluluk olarak empoze ederler. Orada yasaların faaliyetlerinde, bilinç söz konusu değildir.

Fakat doğa ile insanın ilişkisi söz konusu edildiğinde, insanın doğa üzerindeki bilinçli faaliyeti, yani üretim söz konusu olduğunda doğa yasalarının doğadaki kör zorunluluğu ortadan kalkar; şimdi söz konusu olan doğa yasalarının insanlar tarafından bilinçli kullanılışdır çünkü. Doğa yasalarını kavramış olan insanlar, bu yasaları gerçekten doğru bir şekilde kavradıkları ve onların taleplerine uygun hareket ettikleri oranda ve bu yasaların etkileri insanların tabiat üzerinde o günkü mevcut gücünü aşan etkiler olmadığı oranda onları kendi amaçlarına tabi kılar, bu yasaları başarmak istedikleri sonuçlara varmak için, üretim için kullanırlar. İnsanların doğa hakkındaki bilgilerinin gelişmesine orantılı olarak doğa yasalarını kendi amaçları için kullanma yetenekleri de, doğa üzerindeki hakimiyetleri de artar. Burada, insanların doğa ile olan ilişkilerinde şu gayet açık ve herkes tarafından kabul edilebilir bir gerçekliktir ki; insanların doğayı kendi amaçlarına uyarlayabilmesi ancak ve ancak doğa yasalarının taleplerine uyarak mümkündür. İradi doğa yasaları icad ederek, yani doğa yasalarının taleplerine uymayarak doğa insan iradesine tabi kılınmaz tam tersine, doğa kendi yasalarının taleplerine uymayanlar üzerinde hakimiyet kurar; doğanın hareketinin kör zorunluluğu onları yıkar! Ekonomik süreçler için de aynı şeyi söylemek gereklidir. Ekonomik süreçler insan iradesinden bağımsız olarak vardır. Onların yasaları ekonomik süreçler incelenerek bilince çıkarılabilir. Bir kere bu yapıldı mı, ekonomik hareketin yasaları insanların ekonomik gelişmeyi bu yasaların taleplerine uygun olan amaçlarına yöneltebilmesinin, bu yasalara uygun olan istediği sonuçları alabilmesinin araçları haline gelirler. Fakat, doğa ve onun yasaları ile ekonomi ve onun yasaları ve bu yasaların kendilerini ortaya koyuş şekilleri arasında farklılıklar da vardır.

Birincisi, doğa ve onun yasaları insanlık için, insanlık tarihi açısından süreklidirler. Halbuki ekonomi ve onun yasaları, doğrudan doğruya insanların faaliyetini söz konusu eden ekonomi ve bu faaliyetlerin yasaları olan ekonomik yasalar, insanlık tarihi açısından ve birkaç en genel yasa dışında sürekli değildirler, insanlık tarihinin belirli bir kesiti için geçerliliklerini korurlar, daha sonra ise güçlerini yitirirler ve süreç içinde yerlerini yeni ekonomik yasalara terk ederek yok olup giderler. İkincisi, doğa yasaları ve onların etkilerinin araçları, insanların onları kullanarak doğrudan kendi amaçlarına uygun sonuçlar elde edişine karşı herhangi bir direniş örgütleyemez. Doğa yasalarının etki alanı doğa ve onların insanlar tarafından pratikte kullanılma şekli olarak üretim tekniği ile kısıtlıdır. Dolayısıyla, insanların doğa yasalarını kullanmasının sınırını belirleyen faktörler onların bu yasaları bilmeleri ve pratik üretim tekniğinde uygulayabilme yetenekleri; bu yasaların etkilerinin gücü; ve bizzat insanların ekonomik örgütleniş şeklidir. İnsanların doğa yasalarını kullanmaları alanında insanların ekonomik örgütlenişinin, kendine özgü talepleri nedeniyle doğa yasalarının öğrenilmesini ve onların bilinmelerine rağmen üretim tekniğine uygulanmalarını kısıtlaması dışında-komünizm harici ekonomik örgütlenmeler için geçerli olan bu olumsuz etki dışında- doğa yasalarının kullanılışı az çok doğrudan ve kolay olur.

Ekonomik yasaların kullanılmasında ise durum tamamen farklıdır. Ekonomik süreçlerin yasalarının etki araçları bizzat insanların kendisi, sınıflı toplumlarda da sınıflardır. Bu nedendir ki eski sınıflar, eski ekonomik yasaların yaşamını sürdürmek, yeni ekonomik yasaların kendilerini empoze etmesini önlemek için direnişi örgütlerler. Yeni sınıflar, geleceğin temsilcisi sınıflar da yeni ekonomik yasaların hayatta hakimiyet kurmalarını sağlamak için eski sınıfların örgütlediği bu direnci kırmak, yerle bir etmek ve bu yerle bir etme görevlerini örgütlemek zorundadırlar.

Dolayısıyla burada, ekonomik yasaların kullanılması alanında, ekonomik gelişme yasalarının uygulanışı her zaman yeni ekonomik süreçlerin temsilcisi sınıfların görevi olmuştur. Yeni ekonomik yasaların yolunu açmak için eski sınıfların bu direncinin kırılması gereklidir. Dün yeni olan ve kendine kanallar açmak isteyen ekonomik yasaların zaferi için bu yasaların taleplerine uymak istemeyen, onlara karşı direnişi örgütleyen feodalleri deviren burjuvazi bugün kendisi devirdiği feodallerle aynı konumdadır. O, bugün aşırı derecede toplumsallaşmış üretici güçlerin niteliğinin kavranmasını önlemeye; bu niteliğin ekonomik taleplerine uyulmasını engellemeye; kendine yol açmak için ekonomiyi zorlayan sosyalist ekonomik yasaların yolunu kapamaya çalışmaktadır. O zaman da tüm ekonomik sistem niteliğine, gelişme yönünün taleplerine uyulmadığı için; bu sistemin içinden doğru fışkırmak için kendini zorlayan, sistemin gelişmesi için zorunlu olan sosyalist ekonomik yasalara uyulmadığı için bu yasalar, bu sosyalist ekonomik yasalar kendilerini kör bir zorunluluk olarak empoze etmekte, insanların karşısına, insanlar tarafından kontrol edilemez doğa kuvvetleri gibi dikilmektedirler. Bollukta yoksulluk...

Ancak ve ancak proletarya, burjuvazinin direncinin kırılışını örgütleyerek, kapitalist sistemin derinliklerinde yaşamakta olan ve burjuvazi tarafından uygulanışı engellendiği için kör bir zorunluluk olarak kendini empoze eden sosyalizmin ekonomik yasalarının önünü açabilir, ekonomik gelişmenin taleplerinin öğrenilmesini ve onlara, ekonominin yasalarına uyulmasını sağlayabilir. Proletaryanın ve dolayısıyla toplumun ekonomik yasaların taleplerine uyma yeteneği komünist toplumun örgütlenişi ile mükemmelleştirilir.

Bugünkü toplumun ekonomik örgütlenişi komünizmi talep etmektedir. Bu talebe karşı direnişi örgütleyerek, insanlığı açlığa, savaşa ve katliama sürükleyerek herkese malum insanlık düşmanı suçları işleyen burjuvazi ve onun hempaları, insanlığını idrak edememiş hayvanlardır, barbarlardır. Bilimin düşmanları, cehaletin şampiyonları, gericiliğin her türünün destekleyicisi ve koruyucusu rezil kepaze gangsterlerdir. İnsanlığın tek umudu, proletaryanın bu barbarlara karşı kendini örgütlemesi, onları devirmesi ve üretimi, ekonomiyi yasalarına uygun bir şekilde yeniden düzenlemesindedir. İnsanlığın tek umudu muzaffer proleter devrimindedir.

Komünizmedir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Temmuz 2001, Yıl 5, Sayı 63, sayfa 5.

DÜRÜSTLÜK

Londra Mektubu
K. Bayrak.

Burjuva siyasetçi göbeğini bile çatlatırsa dürüst bir siyasetçi olamaz. Gerçekleri işçi ve emekçi yığınlarından saklamak, onlara yalan söylemek burjuva siyasetin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. Siz nerede duydunuz biz sizi sömürmek istiyoruz, biz sizi aç bırakacağız, biz sizi göçe zorlayacağız, biz sizi savaşa sürüklemenin hazırlıklarını yapıyoruz, biz sizi cahil bırakmak zorundayız—gerçekleri öğrenirseniz bizi iki dakikada al aşağı edersiniz vb. diyen bir burjuva siyasetçisine? Hiç bir yerde.

Burjuva siyasetçiler dürüst siyasetçi olamazlar. Çünkü onların yapmak istedikleri toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilerin, emekçilerin zararına kendi sınıflarının, toplumun bu ufacık parçasının çıkarınadır. Bu şartlarda siyaset yapan adam için dürüstlük imkansızdır. Komünistler dürüst siyasetçilerdir. Ne yapmak istediklerini açıkça ilan ederler. Çünkü onların yapmak istedikleri toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilerin ve emekçilerin çıkarınadır.

Komünist siyasetçi dürüst olmak zorundadır. Ne kadar çok dürüst ise o kadar çok kazanır. Gerçekleri ne kadar çok anlarsa ve dolayısıyla da işçi ve emekçilere gerçekleri aktarıp' onları bu gerçekler çerçevesinde ne kadar çok örgütlerse o kadar çok doğru siyaset yapar yani o kadar çok dürüst davranır.

O Programını çizer. Böylece varılması gereken hedefi belirler. Buna dayanarak o hedefe en kısa yoldan varmak için gerekli olan stratejisini belirler, yani hangi sınıfın(ların) hangi sınıf(ları) devirmesi gerektiğini, bunun için ne tür ittifaklar aranması gerektiğini belirler. Bu amaçla çalışmaya başladığında kullanacağı taktikler değişecektir. Bir taktik tavrı görünürde tam zıttı bir taktik tavra bile dönüşecektir. Ama hepsi de aynı amaca varmanın araçları olacaktır. Komünist kişi burjuvazinin oyununa gelip de gerek taktiklerinde gerekse stratejisinde işçi sınıfını hedefine götüren bir yaklaşım değil de, onu hedefinden uzaklaştıran bir tavrı sergilerse, yani toplumsal gerçeklikten uzaklaşırsa dürüstlüğü yitirir. Kaldı ki biz burada dar bir işçi gurubunun çıkarlarının savunulmasından, hatta bir ülkenin işçilerinin çıkarlarının savunulmasından bahsetmiyoruz. Bizi ilgilendiren dünya işçilerinin çıkarlarının savunulması, dünya işçilerinin hedeflerine ulaşmasında şaşmadan ilerlenilmesidir. Başka türlü dürüst siyaset değildir, ihanettir.

Kıbrıs halkının güçbirliğine, insan kanına susamış barbarlara karşı olan tüm kesimleri arasında işbirliğine ihtiyacı varken, güçbirliğine, halkın yararına adımlar atılmasına zarar verenler dürüst değildir.

Biz dürüstçe ve açıkça koyarız görüşlerimizi. Bunlardan biri de şudur: bizim propaganda ve ajitasyon özgürlüğümüze yasak koyan, kendini devaynasında gören kişi ve örgütlerle, bizim işçi sınıfını örgütlememizi kolaylaştıran değil de zorlaştıran şartlar altında kimseyle ve hiç bir örgütle "güçbirliği" yapmayız. Biz siyasete soyundu isek işçileri örgütlemek için soyunduk. İşçi, köylü, esnaf, entellektüel tüm halkımızın baskı, sömürü, zulüm ve savaşımlardan, yıkımdan kurtulması için soyunduk. Önümüze engel değil, hedefimize gitmek için kullanabileceğimiz bir güçbirliği istiyoruz.

Güçbirliği ancak ve ancak bu birliğe katılan örgütler bu birlikte kendileri için bir çıkar görüyorlarsa mümkündür. Bunun için bu birliğe katılan tüm örgütlerin ortak bir hedefi olmalıdır.

Kıbrıs halkının kanına susamış barbarlar bu ortak hedefdir. Güçbirliği bunlara karşı oluşturulmalıdır. Güçbirliğine katılan kişi ve örgütlere propaganda-ajitasyon vb. yasakları koyarak bu nasıl mümkün olur? Olmaz. Bu yasakları koyanlar şunu ilan ediyorlar: Biz bu barbarlara karşı birleştirebilecek tüm güçlerin birleşmesini istemiyoruz. Ama bunu açıkça ilan etmiyorlar. Nasıl ilan ediyorlar? Dürüstlük dersi vererek.

Biz güçbirliğinin, bu güçbirliği, güçbirliği edeceğimiz örgütlerin hedeflerine gitmelerinde onlara

yardımcı olduğu oranda mümkün olduğunu biliriz. Siyasetin ABC'sinden haberi olan herkes bilir bunu. Bu yönde her türlü tavizi veririz. Ama hiç kimse, hiç bir örgüt yok olmak için güçbirliği istemez. Dolayısıyla, kimse propaganda-ajitasyon özgürlüğünden taviz veremez. Biz bunu kimseden istemeyiz. Kimse müttefikleri gibi olmak için güçbirliği aramaz. Herkes gelişmek, kendi hedefleri çerçevesinde ortak düşmana vurmak için güçbirliği arar. Biz kendi görüşlerimizi yayamayacak ve buna rağmen güçbirliği ayaklarında size uyacaksa, bunun sonucu bizim de sizin gibi olmamız olur.

Sen bu basit olguları bilmezden gel. Bilmezden gelerek bizim propaganda-ajitasyon özgürlüğümüzü ortadan kaldır. Böylece güçbirliğini imkansız kıl. Böylece ortak düşmanı koru. Veya ortak düşman sanılan güçlerin senin düşmanın olmadığını halka ilan edeceğine tut bize dürüstlük dersi ver.

Neresinde bunun dürüstlük?

Biz enayi değiliz. Siz enayi değilsiniz. Kimse enayi değil. Siyaset bu. Dürüstlük yaftası altında bizi kendileri gibi yapmak istiyorlar.

Bizim için dürüstlük bizi hedefimize götüren adımlar atmaktır. Bu yönde yaptığımız her şey eğer değerlendirmelerimiz doğru ise dürüstlüğün dik alasıdır. Bazı siyaset kurtları, bu ihtiyar tilkiler ise bizi kendi yönlerine çekmek için dürüstlük edebiyatı yapıyorlar. Dürüst davranmıyorlar. Başarmak istedikleri sonuçları açıkça ilan etmiyorlar. Böylece, en azından siyasi bilgisi kısıtlı kardeşlerimizin dürüstlük edebiyatıyla kafalarını karıştırıyorlar. Başarmak istediği emellerini dürüstlük edebiyatı altında saklayarak ileriye süren bir siyasetçi kadar namussuz bir siyasetçi az bulunur.

Bizim için güçbirliği her türlü siyasetçiyle mümkündür. Biz dürüstüz ve dürüst ve açık davranırız. Müttefiklerimizden bizim dürüstlük ve açıklığımızın yanına varacak kadar bile bir dürüstlük ve açıklık bekleyecek kadar da enayi değiliz. Biz de biliriz biraz siyaset ve çeşitli siyasi güçlerin yapılarını ve karakterlerini.

Dürüst değil, dünyanın en namussuz siyasetçisi olunuz. Önemli değil. O bizim sorunumuz. Önemli olan ortak düşmana vurmaktır. Bu da propaganda vb. konularda özgürlük talep eder. Yürüyüş mü yapıyorsun? Bize propaganda vs. yi yasaklama. Bize bunun için imkan hazırla, bunun için imkan ver. Bak "Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek"e ve onun gibi yap. Yoksa güçbirliğini imkansızlaştırırsın. Yani hiçte Kıbrıs halkının yararına olmayan bir iş yaparsın. Ondan sonraki dürüstlük ise işin palavrasıdır.

Dürüstlük.

Hiç önemli değil baylar. Biz sizden dürüstlük, açıklık vb. beklemiyoruz. O sizin sorununuz. Biz sizden güçbirliğini mümkün kılmak için gerekli asgari minimum şartları yerine getirmenizi bekliyoruz. Bunun birinci şartı Kıbrıs Halkının düşmanları konusundaki görüşlerinizi bilmekten geçer. Tüm düşmanlar konusunda anlaşıyorsak, bazıları konusunda anlaşalım. Onlara ortak vuralım. Bunun içinde propaganda vb. konularda yasak koymak yerine elimizdeki imkanları biribirlerimize sunalım.

Barbarları yıkmak için çalışın. Halkınız için çalışın. Gençleri eğitmek için çalışın. Gerisi palavra.

Ve tabii ki efendim: Dürüst olun, dürüst kalın.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Kasım 1996, Yıl 1, Sayı 10, sayfa 6.

AJANLAR VE ZAVALLILAR

Londra Mektubu
KSG-Londra Bürosu

Burjuvazinin dünyasında ajan faaliyeti zorunlu bir faaliyettir. Bu, sadece devrimci saflara karşı yürütülen bir faaliyet değildir. Birbirlerine karşı da geniş çaplı olarak faaliyeti yürütürler. Fransızlarla Amerikalılar dahi birbirlerine karşı ajan faaliyeti yürütür. Malumunuz olduğu üzere, “Watergate Skandalı” olarak bilinen olay, bizzat bir Amerikan burjuva partisinin bir diğer Amerikan burjuva partisine karşı yürüttüğü bir ajan faaliyetidir. Bir dönemdir Kıbrıs’ta da Denктаş’ın Rumlar için ajanlık yapıp yapmadığı tartışılmaktadır.

Siyasette olup da ajan faaliyetiyle karşılaşmayı düşünemeyen bir kişi pek siyaset bilmeyen bir kişidir. Burjuvaların birbirlerine karşı ajan faaliyeti yürüttüğü şartlarda, burjuvazi tabii ki işçilerin, emekçilerin kitlesel örgütlerine ajanlar yerleştirecektir, devrimci siyasi örgütlerin saflarına ajan sızdırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır, Bunlar siyasette 2 artı 2 eşittir 4 tipi, yani aksiyomatik doğrulardır. Tartışmaya bile gerek yoktur. Bu iş böyledir, burjuvazi oldukça da böyle olacaktır.

Burada sürekli sorun olan bir konu ajanların nasıl tespit edileceğidir.

Mesela: devrimci olarak bilinen biri der ki, bir ara biz pek çok kişi yakalanmıştık, bizi içerde tuttular ama şu adamı salıverdiler. Bu adam ajandır veya ajan olma ihtimali yüksektir. İşte bu nedenledir ki o adamla başka adamları örgütlemeye giderseniz o adamları da örgütleyemezsiniz. İyi ama o adamsız da gittiğinde o adamları örgütleyemezsin. İyi ama o adam da içeride tutulmuştur. O adam etrafta olduğu için örgütlenemediği söylenenler yerlerinde otururken o adam devrimci çalışma için dört dönmektedir.

Al başına bir bela.

O da yetmedi. Sağa sola ajandır vb. diyen adam tutar

kendisi senin çalışmalarına madik atar. Mesela bir matbaa satın alacaksın, para hazır, çıkaralım, yapalım vb. derken aylar seneler geçer. Ve o iş yapılmaz. Ajan dediği, ‘eşek gibi’ koşuyor, iş yapıyor, bu tutmuş madik atıyor.

Al başına bir bela.

Tüm bunlar yetmedi, bir de tutuyor ajan dediği adamla temas üstüne temas geliştiriyor. Yazmalar, çizmeler, mektuplar telefonlar. Bir de tutmuş ajan dediği adama gidip senin hakkında şu/bu ajan dedi diyor.

Al başına püsküllü bela.

Açıktır ki; burada ajan tespit yöntemleri devreye girmek zorundadır. Gel gelelim ajanlar ne amaçla tespit edilmelidir. Çalışmalara zarar vermelerini önlemek için. Ajanlık suçlaması öyle hafife alınır bir suçlama olmadığı için ve yukarıdaki örnekte görüldüğü gibi kimin ajan olduğunu tespit etmek o kadar da kolay bir iş olmadığı için esas olan şeye bakmakta yarar vardır. Yani meşgul olunan çalışma alanı siyaset olduğuna göre senin siyasi amaçlarına madik atanlara karşı tedbir almak gereklidir. Yani onlar dıştalanmalıdır. Dıştalanırlar.

Bu demek midir ki senin siyasi amaçlarını elde etmen için “canla başla çalışan” bir kişi ajan olamaz? Bal gibi de olur. Bu konuda Avustralya’ da ortaya çıkartılan bir ajan faaliyetine değinmiştik. Ajan bir örgüte girmiş, örgüt için canla başla çalışmış, mesela bu arada o kadar iyi ve pahalı önerilerde bulunmuş ki, örgüt paralarını harcayıp parasız kalmış ve faaliyet yürütemez duruma düşmüş. Yani ajan faaliyeti söz konusu olduğunda herşey mümkündür. Bir örgütün en üstündeki ve en fedakar üyesinin dahi ajan olma ihtimali vardır. Bu ihtimali dıştalanırlar hakikaten enayidir, içinde yaşadığı dünyadan bir haber, proleter hareketin tecrübelerinden bir haber uyur gezerdir.

Ajan faaliyetine karşı en geçerli panzehir kendi siyasetini kavramak, bu siyasetini hayata geçirmek için çalışmak, bu çalışmaya madik atanları dışlamaktır. Bu tiplerin sana karşı tıpkı burjuvazinin yaptığı gibi çeşitli yöntemlerle üstüne geleceğini ve bu arada 'çamur at izi kalır' yöntemini de çok seveceğini kavramaktır. Sen kendine bak, kendi işine bak. Rakipler en pis yöntemleri de kullanıp ortalığı karıştırmaya çalışacaktır. Sadece açık burjuva rakipler değil, burjuvazinin 'hık deycisi' konumuna kaymakta olan veya kaymış olan solcu kesim de böylesi metodlar kullanacaktır. Senin görevin burjuvazinin ve tüm rakiplerin kullandığı metodları öğrenmek ve onlardan etkilenmeden işine devam etmektir. Onlardan etkilenip kendi çalışman saflarına güvensizlik, dağınıklık vb. taşırsan karşıdaki ister ajan olsun isterse siyasetin karşısında dayanamadığı için en rezil türünden örgütsel yöntemlerden başka aracı kalmamış bir zavallı devrimci müsvettesi olsun onlar istedikleri sonucu elde etmiş olurlar. Gerek ajanlara karşı gerekse böylesi zavallılara karşı senin kullanacağın en iyi silah, en iyi yöntem ise işine devam etmek, saflarının düzenliliğini korumaktır. Buna ters davranırsan düşmanın kazanır, sen ve çalışman zarara uğrar. Bu arada kim ne bilsin kimin ajan veya zavallı biri olduğunu. Bulanık 'suda balık avlamak' diye buna derler. Suyu bulandırmalarına katiyetle müsaade etmemeli, kendi işimize bakmalıyız.

Ajanları kesin olarak tespit etmek için çeşitli örgütsel metodlar vardır. Bunlar tabii ki önemlidir, öğrenilmeli ve kullanılmalıdır. Bu arada ama, bir kişinin ajan mı yoksa sana düşmanlığı nedeniyle bin bir türlü haltı yemeye hazır bir zavallı mı olduğu sorunu önemli değildir. Önemli olan o ajan veya zavallı mahlukatın senin çalışmalarına zarar vermesine izin vermemektir. Yani çalışmaya, inadına daha da iyi ve verimli çalışmaya devam.

Bu arada bu zavallıların kitlesel faaliyetlerde kullandıkları bir metoda da değinelim. Hani vardır ya ajan provokatörler. Gelirler toplantılara, yürüyüşlere... Amaçları o toplantı, yürüyüş vb.yi rayından çıkarmaktır. Onlardan bahsetmiyoruz. Onlar açık burjuva ajanları. Bir de vardır senden kitle toplantısında iş ister, ondan sonra da sen o işi yaparken sağdan soldan sana karşı, senin o işi iyi yapamadığına karşı fiskoslar, laf atmalar alır başını gider. Bu da bir örgütsel yöntemdir. Siyasi olarak tükenenler böylesi yöntemlerde ustalaşırlar. Cephanelikte başka silah kalmadı. Siyasetlerinin iflası ilan edildi ve ediliyor. Görüldü ve görülüyor. Ne yapsın şimdi bu fukara? Örgütsel tedbirler, yani örgütsel pislikler dışında ne kaldı ki bunun elinde? Hiçbir şey.

Yine tekrarlamak lazım. Sen işine devam et kardeşim. Onlar daha çok hafalayıp puflayacaklar. İlkeli giden, siyaseti doğru olan, işler dediğine uygun olarak gelişen kazanacaktır. Tabii ki tersi konumda olanlar da, tıpkı burjuvalar gibi boş oturmayacaktır. Onlarda bir yığın yöntem geliştireceklerdir.

Siyasetimiz sadece son 25 yılın Kıbrıs pratiğinde değil, son bir kaç yüz yılın proleter hareketinin pratiğinde denenmiş bir siyasettir. Doğru bir siyaset, dünya proletaryasının ve Kıbrıs halkının çıkarına uygun bir siyasettir. Örgütsel yeteneğini de geliştirecektir.

Her şey yerinde ve zamanında yapılmalıdır. Biz öyle yapacağız. Şu anda görev bu zavallıları izlemek, yöntemlerini görmek, bu yöntemlere gülüp geçmek ve onlara şöyle seslenmektir: haydi buyrun hep birlikte. Kıbrıs halkı için mi çalışmak istiyorsunuz? Gayet iyi bildiğiniz gibi bizim çabalarımız da bu yöndedir. Siz zavallı yöntemlerinize devam ediniz ama gelin birlikte çalışmanın da bir yolunu bulalım.

Tabii ki tüm bunlar faraziyedir. Belki ileride böyle şeylerle karşılaşılabilir. İlerdeki hazırlık yöntemlerini geliştirmek içindir. Nede olsa herşey yerinde ve zamanında yapılmalıdır. Yoksa sonuç alınmaz. Zaman kaybı olur. Dikkatlerin başka yöne kaydırılmasına yol açar.

Her Şey Birleşik Cephe Hükümeti İçin!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Kasım-Aralık 1999, Yıl 4, Sayı 46, sayfa 6.

DİYALEKTİK

(ESAS OLARAK F. ENGELS'İN DOĞANIN DİYALEKTİĞİ ADLI YAPITINDAN DERLENMİŞTİR)

1. Sonsuz olarak değişen ve sonsuz olarak hareket eden madde ve onun taleplerine uygun olarak hareket edip değiştiği hareketin kanunları dışında sonsuz hiç bir şey yoktur.

Tüm bilimler madde ve onun ürünlerinin şu veya bu somut ve sınırlı türlerinin (hareket ve değişme) kanunlarını araştırmak ve bulmakla yükümlüdürler. Görevleri budur. Diyalektik bilimi ise hareket (ve değişmenin) tüm türleri için geçerli olan en genel kanunları araştırmak ve bulmakla yükümlü olan bilim dalıdır.

Diyalektik, hareketin en genel yasalarının bilimidir.

Madde ve onun ürünleri üç ana alanda ele alınır:

1. Tabiat, 2. İnsan Toplumu, 3. Düşünce

1. Tabiatın hareket ve değişimi çeşitli tabii bilimler tarafından ele alınır. Moleküllerin hareketini inceleyen fizik, atomların hareketini inceleyen kimya, canlıların hareketini inceleyen biyoloji, gök cisimlerinin hareketini inceleyen astronomi, atomun içindeki parçaların hareketini inceleyen çeşitli nükleer fizik dalları vb.

Tabiat bilimlerinin incelediği tabiatın tüm alanlarında geçerli olan, ve bu bilimler üzerinde yükselen, tabiatın hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Diyalektik Materyalizm denir.

2. Toplumun hareket ve değişimi çeşitli bilimler tarafından ele alınır. Üretim ilişkilerinin hareketini inceleyen siyasi (politik) ekonomi, üretim aletlerinin gelişimini inceleyen teknoloji tarihi, hukukun hareketini inceleyen hukuk bilimi, siyasetin kurallarını inceleyen siyaset bilimi vb.

Toplumsal bilimlerin incelediği toplumun tüm alanlarında geçerli olan ve bu bilimler üzerinde yükselen, toplumun hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Tarihi Materyalizm denir.

3. Düşüncenin hareket ve değişimi çeşitli bilim dalları tarafından ele alınır. Dilin hareketini inceleyen dil bilimi, düşünce tarihini inceleyen felsefe, bilginin esasını ve sınırlarını inceleyen epistemoloji, düşünce yöntemini inceleyen mantık vb..

Düşünce bilimlerinin incelediği tüm alanlarda geçerli olan ve bu bilimler üzerinde yükselen, düşüncenin hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Diyalektik veya Diyalektik Mantık denir.

Canlı ve cansız türleriyle tabiat maddenin bir ürünüdür. insanlar da tabiatın bir ürünü, insan toplumu ve düşünce de insanların ürünleri, yani onlar da maddenin ürünleridirler. Dolayısıyla, maddenin ve onun ürünlerinin hareket ve gelişmesinin bu üç alanda da geçerli olan en genel yasaları vardır. Bu kanunlar işte diyalektik biliminin sergilediği, diyalektik hareketin kanunlarıdır.

Bu kanunlar dört tanedirler:

1. Niceliğin niteliğe (ve niteliğin niceliğe) dönüşmesi kanunu.

2. Yukarıdaki kanun, yani bu iki zıttın birbirine dönüşmesi kanunu, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanunu, Diyalektik hareketin esasını oluşturan kanunu sunar: ***zıtların birliği, birbirine dönüşmesi, birbirini yadsıması kanunu.***

3. Yukarıdaki kanun, yani genel olarak zıtların birbirine dönüşmesi, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanunu sunar: ***yadsımanın yadsıması, çelişmeli gelişme kanunu.***

4. Yukarıdaki kanun, yani zıttını yadsıyan bir zıttın tekrar, daha üst düzeyde, zıttına dönüşmesi, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanunu sunar: ***dairesel hareket.***

1. Niceliğin niteliğe (ve niteliğin niceliğe) dönüşmesi kanunu.

Su örneği gayet iyi bilinen bir örnektir: suyun bir niteliği onun sıvılığıdır. Halbuki su 0 dereceye kadar soğutulursa, yani ısısı nitel olarak değiştirilirse, 0 dereceye kadar değiştirmediği sıvılık niteliğini aniden yitirir, katı halini alır, buz olur. Veya 100 dereceye kadar ısıtılırsa, yani ısısı nitel olarak

değiştirilirse,100 dereceye kadar değiştirmedeği sıvılık niteliğini aniden değiştirir, gaz halini alır, buhar olur.

Burada niceliğin aniden, sıçramalarla nitel bir değişikliğe yol açtığını görürüz. Nicelik değişiklikleri (ısıdaki değişiklikler) nitelik değişikliğine, suyun halindeki (sıvı halindeki) bir değişikliğe (katı veya gaz haline) yol açmıştır. Niceliğin niteliğe dönüşmesi kanunu işte bu olguyu yansıtır. Niteliğin niceliğe dönüşmesi de bu örnekte, mesela suyun buhar haline gelmesi halinde onun hacmiyle ilgili olarak gayet barizdir. Sıvı halinde görecel olarak az hacime sahip olan su, gaz halinde aniden çok daha büyük bir hacime kavuşur. Suyun geçirdiği nitel değişiklik, sıvı halinden gaz haline dönüşmesi, suyun ısısının nicel değişmesinin bu ürünü, onun hacminin nitel olarak yeni bir karakter kazanmasına yol açmıştır, daha önce santimetre küplerle ölçülebilen suyun hacmini ölçmek için artık metre küplere ihtiyaç vardır. Buhar makineleri bu olgu üzerine inşa edilirler.

Hem tabiatın tüm alanlarında, hem de toplumun ve düşüncenin tüm alanlarında bu kanunun geçerliliğinin pek çok örneğiyle karşılaşırız.

Buradan şunu çıkarmamız gereklidir: nicelik kendi içinde niteliği barındırmaktadır. Nicelik niteliklidir. Nitelik de aynen kendi içinde niceliği barındırmaktadır. Nitelik niceliklidir. Nicelik ve nitelik birbirinin zıttıdır. Nicelik şeylerin karakterini, özelliklerini ilgilendirmez. Onu ilgilendiren şeylerin büyüklüğü, küçüklüğü azlığı çokluğu vb.dir. Şeylerin karakterleri, özellikleri niteliğin alanına girer. işte zıtlar böyle kesin olarak birbirlerinden ayrılırlar. Birbirlerini dışlarlar. Gel gelelim olgular bize zıtların bu birbirlerini dışlamaları yanında, birbirlerini içerdiklerini, birbirlerine dönüştüklerini de gösteriyor. Niceliğin niteliğe dönüşmesi kanunu bize bu basit olguyu sunuyor.

Dolayısıyla,

2. Zıtların birliği kanunu hali hazırda ispatlanmış olarak karşımıza çıkmaktadır. Zıtlar her ne kadar birbirlerini dıştalarsalar da, o kadar da birbirlerini içerirler. Bu olguyu da birbirlerine dönüşerek ispatlarlar.

Zıtların birliği kanununun hareketin, yani maddenin esasını oluşturan hareketin metafizik bir hareket (hiç bir değişiklik ve gelişme içermeyen, kendi kendini tekrarlayan hareket türü) olmadığını, diyalektik bir hareket olduğunu (sürekli bir değişme ve gelişmeyi içerdiğini—geriye gidiş de dahil) ispatlayan temel kanundur.

Bu kanun hafife alınmaya gelmez. Zıtların birliği kanunu tüm zıtlar arası ilişkiyi kısaca özetler. Bu zıtların çeşitliliğini, onların gelişmişlik seviyelerini, bunlardan doğan farklılıklarını ve aralarındaki ilişkilerin de farklılıklar içerdiğini anlatmaz. Bu olgu ama,bu kanunun kendini ortaya koyduğu her ilişkide gözlemlenebilir.

Niceliğin niteliğe dönüşmesini gözlemlerlerken, bu kanunun kendini ortaya koyuşunun bir türünü gördük. Ama bir diğer türüne hiç değinmedik. Suyun ısısındaki nicel değişiklikler suyun, bu cismin halinde nitelik değişikliklere yol açtı. Cisimlerin halleri nelerdir? Katı, sıvı ve gaz. Bu nitelik olarak farklı hallerden katı ve gaz halleri birbirlerinin zıttıdır. Ve burada katı halinden gaz haline dönüşüm sıvı hali üzerinden ortaya çıkmakta, yani sıvı hali tarafından aracılıdırılmaktadır. Cisimlerin sıvı hali onların iki zıt hali, katı ve gaz hali arasında bir aracıdır. Katı halden gaz haline dönüşüm sıvı hali üzerinden, hem katılığın, hem de gazlığın özelliklerini taşıyan sıvı hali üzerinden ortaya çıkmaktadır. Cisimlerin sıvı halleri onların ne katı ne de gaz halleridir ama aynı zamanda hem katı hem de gaz hallerinin özelliklerine sahiptir. Demek ki diyalektik zıtların birbirine dönüşümünde **“hem o hem bu”** hallerinin ortaya çıkacağını yadsımaz. Zıtlar arası ilişki somut olarak ele alınmalıdır. Gel gelelim, zıtların birbirine dönüşmesinde kriz halleri **hem o hem buyu** imkansız kılar. **Ya o ya bu**. Ya bir nitelik ya da onun tam zıttı bir nitelik. Mesela buhar halindeki su mutlak sıfır (-273 derece santigrat) ile karşılaştığında önce sıvı haline dönüşmeye fırsat bulamaz:, buz tutar veya buz çok yüksek derecede bir ısıyla karşılaştığında yine sıvı haline dönüşmeye fırsat bulamaz, buharlaşır.

Herşey somuttur. Zıtlar arasındaki ilişki de. Somut olarak ele alınmalıdır.

Kullanılacak genel yöntem şudur:

Diyalektik, tüm bilimler gibi ilişkiler bilimidir. İlişki halindeki en az iki şey olmamış hareket olmaz, hiç bir şey olmaz.

O halde bir ilişkiyi ele alırız. Bu ilişkinin iki zıt yönü vardır. Bu zıt yönleri tek tek inceleriz. Bunların özelliklerini, karakterlerini, niteliklerini, eğilimlerini tesbit ederiz. Şimdi sıra bunlar arası ilişkinin incelenmesine gelir. Bu aşamada otomatikman çelişmelerle karşılaşırız. Yani çelişmeler zıtlar arasındaki ilişkide ortaya çıkan zıt eğilimlerin, karakteristiklerin ilişki sürecinde kendilerini ortaya koyuşudur. Yani ele alınan ilişkideki zıtlardan biri çelişmenin bir yönünü, diğeri de çelişmenin diğeri yönünü oluşturmaz. Ele alınan zıtların eğilimleri, karakteristikleri, özellikleri, kısacası nitelik ve nicelikleri birbirini dışlayan ve birbirine dönüşen eğilimlerdir. Yani, çelişmeler ele alınan ilişkinin, ele alınan zıtların içinde bulunmalıdırlar, onların ilişkilerinin içinde bulunmalıdırlar. Bu çelişmeler gelişirler, değişirler ve çözümlerini bulup yerlerini yeni çelişmelere bırakırlar. Böylece ele alınan zıtlar arasındaki ilişki de değişikliğe uğrar.

Mesela **Kapital**'in girişi bu yöntemin pratiğe konuşunu, detaylı bir şekilde uygulanışını yansıtır. Ele alınan zıtlar alınan ve satılan üründür. Önce bunlar incelenir. Bunların çeşitli özellikleri tespit edilir. Sonra, alım-satımın birliği olarak değişimin ele alındığı kısımda bunlar arası ilişki detayıyla ele alınır. Ortaya bir yığın çelişme çıkar. Bu çelişmeler gelişmeleri içinde paraya yol açarak çözümlerini bulurlar. Ve burada şu meşhur (veya gayri antagonizma kavramıyla karşılaşırız. Satılan (ürünlerin) malların ilişkilerini incelediğimizde, onların bu ilişkileri içinde ortaya çıkan birbirleriyle değişilebilirlik özelliklerinin yol açtığı çelişme antagonist karakterlidir. Antagonist karakterli olduğu için, bu çelişme gelişmesi içinde değişilebilirlik karakterini değişilen ürünlerden sadece birine yükler ve değişilebilirlik karakterinden tüm diğeri ürünleri mahrum kılar. Değişilebilirlik özelliği artık sadece altının, paranın bir özelliğidir, diğeri metalar bu özellikten artık mahrum kılınmıştır. Başlangıçta ele aldığımız alınan ve satılan ürünler birbirinden ayrılmış, bunlardan altın, para, değişilebilirlik özelliğine sahip tek meta haline gelmiştir. Ele aldığımız, incelediğimiz ve ilişkileri içinde çelişmeleri bulduğumuz zıtlar arası (alınan ve satılan mallar arası) ilişki şimdi antagonist zıtlar arası ilişkiye dönüşmüştür. Birinin sahip olduğu özelliğe (değişilebilirliğe) artık zıttın öbür ucunda duran veya duracak hiçbir meta sahip olamaz. Birbirine dönüşmek imkansızlaşmıştır. İşte antagonizma bu ele alınan zıtlar arası bir ilişki türü, bu zıtların ilişkilerinin içinde barındırdığı çelişmelerin gelişmesinin yol açtığı bir ilişki türüdür. Çelişmeli ilişkiler, ele alınan zıtların ilişkileri içinde bulduğumuz zıt eğilimlerin birlikteliği sürekli birbirine dönüşmekte ve böylece ele alınan zıtların gelişmesine yol açmakta iken, bu gelişme antagonist karakterli ise, ele alınan zıtların antagonist zıtlar haline gelmesine yol açar. Antagonizma bir kere ortaya çıktıktan sonra, antagonist zıtların içinde barındırdığı eğilimler yumağının sunduğu çelişmeler işte bu antagonist zıtların geleceğini belirler, bu antagonist zıtların birbirleriyle mücadelesini belirler ve burada zıtların birbirine dönüşmesi imkansızdır. Antagonizma ancak bu ilişkinin, antagonist zıtlar arasındaki ilişkinin yok edilmesi ile, antagonist zıtların her ikisinin de birden yok edilmesiyle son bulur. Bu ilişkinin yol açtığı çelişmelerin gelişmesi de kaçınılmaz olarak bu sona yol açar.

Mesela proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişki böyle bir ilişkidir. Toplumun bir parçasından mülk edinme özelliği dışlanmıştı. Bunlar proleterlerdir. Mülk edinme özelliği toplumun her geçen gün daha da küçülen bir bölümünün özelliğidir. Bunlar burjuvalardır. Dolayısıyla da toplumun bu iki kesimi arasındaki ilişki antagonist bir ilişkidir. Bu sonuca yol açan ve her gün yol açmakta olan olgular bu iki zıt, antagonist toplumsal kesimlerin ilişkilerinin birliğinde yani kapitalist üretimde aranmalıdır, onun içerdiği çelişmeler ve antagonizmalar dizisinde aranmalıdır.

Buradan zıtların birliği kavramına da geçebiliriz. Genel olarak konuşulduğunda açıktır ki zıtların birliği bir zıttın diğeri de içinde barındırdığını, böylece de bir zıt niteliğin tam tersi bir zıt niteliğe dönüştüğünü, veya zıtların bir arada, ortaya çıkmış bir konumda birbirleriyle ilişki halinde olup işte bu bir zıttın diğeri, daha üst seviyedeki zıttın dönüşümünü mümkün kıldıklarını ve bu çerçevede birlikte olduklarını anlatabiliriz. Gel gelelim her şey somuttur. Zıtlar arası ilişki de somuttur ve somut olarak ele alınmalıdır. Öyle yapıldığında zıtların birliğinin de bir anlamı, bir içeriği olduğu görülür. Birlik

(identity) belli bir anlama sahiptir, zıtlar biri burada diğeri zıt yerde o halde birlikte demekten öte, onların birliğinin içeriği sergilenmelidir. Proletarya ile burjuvazinin birliğinin anlamı basittir, o da komünizme dönüşmek zorunda olan kapitalist üretimdir. Zıtların birliği kanunu üzerinden, ve böylece de burjuvazi ile proletaryanın birliği kavramı üzerinden pek çok siyasi sonuçlar çıkarmaya çalışanlar veya onlar arası antagonizmayı siyasi veya eğitimsel araçlarla, milli burjuva oldukları için antagonist olmaktan çıkararak halledeceğini, antagonist olmayan bir ilişkiye dönüştüreceğini iddia edenler işte Karl Marks'ın bize miras bıraktığı, somutun incelenmesinin ürünü olan olguları bir taşla iki kuş vurarak yok etmeye çalışan burjuva-küçük burjuva akıldanelerdir.

Zıtların birliği kanununu kendi çalışmalarımızda, somutun incelenmesinde kullanabilmemiz için Diyalektik mantığı, onun çeşitli kavramlar ve düşünce sonuçlandırma türleri arasındaki ilişkileri ele alış tarzını iyi bilmek gereklidir.

Bu kavramlar ve mantık yürütme türlerinin bir listesi ve ele alınış tarzı Hegel'in Mantık kitabında bulunabilir. Hegel'in monist idealizminin yol açtığı zaafa burada değinmiyoruz.

Zıtlarımıza tekrar geri dönersek: Kendi başına nitelik yoktur. Nitelik, karakter, özellik, eğitim sahibi şeyler vardır. Mesela ilkel komünal toplum. Bu toplumu belirleyen özellik onda üretim araçlarının mülkiyetinin ortak olmasıdır. Gel gelelim bu toplum gelişmesi içinde sınıflı topluma yol açmıştır. Sınıflı toplumun niteliğini belirleyen üretim araçlarının özel, gurup, sınıf mülkiyetidir. Yani ilkel komünal toplumda, onun ortak mülkiyet özelliği kendi içinde tam tersi bir özelliği barındırmaktaydı, özel mülkiyet özelliğini, ve gelişmesi içinde ortak mülkiyet özel mülkiyete, dolayısıyla da ilkel komünal toplum sınıflı topluma dönüştü. Yani bir zıt, daha üst düzeyde bir zıttına dönüştü. Şimdi de sınıflı toplum gelişmesi süreci içinde kapitalizme yol açtı ve bu toplum türü üzerinden sınıflı toplum tam zıttına, modern komünist topluma yol açmak üzeredir, yani sınıflı toplumun bir özelliği olan özel mülkiyet kendi içinde tam tersi bir özelliği, ortak mülkiyet özelliğini barındırmakta ve ona dönüşecek.

Ama nasıl? Burada bir niteliğin, özel mülkiyetin tam tersine ortak mülkiyete dönüşmesini sağlayacak gelişme, özel mülkiyet ile ortak mülkiyetin birliğini (identity) sergileyecek, onların birbirine dönüşmesini mümkün kılacak süreç yine zıtlar arası bir mücadele, proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişki üzerinden ortaya çıkmaktadır. Proletarya ile burjuvazinin birlikteliği kapitalizmi, dolayısıyla sınıflı toplumun özel mülkiyet karakteristiğini simgelediği gibi, yine bu birliktelik, dolayısıyla da bu mücadele kapitalist özel mülkiyetin modern komünist ortak mülkiyete dönüşmesini de mümkün kılan bir ilişkidir. Yani özel mülkiyetin (bir zıttın) ortak mülkiyete, (onun zıttına) dönüşmesi burjuvazi ile proletarya zıtlığının (birliğinin) içinde barındırdığı çelişmeler yumağının bu zıtların mücadelesine yol açması ve onların mücadeleleri üzerinden çözülmesi sayesinde mümkün olmaktadır. Yani zıtların birliği, birbirlerine dönüşümü somut olarak ele alınmalıdır. O zaman görülür ki bu dönüşümler hiç de öyle tek düze olaylar değildir. Bir niteliğin tam zıttı niteliği nüve halinde içinde barındırdığı ve süreç içinde ona dönüştüğü, zıtların birliği kanunu olarak formüle edildiğinde sadece bir sonucu, sürekli karşılaştığımız bir sonucu ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla,

3. Yadsımanın yadsıması, çelişmeli gelişme kanuna yol açmaktadır. Çeşitli türleriyle zıtlar arası ilişkilerin yol açtığı bir sonuç bir niteliğin kendi içinde nüve halinde barındırdığı zıt bir niteliğe dönüşmesidir. Yani yeni nitelik eskisini yadsır. Buna yukarıda değindik. Ortaya çıkan yeni nitelik de tam tersini içinde nüve olarak barındırmaktadır. O da tam tersine dönüşür. Yani o da yeni ve tam tersi bir nitelikçe yadsınır. Burada tüm bu yadsımlar kendi içinde bir gelişme taşırlar. Şu veya bu nitelik zıttı tarafından basitçe yadsınmaz, onun geçirdiği tüm gelişmeleri koruyarak, onu daha üst bir aşamaya taşıyarak yadsınır. Yadsımanın yadsıması bize açıkça şunu gösterir: başlangıca dönülmüştür. Bir nitelik tam zıttı tarafından yadsınmıştır. Ama o da tam zıttı tarafından yadsınmıştır. Fakat onun tam zıttı başlangıçtaki nitelik idi. Yani başa dönülmüştür, şu farkla ki bu başa dönüş, bu geriye dönüş tüm bu dönüşümler sürecinin gelişmelerini içinde taşır. İlkel komünal toplumun ortak mülkiyet altındaki

üretim aletleri ilkeldir. Modern komünist toplumun ortak mülkiyet altına alacağı üretim aletleri bilgisayar kontrollü makinalardır. Geriye, ortak mülkiyete dönülmüştür ama tüm bu dönemlerin kazanımları korunarak.

Dolayısıyla,

4. Dairesel hareket.

Yadsımanın yadsıması dairesel bir hareket türüdür. Başlangıca dönüşü içerir ve sonsuzluğu simgeler, maddenin sonsuzluğunu simgeler. Madde dairesel hareket eden, sürekli bir süreçler yumağıdır. Birbirine geçmiş dairesel süreçlerin oluşturduğu sonsuz ve dolayısıyla başlangıçsız bir dairesel süreçtir. Büyük patlama teorisi (big bang teory) bu daireler dairesi olarak maddenin hareketinin ne kadar zaman aldığı konusunda bize bilgi vermektedir. Büyük patlamadan bugüne kadar geçen dönem yaklaşık 15 milyar senedir. Madde, gelişmeyi de içinde barındıran bu büyük dairesel hareket de tekrar büyük patlamaya geri dönecektir.

Bunun da yaklaşık olarak ne kadar zaman alacağını da yakında öğreniriz.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aylık Siyasi Gazete, Aralık 2000, Yıl 5, Sayı 46, sayfa 7-8.

TROÇKİZMİN BAZI ÖZELLİKLERİ

Marksist teori, strateji ve taktiklerin formüle edilmesi için bir tek kaynak vardır. Proleter hareketin tecrübesi. Marksist teori bu tecrübenin yoğunlaştırılmış ifadesidir.

Troçkizm, iktidarı ele geçiren proletaryanın tek ülkede sosyalizmi inşa edemeyeceğinden hareket eder. Bu temelde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşa edilmediğinden hareket eder. Kendilerinin iktidara gelmeleri şartlarında sosyalizmi inşa etmeyeceklerini, ama aynı zamanda inşa edecekleri ekonominin kapitalizm de olmayacağını ilan eder. Kendileri ne kapitalist ne de sosyalist olmayan yeni bir ekonomik kategoriye ihtiyaç duymaktadırlar. Bu olayın üstüne gitmezler. Niye? Nasılsa iktidarları, eğer dünya devrimi olmaz ise uzun erimli olmayacaktır. Yani burjuvazi tekrar iktidar olacaktır, kapitalizm, eğer yıkıldı ise ve yerine işte o ne idüğü belirsiz bir ekonomi kuruldu ise, yeniden restore edilecektir. Tabii ki o zaman Sovyet ekonomisi sosyalist olamaz. Ya ne olabilir? İşte kullanın ihtimal icad etme yeteneklerinizi ve bulun bir kategori. Ondandır.

Bu meyanda Troçkizm Sovyet tecrübesini, proletaryanın komünizmi inşa tecrübesini katıyetle incelemeyiz. Dikkate bile almaz. Onun kötülüğü hakkında bürokratlığı hakkında evirir çevirir. Sosyalizm kurulmamıştır.

Halbuki sosyalizm kuruldu ise, bu sosyalist ekonominin ekonomik yasaları ortaya çıktı ise ve bu yasalara uyularak sosyalist ekonomi kuruldu ve geliştirildi ise Troçkizm tam bir geride kalmışların ideolojisi olmak zorundadır.

Bu meyanda, bir Troçkiste sorunuz: sosyalizmin temel ekonomik yasası nedir? Bilmez. Troçkist, planlama örgütünün sosyalist ekonominin dengeli gelişmesi yasasını pratikte uygulayan bir örgüt olduğunu bilmez, daha hala Marks'tan öğrendiği "planlı ekonomi" lafıyla idare eder. Troçkist değer yasasının sosyalist ekonomideki rolünü bilmez. Ücretlerdeki farklılığı sosyalizmin bürokratlığını ispatlamak için kullanır. Troçkizm tam bir cahilliktir çünkü. Proletaryanın sosyalizmi-komünizmi inşa tecrübesinden çıkartılacak ve çıkartılmış derslere "tu kaka" der.

Sadece bu kadar mı? Eğer sosyalizmi inşa etmek için sosyalizmin ekonomik yasaları öğrenilmez ise ve onlara uyulmaz ise sonuç ne olacaktır? Sadece sosyalizmi inşanın zorlaşması ve kaçınılabilecek hataların işlenmesi değil, sosyalizmi inşanın imkansız kılınması da ortaya çıkacaktır. Değil mi ya? Sovyetlerin, Stalin'in ortaya koyduğu sosyalizmin ekonomik yasaları doğru olamaz. Doğru olamaz ise onlara uygun olarak iş yapılamaz. O zaman da sosyalizm inşa edilemez. Sadece o da değil. Nasılsa sosyalizm tek ülkede inşa edilemez. Sosyalizm inşa edilemeyeceği gibi, inşa edilmiş sosyalizm de batırılır. Stalin sonrası Sovyet ekonomisinin yönetimine bir göz atılırsa iktidara gelenlerin işte tamı tamına bu Troçkist metoda uygun hareket ettikleri, sosyalizmin ekonomik yasalarına uygun hareket etmedikleri ve sonuç olarak da sosyalizmi komünizme götürmek yerine onu batırdıklarını görürüz.

Troçkistler Kruşçov, Brejnev ve hatta Gorbaçov'un stalinistliği üzerine çok laf ederler. Bu yaklaşım tipik hırsız yaklaşımdır. Eve girmiş. Evi soyuyor. Kendini bastıran ev sahibini etraftakilere gösterip hırsız tutun diye bağırıyor.

Malum olduğu üzere, Lenin 1917 Şubat devrimine kadar Troçki'nin "sürekli devrim" teorisine karşı mücadele etmiştir. Şimdi bulun bir Troçkist ve bu konuyu sorun. Cevabı şu olacaktır: "Lenin 1917 Ekimiyle Troçki'nin yoluna geldi!"

Geçenlerde Özgür Politika'da yazan, hem Troçki'yi hem de Stalin'i eleştirecek yetenekte bir arkadaş (Metin Ayçiçek, ÖP 20 Ekim 2001, sf. 6) da Stalin'in Troçki'nin önerilerini Troçki'yi harcadıktan on sene sonra hayata geçirmeye başladığını ilan eden bir yazı yazdı.

Bu Troçkist olmayan Troçkist yoldaş ve tüm Troçkistler tam bir alemdirler. 1905 ve sonrasında "sürekli devrim" devrimci çalışmayı imkansız kıldardı. Ekim'i hazırlamayı imkansız kıldardı. Bu nedenle Lenin ona karşı savaştı. 1917 Ekiminde ve Şubat Demokratik devrimi sonrası işçiler iktidara geldi. Ama "sürekli devrimin" sürekli zaafı, Troçkizmin sürekli zaafı bu iktidar burjuvaziyi kesin yenilgiye

uğrattığında iyice ortaya çıktı. Bu sürekli ve bolca zaaflardan bir tanesi de Troçki'nin daha yeni savaşımlardan çıkmış, NEP döneminden geçmekte olan Sovyet iktidarını iflase götürecektir olan, onun kendi sanayisini inşa etmesi için gerekli olan makine sanayisini oluşturmasını imkansız kılacak olan, onu dışarıya, burjuva devletlere bağımlı kılacak olan—ve bu arada köylülerle de ittifakı imkansız kılacak olan süper projeler planıdır. İşte Metin yoldaş İkinci beş yıl planının dev projelerine bakarak Stalin'in Troçki'nin planını, onu temizledikten on yıl sonra hayata geçirdiğini söylüyor.

Troçkistler dedik ya bir alemdirler. Diyalektik konusunda da üstadlarının üstadlığı üzerine çok laf ederler. İyi ama diyalektiğin birinci kuralı her şeyin yerinde ve zamanında bir anlam ifade ettiğidir. Bunlar on sene önce yenilgiye yol açacak olan siyasetin on sene sonra, bu çok akıllı tipler siyasi çıkar nedeniyle temizlendikten sonra uygulandığını sanacak kadar akıllı evveldirler vesselam. Hem Lenin öyle yapmış hem de Stalin. Hay siz çok yaşayın.

Bir de Troçkistler bu sıralar Stalin savunuculuğunu dogmacılığa bağlamaya çalışırlar. Önemli olan bugün imiş, ve de bugünü doğru değerlendirmek imiş. Stalinciler Stalin savunusu yapıp, Troçkizmin yenilgi demek olduğunu ilan edip bu işi beceremiyormuş.

Bunlar dedik ya dalgacı adamlardır. Birincisi Troçkizm hala daha bir yenilgi ideolojisidir. Ne tür bir ekonomi inşa edeceğini bilmeden iktidar olmak için can bedeli çalışmak imkansızdır çünkü. Bugünün dünyasında sosyalizmin ekonomik yasaları konusunda zır cahil adamlar yenilgiye uğratılmazsa genç yoldaşlarımız nasıl olur da eli yüzü düzgün Marksistler haline gelebilirler ve de iktidarı hedefleyebilirler? Troçkizm yenilgiye uğratılmak günün sorunudur. Yani bu sorun Stalin'den devralınan bir dogma değildir. Dogmacılık ve Marksizmi günümüzü ilgilendiren konuları anlamak için kullanmak konusunda Troçkizmden bir örnek sunabiliriz ama. Troçkizmin bir dogması “Stalinist Bürokrasi” dogması, tek ülkede sosyalizmi inşa etme çabalarının bürokratizme yol açacağı dogmasıdır. Gel gelelim bilgisayarlar, bunların temeli olarak mikro-çipler bizim üretim tekniğimizi ne tür bir aşamaya getirmiştir? İktidara gelen proletaryanın bu tekniğe dayalı sosyalizm inşası ne tür bir devlet yapılanmasına yol açar? Niye Troçkizm bu sorunların yanına bile yaklaşamaz iken, sadece ve sadece Stalinistler bu konuları ele alabiliyor? Ve bu teknolojinin bize devlet örgütlenmesinde bürokrasiyi imkansız kılma imkanını yarattığını tespit edebiliyorlar? Çünkü Stalinizm Marksizmin canlı uygulanaşısıdır. Proletaryanın yaşamına uygulanaşısıdır. Sınıf mücadelesine uygulanaşısıdır. Troçkizm ise Marksizmin emperyalizmin hizmetine sunulması, proletarya iktidarının kurulması ve korunmasının değil, proletarya iktidarının yozlaştırılmasının teorisi. Güvensizliğin teorisi. Yenilginin teorisi.

Troçkistler birlik dediklerinde kendilerinin Stalin karşıtı siyasi kavgalarını, çamur atmalarını sürdürmek isterken, bizim Troçkizme karşı mücadelemizi durdurmamızı istemeleri, bunu yapmadığımızda da bizi sekterlikle suçlamaları neye delalettir? Çamur atmak siyasetinin onlar açısından “tek tutarlı siyaset” olduğuna delalettir!

Birlik günün sorununu çözmek, Kıbrıs sorununu çözmek için mücadele etmek isteyen herkese açıktır. Stalinciler bu konuda kimseye yasak koymadılar.

Buyrun Troçkist yoldaşlar.

Hade!

Her şey yerinde ve zamanında bir anlam taşır.

Sosyalizmin inşasıyla ilgili sorunları bugünden ele alıp kafaları bugünden açmak zorundayız. Ama siyaset bugünden sosyalizmi kurmayı talep etmiyor. Buyrun. Şimdilik hep birlikte Kıbrıs sorununu çözelim. Sosyalizm günün sorunu olduğunda sizinle hesaplaşmalar teorik olmaktan siyasi olmaya dönüştüğünde o sorunu da hallederiz. Telaşa gerek yok. Sekterliğe gerek yok. Birliği bozmaya gerek yok. Kurmaya gerek var!

Hade!

İspatlayın bakalım ne kadar sekterlikten uzak ve de iktidar olmaya kararlı bir siyasetin temsilcisisiniz!

HER ŞEY BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Kasım Aralık 2001, Yıl 5, Sayı 68-69, sayfa 5.

YALAN, DOLAN, TROÇKİZM

1. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak demek onların ayrı devlet olarak örgütlenmelerini savunmak demektir.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak sloganı emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusların soyut burjuva haklarını savunmak için değil, pratik olarak ezilen ulusları dünya emperyalizminin zulmünden kurtarmak için ileri sürülen bir slogana dönüşmüştür. Ezilen ulusların emperyalist sistemin oluşturduğu dünya sisteminden bu zinciri kırarak kurtulmasının aracıdır. Kendi devletlerini kurma hakkıdır.

Kıbrıs'ta, Güneyde faaliyet yürüten Troçkist yoldaşlar tipik bir şekilde bu sloganı, ulusların özgürlüğü sorununu emperyalizmin yerle bir edilmesi sorunundan kopararak, soyut burjuva ulusal bir hak olarak ele almaktadırlar. Bu temelde de Kıbrıslı Rum komünistlerin Kıbrıslı Rumlar arasında Kıbrıslı Türklerin ayrılma hakkını savunmasını, Kıbrıslı Türk komünistlerin de Kıbrıslı Türkler arasında da Kıbrıslı Rumlarla birliği savunmasını öneriyorlar. Lenin'in ezen ulus komünistleri ayrılma hakkını savunurken, ezilen ulus komünistlerinin birliği savunması meşhur formülünün Kıbrıscası imiş bu.

KSG yayın hayatına başladığı andan beri sorunun bu şekilde formülasyonuna karşı çıkmış ve Güneydeki Troçkist arkadaşların tipik bir Troçkist, burjuva yanlıgı içinde olduklarını ortaya koymuştur. Sorun genel sloganlar sorunu değil, somut ve sonuç alıcı siyaset sorunudur.

Günümüz şartlarında Kıbrıslı Türklerin ayrı devlet kurmasının Kıbrıs'ın bölünmesi ve Kuzeyin Türkiye emperyalizmine bağlanması anlamına geleceği, böylesi bir gelişmenin emperyalizme karşı mücadelede hiçbir olumlu yanı olmadığı, önümüzdeki süreçte tüm dikkatlerin milletlerin pratik eşitliğini sağlayacak olan Kıbrıs'ta emperyalizmin yenilgiye uğratılması için çalışmak olması gerektiği ortaya konmuştur. KSG, içinde bulunduğumuz dönemde milli soruna en akla yatkın ve Kıbrıs ve dünya proletaryasının çıkarına en uygun çözüm türünün milletlerin haklarını savunmayı, onların milli eşitliğini garantilemeyi üstlenebilecek bir anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti kurmaktan geçtiği formülünü benimsemiştir. KSG, Kıbrıslı Türkler ve/veya Kıbrıslı Rumların ayrı ayrı devletler kurması sorununu ancak ve ancak Türkiye ve Yunanistan'da muzaffer bir anti-emperyalist cephe hükümetinin kurulması, ve bu devletlerle federasyon sorunu ile bağıntılı olarak ele alabileceğimizi belirtmiştir. KSG, Kıbrıs sorununun, Kıbrıs'ta milletler sorununun çözümünü federal bir devlet değil, üniter bir devlet ile mümkün gördüğü için, BC programında devlet şekli sorununu "gerekli olduğu oranda federal bir yapı" şeklinde formüle etmiştir.

Tüm bu yaklaşımlar KSG'nin tüm Kıbrıs'ta iktidar mücadelesi verilmesini savunurken, ortaya çıkan farklılıkları da dikkate alarak hem kuzeyde, hem de güneyde ayrı ayrı iktidar çalışmasını da sürdürmesini dışlamaz. Tüm bunlardan sonra Hamza Irgat, Ulus Irgat ve Armağan Karal gibi yoldaşların KSG'nin Kuzey Kıbrıs'ta mevcut burjuva çerçevede ayrı bir devleti savunduğu tespiti ne anlama gelir?

Onların kendi görüşlerini, hiçbir zaman olgunlaştırılmamış, tutarlı kılınmamış görüşlerini KSG'ye mal edip ona saldırmaları anlamına gelir. Mehmet Ali yoldaş provokatör filan diyebilirdi ama bu denilemez. Denilebilecek şey yalancı, dolandırıcı, iki yüzlü ve Troçkist olduklarıdır. Ciddiyet yoksunu bireyler olduklarıdır. Yanar döner kadife gibi bir şey.

Veya bu arkadaşlara siyaseti iyi takip ettikleri suçlamasını getirebiliriz ve bu sonuçlara KSG'nin Kuzey Kıbrıs'ta BMB* Platformu üzerinden iktidar olmak fikrini ileri sürdüğünde, bu iktidar elde

edilirse ve Güneyde bu iktidarın benzeri bir sol iktidar kurulmaz ise, Klerides ve benzerleri ile birlik oluşturamayacağımız, bu nedenle de Kuzey Kıbrıs'taki iktidarı, güneyde de iktidar olmanın aracı olarak kullanmak için bağımsız tutacağımız fikri üzerinden varmış olabilirler?

Mümkün mü? Biz sanmıyoruz? Bu yoldaşlarda siyaset konusunda ciddiyet yoktur. Olsaydı bu önerinin Kuzey Kıbrıs'ta bağımsız bir burjuva sömürge Türk devleti kurmanın değil, Kıbrıs'ta iktidar olmanın aracı olarak formüle edildiğini görürlerdi. Veya kendileri bir zahmet iktidar olmanın yolları konusunda bir öneri sunarlardı.

Sundular gerçi ya! Hamza Irgad yoldaş bazı yoldaşları ile birlikte tüm bu karmaşa sorunlarımıza bir çözüm öneren ve tüm varlığını bu çözüme dayanmış, iktidar olmanın aracı olarak da yurtdışında Kıbrıslı Türkler arasında faaliyet yürütmeyi öngören yeni bir parti ile çıktı karşımıza. Yurt dışında halk meclisi kurarak, bu halk meclisi sayesinde Kıbrıslı Türklerinin 1960 anlaşmaları üzerinden Kıbrıs Cumhuriyetinde doğan haklarını elde ederek sorunu çözmeyi amaçlayan bir parti.

Bu parti tamda Londra'da Kıbrıslı solcuların birlik toplantısı sonrası kuruldu. Bu partinin önerileri bu birlik toplantısına hiç sunulmadan kuruldu. Bu öneri de malumu olduğu üzere, soruna burjuva çerçevede çözüm öneren, sorunu çözmek için emperyalizmin zincirini kırmayı ön şart olarak görmeyen bir öneridir. Yani bir burjuva reform önerisidir. Anti-emperyalist birleşik cephe siyasetine muhalif bir öneridir.

Troçkizmden etkilenen tüm yoldaşların tipik özelliğidir. Kocaman kocaman devrimci laflar, pratik siyasetin temeli olarak ise burjuva reformizmi. Ama KSG 5 yıllık siyasi mücadelesi içinde şunu tespit ve teşhir etmiştir. Burjuva çerçevede çözüm önerenler, reformlarla bu sorunun çözülebileceğini iddia edenler, bu iddialarında da ciddi değillerdir. Bu nedenledir ki elde edilmesini elzem gördükleri reformları elde etmek için vatandaşın örgütlenmesi sorununa, tüm Kıbrıs'ta el birliğiyle bu reformların elde edilmesi sorununa kafa yormadıkları gibi ellerini de kıpırdatmazlar.

Hamza yoldaş ve partili yoldaşları da işte böyle davranmaktadır. Solda faaliyet gösteren yoldaşlar birlik için bir araya gelmeye çalışırken, kendi görüşlerinin de bu birlik içinde yer alması, hepimizin el ele vererek, ciddi bir çaba içinde mevcut tüm imkanları çeşitli reform (ve de müsadeleriyle devrim) faaliyetleri ile elde etmek için hiçbir çaba ortaya koymamakta, birlik çabalarına sırtını dönmektedirler. Biz buradan bu yoldaşlara kendi görüşlerini birlik çabaları içine katmaya çağırıyoruz. Birlikte çalışmaktan vaz geçilemez. Vaz geçilemez.

Tabii ki kendi başına ve tüm diğer yoldaşları ile bu reformu elde etme imkan ve yeteneği varsa bunu da bize bildirmesi gerekmez mi? Ulus Irgat ve Armağan Karal yoldaşları göreceğiz bakalım. Eğer bu siyaseti destekliyorlarsa her halde yurtdışına göç edeceklerdir. Nede olsa halk meclisi fikri, yurt dışında kurulacak bir meclis fikridir. Buradan da işte ikinci yalan dolana geçebiliriz.

2. Kuzey Kıbrıs'ta hiç proletarya olmadığı, bu nedenle kuzeyin bir an önce Türkiye ile birleşmesi ve böylece Kıbrıslı devrimcilerin de proleter bir hareketin parçaları olabilmesi fikri.

Bu fikir, bu siyaset, kuzeydeki bir iki Troçkist yoldaş tarafından ortaya atılmıştı. Yazılı çizili olarak.

KSG bu arkadaşların tipik Troçkizmden muzdarip olduklarını tespit etmiş, ve onlara armut piş ağzıma düşçüler adını takmıştı. Birincisi Kuzey Kıbrıs'ta proletarya vardır. Sadece göçmen proletarya değil. Kıbrıslı Türk proletarya da. Kaldı ki biz hepimiz Kıbrıs devrimcileri olduğumuzu iddia etmekteyiz. Kıbrıs'ta, Güneyde, Kıbrıslı Rumlar arasında proletaryanın mevcudiyeti tartışma götürür mü? Götürmez. O halde bu arkadaşlar niye gözlerini Güneye, Kıbrıslı Rum proleterlerine çevirmez de sadece Kuzeye, Türkiye proletaryasına çevirir?

Basit. Troçkizm tüm koca koca devrimci lafları arasında temel siyaset olarak burjuva reformizmini kullanır. Hamza yoldaş örneğinde de gördük bunu, Güneydeki yoldaşların “Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkı” önerisinde de. Burjuva reformizminden muzdarip olanlar genellikle proletaryanın gücünü küçümserler. Burjuvazinin gücüne taparlar. Onu gözlerinde büyütürler. Ve tabii ki birazcık da burjuva milliyetçiliğinden nasiplenirler. Dolayısı ile bu arkadaşlar proleter devriminin Kıbrıs’taki zorluklarından kolay tarafından kurtulmanın yolunu bu devrimi Türkiyeli devrimcilere yaptırmakta bulmuşlardır. Kıbrıslı Rumlara değil. Türkiye Türklerine.

Şimdi tutmuş Ulus İrgat, Hamza İrgat ve de Armağan Karal KSG’nin Kıbrıs’ta, Kuzey Kıbrıs’ta proletarya yoktur dediğini iddia ediyorlar. Bu sadece KSG’ye karşı yalan ve dolan değildir ki? Kuzey Kıbrıs’ta ve dahası tüm olarak Kıbrıs’ta proletarya mevcut olduğuna göre sosyalizmden dem vuran insanların bu proletaryayı iktidara getirmek için siyasetler oluşturması gerekmez mi? Nerede bu siyasetler? Yurt dışında ve sadece Kıbrıslı Türkler arasında oluşturulacak, ve Kıbrıslı Rum burjuvazisi iktidarını korurken ondan 1960’ın haklarını geri alacak bir halk meclisimidir bu siyaset?

Tabii ki bu siyaseti de burjuva reform türlerinden biri olarak red edecek değiliz. Nasıl ki BM prensiplerine uygun, AB çatısı altında bir federal çözüm burjuva reformcusu siyaset için çalışmaya hazır isek bu reform türü için de çalışmaya hazırız. Tüm sol da hazır olmalıdır. Aşırı zor şartlarda siyaset yapan bir ulus hiçbir çalışma alanı ve ihtimalini red etmemelidir.

Tabii ki hiçbir devrimci de çalışmasının temelini devrimci değil de reformcu olan siyasetlere dayandırmamalıdır. Buradan da yoldaşların yine KSG’ye attıkları bir diğer siyasetlerine ulaşalım.

3. Kıbrıslı Türklerin TC vatandaşları arasında eritilmesine katkı koymak siyaseti.

Kıbrıslı Türkler hepimizin gözü önünde Kıbrıs’ta yok edilmektedirler. Bu noktada herkes Kıbrıslı Türklerin bir azınlık konumuna düştüğünü ilan etmekte. Bu azınlık durumu tespiti sorunu tamamıyla Kuzey Kıbrıs’ta ele alan bir yaklaşımdan kaynaklanmaktadır. Yeni bir durumdur.

Çünkü malum olduğu üzere, Denктаş ve diğerleri kabullenmese bile, 1974’e kadar Kıbrıslı Türkler Kıbrıslı Rumlardan arasında milli bir azınlık konumundaydılar. Bu milli azınlığa KC* anayasasında tanınan haklar onların milli eşitliğini sağlama aracı olarak değil, Kıbrıs’ı bölüp parçalama aracı olarak Türkiye, Yunanistan ve İngiltere emperyalizmi tarafından formüle edilmiştir. Azınlıkların eşitliğini gerçekten savunan bir sosyalist iktidar şartlarında bir milli azınlığın böylesi haklara hiçbir ihtiyacı yoktur. Dillerini kullanma imkanı ve eşit vatandaşlar olmak onlar için yeterlidir. Devlet yapısında özel ayrılmış yerlere ihtiyaçları yoktur. Bunun tüm devletin yönetimine bir faydası yoktur. Dolayısı ile de azınlık millete bir faydası yoktur. Verilen tüm o siyasi hakların da nemenem şeyler oldukları, burjuva şartlarda böylesi geniş hakların bile milletlerin eşitliğini garantileyemeyeceği, milletleri birbirine düşürme aracı oldukları ortaya çıkmıştır. Her halükarda Kıbrıslı Türklerin milli azınlık durumuna düştüğünden bahsedenler bunu sadece Kuzey Kıbrıs’ı ele alarak ve Kıbrıslı Türkleri Türkiyeli Türk ve Kürt kolonlara kıyaslayarak yapmaktadırlar.

Kıbrıslı Türklerin adamızdaki varlığını tehdit eden unsur ise onların bu çerçevede azınlık durumuna düşmesi değildir. Bu tehdit Kıbrıslı Türklerin, eskiden beri mevcut olan bilgileri ve temasları üzerinden, ekonomik zorluklar aşırı boyutlara vardığında, Yurtdışına yoğun bir göç yaşamasından kaynaklanmaktadır. Bu göç olayı Kıbrıslı Türklerin mevcut düzene karşı tepkilerini kontrol altında tutmak, onların bu tepkilerinin patlamasını önlemek için planlı bir siyaset olarak devreye sokulmakta ve alttan alta teşvik edilmektedir. Pasaport kanunu, KC pasaportlu bir vatandaşın hava alanından geri çevrilmesi, tüm bunlar milliyetçilik aşısı olarak kullanılan ama göçü önlemeyi amaçlamayan siyasetlerdir. İşsiz, mülksüz Kıbrıslı Türk kesimin göçü teşvik edilmektedir. Vatandaşlarımız göçe zorlanmaktadırlar. En ateşli ve en tutarlı Kıbrıs sever vatandaşlarımız bile göç etmek zorunda kaldıkları ve bu imkanı buldukları oranda da göç ettiklerine göre bu olay mevcut düzen sürdükçe bizi aşar. Veya Denктаş’ın yapmadığını, ve de yapmayacağını yapalım ve pasaport yasası çıkartıp göçü önleyelim?

Kıbrıslı Türklerin göçmesi ve Türkiyeli Türk ve Kürt kolonların, bilhassa da ülkücü kesimin

* Kıbrıs Cumhuriyeti—Ed.

kuzeye yerleştirilmesi ile Kuzey Kıbrıs'ta Türkiye'nin ve onlarla sıkı ilişki içinde olan aşırı azınlık bir Kıbrıslı Türk burjuva kesimin iktidarı ve çıkarları garanti altına alınmaktadır.

Bu zor şartlar bazılarında Kıbrıslı Türklerin azınlık durumuna düştükleri, yok olmakla yüz yüze geldikleri sonucuna vardiıyor, ve tüm siyaset bu yok oluşu önleme adına yapılıyor. İyi ama bu göçü önlemek imkansızdır. Kıbrıs'ta iktidar elde edilmemiş bu göçü önlemek imkansızdır. Çözumsuzlük dururken, burjuva iktidarı sürerken bu göçü önlemek imkansızdır. Siyasetimizi bunun üzerine, bu göçü önleme üzerine şekillendiremeyiz. Bunu dikkate alır, bunun siyasetimizin uygulanışında ortaya çıkardığı kaçınılmaz zorlukları tespit ederiz. Ama siyasetimizi onun üzerine şekillendiremeyiz. Tersini yaparsak, yani siyasetimizi onun üzerine şekillendirirsek ne olur?

Birincisi Londra Kıbrıslı Türk Devrimciler Örgütü adına katıldığı bir panelde Hamza Irgat yoldaşın yaptığı gibi tamda 18 Temmuz 2000 tarihinden birkaç ay önce Kıbrıslı Türklerin kışını kımıldatmayan, rahat düşkünü adamlar olduğunu, onlardan hayır gelmeyeceğini ilan ederiz. Yani Kıbrıslı Türklerin (ve Kuzeydeki tüm emekçilerin) mücadele yeteneğine karşı şüphe duyarız. Onların gücünü küçümseriz. Aynı zamanda burjuvazinin gücünü gözümüzde abartırız. Buradan da tabii ki yurtdışında halk meclisi kurmaktan tut (Hamza, Ulus ve Armağan yoldaşlar), solcular ve dolayısı ile de vatandaşlar olayları sadece seyrederken AB çatısı altında Denктаş ve Klerides'in görüşmeleri sayesinde çözüm elde etmeye (YBH* ve CTP**) kadar Kıbrıs'ın emekçilerine karşı güvensizlik, burjuvazinin gücü karşısında ezilip büzülen siyasetler üretiriz.

Halbuki yapılması gereken şey burjuvazinin elinde bize karşı, vatandaşın mücadelesini baltalamak için kullanacağı pek çok silah olduğu, Kıbrıslı Türklerin Kıbrıs'tan göçü, Türkiyeli Türk ve Kürt kolonların Kıbrıs'a göçü gibi siyasetlerin bu silahlardan bazıları olduğu, bunların bizim siyasetimizin uygulanışında çok büyük zorluklara yol açtığını tespit edip, burjuvazinin bu siyasetine karşı siyasetler geliştirmek olmalıdır. Sorun Yurtdışında halk meclisi fikrini ortaya atmakla, sorunu halletmeleri için Avrupa parlamentosu üyelerine, Denктаş ve Klerides'e baş vurarak hallolmaz. Sorun işçileri örgütlemenin, onları tüm zorluklara rağmen iktidar olmaya yöneltmenin yollarını bularak çözülür. KSG'nin kolonlarla ilgili olarak geliştirdiği siyaseti, Irgatlar ve Armağan yoldaşın çok bozuk çaldıkları bu siyaset işte böyle bir siyasettir. Burjuvazinin saldırıları karşısında teslim olmayı değil, o saldırıları tersine çevirmeyi amaçlayan ve bu uğurda iş başı yapmayı sağlayan bir siyasettir. Bu siyaset zafer getirir mi? Düşmanın gücünün aşırı üstünlüğü nedeniyle yenilir mi? Bilinmez! Bilinen tek şey bu siyasetin, KSG'nin tüm siyasetinin mücadele etmenin aracı iken, yoldaşların siyasetlerinin yenilgiyi baştan kabullenme aracı olduğudur! Tüm sorunlar gibi Kıbrıs sorunu da proletaryanın emperyalizme karşı savaşının bir parçası olarak ele alınmaz da dar bir Kıbrıslı Türklük sorunu olarak ele alınır, ve de gözümüzün önünde Kıbrıslı Türkler eritilmekte ise, çaresizlik siyaseti üstünlük kurar. YBH, CTP ve bu yoldaşların siyasetlerinin ardında yatan çaresizliğin bir nedeni de budur işte.

Tek ülkede proletarya iktidarı ele geçirmiş ama tek ülkede sosyalizm kurulamaz ki? Ne yapsın Troçkistler? Çaresiz yoldaşlarımız emperyalistlere teslim olmak zorundalar! Mücadele ve zafer yolları önerirsen bürokrat olursun! Diktatör olursun! Dogmacı olursun!

Bu arada arkadaşlara bir şeyi daha hatırlatalım. Kıbrıslı Türkler yurtdışına göç ediyor olabilirler. Ama bu bugünün şartlarında Kıbrıslı Türklerin varlık mücadelesinde zaaf gibi görünürken, doğru bir şekilde ele alınır Kıbrıslı Türklerin varlık mücadelesinde burjuvazinin zaafı, bizim ise çıkarımıza olan bir duruma dönüştürülebilir. Yurt dışında güçlerimiz genişleyebilir. Yurt içindeki mücadelenin yurt dışındaki dayanakları artırılabilir. Ve Kıbrıslı Türklerin varlığı da bu şekilde garanti altına alınır. Bu varlık hali hazırda garanti altındadır da. Hamza yoldaşın yurt dışında halk meclisi fikri de bu çerçevede ele alınıp, dikkatle incelemelidir. Buradan da sekterlik sorununa geçmekte fayda var.

4. Sekterlik ve dıştalamak siyaseti

Özker Özgür yoldaş birlik sorununu ele aldığı bir yazısında farklı partiler ve görüşlerdeki

* Yurtsever Birlik Hareketi—Ed.

* Cumhuriyetçi Türk Partisi—Ed.

yoldaşların farklı görüşlerini ortaya koymaktan vaz geçmesini, birbirlerini eleştirip incitmemesini önermişti. Bizde yoldaşa cevaben bu işin çok kolay olarak halledilebileceğini, Ö.Ö.* yoldaşın kendi görüşlerini ileri sürmeyip, mesela KSG'nin görüşlerini savunması şartlarında ele aldığı bu sorunun kolayca çözülebileceğini belirtmiştik. Ö.Ö. yoldaş daha hala bir cevap verecek bize? Anlaşılan kendi görüşlerinden taviz vermek istemiyor. Bu sıralarda Avrupa gazetesi yazarları ile Yeni Düzen Gazetesi yazarları arasında da böyle bir konuda tartışma yürüyor. Karşılıklı incinme söz konusu gibi? Halbuki biz Ö.Ö. yoldaşa birliğin oluşması karşılıklı eleştirileri dışalamaz demiştik. Karşılıklı mücadeleyi dışalamaz demiştik. Fikirleri ve siyasetleri saklamak gibi bir şeyin gerekli olmadığını anlatmıştık. Bunun yararlı değil zararlı olacağını anlatmıştık. Aynı zamanda da imkansız olacağını.

Birlikte çalışmak ortak asgari müştereklerde buluşmak olarak formüle ediliyor. Bu doğru bir formülasyon değildir. Birlikte çalışmak ülkenin acil sorunlarının neler olduğunu tespit etmeyi, bu sorunların çözüm yollarının neler olduğu konusunda anlaşmayı gerektirir. Yoksa birlikte çalışmak, birlikte çalışmanın alt türlerine, birlikte şu veya bu somut eylem için bir araya gelme türlerine dönüşür.

Biz KSG olarak birliğin tüm türlerine açık olduğumuzu pratiğimizle ispatladık. Gel gelelim Hamza, Ulus ve Armağan yoldaşlar bizim sekterliğimiz üzerine nutuk atmaktalar? Bu nutuklarını neye dayandırmaktadırlar? Bizim bu yoldaşlarla yaptığımız tüm pratik işbirliklerinde birlikte çalışmanın her türüne deyim yerinde ise madik atanlar bu yoldaşlar olmuşlardır. Tüm bu tavırlara rağmen yine de birlikte çalışmayı öneren, onların istediği çerçevede bile olsa birlikte birşeyler yapmaya çalışan KSG olmuştur. Bugün Londra'da Hamza yoldaş ve partisini ciddiye alan pek kimse ve örgüt yoktur. Ama biz biliriz ki böylesi yaklaşımlar sadece Hamza yoldaşın zaaflarından kaynaklanamaz. Birlik isteyenler karşı tarafın zaafının üstüne üstüne gider. Ta ki o kaçınıcaya kadar. Bir değil, iki değil, üç değil. Sürekli kaçınıcaya kadar. Burjuva saflarda açıkça yerine alıncaya kadar. Yoksa birlik çabaları sürdürülmelidir. Mesela biz Hamza yoldaşın tam birlik toplantısı ertesi böyle bir partiyi kurmasını pek yararlı bulmadık. Ama biz yoldaşın ve yoldaşlarının birlik çalışmalarına katılmaları gerektiği görüşündeyiz ve onların bu görüşmelerde aktif rol almaları için elimizden geleni yapacağız. Küçük K Kıbrıs'ın daha da küçük Kıbrıslı Türk kesiminde harcanacak gücümüz, dikkate alınmayacak gücümüz yoktur. Herkes bir şeyler yapabilir ve yapmalıdır. Rakiplerine karşı acımasız olsunlar. Rakiplerini teşhir ve tecrit etsinler. Bunda bir sorun yoktur. Bir öyle bir böyle. Şimdi var sonra yok. Ve hele yalan? Bunlara saflarımızda yer olmamalı. Ama olacak. Ona rağmen yine de birlik diyoruz biz. Buyrun yoldaşlar.

İyi ama o zaman KSG'ye atfedilen bu sekterlik neyin nesi oluyor?

CTP'li yoldaşları Allah bilir kaç defa eleştirdik. Bir kere Avrupa'da yayınlanan bir yazımız üzerine tavır takınmak lütfunda bulundular. Ona da tavır takındık. Bu mu sekterlik? Biz yaptığımız eleştirilerin CTP'li yoldaşlar için çok yerinde ve faydalı olduğu görüşündeyiz. O eleştirileri dikkate almadıkları oranda kendileri zararlı çıkacaklardır. İyi ama bu mu sekterlik? Bizce değil!

Hamza, Ulus ve Armağan yoldaşlar bir sürü yalan laflar ediyorlar. Cevaplandırılmaları şart değil mi? Şart. Yalansa ettikleri laflar, şart. Sadece edilen laflar yalan olduğundan değil, siyasi olarak kendilerinin ne dedikleri de bariz değildir. Yalanlar nedeniyle ortaya çıkan olgular onların ve onlara yakın görüşler savunanların tutarlı olamadıklarını gösteriyor. Eğer bu yoldaşlar Kıbrıs'ın bağımsızlığını elde etmek için verimli bir şeyler yapacaklarsa bu siyasetlerinin tutarsızlığı, ve dahası yalan dolan olduğu onlara gösterilmelidir. Gerekli hale geldiğinde bu yapılmalıdır. Başka türlü bu yoldaşlar faydalı olma yeteneklerini yitireceklerdir. Halbuki onlar Kıbrıs için çok şeyler yapabilirler ve yapmalıdır. Bu amaçla onların siyasetlerini eleştirmek, onları teşhir etmek sekterlik midir? Yoksa onlara hizmet midir? Ve eğer bu sekterlik ise sekter olmamak için ne yapmalıyız? Yanlış görüşleri kabullenmeli, hakkımızda edilen yalanları kabullenmeli miyiz? Yok canım. Daha neler. Buna kargalar bile güler.

Hamza yoldaş gülme lütfen!

Sekterlik suçlaması komünistlere karşı oldum olası kullanılan bir demagojidir. KSG'nin sekter olmadığı, dahası Kuzey Kıbrıs'ta birlik siyasetini empoze eden siyasetin ta kendisi olduğu herkesin

* Özker Özgür—Ed.

bildiği bir gerçektir. Balçıkla sıvanamayacak bir gerçek. Pratiğimizde de birlikte hareket etmek için her türlü tavizleri verdiğimiz de bilinen bir olgudur. Bizim taviz vermediğimiz tek şey görüşlerimizi saklamayı kabullenmememizdir. Görüşlerimizden taviz vermeyi reddetmemizdir. Biz sol saflarda konspirasyon düzenleyenlerin partisi değiliz. Biz sol saflarda siyasette birlik oluşturulmasını zorlayanların partisiyiz. Bu da siyaset formülasyonunun ve siyasetlerin savunulmasını gerektirir.

Buyurun arkadaşlar, bu anlayış çerçevesinde KSG'ye karşı sekter olunuz? Niye sesiniz çıkmıyor?

Öyle diyorlarsa yanlış, böyle diyorlarsa yanlış türü tavırlar! İşte biz bu tavra yalancı tavrı, dolandırıcı tavrı, bozguncu tavrı diyoruz, Bu tavırlar sekterlikle el ele giden tavırlardır. Sekterlik siyasi tutarsızlıkla el ele giden bir siyasettir. Nereye gideceğini bilemeyen, kimlerle ne elde edeceğini bilemeyen yanar dönerlerin siyasetidir sekterlik.

6. Sekterliğin, solda birliğe karşı vurdumduymazlığın tipik bir örneği.

Kutlu Adalı Yoldaşın anılması ile ilgili yapılan çalışmalarda KSG Londra Bürosu bu çalışmaların yıldan yıla yapılan bir çalışma olmaması, Kutlu Adalı nezdinde solculara karşı girişilmesi ihtimal olan tüm saldırıları ele alacak, anında teşhir ve tecrit edecek, kitleleri bu tavırlara karşı harekete geçirecek düzenli bir komitenin kurulmasını önerdi. Bu komitede tüm partilerimiz temsilcileri ve bu arada Hamza yoldaş da vardı. KSG'nin önerisi çöpe atıldı diyebiliriz. O kadar ki bir sene sonraki Kutlu Adalı'yı anma gecesine KSG davet bile edilmedi (sekterler mi demiştiniz?), ama biz solda birlik konusunda utanmaz adamlarıdır. Davetsiz de olsa gittik o toplantılara.

Son dönemde Tema İrgat yoldaşın ve Avrupa gazetesinden yoldaşların hayatı tehdit edilmekteydi. Tema yoldaşın arabası yakılmadan önceki dönem, KSG bu tehditlere karşı acil olarak bir teşhir kampanyası başlatmaya kalkıştığında bilin bakalım buna kimler bozuk çaldılar? KSG'ye karşı her türlü yalanı mübah görenler. Onu sekterlikle suçlayanlar! Öyle değil mi Armağan yoldaş? Çok sevdiğimiz ve saydığımız bir yoldaşımız imza kampanyasına katılmayı bile red etti.

En son olarak da Avrupa'nın KDV bahanesiyle mallarına el konmasını bile haklılaştırıyor Armağan yoldaşımız. Hem de sıkı bir Avrupa sever olaraktan. Bir ara da sıkı bir KSG severdi bu yoldaş!

Burjuvazinin hakimiyeti ve barbarlığı şartlarında solcuların, en iyisinden en kötüsüne, hepsinin birbirine ihtiyacı vardır. Birbirini kollamalıdır. Birbirleriyle en kıyasıya siyasi mücadele içinde bile olsalar birbirlerini kollamalı ve savunmalıdırlar. Bu prensibe ters iş yapanlar iyi yolda değillerdir. Kendilerine çeki düzen vermeleri gerekir. İster birleşilsin ister birleşilmesin. İster iyi olsun ister kötü olsun. İster bize karşı yalan dolana başvursun ister dürüst olsun. KSG olarak soldaki insanlarımızı savunmak için elimizden geleni yapacağız. Herkes de yapmalıdır. Ters tavrı hiçbirimize yakışmaz. Birbirimizi kollamak ve savunmak görevimizdir. Böylesi bir çabaya burun kıvrırmak, işte sekterlik budur ve bu zararlıdır.

Bu yoldaşlar iş başı yapmalarını mümkün kılan bir siyasete ve siyasi partiye sahipler. Bağımsız Kıbrıs Gurubu adlı internet gurubu da Kıbrıs'ta Bağımsız Kıbrıs Komitesi adı altında bu siyaseti destekleyen bir tavır takınmış durumda. Şimdi sıra bu siyaseti pratiğe geçirmek için çalışmakta. Gelin birlikte yapalım. Boş verin devrimi mevrimi. Hep birlikte 1960'dan kalma haklarımızı geri alalım. İngiltere, Yunanistan ve Türkiye o haklarını fazlasıyla kullanıyor. Birazda biz kullanalım. Hade. Hep birlikte.

Yalancılık ve bozgunculuk mu? Onları da yapın. Yapmazsanız siyasetin tadı tuzu kalmaz. Ve dahası sizler sayesinde yalancılığa ve bozgunculuğa karşı mücadeleyi öğrenmez isek, bunlar kendi saflarımızda oraya çıktığında apışıp kalırız. Yani sizler gayet faydalı bir görevi yerine getirmektесiniz.

O halde hade! Hep birlikte!

HERŞEY BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Kasım Aralık 2001, Yıl 5, Sayı 68-69, sayfa 12, 13.

SİYASETTE AMAÇ, STRATEJİ VE TAKTİK

Londra Mektubu
KSG—Londra Bürosu
15 Kasım 2001

Siyasette, insan kendisinin (ve/veya partisinin) amaçlarını belirlemeli. Bu amaç, Bütün eylemlerinizi belirleyeceği için, doğru olmalıdır. Tüm yapılanlar bunu başarmak için yapılacaktır, sonuçları belirleyici olacaktır: amacımızı başarmamıza yardım etti mi, yoksa amacımızı başarma çalışmalarımıza zarar mı verdi? Bu doğrudan evet veya hayır olmak zorunda değildir. Sapma gibi görünen şey bir dönüm noktası olabilir, fakat bununla beraber amacı elde etmenin en kısa yolu olabilir. O, yenilgiye bile götürebilir, nihai zaferin temellerini de hazırlayabilir. Bunlar taktik meseleleridir, ve bunlara geri geleceğiz.

Birisinin amacının garanti doğruluğunu kişi nasıl bilebilir. Bunu bilmenin tek yolu, toplumda değişik sınıfların eğilimlerinin incelenmesinden ve bundan dolayı toplumun nereye yönlendiğini belirlemeden geçer, ileri gitmek için nasıl örgütlenmelidir. Bu soruları cevaplamanın teorik temelleri Marksizm- Leninizm tarafından sağlanmıştır. Bu temel kaidesinde, kişi şimdiki sınıfların ilişkilerini çalışmalı ve amacına ulaşmalı.

Bu doğrultuda, Kıbrıs'taki sınıflar arası ilişkilerini inceleriz. Emperyalizmin teorisinden, sınıflar arası ilişkilerin bir uluslararası mesele olduğunu halihazırda biliyorduk, Kıbrıs ve Kıbrıs içindeki sınıfların incelenmesiyle Kıbrıs'taki sınıfların bu ilişkilerinin anlaşılamayacağını, bunun bir uluslararası mesele olduğunu anladık.

Kıbrıs'tan bir çıkarı olan değişik burjuva devletler incelendiğinde, bu, kolayca ve hazır olarak anlaşılabilir. Amacını başarmak isteyen her kimse, burjuva veya proletarya, uluslararası bir siyasetleri olmalı ve uluslararası sınıf gücünü hesaba katmalıdır.

Kıbrıs'ın etrafındaki devletler ve Kıbrıs'tan bir çıkarı olanların hepsi burjuva devletlerdir. Bu devletleri idare eden burjuvaların eğimlerine bakarak, Kıbrıs burjuvaları da dahil, aralarındaki ilişkileri ve amaçları belirledik ve Kıbrıs'taki eylemleri hakkında sonuçlar çıkardık. Bunlar kitapta bulunabilir. Bu sonuçlar gerçek hayatta denenmiştir ve doğrulukları ispatlanmıştır.

Kısaca, yerel burjuvalar zayıftırlar ve daha güçlü burjuva güçlerinden ittifak istiyorlar. Güçlü olanlar Kıbrıs'ı kontrol altına almak /hakim olmak istemektedirler. Yerel burjuvazi milli bağımsızlıkla ilgilenmemektedir. Kıbrıs'ı emperyalist kapitalist sistemin bir parçası olarak yönetmek ve bu yönetimden faydalanabilecekleri kadar faydalanmak istemektedirler. Daha büyük burjuvalar Kıbrıs'ın milli bağımsızlığı ile ilgilenmezler, tam tersi, kendi çıkarları için Kıbrıs'ın hakimi olmakla ilgilenmektedirler. Bir çok burjuva güçlerin ilgilendiği Kıbrıs'ta, burjuvaların her kesiminin amaçlarını başarmaları zor olmaktadır. Bu şartlarda tek burjuva çözüm birinin diğerine baskı uygulamasıyla olur. İçinde bulunduğumuz durum böyle bir çözümdür. Herhangi barış anlaşmasına, sadece, burjuva güçlerden birinin veya müttefiklerin, diğerleri üzerine baskısıyla varılabilir. Biz, bunlar arasındaki güçler dengesindeki somut gelişmeyi devamlı gözlemekteyiz ve görelim bakalım bu defa aralarında anlaşabilecekleri yeni bir "çözüm"e varabilecekler mi? Bu arada, proletaryanın bilincini yükseltmek ve bundan dolayı onun örgütü için, bunları teşhir etmek bizim işimizdir.

Açıktır ki, bütün bunlardan, Kıbrıs meselesi milli bir meseledir. Bütün herşey gibi, milli mesele, milletler arası ilişkilerin organizesi meselesi de tarihi bir olgudur. Bunun, geçmişi ve geleceği, tarihçesi vardır. Biz bunu inceledik ve burjuva, milli meseleyi çözemeyecek durumdadır sonucuna vardık, yaşaması için de buna ihtiyacı vardır. Milli düşmanlıklar burjuvanın hayat damarıdır. Bu problemi çözebilecek tek sınıf proletaryadır ve onun kabiliyeti, yerel büyük burjuvanın emperyalizme karşı

mücadelesi bugünlerde tükenmiştir, onların tümü emperyalizmin saflarına katılmıştır. Komprador ve komprador olmayan büyük burjuvaziden bahsediyoruz.

Bundan dolayıdır ki biz, Anti-emperyalist Birleşik Cephe siyasetimizi geliştirdik.

Bu bizim Kıbrıs'taki acil hedefimizdir, Kıbrıs'ta günün mücadelesi, Anti-emperyalist Birleşik Cephe hükümeti içindir.

Biz Kıbrıs'taki tüm partilerin siyaset ve amaçlarına da baktık. Onların amaçları burjuva amaçlarıyla çakışmaktadır. Onlar tamamıyla Anti-emperyalist Birleşik Cephe Hükümetine karşı çıkmaktadırlar. Onların hepsi değişik sebeplerle buna karşı çıkmaktadırlar. Bazıları karşı çıkmadıklarını belirtiyorlar, fakat karşıdırlar, bunu da B.C'yi geleceğin mücadelesi olarak belirtmekle ve geri plana atmakla v.s., bizi bu amaçtan uzaklaştırmak çabasıyla yapmaktadırlar. Öncelikle tüm devrimcilerin bu siyasete kazanılmasıyla bu amacımız başarılacaktır. Onları devrimci parti içinde örgütlemekle. Esas mücadelenin devrimciler arasında yapılması bunun içindir. Bundan dolayıdır ki bütün düşmanlarımız bize karşı örgütlenmekte, bizi yalnızlaştırmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmakta, parti ve grup içinde iyi eğitilmiş, iyi örgütlenmiş devrimci gruplar oluşturmamızı engellemektedirler. Bunun içindir ki, düşmanlarımızı teşhir etmek için her türlü, içlerinde çalışma imkanı dahi kullanıyoruz. Biz onları biliyoruz, onlar da bizi. Biz işimize bakarız, onlarda kendi işlerine.

Burda düşmanlarımızı, Anti-emperyalist Birleşik Cephe Hükümetinin düşmanlarını, teşhir etmek, özellikle süreç içinde bizim görüşlerimiz doğruluğu kanıtlanmış ürünler olarak ortaya çıktıkça onların Kıbrıs'taki sınıf güçlerinin teşhirine karşı çıkmakta zorlanmaları nedeniyle genel olarak taktik meselesi, özel olarak da diplomasi oldukça önem kazanmaktadır.

Her türlü olası çözümlerle ortaya çıkıyorlar. Dönüp bunlara, böyle düşünmekle tam burjuva ahmağı olmalıydılar diyoruz. Şöyle veya böyle bunlar olacaktır. Bir bakarsınız, önceden tahmin ettiğimiz şeyler olmaktadır. Fakat önemli değil. Devamlı olarak bizi yanlış ispatlıyorlar. Marx'a bakın diyorum. Onun için da yanlıştır diyorlar. Ne şansımız olabilir ki? Bunun sebebi bizim Marksizm, onların demesiyle sebep formülümüzün Marksizm olmasıdır. Biz olaylar ve olguların doğru kavranışıyla ortaya çıkarken sebep nedir ki daha kuvvetli, bizden daha iyi eğitim görmüş ve örgütlenmiş bütün bu güçler kaybediyorlar? Çünkü bizim Marksizmimiz vardır, onların deyişiyle formülümüz vardır. Ve bu formül sınıf eğilimlerinin doğru analizi temelinde bize mükemmel hizmet etmektedir.

Taktik ve diplomasiye geri dönersek. Kıbrıs'ta bu insanlar tamamıyla bu burjuva siyasetinin kuyrukçusudurlar, burjuvaziden tamamıyla korkar olmaları, proletaryanın güçleri içinde herhangi gerçek güç görmemeleri (ve kendileri için doğrudur, proletarya ve komünizm hezimete uğramıştır) proletaryanın sınıf güçlerinin örgütlenmesinde ve bu burjuvaziye teşhir temelinde hiç bir taktik tahayyül edememektedirler. Bu yolla her hangi bir değişiklik ve başarı görmüyorlar basitçe bu yol onlara bir şey ifade emiyor. Sol nedir. Burjuva kuyrukçuluğudur. Yaptıkları budur. Kabul edilemeyecek şeyler istenmiyor. Tüm yapılanlar burjuvaziye korkutmama temelindedir. Onlarla birlikte, onlar vasıtasıyla bir şeyler yapma temelindedir. Bundan dolayı diplomasi bu insanlar için mücadelenin kendisi olarak algılanır; burjuvazinin ağır toplarıyla el sıkışmak, onları aslında burjuvazinin davasından farklı olmayan "kendi davalarına" kazanmak... Aksi takdirde niye onları desteklesinler ki?

Nedir diplomasi? Bize göre, bu, burjuva devletler arası çelişkileri kullanmanın bir aracıdır. Bu çerçevede yapılacak aktivitelerin başarılı olabilmesi için çok güce gerek vardır. Sovyet devleti bunu kullandı ve görülür ki gücü arttığı oranda düşmanlarını zayıflatmak için diplomasi kullanma kabiliyeti de o kadar artmıştır.

Kıbrıs'lı rakiplerimizin bize sövüp saymalarının nedenlerinden biri de Kıbrıs'ın halk güçlerinin, Kıbrıs'ta aktif olan burjuva güçleriyle kıyaslandığında, oldukça zayıf oluşundandır. Rakiplerimiz ise daha da güçsüzdürler. Kıbrıs'ta sol arasında diplomasiyi kullanma şansı olan güç AKEL'dir. AKEL'in etkili bir diplomasi kullanmasının tek yolu Rusya ile veya geçmişte olduğu gibi Sovyetlerle işbirliğinden geçer ve bu da Kıbrıs'ın yararına değildir. Gerçekte Rusya'dan SS-20'leri alma operasyonunda yer aldıklarını biliyoruz. AB'ye hizmet teklif etmek, Kıbrıs'ta AB ile uyum içinde

olacak bir hükümet kurmayı kabul etmek, bazı diplomatik etki elde etmenin bir başka yoludur. bunu da sadece AKEL yapabilir, diğerleri için özellikle kuzeydekiler böyle bir şey teklif etme durumunda değillerdir. Tek yapabilecekleri, olabilecek idari kuruluştta yer almayı teklif etmektir. Kıbrıs'ta bugünlerde bütün diğer partilerin diplomatik çalışmaları budur: Bize yardım etki AB'yle birlikte kuvvetli olalım, öyle ki senin için yönetebilelim.

Bizim taktiklerimiz değişiktir. İşçilerin, fakir devrimci küçük burjuvaların ve yurtsever entellektüellerin bilincini yükseltmeyi hedef alırlar. Biz bu amacı başarmak için devrimciler, işçi sendikaları, işçiler ve diğerleri üzerinde yoğunlaşırız. Bunun için yığınların olduğu her yerde çalışırız. Amacımızı elde etmede kaya gibi sert olacağımız gibi, gerektiği kadar taviz de veririz.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ocak 2002, Yıl 6, Sayı 70, sayfa 7.

BAŞYAZI—BARIŞI GERÇEKTEN İSTİYORMUSUNUZ? O ZAMAN İKTİDARA GELMEK ZORUNDASINIZ!

MGK'dan: AB'ye sözde rest, ve BM'ye sözde görüşmelere
devam

Denktaş'tan: muhalefetle birlikte oluşturulan sözde komiteler
Ortak Vizyon Eylem Komitesi'nden: Herkesle birlikte sözde Barış Konseyi
Simitis'den: sözde 28 Şubat resti
BMB Platformu'ndan: sözde 7 Şubat resti

Emperyalistler ve burjuvalar, Kıbrıs Sorunu'nun çözümü konusunda çıkar çatışmalarını uzlaştıramadılar. BM tarafından sunulan açıktan açığa emperyalistlerin Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini tanıyan ve bu hakimiyeti güçlendirerek sürdüren Annan Planı dahi anlaşmalarını mümkün kılmadı.

Anlaşılmasının sebebi UHH, Volkan ve Denktaş'ın iddia ettiği gibi Kıbrıs'la ilgili öneriler, mesela çok fazla toprağın 'Rum kesimine' verilmesi değildir. Bu anlaşma neredeyse imzalanacaktı. Volkan bile bu imzalama ihtimali için hazırlayıcı bir tavır takınmıştı—bakınız: 12 Aralık tarihli Volkan, internet sayısı.

Anlaşılmasının esas, belirleyici nedeni AB ve ABD arasında Türkiye'de etkinlik kavgasıdır.

Türk büyük burjuvazisinin, yani MGK'nın, daha doğrusu Başbakanlık Kriz Merkezinin, Türkiye'yi ABD hegemonyasında yönetme yöntemleri olarak kayıplar, işkenceler, şiddet ve savaş, ve göstermelik parlamenter yöntemleri, Türkiye'yi yönetme yöntemi olarak şu anda zorunlu yöntemlerdir. Bu zorunluluk çerçevesinde bir Türkiye yönetim tarzı, Türkiye'nin İMF, yani kendi çıkarları çerçevesinde yönetilmesini istediği için AB'nin de tercihidir. Onlar için en ucuz ve en kârlı Türkiye yönetim tarzı budur. Türkiye'den çok daha fazla şeyler elde etme imkanlarının olmadığı, ve isteklerini bu durumda elde edebildikleri oranda onlar Türkiye'nin bu yönetim tarzına karşı beylik ve diplomatik itirazlarda bulunacaklar, fakat Türkiye ile olan ilişkilerini ciddi bir sarsıntıya uğratmayacaklardır.

Bu şartlarda, ve Irak'ta ABD-İngiliz ittifakının savaş hazırlıklarının sürdüğü bu günlerde, ABD-İngiliz ittifakının pek çok enternasyonal sorunlarını çözmüş, içeride demokratik adımlar atan, vatandaşlarına daha çok demokratik imkanlar tanıyan bir Türkiye isteyeceklerini düşünmek için hiçbir neden yoktur. Bu şer ittifakı, Başbakanlık Kriz Merkezi kendi hegemonyalarında, kendi isteklerini yapan bir kuruluş olmasaydı bile bir yolunu bulup Türkiye'de demokratik, savaş aleyhtarı her hangi bir gelişmeyi durduracaklardı. Kıbrıs bu iş için iyi bir araçtır. İngilizlerin Kıbrıs Sorumlusu Lord Hannay, dün Amerikan Albright ile, Rwanda-Burindi katliamını Fransızlarla birlikte ayarladı, bugün Amerikan Watson ile Kuzey Kıbrıs'ta ve Türkiye'de neler ayarlayacakları belli olmaz. Kendi çıkarları için her haltı yer onlar.

İsrail Filistin'de, enternasyonal hukuka da açıkça ters düşen pek çok katliamlar düzenlemiş ve düzenlemektedir. Amerikan-İngiliz ittifakı bu gelişmeye karşı çıkmazken Irak'a karşı savaş hazırlıkları yapıyor. Bu şer ittifakı açısından Türkiye'nin enternasyonal hukuku çiğneyen tavırlarına yaklaşım aynı olacaktır. Şu anda bölgede geliştirilmekte olan ABD-İngiltere, İsrail, Türkiye ittifakı ve bu ittifakın hiçbir kanun tanımaz tavırları herkesin malumudur.

Türkiye'de MGK'nın Annan Planı'nı red eden bir karar aldığı, ve dahası AB'yi enternasyonal hukuku çiğnemekle suçladığı bugünkü şartlarda TC'nin dolayısı ile de Denktaş'ın Annan Planını imzalamasını beklemek için hiçbir neden yoktur.

Dolayısıyla, KKTC parlamentosunda oluşturulan Barış Konseyi üzerinden Annan Planı veya başka bir anlaşmanın imzalanmasını, bunun da 7 Şubat, veya 28 Şubat'a kadar başarılmasını düşünmek için de hiçbir neden yoktur.

Annan Planı'nın 7 Şubat, veya 28 Şubat'a kadar imzalanmasının tek yolu anlaşmayı imzalama taraftarı olan muhalefet kesiminin iktidara el koyup, TC MGK'sına rağmen anlaşmayı imzalamasından geçer.

Böylesi bir sonucun parlamenter yoldan elde edilmesi için ya UBP, ya da DP'nin muhalefet saflarına, yani barış anlaşmasını imzalama taraftarı olanların saflarına geçmesi gereklidir. Bu mümkün olmadığı şartlarda böyle bir sonuç için mevcut parlamento ve Cumhurbaşkanlığının değiştirilmesi gereklidir. Onların yerine barış taraftarı bir kuruluşun yönetimi üstlenmesi gereklidir.

Doğu Avrupa ve Yugoslavya'da böylesi iktidar değişiklikleri olmuş, ve onlar hem AB hem de ABD tarafından demokrasinin kurucuları olarak selamlanmışlardır. Hukuksal düzeni demokrasi için devralanlar "demokrasi meşaleleri" olarak ilan edilmişlerdir. Tabii ki ve de gerçekte bu işi beceren CIA ve KGB olmuştur—MİT'in katkılarını Almanlar unutmuş görünse de biz unutmayalım! Bir ara Volkan ve UHH, AB'nin Kuzey Kıbrıs'ta da böylesi iktidar değişiklikleri planladığı üzerine laflar ederdi. Ama bu basit bir demagojiydi. AB kararları ortadadır. Kuzey Kıbrıs'a karışmayacaklar. Seyredecekler. ABD-İngiltere ise zevkle seyredecek. Böylesi şartlarda, yani TC silahlı güçleri, KKTC polisi muhalefeti bastırmak için ne haltı yerse yesin, AB ve de ABD-İngiltere seyirci kalacağı, KKTC ve TC istihbarat hizmetleri mevcut iktidarı devirmek yerine koruyacağı için, Doğu Avrupa türü bir iktidar değişikliği mümkün görünmüyor.

Yani Barış taraftarlarının önündeki seçenekler güllük gülüstanlık seçenekler değildir. BM'in, Annan adlı "siyah köle"nin emperyalist anlaşmasını imzalamak için bile işleri sonuna kadar götürmekte çok kararlı bir muhalefet oluşturmak gereklidir. Ve bu işe bir kere karar verildi mi, yarı yolda durulmamalı, sonuna kadar gidilmelidir.

BMB Platformu, barış anlaşmasını imzalamakta gerçekten kararlı ise iktidar olmak zorundadır. Başka bir seçeneği yoktur.

Ya barışseverler halkımızın desteğini kazanarak iktidar olurlar, ya da anlaşma olmayacaktır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Aralık 2002, Yıl 6, Sayı 86, sayfa 1.

ANLAŞMA SONRASI SİYASET?

Biz KSG olarak bugünlerde bile anlaşmanın o kadar kolay ve garantili olduğu kanısında değiliz. Kıbrıs üzerine olacak bir anlaşmanın Türkiye-Kürdistan ve Irak konusunda ABD-İngiltere ittifakı ile AB arasındaki, bu arada Rusya arasındaki, güç ve çıkar dengeleri ile doğrudan ilişkili olduğu, bu güçlerin Kıbrıs'tan önce Türkiye-Kürdistan ve Irak konularında, bu arada Kafkasya konularında anlaşmaları gerektiği, Kıbrıs üzerine anlaşmanın bu konularda anlaşmalara bağlı olduğu kanısındayız. Anlaşma olsa bile, ve bu 30 Mart 2003'de referandumla onaylansa bile, bu anlaşmanın uygulanmasının pek çok zorluklara gebe olduğu, ve bu zorlukların başında ABD-İngiltere ittifakıyla AB ve Rusya arasındaki bölgesel çıkarlar geldiğini düşünüyoruz. Bu çıkar çatışmalarının ve bu çıkar çatışmalarının uzlaştırılıp uzlaştırılamayacağı anlaşmanın yapılması ve uygulanmasını belirleyecektir.

Kuzey İrlanda'da anlaşma yapıldı. Filistin'de anlaşma yapıldı. Kıbrıs'ta da yapılabilir. Ya uygulama? Açıktır ki Kıbrıs bir Filistin değildir. Ama Kıbrıs ile İrlanda arasında benzerlikler oldukça güçlüdür. Tüm bu anlaşmaların pratik uygulamalarından bizim çıkardığımız sonuç şudur. Anlaşma olsa bile otomatikman takip etmez. Burjuva dünyada, ülkedeki çıkar çatışmaları, bir de Kıbrıs gibi bir adada fazlasıyla mevcut yabancı güçlerin çıkar çatışmalarının dengelenmesi o kadar kolay bir olay değildir. Bu çıkar çatışmaları anlaşma ile sonuçlanmaz. Anlaşma ile yeni bir içerik kazanarak sürer. Son belirleyici olan, güç dengeleridir.

Kıbrıs'ta anlaşma olursa, esas sorun anlaşma sonrası başlayacaktır. Türkiye'den gelen Türk-Kürt göçmenlerin geri gönderilmesi, Güney'deki vatandaşların Kuzey'den devralınan yörelere taşınması, Kuzey'deki vatandaşların bu alanları boşaltması ve Kuzey'de yeni yörelere yerleştirilmesi, Türk ve Yunan silahlı güçlerinin bir kısmının adayı terk etmeye başlaması, onların, bilhassa Türk silahlı güçlerinin üslerine vatandaşların yerleştirilmesi, bu amaçla yeni yerleşim birimlerinin inşası. Tüm bunlar uygulanacaksa, tüm bunların zamana ihtiyacı olacaktır. Tüm bunların uygulanmasının vatandaşlar saflarında yaratacağı haklı tedirginlik, yaşamlarından bezginlik ve de burjuvazinin kışkırtmasıyla bireysel mülkiyet hisleri üzerinde kolayca yükselecek olan burjuva milli düşmanlıklar... Tüm bunlar yetmezmiş gibi bu dönem sürecinde anlaşmaya imza koyan, onları garantileyen güçler arasında ortaya çıkar çatışmaları bu çatışmaları çözme aracı olarak Kıbrıs'ta katliamlara varan burjuva-emperyalist oyunlar... Bunlar anlaşma sonrası acele tarafından sosyalizme ilerlemek isteyen yoldaşların burjuvazinin dünyasında işlerin sınıf mücadelesi olmadan, insanca halledilebileceğine fazla güvenmelerinin ürünü olduğunu, burjuva mali hülyalarının ürünü olduğunu gösteriyor bizlere.

Tabii ki KSG olarak burjuvalar arası bir savaş yerine, burjuvalar arası bir anlaşmayı tercih ederiz. Bu anlaşmanın uygulanması döneminde pek çok emekçinin hayatı alt üst olacaksa da, bunun bir savaştan iyi olduğunu biliriz. En kötü anlaşmayı bile savaşa tercih eder ve de destekleriz—AEBC Hükümeti kurma imkanımız olmadığı, bunun ihtimal olarak bile mevcut olmadığı şartlarda tavrımız böyledir. Bu anlaşmanın uygulanışında, kötü olan şartların en iyi olması için elimizden geleni yapar, bu zor günlerde işçi-emekçi-yurtsever kesimlere, vatandaşlara yardımcı olmaya çalışırız. Onlar saflarında burjuva düşmanlıkların önlenmesini, onların yeni şartlara en iyi bir şekilde hazırlanmasını elde etmek için çabalarız. Ama bu süreç başladığında, bunun ortaya çıkaracağı pislikleri kendi başımıza ve de AEBC Hükümeti siyasetinin yaygınlaştırılması sayesinde elde edilecek siyasi şartlar dışında durdurabileceğimiz, ve hatta ve hatta en pis ve rezil yönlerini törpüleyebileceğimiz iddiasında bile olmayacağız. Tabii ki çabalayacağız. Bu yönde yapacağımız propaganda ve ajitasyonun temelini şunlar oluşturacaktır: Dün burjuva-emperyalist oyunların sonucu olarak birbirimize karşı savaştık. Bugün buna müsaade etmeyelim. Bu yeni burjuva-emperyalist oyunu onlarla birlikte oynamak zorundayız, Bu oyunu oynayalım. Bu oyunu oynarken katiyetle Rum-Türk düşmanlığına, Kıbrıslı-Türkiyeli düşmanlığına müsaade etmeyelim. Bizi birbirimize karşı kışkırtmalarına müsaade etmeyelim. AEBC

Hükümetini kurup burjuvaların iktidarına, emperyalistlerin iktidarına son veremediğimiz bu günlerde, burjuvaların, emperyalistlerin anlaşmalarına uymak zorundayız. Bu anlaşmalara, bu anlaşmanın saflarımızda yol açtığı zorluklara karşı kendi aramızda düşmanlıklar yaratılmasına müsaade etmeyelim. Burjuvaların, emperyalistlerin bu anlaşmalarının saflarımızda yarattığı zorlukları en aza indirmeye gayret ederken, bu zorlukları tamamen yok etmemizin imkansızlığını görelim. Dışimizi sıkalım. Birbirimize karşı değil, burjuva-emperyalistlere karşı kinimizi bileyelim. Kendi aralarında yaptıkları bu anlaşmanın uygulanmamasının sebebi olarak bizi gösteremesinler. Anlaşmanın uygulanması sırasındaki zorlukların sebebi olarak bizi gösteremesinler. Ve asla ve asla, bizi birbirimize düşüremesinler.

Bu dönemde, anlaşma olursa, tazminatlar konusunda burjuva-emperyalist baylarımız her zaman olduğu gibi kendi çıkarlarını garanti altına almanın yollarını bulacaklardır. Buna bir itirazımız yoktur. Kendi saflarında ne yapacaklarsa yapsınlar. Gel gelelim, bu tazminat olayında esas cefayı çekecek olan küçük mülk sahibi ve de mülksüz vatandaşlarımızın tazminat olayında, onların aleyhine kendi ceplerini şişirmelerine müsaade edilmemelidir. Anlaşma olursa birincil ve acil görev sosyalizm hazırlığı yapmak değil, vatandaşlar saflarında milli düşmanlıkları önlemenin yanında, tazminat olayında burjuvazi-emperyalistler aleyhine, vatandaşların çoğunluğunun çıkarına sonuçlar elde etmektir. Türkiyeli göçmenler de dahil olmak üzere! Bu dönem aynı zamanda AEB Hükümetinin propagandası dönemi olacaktır. Onun gerekliliğinin iyice anlaşıldığı bir dönem olacaktır.

Anlaşma olacak, herşey süt liman olacak, her şey barışçıl ve düzgün ve de mücadele gerektirmez olacak, güzel güzel barışçıl olarak Avrupa işçileriyle birlikte sosyalizm lafazanlığı edilecek türü saçmalıklara karşı hem devrimciler hem de vatandaşlar hazırlanmalıdır. Anlaşma olursa kavga kızışacak. Zorluklar yeni ve acil şekiller olarak vatandaşlarımızın karşısına çıkacak. Anlaşma olursa tüm devrimciler vatandaşlarla birlikte bu anlaşmanın onlar saflarında yaratacağı zorluklarda onlarla birlikte olmanın ve onların zorluklarını asgariye indirmenin yollarını bulmalıdırlar. Onlar saflarında milli-dini düşmanlıkların yeşertilmesini önlemelidirler. AEBC Hükümeti propagandasını yoğunlaştırmalıdırlar!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Ocak 2003, Yıl 6, Sayı 87, sayfa 5.

DEVİRİM Mİ?

Kıbrıs Sorununun çözümü konusunda iki temel siyaset var.

Bunlardan birincisi KSG-KSP siyasetidir. Anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin demokratik yollarla kurulması siyaseti. Bu siyaset Kıbrıs'ın emperyalist dünya zincirinin bir parçası olması durumuna son vermeyi öngörür. Dolayısıyla da Kıbrıs'ta büyük burjuvazi ve Kilisenin iktidarına son vermeyi öngörür. Yani devrimi öngörür. Devrimcidir.

Bunlardan ikincisi sol partilerimizin siyasetidir. Federal, birleşik ve AB üyesi bir Kıbrıs'ın, BM'ler denetimi altında yapılan görüşmeler üzerinden elde edilmesi siyaseti. Bu siyasetin somut pratik şekli Annan Planı olarak ortaya çıkmıştır. Bu siyaset Kıbrıs'ın emperyalist dünya zincirinin bir parçası olması durumuna son vermeyi öngörmez. Dolayısıyla da Kıbrıs'ta büyük burjuvazi ve Kilisenin iktidarına son vermeyi öngörmez. Yani devrimi öngörmez. Devrimci değildir. Reformcudur.

Şu anda tüm parti ve demokratik, yurtsever örgüt ve bireylerimizin elde etmek için ortak çalışma içerisinde oldukları çözüm türü ikinci çözüm türüdür. Kıbrıs'ta barış sloganı etrafında şekillenen, ve Annan Planı'nın kabulüne dayanan bu çalışmanın elde etmeyi amaçladığı sonuçlar Kıbrıs'ta yabancı emperyalistlerin haklarına son vermeyi, Kıbrıs'ta emperyalist dünya zincirini kırmayı, Kıbrıs'ta dünya emperyalizminin koruduğu ve kolladığı, ve kendileri de dünya emperyalizmini koruyan ve kollayan iktidardaki sınıfları devirmeyi öngörmemektedir.

Herhangi bir devrimin en belirgin simgesi nedir? iktidardaki bir sınıfın devrilip, iktidara yeni bir sınıfın gelmesi. Kıbrıs'ta barış sloganı etrafında şekillenen ve Annan Planını uygulamaya koymayı hedefleyen mevcut siyasi hareketin iktidardaki mevcut sınıfları devirmek, emperyalizmi devirmek, onların yerine yeni bir sınıfı iktidara getirmek türünden bir hedefi yoktur. Yani devrim hedefi yoktur.

O halde solda bazı yoldaşların 'ihtilal yapmak istemedikleri', sağcılarının da 'çizmeyi aşmayın ezeriz' dedikleri olay neyin nesidir?

Bu olay barışın, Annan Planı üzerinden varılacak anlaşmanın, Kuzeyde ve Güneyde oluşturulacak militan, aktif, devrimci bir kitle hareketi üzerinden elde edilmesi siyasetidir. Solcularımızın 'ihtilal', sağcılarımızın 'çizmeyi aşmak' olarak ilan ettikleri olay böylesi bir kitle hareketinin gelişmesi ihtimalidir!

Reform ve Devrim ilişkisini incelediğimiz daha önceki yazılarımızda, reformların işçi sınıfının devrimci eylemlerinin yan ürünü olduğunu ortaya koymuştuk. Tarih bunun örnekleriyle doludur ve siyaset biliminde tarih dışında kullanabileceğimiz bir laboratuvarımız yoktur. Kıbrıs tarihi de reform-devrim ilişkisinde bu tespitin doğruluğunu defalarca ispatlamıştır. Ters yönden. Negatif, olumsuz olarak.

Şöyle ki. Sol partilerimiz her bir burjuvalar arası görüşme döneminde anlaşma olacak derken, KSG mevcut şartlarda anlaşmanın olmayacağını, anlaşmayı burjuvaların kendi aralarındaki, emperyalistlerin kendi aralarındaki güç dengesinin ayarlanmasına terk eden bir siyasetin anlaşmayı, ikinci tür çözümü, burjuva emperyalist çözüm türlerinden anlaşma türünü dahi elde edemeyeceğini; bu anlaşmayı elde etmek için bile sol, demokrat, yurtsever partilerimiz ve dolayısı ile işçi sınıfımız ve kitlelerin olaya el koyup kitlelerin aktif, militan, devrimci müdahalesini örgütlemeleri gerektiğini ortaya koymuştur. 12 Aralık sonrası, ve 28 Şubat'a giderken bu tespitlerin basit, basma kalıp formüller olmadığı, hayatın gerçeklerini yansıttığı açıkça ortaya çıkmıştır. Bu olguyu sol partilerimizin liderleri kavramamış ise de, kitleler kavramıştır. Sağ partilerimizin hoşuna gitmese de vatandaşlar kavramıştır.

Şu anda mevcut barış hareketinde iki temel eğilim tekrar şekilleniyor. Birinci, ve KSP dışındaki partilerimiz saflarında etkin olan eğilim, barış hareketini kitlelerin aktifleştirilmesi, olayı onların sahiplenmesi, barışı onların yapması siyasetini engellemek istemekte, barışı da hala eski metodlarla, işe yaramazlığı defalarca ispatlanmış eski metodlarla, burjuva-emperyalist odaklarda, halkı temsil eden

büyük siyasetçilerin diplomatik faaliyetleri üzerinden elde etmek eğilimi, barışın elde edilmesini burjuva-emperyalist odaklara bırakma eğilimi.

İkinci eğilim ise, KSP'nin barış hareketinde etkin kılmaya çalıştığı eğilimdir. İşçi sınıfı ve kitlelerin barış için devrimci mücadelesi olmamış barışın elde edilemeyeceğinden hareket eden bu eğilim, barış için kitlelerin aktif mücadelesine, onların barışı kendi elleriyle kurmalarına dayanmaktadır. Bu siyasetin kazanabileceği somut örgütlenme ve eylem türü, vatandaşların BMB Platformu etrafında barışa hazır, anlaşmayı imzalamaya hazır bir iktidar odağı oluşturmasını öngörür. BMBP'de birleşmiş tüm örgütlerin, vatandaşları köylerde, mahallelerde, iş yerlerinde, mevcut örgütlerinde barış toplantıları şeklinde örgütlemesi, bu toplantılarda tüm Kuzey Kıbrıs, ve giderek Kıbrıs çapında barış konusunda yetki sahibi bir BARIŞ KONSEY'ini oluşturma yetkisine sahip delegelerin, temsilcilerin bu toplantılarda seçilmesi, bu delegelerin oluşturacağı Barış Konseyi'nin işte bu toplantılara katılan tüm vatandaşlar adına barışı oluşturması, Annan Planını hayata geçirmesi.

Sol partilerimizin ihtilal, yani devrim adını taktıkları, sağ partilerimizin çizmeyi aşmak olarak nitelendirdikleri olay ana hatıyla budur. Gel gelelim burada ne bir devrim söz konusudur, ne de çizmeyi aşmak. Barış isteyen vatandaşların, barışı elde etmek için, mevcut demokratik haklarını kullanarak barışı elde etmeleridir olay. Mevcut Cumhurbaşkanı ve parlamento barışa sırtını döndükçe, ve döndüğü için bu işin başka yolu kalmamıştır. Bundan iki yıl önce yaptığımız öneriler yoldaşlar tarafından ele alınıp uygulanırsa idi, şu anda barış elde edilmiş olurdu: Ya Denктаş ve parlamento barışı imzalamak zorunda kalırdı, ya da barışa karşı çıktıkları oranda onların alternatifi, barışı imzalayacak, gücünü vatandaşlardan alan bir güç odağımız olurdu. Ama şimdi de geç değildir. BMB Platformu vatandaşı barış için örgütleyip, onların kitlesel ve aktif faaliyetlerine dayanıp, onların temsilciliğini üstlenip barışı elde edebilir.

Bu devrim değildir. Bu barış karşıtlarının barışı red etme yetkilerinin olmadığıdır. Ya barış karşıtları barışı elde ederler, yada barış isteyen vatandaşları temsil eden, ve barışı elde edecek güce sahip olan BMBP barışı vatandaşlarla birlikte ve onlar adına elde eder.

Annan Planının elde edilmesinin devrimle uzak yakın alakası yoktur. Ama emperyalizmin dünyasında onun elde edilmesi bile devrimci tavır ister!

Yaşasın barış.

Yaşasın anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Ocak 2003, Yıl 6, Sayı 88, sayfa 5.

TROÇKİZMİN KIBRIS SİYASETİ

89. Sayıda yayınlanan Güney Kıbrıs “İşçi Demokrasisi” gurubunun “Emperyalistlerin ve Egemen Sınıfların Planlarına Güven Yok” başlıklı bildirisinin eleştirisi

Güney Kıbrıs'ta faaliyet yürütmekte olan Troçkist yoldaşlar Annan Planı ile bağıntılı olarak görüşlerini ortaya koydular.

Bu görüşlerin esasını oluşturur gibi görünen Annan Planı'nın burjuva-emperyalist karakteri konusundaki tespitlere açıktır ki hiçbir itirazımız yoktur. Plan tamı tamına da burjuva emperyalist karakteri nedeniyle Kıbrıs Sorunu'nu çözmedi ve çözemeyecek. Çünkü, Kıbrıs'ta bölgesel ve dünya çapında emperyalistlerin tahakkümünü koruyor, kolluyor, ve de sürdürüyor. Yani, Kıbrıs'ın dünya emperyalizminden bağımsızlığını sağlamıyor. Aynı zamanda, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkı saflarında işbirliği ve dayanışma ilişkilerini sağlam temeller üzerinde, yani büyük burjuva mülkiyetin, büyük toprak mülkiyetinin ortak mülkiyete dönüştürülmesi üzerinde yükseltmiyor. Çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki işbirliği tamamen burjuva güvensizlik, ve güç dengesi üzerinde yükseliyor. Bu temelin milli düşmanlıkları ortadan kaldıran değil, sürdüren bir temel olduğu gayet iyi bilinir.

Bu noktada KSG ve KSP'nin siyaseti açıktır. Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini, önerdiğimiz siyasi tedbirleri hayata geçirecek böyle bir hükümeti iktidara getiremezsek, Kıbrıs dünya emperyalist sisteminin parçası olmaya devam ederse, Kıbrıs Sorunu çözülmez. Kıbrıs'ın tüm devrimcileri bu stratejik hedefin elde edilmesi için çalışmalı, bu amaçla birlikteliklerini güçlendirerek anti-emperyalist birleşik cepheyi kurmalıdır. Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin işçi hareketiyle de aynı birlikteliği oluşturmalıdır.

KSG ve KSP bu siyaseti yıllardan beri savundu. Yoldaşlar da bilirler bu siyaseti. Ama onlar bizlerin ortak bir anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyaseti tespitimiz çabasına yanaşmadılar. Tıpkı sağdaki yoldaşlarımız gibi.

Bunun nedeni şimdi çok kesin hatlarıyla belirginleşmiştir. Yoldaşların tabandan birlik vb., çok devrimci görünümünün ardında yatan siyasetleri için aslında aşırı derecede burjuva-reformcu bir siyasettir. Sağcıdır.

Okuyalım:

“Emperyalistlerin ve egemen sınıfların planlarına güven yok Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin aşağıdan ortak mücadelesi Aşağıdan Mücadele

Öbür tarafta mücadele eden işçilere, emekçilere sunabileceğimiz tek anlamlı ve gerçek dayanışma şudur: Kendi tarafımızdaki milliyetçilere ve Klerides hükümetine karşı mücadele etmek, ambargonun derhal kaldırılması için savaşmak ve Kıbrıslı Türklerin kendilerini tehdit altında hissetmelerini engellemek için AB üyelik sürecinin dondurulmasını talep etmek. Ayrıca, silahlanma harcamalarının derhal sona ermesini ve sınırın açılmasını talep etmeliyiz. Klerides'e açıkça belirtmeliyiz ki, adaya barış getirecek olan demokratik bir plan gerçekten istiyorsa, Kıbrıs Rum tarafı Kıbrıs Türk tarafının istediği her tür otonomiye vermek zorundadır. Zorla dayatılan, şantaj ve tehdit yollarıyla uygulanan bir barışçı birliktelik olamaz.

İşçi Demokrasisi.”

Okur hemen bir noktayı fark edecektir. Yukarıda sunulan tüm talepler burjuvaziden talep edilmektedir. Hem de Klerides'den. Yani Kıbrıslı Türklerle Kıbrıslı Rumlar arasındaki işbirliği ve dayanışma ilişkilerinin oluşturulması için bu yoldaşların acil talepleri iktidardaki burjuvazinin

uygulayacağı burjuva reformlardır. İşte bu nedenle bu yoldaşlar bizim Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulmasının acil siyasi hedef olarak tespitimize destek belirtmemektedirler. Onlar için acil sorun burjuvaziden bahsini ettikleri reformları koparmaktır. Ve yine dikkatinizi çekeriz, bu taleplerin arasında yabancı emperyalistlerin Kıbrıs'tan kovulması bağında hiçbir talep yoktur.

Şimdi gelelim yoldaşların taktik anlayışına.

Eğer Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türklerle Rumlar arasındaki ilişkinin, dayanışma ilişkilerinin düzenlenmesi için talep edilen şeyler bunlar ise, o zaman Annan Planı'na niye karşı çıkılıyor? Annan Planı sizlere bunların hemen hepsini, hatta fazlasını vermektedir. Göz var nizam var derler. Bu planda en çok tavizler vermeye zorlanan kesim Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti, yoldaşların değimiyle Rum burjuvazisi olmuştur. İstekler neler: ambargonun kalkması. Eh, kalkacak. Silahlara yapılan harcamanın dondurulması. Donmak ne demek, Kıbrıs silahsızlandırılacağı için silaha tek kuruş bile harcanmayacak. Otonomi? Bolca var! Kıbrıslı Türklerin büyük çoğunluğunun yeterli görüp, Denктаş ve Türkiye'nin yeterli görmediği kadar otonomi var. AB üyeliği mi? Bak orada sorun var. Senin Kıbrıslı Türk vatandaşların hep birlikte AB derken, bir tek Denктаş ve Türkiye Kıbrıslı Türkler'in AB üyeliğini Türkiye'nin AB üyeliği dönemine kadar dondurma taraftarı. Yani sizin iki talebiniz Annan Planı tarafından yerine getiriliyor. Daha fazla otonomi ve AB üyeliğinin dondurulması istekleriniz ise Denктаş ve Türkiye istekleri. Sizin savunmak için her türlü fedakarlığı göze aldığınızı iddia ettiğiniz Kıbrıslı Türkler'in değil! Kıbrıslı Türkleri savunmaktan bahsederken Kıbrıslı Türk büyük burjuvazisi ve Türkiye'nin en sağcı kesimleriyle ortaklaşıyorsunuz.

Ama taktik açıdan önemli olan esas sorun şudur: eğer siz Kıbrıslı Türkler'le Rumlar arasındaki ilişkiyi burjuvaziden talep edilen ve onlar üzerinden elde edilecek reformlarla ayarlayacak ve de çözecekseniz, bu işin tek pratik yolu var: BM çatısı altında, birleşik ve federal Kıbrıs siyaseti. Bu siyaset için çalışmak. Bu siyaset Güney'de AKEL ve diğerlerinin, Kuzey'de CTP ve diğerlerinin siyasetidir. Ve Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetinin alternatifi burjuva-reformcu, burjuva-emperyalist bir siyasettir. Sizin siyasetinize tek farkı AB üyeliğini de talep etmesi değildir. Hayır. Asla o değildir. Tek ve esas fark, AKEL ve CTP ve diğerleri bu siyaseti tutarlı olabileceği oranda tutarlı olarak savunurken, sizin tam bir tutarsızlık içinde olmanız, ve de reformcu özü 'tabandan birlik' gibi devrimci laflarla cilalamanızdır. Sizin bu yaklaşımınız bize pek yabancı değildir, çünkü Avrupa-Afrika yazarı yoldaşlarımız da böylesi işleri yıllardır yapmaktalar. Tabii ki Avrupa-Afrika yazarı yoldaşlar sizden farklı olarak günlük siyasi tavır belirlerken. Bu reformcu yaklaşımlarını sadece genel devrimci laflarla cilalamazlar. Onlar bir de hangi reformcu siyasetin peşinden koştuklarını bile anlamayı imkansız kılarlar. Üç bölünmüş Kıbrıs mıdır siyasetleri, Kıbrıs Cumhuriyetini yeniden inşa mıdır siyasetleri, Annan Planı mıdır siyasetleri, yoksa başla bir reform siyasetimi? Anlayan beri gelsin.

Taktik önermelerin işin aslında stratejik reformculuğu ortaya koyduğunu, bu nedendir ki KSG ve KSP'nin Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetine yanaşmadığını tespit ettikten sonra esas taktik hatalarını ele alalım Troçkist yoldaşların.

Burjuva-emperyalist reform çabaları Annan Planı şeklinde somut bir öneri olarak karşımızda duruyor. Çok radikal Troçkist yoldaşlarımızın dahi Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetine kazanılmadığı, ve de kitlelerin barış, ve daha iyi yaşam isteklerinin bu burjuva-emperyalist planın kabulü için harekete geçtiği bu günlerde yoldaşlar Kitle hareketine nasıl yanaşıyorlar? Bu hareketi temel alıp, onu daha ileriye götürme konusuna kafa yoruyorlar mı? Hani o elde etmek istedikleri reform önerileri için 'tabanda birlik' diyorlar ya, o birliği nasıl oluşturacaklar?

Annan Planı çevresinde barış hareketi almış başını gidiyor, bu yoldaşların tek önerisi o hareketi dikkate almayıp, Irak'taki savaşa karşı ortak savaş karşıtı eylemler yapmak!

Kuzey'deki bu burjuva barış hareketini güneye de yaymak, bu suretle bu hareketi radikalleştirmenin kitleler tarafından gösterilen yollarını bulmak, ve mesela Irak'taki savaşa karşı

eylemliliği bu harekete benimsettirmek için iş başı yapmak yok bu yoldaşların tabanda birlik siyasetlerinde. Ondan kopuk ve de koparak yeni bir hareket oluşturacaklar.

Allah akıl versin derken, şunu da belirtelim. Tabii ki KSG ve KSP bu harekete elinden geldiğince destek olacaktır. Ve bu yönde yapacağı en önemli destek bu çabaya mevcut barış hareketi saflarında destek sağlamak, mevcut barış hareketine barışın tek taraflı, ve sadece Kıbrıs'ta elde edilebilecek bir şey olmadığını, barış hareketlerinin birbirlerini sonuna kadar desteklemelerinin şart olduğunu göstermek olacaktır. Bu yapılacaktır. Sizlere de tavsiyemiz, güneyde barış hareketini sadece Irak'ta savaşa karşı bir hareket olarak kısıtlamamanız, Annan Planı etrafında şekillenen barış hareketine aktif olarak katılmanızdır.

Kıbrıs'ta devrimci siyaset yürütmek isteyen her bir siyasetin Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetini savunmak zorunda olduğunu da hatırlatırız. Gerisi burjuva reformcu palavra!

Stalin zafere, Troçki yenilgiye götürür!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, şubat 2003, Yıl 6, sayı 90, sayfa 5.

HUKUK ÜZERİNE

Hukuk çeşitli dallarıyla toplumun tüm alanlarını düzenlemekle görevlidir. Ekonomik ilişkiler, aile ilişkileri, ahlaki ilişkiler, siyasi ilişkiler, insanlar arasında ortaya çıkan tüm ilişkiler hukuk çerçevesinde düzenlemek zorundadır.

Nasıl ki üst yapıdan bahsettiğimizde bunun temelini toplumun ekonomik ilişkileri olduğunu tespit ediyoruz, hem alt yapıdaki, hem de üst yapıdaki ilişkileri şekillendiren hukuk bu tespitin en somut şeklini oluşturur.

Hukuk belirli bir anda toplumun vardığı ekonomik ilişkiler, bununla bağıntılı olarak ortaya çıkan siyasi, ahlaki, ailevi ve tüm diğer ilişkileri yansıtmak zorundadır. Belirli bir toplumsal ilişkiler sistemini yansıtan belirli bir hukuk sisteminin değişimi ve gelişmesinin temelini bunlar, bu alanlarda ortaya çıkan değişiklikler ve gelişmeler oluşturur.

Toplumun yaşamında ortaya çıkan değişiklikler proletaryanın devleti tarafından anında hukuk alanına yansıtılamaz, ama bu değişiklikler hızlı bir şekilde hukuka yansıtılır. Hukukun bu gelişmelerin önünde bir fren görevi yapması böylece önlenir. Toplum ilerlemiştir, eskinin ilişkilerini yansıtan hukuk prensipleri işe yaramaz hale gelmiştir. Bu gelişme içinde gerekli olduğunda eskimiş hukuk prensipleri çöplüğe atılır.

Burjuva devletler açısından durum farklıdır. Tüm vatandaşların eşitliği prensibinden hareket eden burjuvazinin hukuku, anında toplumsal yaşamda var olan gerçek eşitsizlikle karşılaşır. Bu hukukun tüm çabası bu gerçek eşitsizliği korumak ve de geliştirmektir, ve o bunu eşitlik prensibine uydurmak zorundadır. Burada sorun eşitlik prensibi sadece soyut kanun önünde eşitlik prensibine indirgenerek, gerçeklere bakmayı red ederek savunulabilir... Bu yapıdır. Gerek kanunlar üzerinden, gerekse de kanunların yorumu üzerinden... Sorun sadece bununla da kısıtlı değildir. Hem ekonomik hem de tüm toplumsal ilişkiler burjuva şartlarda bile değişikliğe uğrar ve bunların hukuksal olarak yansıtılması gereklidir. Bu alanda burjuva devlet ve hukuk biliminin mevcut gelişmeleri daha önceki şartlarda oluşturulmuş hukuk çerçevesine, eski hukuk prensiplerine uydurmaları zorunludur. Dolayısıyla onlar yeni gelişmeleri eski hukuksal çerçeveye uydurmaya çalışırlar. Bu da burjuva hukuk alanında iç çelişmelere yol açar. Gerçek durum ile (eşitsizlik), hukuk prensibi (eşitlik) arasındaki çelişmelere, hukukun kendi içindeki çelişmeler yumağı da eklenir.

Nasıl ki sosyalizmin gelişmesi içinde proleter devleti açısından en önemli sorun ortak mülkiyetin tüm hırsızlara ve sabotörlere karşı korunmasıdır ve onun hukukunun temelini bu oluşturur, en yüce prensip budur; kapitalist toplum ve burjuva devlet için de en önemli sorun bireysel mülkiyetin korunmasıdır, en yüce prensip budur. Mesela Avrupa Birliği bireysel mülkiyet hakkını insan hakkı ilan etmiştir ihlal edilemez bir hak. Gel gelelim mevcut burjuva şartlar tamı tamına da bu hakkın küçük mülk sahibi tarafından korunamaması, küçük mülk sahiplerinin mülkiyet hakkının sürekli ihlali üzerinde yükselmektedir. Tekellerin günlük yaşamını bu oluşturmaktadır. En son Avrupa'da ortaya çıkan ve tekellerin emeklilik fonlarına yaptıkları saldırı, bizzat devlet tarafından örgütlenen emeklilik haklarına karşı saldırı, ne hikmetse bu insan hakları kategorisinden sayılmaz. Ama İskoçya'da üzerlerinde çalıştıkları toprakları geçtik karşılıksız kendi mülkiyetlerine geçirmekten; satın alarak kendi mülkleri yapmak isteyen çiftçilerin karşısına büyük toprak sahiplerinin bu insan hakları ile çıkılmaktadır.

ULUSLARARASI HUKUK

Bu alan iki temel alana bölünür. Bunlardan birincisi devletler, ülkeler ve milletlerin eşitliği prensibi üstünde yükselen, Sovyet devletimizin varlığı şartlarında ülkeler, devletler ve milletler arasındaki ilişkilerin çerçevesinin oluşması için kullanılmasını, pratikte uyulmasını zorlayabildiğimiz bir alandır. Daha doğrusu bir alandı. Çünkü bu alan şimdilerde açıkça burjuvazinin eşitlik prensibinin tek tek

burjuva ülkelerdeki uygulamasına dönüştürülmüştür. Ülkeler ve milletlerin eşitliği ilan edilirken, yaşam, ülkeler ve milletler arasında tam bir eşitsizlik üzerine inşa edilmektedir.

Bir diğer alan için başından burjuva devletlerin kendileri aralarındaki ilişkileri yansıtan kanunlar dizisidir. Bugün Dünya Ticaret Örgütü üzerinden yeniden şekillendirilmekte olan bu uluslararası hukuk çerçevesinin büyük güçlerin çıkarını koruma temelinde inşa edildiği herkesin bilgisi dahilindedir.

Şu anda uluslararası hukuk ile tek tek ülkelerdeki burjuva hukuk arasında temelde bir farklılık kalmamıştır. Pratikteki eşitsizlik, hukuksal alanda soyut eşitlik prensibi ilanlarıyla gizlenmektedir.

KURUMLAR

Hukuk ya mevcut kurumlara hukuksal bir çerçeve oluşturur, ya da önerilen hukuk prensipleri çerçevesinde yeni kurumlar oluşur. Sadece tüm devlet yapısı, hukuk kurumları, ceza kurumları vb.den bahsetmiyoruz. Hukuksal çerçevesi çizilmiş olan tüm kurumlardan bahsediyoruz. Aile bile böylesi bir kurumdur. Enternasyonal alanda da böylesi kurumlar oluşur. Ve okur bu kurumların burjuva eşitlik prensibini gerçekte ne kadar yansıttıklarını, bu prensibe ne kadar uygun olduklarını görmek için burjuva aileye bakarsa yeterlidir.

ULUSLARARASI HUKUKUN BURJUVA YORUMUNUN SORUNLARI — KIBRIS ÖRNEĞİ

Birleşmiş Milletler ülkelerin bağımsızlığı prensibi üzerine kurulmuştur. Fakat kurucularının arasında sömürge sahibi ülkeler vardı. Sömürgeler bu sömürge sahibi ve BM üyesi ülkelere karşı bağımsızlıklarını elde etmek için savaşmak zorunda kaldılar. Bu durum daha hala sürmektedir.

Kıbrıs'ın bağımsızlığı BM tarafından kabul edildiğinde, hem Kıbrıs'ta İngiliz üsleri kuruldu, hem de Türkiye ve Yunanistan'a Kıbrıs'ta silahlı güçlerini yerleştirme hakkı verildi. Hem de bu üç ülke Kıbrıs'ın garantörleri olarak onun iç işlerine karışma hakkını elde ettiler. Tüm bunlar BM çatısı altında oldu, ve BM prensiplerine, uluslararası hukuka uygunluğu ilan edildi.

BM tarafından sunulan en son öneride tüm bu unsurlar, Kıbrıs'a karşı tüm bu haksızlıklar ve Kıbrıs'ın iç işlerine emperyalist müdahale unsurları korunmaktadır. Annan Planı'ndan bahsediyoruz. Ve tüm bunlar ülkelerin eşitliği prensibi korunurken yapılıyor.

Şimdi birisi dönsün desin ki ABD veya İngiltere'ye: “ülkende üs isterim, dinleme istasyonu isterim, istediğim anda ülkenin hava sahasında, deniz sahasında ve de toprakları üstünde silahlı güçlerime faaliyet hakkı isterim. Devlet düzenini denetlemek için garantörün olmak isterim, dahası da sen silahlı güçlerini lav edeceksin”. Hade! Madem herkes için geçerli bir enternasyonal hukuk vardır—ki burjuva eşitlik temelinde hukukun görüntüsel prensibi budur—birisi bu taleplerde bulunsun. Dahası BM böylesi bir planla bunların kapısını çalsın? Olmaz, değil mi?

Türkiye Kıbrıslı Türklerin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını istemektedir. Denктаş da bunu istemektedir. Ve dahası, KKTC'nin bu ilkenin somut uygulaması anlamına geldiğini söylemektedir. Ama aynı Denктаş ve TC Kürtlere bu hakkın onda birini bile, geçtim otonomiden, sadece kültürel hakları bile vermek istememektedir. İngilizler İrlandalılara, Yunanlılar Türklere benzer tavır takınırlar. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı prensibine ne oldu? Kaldı ki bizim uluslararası hukuk sevdalısı yoldaşlar da savunmazlar bunu! Ya BM?

Ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği BM ve uluslararası hukukun temel prensiplerinden biridir. Son Irak işgaline değinmeyelim. Konumuz Kıbrıs. BM tarafından kabul gören İngiliz üsleri, Türk ve Yunan askerlerinin Kıbrıs'ta varlığı ne anlama gelir? Ya 1974 sonrası Türk silahlı güçlerinin Kıbrıs'taki konumu ne anlama gelir? İşgal mi söz konusu, yoksa 1960 anlaşmalarından kaynaklanan hakların uygulaması mı?

KKTC tanınmadığı oranda, ve de uluslararası hukuka göre tanınmaması istendiği oranda TC pasaportu yanında KKTC pasaportu ile seyahat etme imkanı ne anlama gelmektedir? Nasıl oluyor da

KKTC resmi konsolosluklar değilse bile temsilcilikler açabilmektedir dünyanın dört bir yanında?

İşgal edilen bölgelere nüfus taşımak yasaksa, ki yasaktır, Annan planında önerilen TC kökenlilerin vatandaş olma hakkı nereden kaynaklanmaktadır? Uluslararası hukuktan mı, onun şartlara uygun yorum veya yorumsuzluğundan mı?

Zorla göç yasaksa, bireysel mülkiyet insan hakkıysa, zorla göç ettirilenlerin dönme hakkı varsa, iki bölge federal, veya üç bölge, veya ayrı bir KKTC ne anlama gelmektedir? Bu nasıl oluyor da uluslararası hukuka saygılı insanlar tarafından haklılaştırılabilir? BM, AB, Kıbrıs Cumhuriyeti (KC) bunu kabulleniyor? TC, KKTC daha da fazlasını talep ediyor? Gıneliler federasyon ihanettir dediklerinde haklı mılar, haksız mılar?

Kıbrıslı Türklerin KC'deki 1960 hakları uluslararası hukuk çerçevesinde hakları ise, TC'nin de bu temelde uluslararası hukuka dayalı hakları varsa ve Denктаş ve TC bunları devreye sokarak anlaşmayı önlemek isterlerse—ki bunun lafları edilmektedir— onlar haksız mıdır? Bu noktada KC'deki haklarımız diyen ve böylece uluslararası hukuku savunmaya çalışanların konumu ne olacaktır?

AB müktesebatının Kuzey Kıbrıs'ta geçerli olması için çalışılırken İngiliz üslerinin bizzat AB tarafından bu müktesebattan dışta tutulması ne anlama gelmektedir? Ve de AB'nin de kuzeyi dıştalama eğilimi...?

ULUSLARASI HUKUK ALANINDA MÜCADELE

Yukarıdaki örneklerden görüldüğü gibi uluslararası hukukun, bu arada bizzat kendi devlet hukuku diğer devletlerin iç işlerine karışma hakkını tanıdığı için uluslararası karakter sahibi olan Kıbrıs'taki uygulaması tam bir karmaşadır. Hem garantörler, hem diğer. yabancı ülkeler, hem de 'iki toplumun burjuva önderliği' bu alanda kendi çıkarlarına sonuçlar elde etmek önderliği Kıbrıs'taki şekliyle uluslararası hukukun çeşitli maddelerini öne çıkarmakta, istedikleri yorumu ileri sürmektedirler. Sonuç şu anda güç dengeleri üzerinden şekillenmektedir. Hukuk tarafından değil. Tek tutarlı, tüm geçmişe ve kargaşaya sünger çeken hukuk çerçevesi, o da kendi içindeki tutarsızlıklarla, Kıbrıs'ın haklarına el atmalarla, Annan Planı'dır.

Vatandaşlık bağında bu plan belirli uzlaşmaları yansıtmaktadır. Bu uzlaşmalar mı uygulanacaktır yoksa Cenevre Konvansiyonu mu? Ve bunlardan biri veya diğeri uygulanmadan önce ne uygulanacaktır? KC ülkede yedi (dokuz?) yıl kalanlara vatandaşlık hakkı vermektedir—tabii mülteci işçilere bu alanda zorluk yaratılırken Pontisler'e kolaylık sunulmaktadır. Avrupa'da da bu yedi yıl prensibi uygulanmaktadır. Bu şekilde vatandaş olabilen mültecilere tüm vatandaşlık hakları da verilmektedir. Oy hakkı dahil—ama tabii terörist olursan geldiğin yere geri gidersin—, bu da yeni ilave. KKTC'ye aynı yaklaşım imkanı verilecek midir? Yoksa uluslararası tanınmışlığa sahip olmadığı için bu hakkı olmayacak mıdır? O zaman KC'nin Annan Planı'nı kabullenmesi, AKEL'in bu planda ileri sürülen TC kökenlilerin vatandaşlığına değil de vatandaşlık verileceklerin miktarına karşı çıkması ne anlama gelmektedir? 50 bin kişi Cenevre Konvansiyonu'nu deler ama 30,000 delmez mi?

KSG ve KSP Kıbrıs'ın ulusal ve uluslararası hukuk açısından içinde bulunduğu karmaşık durumu değerlendirmiştir. Bugün KC'ye sahip çıkanlar, daha dün, 1974 sonrası nüfus takası üzerinden KC'nin altına dinamit atmışlardır. Bir yandan KC savunulmakta, öbür yandan Denктаş Kıbrıslı Türklerin 2/3ü anayasa değişikliğini kabul etmezse AB talebi olan anayasa değişikliğini yapamazsınız demektir. Türkiye ve Yunanistan'ın aynı zamanda üyesi olmadığı bir uluslararası kuruluşa Türkiye'nin oluru olmadan katılamazsınız demektir. Öbür yandan KC'nin reddi olan KKTC kurallarına uymaz, onu kabullenmezseniz parlamentoya giremezsiniz demektir. Öbür yandan ama uluslararası kurumlar onu temsilci olarak kabullenmektedir. Bizim kendi temsilcimizi seçme imkanımıza kafa yoran pek yoktur!

Mülkiyet hakkı insan hakkıdır, ama Kıbrıs'ın ikiye bölünmesi sorun değil, ne miktarlarda ikiye bölüneceği sorundur!

Burjuva çerçeve durdukça, Kıbrıs'ın sorunları bu çerçevede ve mevcut hukuksal karmaşa içinde ele

alınmaya çalışıldığında içinden çıkılması zor ve de imkanı bir durumla karşılaşırız. Bu imkansızlık bizim uluslararası hukuk uygulanmasını dememizden kaynaklanmaz. Bizzat bu hukuku uygulayanlardan, yorumlayanlardan, yani burjuva iktidardan ve burjuva ülkelerin kendileri lehine işlerimize karışmalarından kaynaklanır.

Bu karmaşık durumda bir hukuksal prensibin savunulması başka birinin reddi anlamına geliyor.

Ya bu burjuva çerçevede çözüm talep eden partilerimiz bir araya gelip ne istediklerini, nasıl bir burjuva Kıbrıs istediklerini ortaklaşa şekillendirecekler—biz bunu önerdik—ve bu hep birlikte savunulacak, ve böylece sonuç alınacak (Partilerimiz buna yanaşmadıkları için bu şu anda imkanıdır). Ya da bu karmaşaya kendi aralarındaki uzlaşma temelinde—ki uzlaşma zorlamayı dışlamaz—yerli ve yabancı burjuvalar çözüm bulacaklar.

Şu sonuncu ihtimal bile burjuvaların kendi ellerine terk edilirse imkansızla işigaldir. Bu anlaşma şu anda Annan Planı'dır. Bizim zorlayarak, halkımızı örgütleyerek elde etmeye çalıştığımız şu andaki tek ihtimal budur. Bu ihtimal bile karşılıklı çıkar kavgası nedeniyle zorlanmaktadır.

Dün TC ve KKTC, KC ve Yunanistan'ı pek çok tavize zorlamıştır. Annan Planı bunun yansımasıdır. Bu tavizlerden daha fazlasını isteyen TC ve KKTC şu sıralar AB hukuku üzerinden tavizlere zorlanmaktadır.

Uluslararası hukuku uygulayan ve yorumlayan kurumlar, yabancı devletler ve de yerli devletler dahil, Kıbrıs'a karşı haksızlığı had safhaya taşımışlardır. Olayı bunların ellerine bırakarak çözüm elde etmek çok zordur. Uluslararası hukukun savunulması için yürütülen kavga, bu uluslararası burjuva çerçevenin ve uygulayıcılarının yıkımını amaçlamazsa varılacak yerler hiçte uluslararası hukuk prensiplerine uygun olmayacaktır. Annan Planı elde edildiğinde uluslararası hukuk uygulanmış mı olacaktır? İngiliz üsleriyle, Türk-Yunan askerleriyle, garantörlerle? KC'ye dönülse uluslararası hukuk uygulanmış mı olacaktır?

KSG ve KSP bunlar ve daha örneklenebilecek pek çok noktaları hatırd tutarak uluslararası hukuku, onun temel prensipleri ışığında, Kıbrıs halkının çıkarına bir şekilde yorumlayarak vatandaşlık konusunda prensipleri ortaya koymuştur. Nedir bu prensip? Kıbrıs'ın emperyalizmden bağımsızlığı için mücadele eden herkes, kökeni ne olursa olsun Kıbrıslı olma hakkına sahiptir. Bu prensibe uymayanlar da Kıbrıslı olamazlar.

Emperyalizme karşı mücadelenin sorunlarını düşünmek bile istemeyenler, uluslararası hukuku kendi çıkarlarına göre yorumlayarak, zayıf ve güçsüz ulus ve ülkelerin aleyhine yorumlayarak, ve de uygulayarak tam bir çelişmeler yumağına çevirmiş olan emperyalistlerden, onların emperyalist hukukçu ve hukuk kurumlarından haklı tavır bekleyenler, uluslararası hukukun bariz prensiplerine uymalarını bekleyenler yanılmaktadırlar.

Uluslararası hukuk alanında mücadele esas olarak bu bariz olguyu teşhir etmek için yürütülen bir mücadeledir. Siyasetin tüm alanlarında olduğu gibi bu alanda da sonuç almak için güç gereklidir. Ülkenin bağımsızlığını elde etmek mi istiyorsun. Güçlü olacaksın. Ve o bağımsızlığı elde edeceksin! Ve onu parlayan bir örnek olarak tüm güçsüz ulus ve ülkelere göstereceksin. Uluslararası alanda onlarla birlikte bu prensibi uygulayacak ve de uygulatacağsın. Yoksa uygulanmaz!

KSG ve—KSP 'BM çatısı altında Federal ve AB üyesi Kıbrıs' stratejisinin, bu çözüm önerisinin burjuva-emperyalist karakterini defalarca ilan etti. Bu alanda elde edilecek sonuçlar eğer burjuva-emperyalist güçlere bırakılırsa bu sonucun kaçınılmaz çelişmeler yumağı olacağını, pek çok uluslararası hukukun prensiplerinin delineceğinin, güçler arasında güç dengesi temelinde kararlar alınacağını bilincinde oldu. Pek çok neden yanında bu nedenle de halk saflarında olan partilere 'BM çatısı altında Federal ve AB üyesi Kıbrıs' çözüm önerilerini bir araya gelerek kendilerinin detaylandırmalarını önerdi. Bu mümkün olmadığı içindir ki karşımıza Annan Planı çıkmıştır.

Bu plan pek çok konuda güçler dengesi üzerinde şekillenmiştir, ve de yeni şekiller alacaktır. KSG ve KSP tabii ki gücü oranında uluslararası hukukun tutarlı bir şekilde uygulanması için elinden geleni yapacaktır. Mesela, İngiliz üsleri, TC ve Yunanistan silahlı güçleri ve de garantörlükleri gibi

sorunların ele alınmasını elde etmeye çalışacaktır. Uluslararası hukuk alanında pek çok çalışma yürüten yoldaşların bu noktayı ele almaması büyük bir hatadır. Çünkü Kıbrıs'ta uluslararası hukukun delinmesinin temelini bu noktadaki delinme oluşturur. Uluslararası hukuk bu noktada tutarlılık kazanmazsa, yani Kıbrıs'ın topraklarının işgaline, Kıbrıs'ta yabancı ülkelerin askerlerinin varlığına, onların garantörlüğüne son verilmezse, Kıbrıs'ın eşitliği elde edilmezse uluslararası hukukun tüm diğer alanları buradaki çelişme tarafından etkilenecektir. Birilerinin çıkarlarına uydurulacaktır. Annan Planı bile bu durumu yansıtır.

Ve tabii ki Kıbrıs'ın yaşamında uluslararası hukuka uyulması için tüm ülkeleri ve de uluslararası kurumları zorlamalıdır. Bu vatandaşlık konusunu da içerir. Gel gelelim ne kendimizle, ne de halkımızla dalga geçmeyelim, ve de emperyalistlerin oyuncağı olmayalım. Her fırsatı kullanarak kendi gücümüzü artıralım. Emperyalistlerin Kıbrıs'a karşı haksızlıkları—yerliler de dahil—çoğtur ve de sürecektir. Bunlara karşı tutarlı mücadele ve bu mücadeleden zafer elde etmek için temel nokta kendi güçlerimizin örgütlenmesi ve güçlenmesidir. Bu elde edilmeden uluslararası hukuk alanında işler emperyalistlerin kendi çıkarları temelindeki yorumlarına kalacaktır. Tabii ki, her alanda olduğu gibi bu alan da onların kendi aralarındaki sorunları, bu sorunları çözmek için birbirlerine karşı uluslararası hukuk bağında yaptıkları kavgalar da ele alınmalı, bu kavgalara elden geldiğince müdahale edilmeli, ve bu müdahaleler sırasında esas olarak onların teşhiri amaçlanmalıdır.

KSG ve KSP Kıbrıs'ta mücadelenin şu veya bu bir tek alana hapsedilemeyeceği kanısındadır. Şu veya bu mücadele imkanının red edilmesine, şu veya bu mücadele türü konusunda uzmanlaşmış yoldaşların bu yeteneklerinin kullanılmasının reddine sıcak bakmaz. Hepimiz düşmana en iyi vurabildiğimiz şekillerde ve yerlerde vuralım. Uluslararası hukuk alanında mı bunu yapma yeteneğiniz vardır? Yapınız. Tüm bu mücadeleler aynı kanala akarlar. Düşmanı zayıflatırlar. Ama örgütlü mücadele tüm bu saldırıların örgütlenmesini, böylece onlardan elde edileceğin en çoğunun elde edilmesini, ve tüm bu mücadelelerin halkımızın örgütlenmesine yol açarak sağlam bir güç temelini oluşturulmasını hedef almalıdır. KSG ve KSP sürekli bunu amaçlamaktadır. Ama bireyler veya örgütler kendilerinin üstünde durdukları şu veya bu mücadele türünü tek mücadele türü haline getirirlerse, bu alanın darlığı ve de burjuva temeli kendilerini bile arzu etmedikleri, beklemedikleri sonuçlara sürüklerken, bu dar alana herkesi ve tüm hareketi hapsetmek isterlerse, diğerleri bunu yapmadığında birlikten kaçarlarsa yanlış yaparlar. O dar ve de burjuva alanda mücadele yürütenler AB üyesi olduk diye sevinirken Kuzey'in AB dışında kaldığı şartlarda, AB üyeliğinin Kıbrıslı Türklerin Kıbrıs'tan göçünün aracı haline getirildiğini bile göremezler. Harekete yarar değil zarar verirler. Burjuva temellerde dar bir alana sıkışmış mücadele, mücadele verenlerin arzularının gerçekleştiği anlarda bile gerçek sonuç tarafından arzu edilenin tam tersi bir sonuca dönüşebilir. Bunun nedeni kolayca anlaşılır. Bu alanın kontrolü bu bayların elindedir. Bu alanda yapılan mücadelelerde her şart altında düşmanın yıpratılması, dağıtılması, teşhiri ve kendi güçlerimizin bu mücadele üzerinden toparlanması, güçlenmesi ve bilinçlenmesi hedeflenmelidir. Elde edilecek esas kazançlar bunlar olmalıdır. Yoksa Kıbrıslı Türkleri savunmak için AB'ye girdik derken AB müktesebatı kuzeyde uygulanmadığından Kıbrıslı Türkler AB pasaportu alıp ülkeden göç edebilir ve sonuç Denктаş ve TC'nin işine yarayabilir. 1960'daki KC haklarımız derken İngiliz uluslararası hukukçularının 1960 anlaşmalarının yorumuna dayanarak TC ve Yunanistan'ın her ikisinin de birden üye olmadığı uluslararası kurumlara KC'nin üye olamayacağı tespit edilip, Kıbrıs'ın AB üyeliğine TC tarafından ambargo konabilir.

Şu anda, kuzey ve güneydeki partilerimiz bir araya gelerek uluslararası hukuka en uygun bir anlaşma önerisini formüle etmeyi red ettikleri için, tek alternatifimiz Annan Planı'dır. Bu planı mümkün olduğunca en iyi şekilde sokmak için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız. Ama burada sorunların dışımızdaki güçler tarafından, ve iyimizdeki burjuva güçler tarafından, onlar arasındaki uzlaşma ve zorlamalar tarafından çözülmesinin kabul edildiği görülmelidir. Her alanda ve her zaman olduğu gibi, örgütlü ve birleşik güçlere sahip olmak, hem anlaşmayı zorlama hem de onu mümkün olan en tutarlı hale getirmek için elzemdir.

Tek gerçek kurtuluş vardır. Emperyalizmi yenmek!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Temmuz 2003, Sayı 100, Sayfa 2-3.

DEMOKRASİ ÜZERİNE...

Birikim Özgür, “CTP-DP HÜKÜMETİ’NİN GELECEĞİ ÜZERİNE TARTIŞMALAR” başlıklı 20 Ocak 2004 tarihli yazısında CTP geleneğinin Marksizm’le tüm bağlarını koparmış bir gelenek olduğunu ve CTP kökenli gençlerin Marksizm bilgilerinin kısıtlı olduğunu gösteriyor.

Bu tür yazılar sosyalist hareketin gelişmesi açısından kötü bir durumdur. Genç yoldaşların Marksizm bilgisi edinmeleri, ve de gerçekçi olmaları ülkemizin geleceği için zorunludur.

Birikim’in bu makalesinde pek çok sorun vardır. Bunlardan sadece ikisine değineceğiz.

1. Demokrasinin Tarifi.

Birikim’in demokrasi tarifi şöyle:

“Demokrasiyi Marksist felsefeye göre tanımlayacak olursak; Marks’a göre, üretim sürecinde üretilenler işçinin emeğiyle üretilir, işçi emeğinin karşılığını talep eder, burjuva sınıfı da bu talebe karşılık tavizlerde bulunur... Böylelikle demokrasi hayat bulur.”

Bu demokrasinin tarifi değildir sevgili Birikim. Bu, burjuva demokrasinin en önemsiz, ve de en geçici bir yönünü öne çıkartmaktır. Halbuki tarifler, ele alınan konunun belirleyici karakteristiklerini ortaya koymalıdır.

Malum olduğu üzere, insanın insan tarafından yönetim şekillerinden biri olarak demokrasi, toplumun sınıflara bölünmesinin, devletin şekillenmesi döneminin ürünüdür. Kölecilik döneminin ürünüdür. En meşhur şekli de köleciler Atina’nın doğrudan demokrasisidir.

Kölecilik öncesi toplum çok daha “demokratik”ti. İlkel komünal toplumlar, köleciliğe doğru evrimleşirken bile, bu evrimleşme tamamlanmadıkça, çok daha “demokratik” bir yaşam söz konusuydu. Gel gelelim demokrasi kavramı dahi insanların bilgi hanesine girmemişti. Demokrasi kavramıyla, toplumun sınıflara bölünmesi, devletin şekillenmesi dönemi birbirine denk düşer.

Yani, devleti yönetme yöntemlerinden biri olarak demokrasi, tıpkı devlet gibi, her zaman ve her şart altında sınıfsal bir karaktere sahip olmuştur. İleride de öyle olacaktır. Bu nedenledir ki Lenin kapitalizmde demokrasi tanımını yaparken, burjuva demokrasininin çeşitli şekillere bürünebileceğini, fakat o demokrasinin her şart ve şekil altındaki esasının, özünün, burjuva diktatörlüğü olduğunu ortaya koyar. Proleter demokrasi için de durum aynıdır. Bu demokrasi çeşitli şekiller alabilir. Fakat o da, her şart ve şekil altında, esasta, özde bir proletarya diktatörlüğüdür. Sizin demokrasi tarifiniz olayın bu esasını dikkate almıyor. Tarifi yapılanın burjuva demokrasisi olduğunu ortaya koymuyor. Ve tabii ki burjuva demokrasisini tarif ettiği varsayıldığında da fazla yanılgı içindedir. Burjuva demokrasininin mevcudiyeti için işçinin emeğinin karşılığını talep etmesi, bu talebe karşı da burjuvazinin bazı tavizler vermesi bir zorunluluk değildir. Burjuvazi bu tavizi vermediğinde burjuva demokrasisi ortadan kalkmaz. İşsizliğin yaygın olduğu, burjuvazinin işçilere taviz vermek zorunluluğu hissetmediği şartlarda burjuvazi işçilere taviz vermeyebilir. Bunun çok örnekleri vardır. Bu durum burjuva demokrasisini ortadan kaldırmaz. Olayın esası bu değildir ki?

Olayın esası burjuvazinin toplumu, bu arada da işçileri yönetmesi olayıdır. Mesela çok çarpık da olsa, sürekli olarak genel oy hakkı ile büyümüş Türkiyeli devrimciler, burjuva demokrasisine pek çok payeler, esas olarak küçük burjuva çoğunluğun talep ettiği burjuva payeler biçerler, bunları bulamadıkları için de burjuva demokrasininin yokluğundan dem vururlar. Halbuki burjuva demokrasininin gelişme tarihine bir bakarsak, onun ilk dönemlerinde sadece mülk sahibi erkeklere oy hakkı tanıyan, yani tamı tamına bir burjuva demokrasisi olan bir demokrasi türü olduğunu görürüz. İngiltere’de burjuva devriminin önderi Cromwell’in, devrim sırasında yoksul köylülerin ve işçilerin de oy hakkı olmasını savunan radikal kesime karşı, böyle bir talebin kabul

edilemeyeceğini, bunun anarşiye yol açacağını savunduğu, ve bu radikal kesimi yenilgiye uğrattığı gayet iyi biliniyor. Ve tabii daha sonraları da parlamentoyu defalarca kapatıp, kendisinin diktatörlüğünü kurmak zorunda kaldığı da!

Demokrasinin sınıfsal özünden bağımsız bir tarif yapılacaksa, bunun en önemli unsurları şunlardır: Birincisi, demokrasi tarihin ürettiği, insanın insan tarafından yönetimi tarzlarından biridir. İkincisi, bu yönetim tarzı, tüm yurttaşların oy hakkına sahip olmalarını zorunlu kılmaz ama, yurttaşlığı zorunlu kılar. Üçüncüsü, varmak zorunda olduğu yer genel oy hakkıdır. Demokrasi şekli genel oy şekline büründüğünde bile burjuvazinin iktidarını imkânız kılmaz ama, onu imkansızlaştırmanın zeminini hazırlama imkanı sunar.

Mesela KSP, antik çağ Atina'sında var olan, sadece Atina vatandaşı erkeklerin oy hakkına sahip olduğu, ve de köle sahibi Atinalıların sıradan vatandaş, olan Atinalıları—eski kan bağı yerine belirli bir yerde yaşayanlara verilen vatandaşlık hakkıyla oluşturulan vatandaşları—, ve de köleleri yönetme aracı olan doğrudan demokrasiye geri dönülmesini savunmaktadır. Tabii ki bazı değişikliklerle...

Üretim araçlarının ortak mülkiyeti, buna bağlı olarak üretimde bolluk ve üreticilerin siyasete zaman ayırma imkanlarının oluşması, ve tüm üreticilerin bu imkanı kullanarak, oluşturulan bilgisayarlar ağı üzerinden tüm üretim, tüketim ve siyaseti kontrol eder hale gelmeleri, ve böylece demokrasiye son vermenin imkanlarını oluşturmaları.

Demokrasi enteresan bir şeydir Birikim. Sınıfsal bir şey! Doğrudan Demokrasi şekliyle bile kölecilere iktidar sunan bir şey. Sınıfların ortadan kalkmasıyla da ortadan kalkmaya başlayacak bir şey! And well riddance (yok edilmesi iyi oldu) der İngilizler! Bununla bağıntılı olarak CTP'nin idealist kesimi ve Kıbrıs hakkındaki planlarını—senin planını—da ele alabiliriz.

2. Kiralanmak Ve Demokrasi!

Şöyle diyor Birikim:

“Rantiye devlet midir KKTC?

Evet!

Petrolümüz yok ama toprağımızı ve onurumuzu Türkiye'ye kiraladık!”

“Halbuki Kıbrıslı Türkler, demokrasi talebini önemsiyor, bunun yolunun da AB'den geçtiğinin bilincindedirler. 14 Aralık 2003 seçim sonuçları, demografimizle oynanmasına rağmen Kıbrıslı Türklerin toprağını ve onurunu birilerine kiralamayı reddettiğinin ispatıdır! Bunu görmezden gelerek demokrasicilik oyunu oynayamayız.” Birikim demokrasi konusunda tarihsel gerçeklere sırt çevirdiği gibi, Kıbrıslı Türklerin—ve de tüm Kıbrıslıların—bugünkü somut durumuna da sırt çeviriyor!

“BM çatısı altında, AB üyesi, federal ve birleşik Kıbrıs” stratejisi tamamıyla toprağımızı ve onurumuzu kiralama üzerine yükselen bir stratejidir!

Gerek 14 Aralık seçimlerinde gerekse ondan önce ve şimdilerde elde edilmeye çalışılan bu sonuç, Annan Planı somut şeklini almış olan bu sonuç tamamıyla Kıbrıs topraklarını ve onurunu kiralamak üzerine yükselir.

Güneşi balçıkla sıvamaya, eskinin çok sevdiğin “CTP'li idealistlerini”, onların bu stratejilerinin bu gerçeğini zembem suyuyla yıkamaya çalışma! Marksistlere yakışmaz.

Üç garantör ülke, onların üsleri ve askerleri ülkemizdeki varlıklarını koruyacaklar. Bu BM, AB, ve de bu çerçevede iş başarmak isteyen tüm “idealistlerin” ve de “sol-liberallerin” ortaklaşa kabullendikleri ve de üstene gitmekten uzak durdukları basit bir olgudur.

Hem bu stratejiyi savunacaksın, hem de Kıbrıs topraklarını ve Kıbrıslıların onurunu kiralamaya karşı çıkacaksın. O ideal bir dünyada değil, gerçeklerle alakası olmayan bir dünyada mümkündür. Gerçek dünyada onun adına topraklarını ve de onurlarını kiralatanların stratejisi adı veriliyor! Çünkü öyle!

Topraklarımızın ve de onurumuzun kiralanmasına bir son vermek için, bu duruma bir son

vermek zorundayız.

Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti Programı (aebch)'nı hayata geçirmeliyiz.

CTP ve oradaki sol liberaller adını verdiği kesim, bu burjuva—emperyalist stratejiyi varması gereken mantıki sonucuna vardiirmişlardır—işleri garantörlere bırakmak. YBH ve Durduran da başka bir yönden aynı sonuca varmıştır—TC'yi kim takar, uluslararası güçler bu sorunu çözecekler nasılsa! Yani bu stratejiyi şu veya bu şekilde mantıki sonucuna vardiiranlar kesin bir şekilde Kıbrıs topraklarını ve de Kıbrıslıların onurunu yabancı emperyalistlerin “demokratik” ellerine terk etmişlerdir.

Arada dolaşıp duranlar ise, bu stratejinin zemzem suyuyla yıkanması görevini en iyi yerine getirenlerdir. Bu stratejinin yol açtığı kaçınılmaz sonuçları, onun topraklarımızın ve de onurumuzun kiralınması üzerine şekillendiğini gözlerden gizlemek işinde, bu stratejinin yenilgisini imkansız kılmak işinde büyük bir rol oynamaktadırlar. Bizim Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti siyasetimizi yapılabileceklerin sınırlılığı bahanesiyle reddedenlerin savunduğu bu burjuva-emperyalist stratejinin bir başka savunucusu olarak senin “KKTC koşullarında yapılabileceklerin sınırlı, olduğu saptamasına “Erçakıca kendini fazla kaptırmişa benziyor” tespitin tutarlılıktan yoksundur. Düşmanına vuracaksan, vurduğun yerde gül bitmelidir. Erçakıca'nın sana diyeceği tek şey, “dinime küfreden bari müslüman olsa” olacaktır!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Siyasi Gazete, Yıl 7, Şubat 2004, sayfa 4.